

ΘΗΤΑΝΡΟΣ

Ελέν Σαρέλ

Η πρωταγωνίστρια της «Ερόικα» Τζέννη Ράσελ μαζί με τον παρτεναίρ της Πάτρικ Ουμπράιεν σε μια σκηνή του φιλμ.

ΠΟΤΕ άλλοτε όσο σήμερα ο ελληνικός κινηματογράφος και γενικά κάθε τι που έχει σχέση με την Ελλάδα, δεν είχε τόση ζήτηση στο εξωτερικό. Έλληνικά φιλμ όπως η «Αντιγόνη» του Γιώργου Τζαβέλλα και ο «Εφιάλτης» του Έρρικου Ανδρέου προβάλλονται και θεαοφύονται σε διάφορα φεστιβάλ. Φιλμ που γυρίστηκαν στην Ελλάδα, όπως «Τα κανόνια του Ναβαρόν» ση- μειώνουν μεγάλη επιτυχία στο εξωτερικό και από πολλές χώρες μας έρχονται προτάσεις, για την οργάνωση μιας εβδομάδας του ελληνικού κινημα- τογράφου. Στην Ολλανδία πρώτα και στην Ισπανία κατόπιν πρόκειται πολύ σύντομα να διο- ρισθούν οι πρώτες εβδομάδες ελληνικού κινη- ματογράφου το 1962. Θ' ακολουθήσουν το Βέλγιο και η Ελβετία.

Η Γερμανία και η Αγγλία εξεδήλωσαν το με- γάλο ενδιαφέρον τους για τη χώρα μας και με ένα άλλο τρόπο. Γύρισαν εδώ ντοκυμανταίρ, που γνωρίζουν μεγάλη επιτυχία στις δυο αυτές χώρες. Για το πρώτο, του Βόλφγκανγκ Μύλλερ-Ζέν, που προβάλλεται αυτή την εβδομάδα με τον τίτλο «Ελλάς, η χώρα του όνειρου» γράψαμε ήδη στο προηγούμενο τεύχος. Το άλλο το Αγγλικό, «Εγχρω- μώ κι' αυτό, προεβλήθη ήδη στην Αθήνα και προ- βάλλεται τώρα σε διάφορες άλλες πόλεις με τον τίτλο «Ελλάς, η άθνητα χώρα».

Αντίθετα με τα ντοκυμανταίρ, που γυρίστη- καν μέχρι σήμερα, το φιλμ αυτό δεν αρκείται στην παρουσίαση των ιστορικών μνημείων της χώρας, αλλά επιτυγχάνει μια συνεχή συνάφεια του πα- ρελθόντος με το παρόν και άφομοιαν διαφορές παραδόσεις με τη σύγχρονη πραγματικότητα.

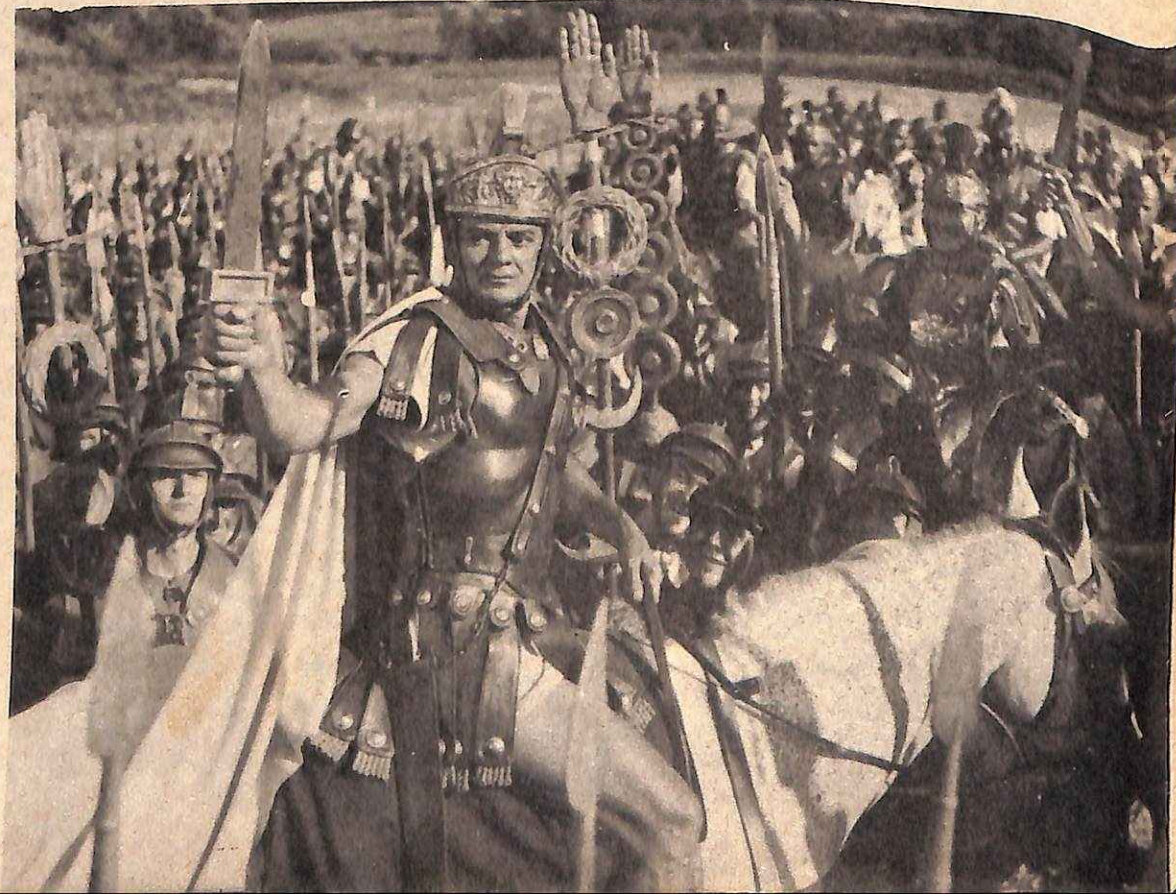
Ο φακός μας δείχνει την Ακρόπολη, τα μεγάλα αρχαία θέατρα, τα ερείπια των Μυκηνών, συχνά όμως στρέφεται και προς τους ανθρώπους της σύγχρονης Ελλάδας, τους κατοίκους των πόλεων και του χωριού και το θαυμάσιο σύγχρονο το- πίο, που λούζεται μέσα στο ασύγκριτο ελληνικό φως, το οποίο μεταμορφώνει ό,τι αγγίζει.

Παράλληλα με τα ντοκυμανταίρ, και τα φιλμ των οποίων τα εξωτερικά γυρίζονται στη χώρα μας, μεγάλη επιτυχία σημειώνουν στο εξωτερικό και τα φιλμ, που είναι εμπνευσμένα από την ελ- ληνική μυθολογία και ιστορία.

Είσαμε ήδη μια άτελειωτη σειρά από «Ηρα- κλείς»: «ΟΙ άθλοι του Ηρακλείου» με τον Σπύ- ρη, τη Σούλα Κοστίνια και τη Τζιάννα-Μαρία Κανάλε, «Ο Ηρακλής και η βασίλισσα της Λυ- δίας», πάλι με τον Σπύρη Ρήδε και τη Σούλα Κοστίνια, «Ο Ηρακλής και οι αμαζόνες», με τον Μί- κυ Χάγκιταυ και τη σύζυγό του Τζένη Πάνοφλη, «Ο Ηρακλής κατακτά την Ατλαντίδα», με τον Ρέγκ Πάρκ και τη Φαίη Σπάρτη, «Η εκδίκαση του Ηρακλείου» με τον Μάρκ Φόρρεστ και την Έλεο- νώρα Ρούφο και μένει απρόκλητο το φιλμ «Ο Ηρακλής στο κέντρο της Γης» με τον Ρέγκ Πάρκ και την Έλεονώρα Ρούφο.

Υπάρχουν όμως και άλλα έργα εμπνευσμένα α- πό την ελληνική μυθολογία. Είσαμε πρό εβδομά- δων τον «Τελευταίο Μάν Κυκλώπων» με τους Μί- τση Κόρντον, Κέλο Αλόνσο και Βέρα Σιάντι και πρόκειται να εναπομείνει η παλαιά επιτυ- χία «Οδύσσεια» του Μάριο Μαμερίνο με τον Κέρκ Ντάγκλκας στο ρόλο του Οδυσσέα, τη Σουλάνα Μάγκκας, τον Άντονι Κούην και τη Ροσάνα Ποντεστά.

Μια σκηνή από το φιλμ «Κωνσταντίνος ο Μέγας». Ο Βυζαντινός αυτοκράτορας (Κό- νελ Γουάιντ) επί νεφλής των σαρακεννών, δίνει το σύνθημα της επιθέσεως.

λία από το σκηνοθέτη Λιονέλλο ντε Φελίτσε. Το ρόλο του βυζαντινού αυτοκράτορα υποδύεται ο Κόνελ Γουάιντ και η αξεπέραστη Μπελνίτα Λη, που υποδύεται τη Φαύστα, παίζει στο φιλμ αυτό ένα από τους τελευταίους ρόλους της σύντομης καριέρας της.

Όπως συμβαίνει πάντα, το σενάριο του φιλμ ξεφεύγει από την αληθινή ιστορία. Σύμφωνα με το σενάριο αυτό, ο πατέρας του Κωνσταντίνου, πεθαίνοντας, εκμυστηρεύεται στο γιο του πως η μητέρα του Έλένη είναι Χριστιανή και γι' αυτό αναγκάστηκε να την εκτοπίσει.

Ο Κωνσταντίνος δείχνει μια συμπάθεια για τους χριστιανούς και απελευθερώνει όσους είχαν καταδικαστεί σε θάνατο. Ο Μαξέντιος, αδελφός της Φαύστας, σύζυγος του Κωνσταντίνου, εξεγείρεται έναντιον του, κατηγορώντας τον για προδοσία και προσπαθεί να του πάρη το θρόνο, στον οποίο ανέ- θηκε μετά το θάνατο του πατέρα του.

Επιτυγχάνει στο τέλος το σκοπό του και δια- τάσσει αληθή διωγμό των Χριστιανών.

Ο Κωνσταντίνος μαζεύει στρατό και άντεπιτί- θεται, όποτε ένα φωτεινό σημείο Σταυρού στον ουρανό του υποδεικνύει το μέσον με το οποίο θα νικήση.

Τα στρατεύματα του Μαξεντίου κατατροπώνονται και η Έλένη και η Φαύστα τις οποίες κρατούσε ως όμηρους, απελευθερώνονται, ενώ θριαμβεύει και πάλι η χριστιανική πίστις.

Φυσικά στο φιλμ ο ίδρυτής της Κωνσταντινου- πόλεως δεν παρουσιάζεται ούτε Ιχνης σκηνοθέτης, ενώ είναι γνωστό από την ιστορία ότι όχι μόνο έπινε τη σύζυγό του Φαύστα, αλλά και το γιο του Κρίσπο και εξολόθρευσε τις οικογένειες των αντιπάλων του.

Το φιλμ, στο οποίο πήραν μέρος 20.000 κομ- πάροι, προσφέρει ένα πλούσιο θέαμα σε εγχρωμο σινεμασκόπ και προβάλλει με επιτυχία τρόπο τη θρυλική μορφή του αυτοκράτορα, που χάρισε το φως της έλπιδος στον κόσμο του Χριστιανισμού.

ΣΕΝΑ ΦΙΛΜ

Κινηματογραφικά έργα εμπνευσμένα ΣΑΠΦΩ, Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ

Η ωραιότερη Τίνα Λουίτζ υποδύεται την Λεσβία ποιήτρια Σαπφώ στο φιλμ «Σαπφώ, η Αφροδίτη της Λέσβου», που γύρισε η «Κοιλούμπια» στην Ι- ταλία.

Αφού έζησε για πολλά χρόνια στη Σικελία, (604 μέχρι 591 π.Χ.) η Σαπφώ, σύμφωνα με την ιστορία, επέστρεψε στη Λέσβο και εκεί μετέβαλε το σπίτι της σε σχολή μουσικής και ποιήσεως. Στο σπίτι της αυτό σύχναζαν πολλές νέες της Λέσβου, μεταξύ των οποίων η Ήρινα, η Δαμοφύ- λη ή Αγαλλία και άλλες. Η φίλια της με τις νέες αυτές, την οποία η Σαπφώ εξέφρασε με περι- παθείς στίχους, αλλά πάντοτε μέσα στα πλαίσια

Η Τίνα Λουίτζ (Σαπφώ) και ο Κέριν Μά- θιονς (Φάων) σε μια τουφεκή σκηνή του φιλμ «Σαπφώ» η Αφροδίτη της Λέσβου.

των ήθικων αντιλήψεων των συγχρόνων της, έγινε αφορμή να παρεξηγηθούν από πολλούς οι σχέσεις της και να της αποδοθή μία κατηγορία, που κατ' άλλους ήταν τελείως ψευδής και αβάσιμη. Το γε- γονός είναι ότι οι φίλες αυτές απομάκρυναν από τη Σαπφώ τον αγαπημένο της Φάωνα, με απο- τέλεσμα η απελπισία της να την κάνει να πάρη την απόφαση ν' αυτοκτονήσει, πέφτοντας στη θάλασσα από τους πανύψηλους θράχους του ακρωτηρίου Λευκάτας.

Η υπόθεση του φιλμ στηρίζεται πάνω σ' ένα τελείως άσχετο με την ιστορία αυτή μύθο. Έδω ο Φάων είναι αξιωματικός της φρουράς του τυράν- νου Μελάγχρου και αρχηγός μιας ομάδας επα- ναστατών, που αποδέχεται στην ανατροπή του.

Ο Υπέρβιος όμως τον ανακαλύπτει και τον κα- ταδιώκει αναγκάζοντάς τον να καταφύγει στο ναό της Αφροδίτης, όπου η πεντάμορφη Ιέρεια Σαπφώ, τον περιποιείται, επιδίδει τα τραυμάτά του και τον κρύβει.

Ο Φάων ερωτεύεται τη Σαπφώ, αλλά μαθαί- νει πως είναι άνηψα του Μελάγχρου. Η Σαπφώ για να τον προστατέψη από τους κινδύνους, που διατρέχει για χάρι της, προσποιείται πως αγαπά τον Υπέρβιο. Ο Φάων εξορίζεται στη Θράκη, δραπετεύει όμως από το πλοίο που τον μεταφέρει στην εξορία του και ηγούμενος επαναστάσεως κα- τερθώνει να εκδιώξη το Μελάγχρο.

Υστερα από λίγο ο Φάων ανακαλύπτει ότι ο Υπέρβιος έτοιμάζεται να δολοφονήσει το Λάρικο, αδελφό της Σαπφούς, για να την παντρευτεί και να κυριαρχήσει. Ο Φάων σκοτώνει τον Υπέρβιο και γυρίζει θριαμβευτής στη Μυτιλήνη. Η Σαπφώ τότε εγκαταλείπει το ναό και ακολουθεί τον αγα- πημένο της.

ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

από την Ελληνική μυθολογία και ιστορία

Όλη αυτή η περιπέτεια έδωσε αφορμή να γυρι- στη ένα θεαματικό εγχρωμο φιλμ σε σινεμασκόπ, στο οποίο το ρόλο του Φάωνα υποδύεται ο Κέ- ριν Μάθιονς. Όλοι οι άλλοι ρόλοι, εκτός θέσια της Σαπφούς, έχουν ανατεθεί σε Ιταλούς καλλι- τέχνες.

Η ΑΛΛΗ ΉΛΕΚΤΡΑ,

Παράλληλα με την «επαναστατική» «Ηλέκτρα» του Μιχάλη Κακογιάννη, ο Έλληνοαμερικανός Τέντ Ζάρπας, ύστερα από άπ' ευθείας συνενω- σεις με το «Εθνικό Θέατρο» γύρισε στην Έλ- λάδα την «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή, όπως άκρι- βώς παρουσιάστηκε το καλοκαίρι στην Επίδαυρο. Το φιλμ αυτό είναι ήδη έτοιμο και προβλέπεται

σκηνοθέτη Τάκη Μουζενίδη.

Το φιλμ όμως χρειάζονταν και διάφορα «γκρό- πλάν», τα οποία ήταν αδύνατο να φωτογραφηθούν κατά τις πρόβες και τις παραστάσεις του έργου. Οι σκηνές αυτές γυρίστηκαν στα στούντιο «Αλ- φαν», όπου ο σκηνογράφος κ. Κλώνης ξανάστησε ένα σκηνικό δολίδιο με αυτό, που είχε φτιάξει στην Επίδαυρο. Το γύρισμα στα στούντιο κράτη- σε τρεις εβδομάδες και ικανοποίησε τους πάντας.

Παρ' όλες αυτές τις ελλείψεις, το φιλμ που ελ- ναι άσπρημαυρο στοίχισε πάνω από 2½ εκατομ- μύρια δραχμές. Ήδη όμως αγοράστηκε από πολ- λές χώρες και η Ρωσία έδειξε γι' αυτό ένα ξε- χωριστό ενδιαφέρον.

Στην αρχή του φιλμ υπάρχει ένας πρόλογος διαρκείας 15 λεπτών κατά τον οποίο προσφέρου- νται στο θεατή εικόνες από τις Μυκήνες και το «Αργος, τα μέρη δηλαδή όπου διαδραματίστηκε η μνημειώδης τραγωδία του Σοφοκλέους.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

Το νέο φιλμ του φιλμ στη Τζιόρτζιο Φερρόνι «Η άλωση της Τροίας» δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τον «Ερωτικό πόλεμο» του Ρόμπερτ Γουάιτ, που προβλήθη πρό χρόνων, και στο οποίο πρωταγω- νιστούσαν η Ροσάνα Γιοντεστά και ο Ζάκ Σερ- νάς.

Στο φιλμ αυτό, που είναι Ιταλοαμερικανικής πα- ραγωγής πρωταγωνιστούν ο Σπύρ Ρήδε, ο Τζών Μπαρρυμπαρ και η Γαλλίδα Ζυλιέτ Μακινιέλ, η σιάρ με τα άρσενια μάτια, στο ρόλο της ώρας Έλένης. Το μεγάλο από το έργο, το οποίο στη- ρίζεται περισσότερο στο θέμα παρά στον Όμηρο, είναι η σκηνή της εισόδου του Δουρείου Ίππου στα τείχη της Τροίας.

«ΕΡΟΪΚΑ»

Πέρσι το Σεπτέμβριο, το Β' κινηματογραφι- κό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης εγκαινιάστηκε μ' ένα φιλμ, που μπορεί να θεωρηθεί ελληνικό, αν και γυρίστηκε στη χώρα μας από την αμερικανική ε- ταίρεια «Γουόρνερ Μπρόνς». Πρόκειται για την «Ερόικα», που σκηνοθέτησε ο Μιχάλης Κακο- γιάννης, θάσει του γνωστού μυθιστορήματος του Κοσμά Πολίτη.

Όσοι είδαν το φιλμ στη Θεσσαλονίκη έμειναν κατενθουσιασμένοι. Ο Μιχάλης Κακογιάννης φρόντισε να παρουσιάσει στο θεατή και τις πιο λεπτές αποχρώσεις της ψυχολογίας των ηρώων του και να δώσει μια ζωντανή εικόνα της ορμητικής θύελλας, που φοντώνει καμιά φορά στις καρδιές των δεκαεξάχρονων νέων.

Οι πρωταγωνιστές του φιλμ Άλξανδρος Μα- μάτης, Πάνος Κούμας, Νικηφόρος Νανής και θώκ και οι δύο νεαροί έξνοι ήθοιοι Τζέννη Ράσελ και Πάτρικ Ουμπράιεν, παίζουν όλοι θαυ- μάσια.

Τα ντεκόρ του φιλμ, τόσο στα εξωτερικά όσο και στα εσωτερικά, που δρουνται στο Γιάννη Τσαρούχη, είναι όλα άριστα. Η φωτογραφία το Γουώλτερ Λάσαςυ υπέροχη, η μουσική του Άρ- γύρη Κουνάδη λεπτή και διακριτική. Όλα αυτά τα προσόντα, καθώς και τα άφθονα σκηνοθετικά ερμήματα του έργου του εξασφάλισαν εκτός από τα χειροκροτήματα του κοινού και το Α' θράθει του κινηματογραφικού φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΞ

Η εισόδος του Δουρείου Ίππου μέσα στην Τροία, είναι μια από τις πιο εντυπωσιακές σκηνές του φιλμ «Η Άλωση της Τροίας».

Ζίζη: «Κατέχτησα το Παρίσι»

Ζίζη

Το Παρίσι απέκτησε μία καινούργια Μιστινγκέτ: Την Ζίζη Ζαν-Μπατίρ, που πρωταγωνιστεί στην 'Αλάμπρα, χορεύοντας με τόση τέχνη και τραγουδώντας με τόσο μπρίο ώστε το Παριζιάνικο κοινό, δρβίο με πραγματικό ντελίριο να αποθεώνη κάθε βράδυ την καινούργια του βασίλισσα.

Ντυμένη με τεράστια άσπρα φτερά, η Ζίζη, μοιάζει από μακριά, κάτω από τους έκτυφλωτικούς πολύχρωμους προβολείς, με ένα πολύτιμο και εξωτικό πτηνό, που πετάει από δέντρο σε δέντρο.

Κάθε βράδυ, οι 2.400 πολυθρόνες του 'Αλάμπρα καταλαμβάνονται εξ έρδου. Κάθε βράδυ το θαύμα της Ζίζης ανανεώνεται. Κάθε βράδυ, ο ίδιος θρίαμβος.

Όταν τελειώσει το υπέροχο τραγούδι της «Ο άνθρωπος μου», η πλάτη του 'Αλάμπρα χάνει κάθε ίχνος αξιοπρέπειας, ορλιάζοντας από ένθουσιασμό.

Γιατί το τραγούδι της Ζίζης, είναι η ομολογία μιας αγάπης χωρίς παλογισμούς, χωρίς συμφέροντα, μιας αγάπης που δε μοιράζεται με τίποτα.

Και το μυστικό της επιτυχίας της, το πραγματικό αυτό θαύμα, έπεται από ολόκληρη σειρά οδυνηρών αποτυχιών είναι ένα και μόνο: 'Η Ζίζη είναι έρωτευμένη, αληθινά έρωτευμένη, έρωτευμένη όπως στο τραγούδι της. Και το αληθινό αυτό αίσθημα περνάει από τη σκηνη στην πλατεία και συναρπάζει τους θεατές. Γιατί όλοι πια ξέρουν, τον έρωτά της για τον πορτοκαλί της και διάσημο χορευτή Ρολάν Πετί.

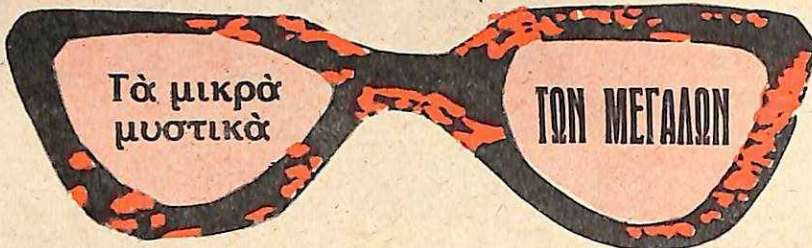
Για άλλη μία φορά, λοιπόν, ζήτω ο αληθινός έρωας!

Ζήτω η Παριζιάνα

Σε ηλικία 35 ετών ο Πιέρ Καρντέν, θεωρείται ο νέος «μαίτρ» της

Πιέρ Καρντέν: «Οι αντίληψεις μου για τη μόδα...»

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

παρισινής μόδας, που άρχισε ήδη να έπισκιάζη όλους τους παλούς. 'Ο Καρντέν κατόρθωσε κάτι το πολύ δύσκολο: Τά μοντέλα που δημιουργεί να έχουν τόσο προσωπικότητα, ώστε να γνωρίζονται με απόλυτη βεβαιότητα, στο σαλόνι, στα κέντρα ή και στο δρόμο.

Χαριτωμένος, σοβαρός — όχι σοβαροφάνης — ντυμένος, και ο ίδιος με λιτότητα και με προσωπικό στιλ — λατρεύεται κυριολεκτικά από τις νέες, κυρίως, κοπέλλες του Παρισιού.

Γι' αυτό, το «πιστεύω του», ο μοναδικός σκοπός της δημιουργίας της μπουτίκ του, είναι να δημιουργήσει έτοιμα φορέματα τόσο ραφινερισμένα και με τόσο προσωπικότητα, αλλά και με τόσο χαμηλές τιμές, ώστε να είναι προσιτά στις κοπέλλες που δεν διαθέτουν μυθώδεις προϋπολογισμούς.

— Θέλω, με τη μόδα μου, να δώσω την ευκαιρία σε κάθε γυναίκα να συνειδιοποιήσει τις προσωπικές της δυνατότητες, τα προτερήματά της καθώς και τα ελαττώματά. Επιθυμώ, να μάθω να άρσει, χωρίς να χάνη το βαθύτερο εαυτό της, εξωμολογείται σε κύκλο γυναικών, ο Πιέρ Καρντέν.

Και εκείνες, του ανταπέδιδαν τις προσπάθειές του, με βλέμματα λατρείας.

Ύνάσης: «Τό μυστικό της επιτυχίας μου...»

Τό μυστικό ενός μεγάλου Έλληνα

Επί τέλους, ο 'Αριστοτέλης, απέκάλυψε το μυστικό του.

Ο περίφημος Ύνάσης—κεντρική φωτογραφία της διεθνούς ζωής — για πρώτη φορά, σκυβοντας στο αυτί φίλου του διπλωμάτη, αποκάλυψε τα πάντα.

— Τό μυστικό της επιτυχίας μου είναι, το ότι δεν είχα κανένα δίπλωμα στην τσέπη μου και δεν επεδίωδα να πάρω καμμιά θέσι. 'Αναγκάστηκα να αγωνιστώ με μοναδικό έφδοιο, ότι μου είχε χάρισει η φύσι.

Ήταντι αν είχα σπουδάσει, θα δεχόμουν μια όποιαδήποτε θέσι—λίγο καλύτερη ή λίγο χειρότερη δεν έχει σημασία—και θα σταματούσα κάθε δημιουργική προσπάθεια. Συχνά τα διπλώματα και η ισχυρή υποστήριξη αποτελούν φρένο στα πρώτα βήματα ενός νέου...

Και ο 'Αριστοτέλης Ύνάσης δεν έχει άδικο. Με μία μόνο προϋπόθεση: Να καταλήξη Ύνάσης!...

Ο μαρκήσιος ντε Γκονζάνγκ: «Ο πρόγονός μου Λουδοβίκος 14ος...»

Ο άπόμενος του Βασιλέως 'Ηλίου

Κάθε βράδυ, ο Ένα καμπαρέ του παρισινού Μονπαρνά, στο «Μπατάμ Κλάμ», έ σπήκε άναγγέλλει:

— Και τώρα, θα ακούσετε τον μαρκήσιο ντε Γκονζάνγκ, το τραγούδι του και τις ιστορίες του.

Και θα ήταν ίσως προτιμότερο ο σπήκερ να έλεγε «και την ιστορία του». Γιατί ο μαρκήσιος ντε Γκονζάνγκ που παίζει αρκετά υποφερτά πιάνο, τραγουδάει με μία παράξενη βραχνή φωνή και διηγείται με χιούμορ πολύ φλατμισμένες ιστορίες, είναι ο κατ' ευνόειαν απόγονος του Λουδοβίκου 14ου, του περιφημού Βασιλέως 'Ηλίου.

Η ομοιότητά του με τους Λουδοβίκους και ιδιαίτερα με τον άτυχο Εξάδεφδο του, τον «καρτακομηνέντο» Λουδοβίκο 16ο είναι όχι μόνο καταπληκτική, αλλά πραγματικά απίστευτη.

Και στο πρόσωπο και στο σώμα είναι τόσο ίδιος, τόσο απόλυτα ίδιος, με τον Λουδοβίκο 16ο, ώστε μόλις εμφανιστή στη σκηνη, το κοινό μένει κατάπληκτο.

Αφού έλασε μία από τις μεγαλύτερες περιουσίες της Εύρώπης, ο μαρκήσιος ντε Γκονζάνγκ έγινε διαδοχικά «κυλοσέρ», εργοστασιάρχης μαγιών, πωλητής σαρδελών και μουσικέικερ, πριν να καταλήξη άτραξιόν σε καμπαρέ.

Η άτυχία του Λουδοβίκου 16ου συνεχίζεται!...

Μιά άρρωστεια που λέγεται νεότης

— Είναι πολύ χαριτωμένη, αλλά γεμάτη επιπολαιότητα.

— Πρέπει να ελπίζουμε, ότι το δεύτερο παιδί που περιμένει τον προσεχή Μάιο, θα της δώσει την ώριμότητα που της χρειάζεται.

— Και όμως είναι τόσο αθόρ-

Πάολα: «Τό δεύτερο παιδί μου...»

μητη και έχει τόση ζωτικότητα... Μ' αυτές τις εκφράσεις κρίνουν οι Βέλγοι την πριγκίπισσα Πάολα, που με τό ασυγκριτο χαμόγελο της άρραπίζει εκείνους που δεν την αγαπούν και μειώνει στο ελάχιστο τις επικρίσεις των άλλων.

Τό ετρομερό παιδί της Βελγικής αλής, η πριγκίπισσα Πάολα, υποφέρει από μία προαιώνια άρρώστεια, την άρρώστεια της νεότητος. Είναι η άραιότερη άρρώστεια που υπάρχει, παρά τις μοιραίες παρεξηγήσεις που δημιουργεί. Και τό μοναδικό της φάρμακο είναι ο χρόνος. Μόνο αυτός θεραπεύει — παρ' όλο που λέγαμε «ευστυχώς» — τις μικρές ή μεγάλες υπερβολές της νεότης.

Η πριγκίπισσα Πάολα, αγωνίζεται να προσαρμόση τη ζωή της στο αστηρό πρωτόκολλο της Βελγικής αλής. Όχι πάντοτε με απόλυτη επιτυχία. Γιατί η πρώην 'Ιταλίδα πριγκίπισσα στην άμεσην αλή της Ρώμης, όπου μεγάλωσε, είχε συνηθίσει να της γίνονται όλα τα καπρίσια, χωρίς ποτέ να υπολογίζει το τί θα πουν οι άλλοι.

Με την ζωτικότητα της και την εύθυμία της, η Πάολα έφερε πάντως μία χαρούμενη νότα στη βασιλική αλή του Βελγίου.

Και αν στη Βασιλίσσα Φαμπιόλα, η Πάολα δε βρήκε ένα σύμμαχο — αυτό ήταν αδύνατο, γιατί τις χωρίζουν χίλια δυο πράγματα—βρήκε μία κατανόηση, που της είναι πραγματικά πολύτιμη.

Γιατί η ανδοπτική άκτινοβολία της Φαμπιόλας, αποτελεί τό βασιικό στοιχείο Ισορροπίας στην αλή του Βελγίου.

Πολλοί, πάντως, άκουσαν με άνακούφιση την είδηση, για τη νέα νύνη της Πάολας, που πιδανόν να της χάριση μεγαλύτερη ώριμότητα, χωρίς να της άφαιρήσι τίποτα από τον αθόρημημό της και τη χάρι της.

Ο έξιλον μί.

✱✱

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο περίφημος 'Ιταλός ζωγράφος Μπασσιό ανέλαβε κάποτε να ζωγραφίση τό πορτραίτο ενός Ιππότη χωρίς να συμφωνήσει προηγουμένως γιό την τιμή.

Όταν τό πορτραίτο όμως τελείωσε κι' ο ζωγράφος ζήτησε από τον Ιππότη 100 τάλληρα γι' άμοιβή του, εκείνος βρήκε την τιμή υπερβολική κι' έφυγε γιό να μην άναγυρήσθι να τό παραλάβη.

Ο Μπασσιό, αφού άπελπίστηκε πώς ο τοιγούνης ευγενής θα έρχόταν να πληρώση γιό να πάρη τό πορτραίτο του, ζωγράφισε σ' αυτό ένα σιδερένιο κάγκελλο κι' έγραψε από κάτω:

«Ο Ιππότης Χ... φυλακισμένος γιό χρέη» και τό κρέμασε στο άτελιέ του.

Κατόπιν αυτού τό πορτραίτο σε λίγες μέρες άκριδοπυλήθηκε!

Τό άνοιξιάντικο δειλινό χαμογέλουσε πάνω άπ' τη Γκιάνα. Ψηλά, στον καταγάλανο ούρανό, έλαμψε τό πρώτο άστέρι. 'Η Δροσούλα, η πεντάμορφη θυγατέρα του Στέφου Βρυώνη, του δημαρχου, έρισκόταν στο περίοόι του πατρικού της σπιτιού. Καθισμένη σιμά στον έύλινο φράχτη, έέλεπε στο δρόμο. Τί έέλεπε, δεν ήξερε ούτε η ίδια. Γιατί την ώρα εκείνη δεν περνούσε κανείς. Σ' αυτή όμως τη γωνία έρχόταν σχεδόν κάθε έράδυ κι' έμενε ως άργά τη νύχτα. 'Εκεί ζωντανεύαν όλες οι παλιές της άναμνήσεις. 'Εκεί ένοιωθε την καρδιά της να χτυπά, όπως τότε, που έέλεπε τό Βασίλη Μαρουδή, να κατεβαίνει τό άντικρυνό μονοπάτι, μέσα στην κατάλευκη φουστάνελλα του. Μά τώρα ο δρόμος ήταν έρημος. 'Ερημος και σκοτεινός. Κι' η Δροσούλα, που ο πατέρας της είχε πεθάνει πριν μερικούς μήνες, καθόταν δίπλα στο φράχτη με τις φλαιουριές και προσπαθούσε να ζήσει τις όμορφες στιγμές, που έέβυσαν γιό πάντα.

Αυό, ολόκληρα χρόνια άγαπούσε τό Βασίλη. Ένα λεβάντη ως εκεί πάνω, τό πρώτο στελιγκό πουλο τό λούλου. Κι' αυτός τη λάτρευε μ' όλη τη δύναμή της ψυχής του. Τη λάτρευε, όπως λατρεύει κανείς τό Θεό και τον προσκυνάει και προσεύχεται σ' αυτόν. Ο Βασίλης, έέμενε συχνά τό κεφάλι του στα γόνατά της κι' έμενε εκεί θουδός κι' αμίλητος. Γιατί τότε έπνιγε η εύτυχία και δε μπορούσε να πη λέξι. Τί να πη άλλωστε; 'Η σιωπή του, έλεγε περισσότερο άπ' όλα τά λόγια του κόσμου. 'Η Δροσούλα, έέκυβε και τον φιλούσε.

— Θά μ' αγαπάς πάντα έτσι; τον ρωτούσε. 'Η όταν δε φύγης, να πäs γιό τό στρατιωτικό σου θά με έσχάσης; 'Η 'Αθήνα είναι ξελογιάστρα. Κι' εσύ είσαι όμορφος, είσαι πλούσιος, είσαι καλός. Κάποια γυναίκα θά πέση στο πλάϊ σου και θά σε ξεμυαλίση.

Ο Βασίλης χαμογέλουσε. 'Απότομα κατόπιν την άρραψε στην άγκαλιά και την έσφιγγε πάνω του και της έρριζόταν, άσπρη αιώνια.

— Αν σε έσχάσω, φωτιά να πέση να με κάψη! της έλεγε. 'Αν γυρίσω να κυττάξω άλλη γυναίκα, να χυθούνη τά μάτια μου! Κι' αν τό στόμα μου τολμήση να ψιθυρίση λόγια αγάπης, σε κάποια, που δε δάσαι εσύ, να θουδαή γιό πάντα!

Η Δροσούλα τον άκούγε συγκινημένη. Σ' ευχαριστώ, καλέ μου, άπαντούσε. Εξέρω πώς η αγάπη μας είναι δυνατή και πιο άπείραντη άπ' τον ούρανό και τη θάλασσα. Μά όποτε έθάνω στο νού μου πώς θά φύγης, τρέμω η άμοιρη σαν τό φύλλο τόφ φθινοπώρου.

— Έχεις δικίο. Φοβάσαι, γιατί ακόμη δεν ήρθα να σε γυρέψω άπ' τον κύρη σου. Μά αν δεν τό.

Η δημαρχοπούλα

Κανα ως τώρα, δε φταίω εγώ. Τά λόγια του πατέρα σου μου άγκυλώνουν ακόμη την καρδιά. Θυμάσαι τί είχα πη στο Βλάσιο, όταν σου έστειλε προέυνή γιό τό γυιό του; Έκαλός κι' άίσιος είναι ο λεβέντης σου, με εγώ δε δίνω τη θυγατέρα μου σε άμοισή σου. 'Αν ένας άντρας δεν πιά να τελειώσει πρώτα τό στρατιωτικό του, δεν είναι άντρας. 'Ας εάλη πρώτα τό χακί κι' ύστερα έλέπουμε». Κατάλαβαίσεις, Δροσούλα; Πäs να τολμήσω νάρθω να σε ζητήσω έπειτα από τότο; 'Η κοπέλα διαμαρτυρόταν.

— Όχι, δεν είναι αυτό που με θασανίζει, Βασίλη. Κι' αν ακόμη δεν έρθης ποτέ στον κύρη μου, εγώ δε θά σε δάσω. Ο φόθος μου είναι άλλος και σου τόν είπα. Τρέμει τό φυλλοκάρδι μου, μη με έσχάσης.

— Κι' εγώ σ' έρρίστηκα, Δροσούλα. Και θέλω να με πιστέψης. Κανένα κακό δεν κάνει να θάνης στο νού σου. Φεύγω σε δυό έβδομάδες. 'Η Μάρω, η εξαδέλφη μου, θάρχειται να σου φέρη τά μαντά μου. Είναι η μόνη που ξέρει τό μυστικό μας.

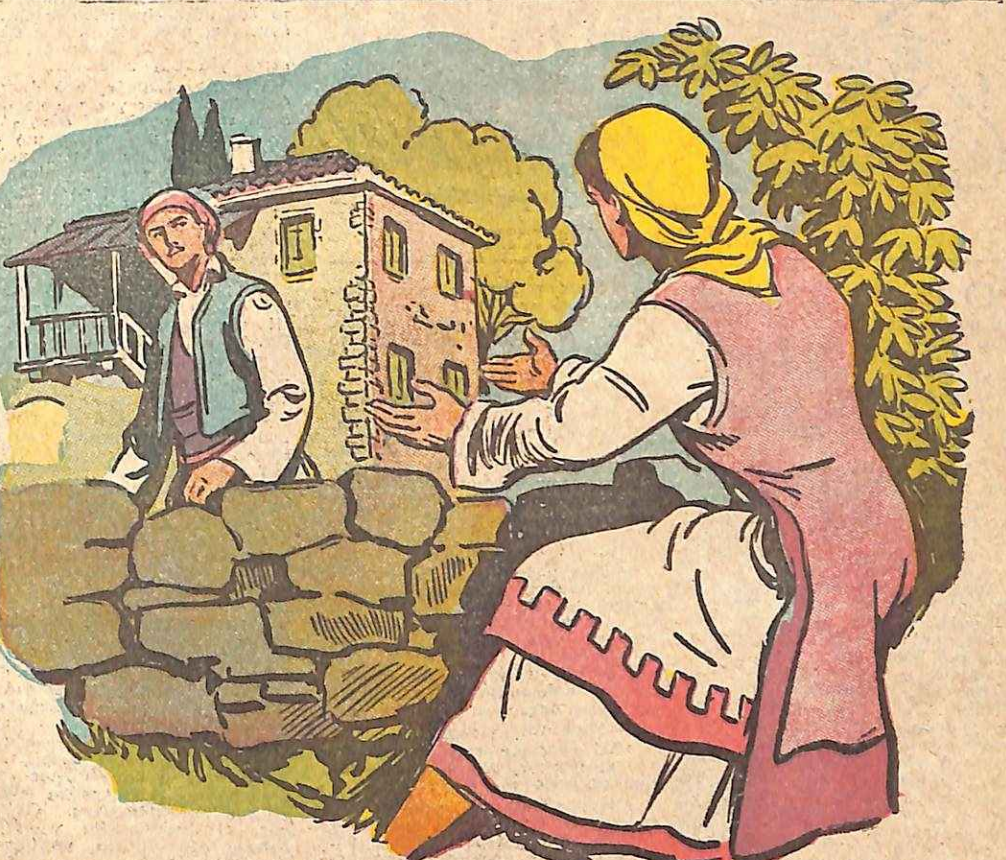
Κι' ο Βασίλης έφυγε μία μέρα. Ένα πρωί, η Μάρω ήγες στ' άρχοντικό της. Την είδε η δημαρχοπούλα και χτύπησε η καρδιά της. Χτύπησε χαρούμενα, δυνατά, εύτυχισμένα. Γιατί μονομιάς κατάλαβε πώς της έφερνε νέα άπ' τον άναπνεμένο της. Και δεν έκανε λάθος. 'Η κοπέλα άνοιξε τον κόρφο της και της έέδαλε με τρόπο ένα χαρτί στο χέρι. 'Ηταν ένα γράμμα. Τό πρώτο γράμμα του Βασίλη, που της έγραψε τά πιο όμορφα λόγια.

Η μυστική αυτή άλληλογραφία, κράτησε τρεις ολόκληρους μήνες. Μά σιγά-σιγά τά γράμματα άρχισαν α' αραίωvον. 'Η Μάρω δεν έρχόταν, ο πώς άλλωτε στο άρχοντικό της. Μία πίκρα καταστάλασε στην καρδιά της Δροσούλας. Πήγε τότε και έρριξε την εξαδέλφη του Βασίλη και τη ρώτησε να της πη την αλήθεια. Σ' την άρχη η Μάρω καμώθηκε την άλήθεια. Σαφνικά, όμως, έπεςε στην άγκαλιά της και έέλασε σ' άναφυλήτά.

— Ντρέπομαι να σο τ' όμολογήσω, Δροσούλα, της είπε. 'Αλλ' ο Βασίλης σε έέχασε. Είναι μία έδομάδα τώρα, που έστειλε μήνυμα άπ' την 'Αθήνα πώς άρρωστιάστηκε. Μά δεν τολμούσα να έρω να σο πω. Γιατί έζρω πώς τον άναπσε και έζρω ακόμη πούσεσ υεπτόκους δρκους σου έβινη τότε.

Η Δροσούλα άκούμπησε σ' έναν τοίχο γιό να μην πέση. Σαναβήκα, έώτσο, γρήγορα τον έαυ.

Ειδήσια δια Βουνα και δια Λαγκαδια

— Βασίλη! φώναξε η Δροσούλα κι' άπλωσε τό χέρι της ίκετευτική.

εαυτό της κι' άλλο δεν έκανε, από τό να πηγαίνη να κάθεται σιμά στο φράχτη του περιόλιού της, εκεί που είχε άκούσει τους δρκους του Βασίλη κι' είχε νοιώσει τά χάρδια του και τά φίλιά του. 'Ετσι κι' έέκινε τό άνοιξιάντικο σορόπουτο. 'Ακουμπισμένη στα έύλινα κάγκελα, άφηνε τό έλέμμα της να πλανιέται στον έρημο δρόμο. Σαφνικά άκουσε κάτι σαν έθιμα. Ένα έθιμα, που έκανε τη δημαρχοπούλα να σκιρτήση ολόκληρη. Είδη τότε μία σκιά να πλησιάζη προς τό μέρος της. 'Η δυστυχισμένη νέα έπνιγε μία κραυγή, καθώς άναγνώρισε τη σκιά εκείνη.

— Ο Βασίλης! ψιθύρισε. Ο Βασίλης... — Ναι, εγώ είμαι, Δροσούλα, άποκρίθηκε έ. κείνος, που την άκούσε. Εγώ είμαι κι' έρχομαι να πέσω στα πόδια σου να κλάψω, γιό να με λυπηθής.

Ένα πικρό χαμόγελο πλανήθηκε στα χείρη χελής της δημαρχοπούλας.

— Άκούω τη φωνή σου και μου φαίνεται σαν ζήνη, άποκρίθηκε, πνιγόντας τό μεγάλο της πόνο. Άκούω τά λόγια σου και δεν καταλαβαίνω τίποτα. Και καθώς έέλεπο τό πρόσωπό σου, θαρρώ πώς είσαι φαντασμα, από έναν άλλο κόσμο.

Τό παλληκάρι άπλωσε τά χέρια του να πιάση τά δικά της. Εκείνη όμως τ' άποτραβήξε.

— Ποιος είσαι, ζένη; τον ρώτησε. 'Αν έχασες τό δρόμο σου, μπορεί να σου τόν δείξω...

— Ο Βασίλης την κυτούσε με όρθη άνοιχτά μάτια.

— Σε πληγώνα, της έλεε άργά. Σ' έκανα να πονέσης και να λυπηθής, εγώ που μόνο χαρά λαχαρούσα να σο δώσω. 'Οτι φοβόσουν, θήγες αληθινό. 'Η πρωτεύουσα είναι ξελογιάστρα, γιό μας πού ζήσαμε ανάμεσα στα βουνά και στα λόγ, κάδια. Γοργά όμως έέπησα. Δροσούλα μου, Κι' όταν κατάλαβα τό σφάλμα μου, τά παράτησα όλα κι' έτρεξα σε σενα. Πäs μου πώς θά με αναπατήσης. Κι' εγώ θά γίνω σκλάβος σου.

— Αυτός που άγάπησα, πέθανε. Εξέρεις που είναι ο τάφος του, ζένη; 'Εδω!

Η δημαρχοπούλα χτύπησε πολλές φορές τό στήθος της, άνο τά μάτια της ήταν έζρα από δάκρυα.

— Αν πέθανε, εγώ θά τον άναστήσω! φώναξε έκείνος. Γιατί η αγάπη του ήταν και θά μείνη άθάνατη.

Η Δροσούλα του έδειξε τό δρόμο.

— Φύγε, πού είπε. Για μένα δεν είσαι τίποτα! — Όστε με διώγναι; ρώτησε έκείνος με φωνή, που έτρεπε βοδεία. Δε θά με συγχωρήσης;

— Έσύ τό έέλησες. Έσύ έέκλεισες γιό πάντα την καρδιά μου.

Τό παλληκάρι χαμήλωσε τό κεφάλι του. 'Απότομα κατόπιν άνοιξε τό έθιμα του κι' άπομαρνήθηκε έλαστικά. 'Η Δροσούλα, τον έέλεπε να φεύγ άκίνητη. Κι' άέφωνα έέγωνα μία φωνή: — Βασίλη!...

Τό ταλιγκόπουλο έστρεψε τό κεφάλι του. Είδη τ' άπλωμένα χέρια της άναπνεμένης του να τον ίκε, τεύουν σχεδόν κι' έτρεξε προς τό μέρος της. Κι' ο σόρπος ψηλά χαμογέλουσε.

μένα. Το πιο τρομακτικό, το πιο
 απάνθρωπο σ' αυτή την ιστορία
 ήταν η επανάληψη της ίδιας τρα-
 γωδίας, σε διάστημα λίγων χρό-
 νων, μέσα στο ίδιο σπίτι. Την
 πρώτη φορά στο δσο δδυνήθη κι' αν

ARMAN MERZIE

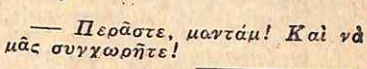
ARMAN MERΣIE

Γύρισε σπίτι της απογοητευμένη ή κυρία Κούλα και είπε τα δυσάρεστα στον Πολύδωρο.

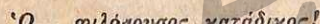
Ο... φιλόμου

κατάδικος!

στὸ γύψο τὰ... πεντακόσια δολ-
λάρια!...

...τοποθεσία, είχε μέσα
...πεντακάσια δολ-

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Ο στρατηγός Ντέ Γκωλ μιλώντας στην τηλεόρασι: «Η Γαλλία θα μείνει πιστή στην βαθύτερη αποστολή της...».

μή τη σύλληψή από τους άλεξι-
πρωταγώνιστες του Μασού.

Τόν Αύγουστο του 1957, κατα-
φεύγει στην Τυνίδα.

Με το σχηματισμό της πρώτης
αλγερινής «Κυβερνήσεως» ανα-
λαμβάνει το υπουργείο των Κοι-
νωνικών Τροχέσεων.

Ταξιδεύει σε πολλές χώρες και
ιδιαίτερα στην Κίνα. Το επανα-
στατικό πείραμα του Φιντέλ Κά-
στρο στην Κούβα τον εντυπω-
σίασε. Τον περασμένο Σεπτέ-
μβριο ανέλαβε την προεδρία της
αλγερινής «Κυβερνήσεως», γεγο-
νός που προκάλεσε ζορή εκ-
πληξη.

Γύρω απ' αυτό τον άνθρωπο,
που συνήθει να λέει, ότι «η με-
γάλη δύναμη στη ζωή είναι να περ-
νάς άπαράτητος», «έπυργος»
και αντιπροσώποι των ανταρτών,
που άποτελούν τον αλγερινό στρα-
τό, συσκέπτονται μέρα και νύχτα,
συζώντας με προσοχή τα ύπερ
και τα κατώ των γαλλικών προτά-
σεων για μια δίκαιη λύση του τόσο
δύσκολου και πολύπλοκου αλγερι-
νού προβλήματος.

ραμοσφόνοντας με άγριότητα τα
πρώματα...

Έτσι άρχισε η αλγερινή αυτή
επανάστασι, που συνεχίζεται εδώ
και όχτώ σχεδόν χρόνια, σκορπι-
ζοντας το μίσος, την άγωνία, το
αίμα, την καταστροφή...

Μέσα σε μια μάζα δέκα εκα-
τομμυρίων Αράβων, ζούν ένα έ-
κατομμύριο Εύρωπαίοι, κατα πλειο-
ψηφία Γάλλοι. Και οι άποικοι αυ-
τοί έχουν ένα ιδιαίτερο χαρακτη-
ριστικό, που περιτρέπει το πρό-
βλημα και εξηγεί ώρισμένες ανε-
ξήγητες πλευρές του αλγερινού
δράματος. Ένας μεγάλος αριθ-
μός των Γάλλων άποίκων είναι εγ-
κατεστημένοι από ένα και περισ-
σότερο αιώνα, στο Άλγερι, που
έτσι έγινε η «πατρίδα» τους, πο-
λύ περισσότερο από την ίδια τη
Γαλλία.

Η μεγάλη ακόμα πλειοψηφία
των Γάλλων άποίκων δεν έχουν
τίποτα από τα συνηθισμένα χαρα-
κτηριστικά του ξένου εκμεταλλευ-
τού, που προσπαθεί να πλουτίσει
μέσα σε λίγα χρόνια στην άποι-
κία, για να γυρίσει μετά στη μη-
τρόπολι. Άσχοινε όλα τα επαγ-

Μπέν Κεντιά, πρόεδρος της Άλ-
γερινής «Κυβερνήσεως»: «Δε θα
υποχωρήσουμε στους άποικιοκρά-
τες...».

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ

Το Άλγερινό πρόβλημα έφτασε στην κρίσιμότερη φάσι του

ΜΕΡΑ και νύχτα συνεδριάζουν
στο Παλάτι Ντάρ-Ες-Σα-
λέμ, στο Ραμπάτ. Ο βασιλιάς
του Μαρόκου Χασάν ο Β', τους
παρεχώρησε την καταπληκτική
αυτή βίλλα, όπου τα καλοκαίρια
περνάει τις διακοπές του. Περι-
βάλλον άφθαστης πολυτέλειας, ά-
τιμόφατος ραφιναρισμένη, εξαί-
σιος πλούτος: Η επαγαστατική
«Κυβέρνησι» των Άλγερινών συν-
εδριάζει στο ύπεροχο αυτό πα-
λάτι.

Και ο πρόεδρος της Γιου-
σέφ Μπέν Κεντιά, μέτερος στο ά-
νάστημα, με έφος έπαρχιακού δι-
σκόλου, φορώντας ένα τσαλαχω-
μένο μπλέ σκούρο κοστούμι, φαι-
νεται σά να στενοχωριέται μέσα
σ' αυτό το γεμάτο πολυτέλεια πε-
ριβάλλον.

Στην Τυνίδα μένει με τη γυ-
ναίκα του και τα δύο του παιδιά,
σ' ένα μικρό διαμερισμάτι τοι-
ων δοματίων και η καθημερινή
ζωή του «τρομερού» αυτού επανα-
στάτη είναι πολύ ήσυχη και λιτή.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΕΝΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ

Στα σαράντα ένα χρόνια του
δ, πρόεδρος της αλγερινής κυβερ-
νήσεως δε μοιάζει σε τίποτα με
τον άλλοτε άρχηγό του επαναστα-
τικού κινήματος, τον περίφημο
Φερνάν Άμπάς. Το μόνο κοινό
σημείο τους είναι το παλιό τους
επάγγελμα, γιατί και οι δύο τους
ήταν φαρμακοποιοί. Ο Μπέν
Κεντιά καπνίζει τον κόσμο πίσω
από τα γυαλιά του με δυσπιστία
και επιφύλαξη. Άποφεύγει όσο
μπορεί να βγάλλει λόγους, και πε-
ρισφρονεί τους «πολιτικάντηδες».
Είναι ένας θεωρητικός κι ένας
άνθρωπος της δοάσεως, που απ'
την έφηβική του ηλικία «έζη» την
επανάστασι. Συλλαμβάνεται από
τους Γάλλους στις άρχές του
1955, αλλά άπολύεται έπειτα από
μερικές εβδομάδες, για λόγους υ-
γείας. Το Μάιο του ίδιου έτους
γίνεται ένας από τους μυστικούς
άγωνούς της περιμερούσις της
πόλεως του Άλγερίου. Τότες φο-
ρές γλυτώνει την τελευταία στιγ-

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το φθινόπωρο του 1954, ένα
νεαρό ζευγάρι Γάλλων, που μόλις
παντρεύτηκαν — και οι δύο τους
δε σπάνουν τα πενήντα — πτά-
νουν στο Άλγερι και παίρνουν το
λεωφορείο, για την Κωνσταντίν,
όπου θα υπηρετήσουν κι' οι δύο
σά δασκάλοι σ' ένα μικρό άραβι-
κό χωριό.

Λίγο πριν φτάσουν στην Κων-
σταντίν — αυτή τη Βανδέα του
αλγερινού κινήματος — ένοπλοι
Άλγερινοί σταματάνε το λεωφο-
ρείο, κατεβάζουν το ζευγάρι των
Γάλλων και τους σκοτώνουν, πα-

γέλματα — άρχομα και τα πιο τα-
πεινά — και όχι μόνο δε σκέπτον-
ται να εγκαταλείψουν την Άλγε-
ρία, αλλά τη λατρεύουν κι' ένα έ-
σο το μεσογειακό πάθος.

Η άποικιακή διοίκηση της Γαλ-
lias ήταν άπλοστάσις μια «άποι-
κιακή» διοίκηση. Πλάι στο μεγά-
λο αυτό πλήθος των Γάλλων της
Άλγερίας, υπάρχουν τα λίγα πα-
νίσχυρα ώργανωμένα συμπερόντα
— σκληρά, άδυσώπητα, άδίστα-
χα — που και τις καλύτερες προ-
θέσεις της διοικήσεως — αν και
όταν υπήρχαν — τις σαμποτάρη-
ζαν έπιτήδεια.

Με την ανακάλυψη των πετρε-

λαίων στη Σαχάρα — που άπο-
τελεί τμήμα της Άλγερίας — τα
μεγάλα γαλλικά συμπερόντα και
με διεθνικές άλλωστε διακλαδύ-
σεις, σκλήρυναν ακόμα περισ-
σότερο τη στάσι τους. Κι' όπως
συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις,
θέλησαν να έχουν και ένα ιδεολο-
γικό περίβλημα, μια θεωρητική
πλατφόρμα, που θα δικαιολογού-
σε τη στάσι τους: «Είμαστε οι
στρατιώτες της Δύσεως — λένε
— κι' αγωνιζόμαστε να σώσουμε
τη Βόρειο Άφρική από τη διάλυ-
σι και τελικά από τη Σοβιετική
Ένωση και από τους άνδροπαγκ
της».

Το βέβαιο είναι, ότι αυτό άκρι-
βώς που θέλουν ν' άποφύγουν —
όπως τουλάχιστον λένε — το προ-
καλούν οι ίδιοι με τη στάσι τους.

Η χονδροειδής αυτή θεωρία
των «στασιωτών της Δύσεως»,
μόνο το χαμόγελο — το μικρό χα-
μόγελο — μπορεί να προκαλέσει...

Και είναι χαρακτηριστικό, ότι
ο σημερινός Πρόεδρος των Ένω-
μένων Πολιτειών, πριν τρία χρό-
νια, σάν άλλος γεροστρατής, έ-
λε διακηρύξει — και τότε γραι-
ζότανε πολλή τόλμη — ότι η Άλ-
γερία βαδίζει προς την ανεξασ-
τησία της, με κατοχήσους βέβαια
των δικαιωμάτων της γαλλικής
μειονότητας.

ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΑΥΞΕΩΣ

Ένω στο Ραμπάτ οι επαναστά-
τες άγουνιούν, στο Προεδρικό Μέ-
γαρο των Έλυσίων, έχει στη φω-
μπόρα Σαιντ-Ονορέ, γύρω από
τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας,
στρατηγό Ντέ Γκωλ, οι συσκέψεις
διαδέχονται ή μια την άλλη.

Καταπληκτική και τόσο πολυ-
σύνθετη ή φυσιογνωμία του άλ-
λοτε άρχηγού της γαλλικής Άντι-
στάσεως... Παννύχλος, κι' ένα πε-
ρίεργο κεφάλι με μεγάλη μύτη
και μικρό σαγόνι, γεμάτος ζεστή
άνθρωπιά, αλλά και βαθύτατη πε-
ριφρόνησι για ό,τι «δεν του άρέ-
σει», άριστοκράτης στη σκέψη, στο
στυλ, στη θεωρία, αλλά και έμ-
πνευστής της πιο φιλελεύθερης
πολιτικής, αντίπαλος του κοινοδου-

λευτισμού, αλλά και σωτήρας της
δημοκρατίας, πιστεύοντας, με έ-
ρο πάθος, στο μεγαλείο της Γαλ-
lias, αλλά και προσφέροντας την
ανεξαρτησία στις άποικίες της,
στο όνομα άκριβώς αυτού του με-
γαλείου, ο στρατηγός Ντέ Γκωλ
προκαλεί το σεβασμό και των πιο
φανατικών αντίπαλων του.

Και το ότι τα νεοφασιστικά
στοιχεία της ώργανώσεως των ά-
ποικισμάτων της άκρας δεξιάς,
του Ο.Α.Σ., έχουν φτάσει να δια-
κηρύσσουν, ότι ή μόνη «λύσι» εί-
ναι ή δολοφονία του Ντέ Γκωλ,
άποτελεί έναν ύπεροχο τίτλο τι-
μής για τον Πρόεδρο της Γαλλι-
κής Δημοκρατίας.

Γιατί ο Ντέ Γκωλ και ή Κυ-
βέρνησί του παραδέχτηκαν άπο-
λύτα και ήμια, την ανεξας-
τησία της Άλγερίας, με βάσι το
αίτημα της αυτόδιαθέσεως.

Σ' ένα τέτοιο θέμα, βέβαια,
που περιβάλλεται μάλιστα από
πάθη, μιση και δυνήνρα πένθη,
που στόν πυρήνα του βρίσκονται
τεράστια συμπερόντα, ή θεωρητι-
κή λύσι με βάσι την αυτοδιάθεσι,
συναντάει σοβαρά εμπόδια, όταν

χτυπώντας αλύπτητα τους «προδό-
τες».

Άπειλεί μόνο: Όχι, βέβαια.
Γιατί ή πρώτη φάσι του εμφύλιου
πολέμου έχει ήδη άρχισει.

Οι δυναμιστικές έκοήξεις με-
σα στην ίδια την πρωτεύουσα,
συνεχίζονται διαρκώς με έντεινό-
μενο ρυθμό. Τα σπίτια βουλευτών
του Ντέ Γκωλ, συνδικαλιστών ή-
γετών, διανοουμένων, πιστών στην
Κυβέρνησι, άνωτάτων ύπαλλήλων,
ανάτινάσσονται με μικρές βούβες
από «λαστική» δυναμίτιδα, και
έξηρημένοι φονιάδες δολοφονούν
με άνήκουστη ψυχραιμία μέσα στο
κέντρο του Παρισιού.

Ο Ο.Α.Σ. προσπαθεί να δημι-
ουργήσει σύγγνωσι, να τρομοκρατή-
ση, να λυγίσει τις συνεδήσεις, να
ύπονομεύσι τη δημοκρατική βού-
λησι, να εγκαταστήσι — με μια
λέξι — το χάος, με την έλπίδα,
ότι αυτό θα έπιτρέψει να άνθισι
το μαύρο άποτυπντικό λουλούδι
της τυραννίας.

Ο Ο.Α.Σ. ύπολογίζει με τρό-
πο θετικό και στη γενικότερη πο-
λιτική άδιαφορία, που δείχνουν οι

Ζάκ Σουσού: «Πιστεύω στη
Γαλλική Άλγερία».

συγκεκριμένη νεοφασιστική μορφή,
όταν ο γαλλικός ώργανισμός ένοιω-
σε το ναζιστικό δηλητήριο μέσα
στις φλέβες του, ή σωτήρια άν-
τίδοσι, τις τελευταίες ήμέρες,
δεν άργησε να εκδηλωθί.

Μιά «Έπιτροπή Σωτηρίας της
Δημοκρατίας» ώργανώθηκε, με βά-
σι στελέχη των Καθολικών, των
Σοσιαλιστών, των Ριζοσπάστων
και των συνδικατών όλων των ά-
ποχώσεων. Οι δημοκρατικές δυ-
νάμεις της χώρας ώργανώνονται
πυρετωδώς για την περίπτωση εκ-
δηλώσεως πραξικοπήματος του
Ο.Α.Σ.

Κατά τα τελευταία είκοσιετορά-
ωρα, μια δραματική άναμονή απλώ-
θηκε σ' όλα τα νευραλγικά κέν-
τρα της Γαλλίας και του Άλγε-
ρίου.

Η γαλλική Κυβέρνησι διαδηλώ-
νει ότι έχει τη δύναμη να συντρί-
ψι το κίνημα του Ο.Α.Σ. Άλλά
ή θέσι της είναι έξαιρετικά δύσκο-
λη. Η δεξιά — ή κοινοβουλευτι-
κή δεξιά — την κατηγορεί, και

ιδιαίτερα τον Ντέ Γκωλ, ότι έγ-
καταλείπει με την πολιτική του
στο Άλγερι, έθνικά έδάφη.

Δύο πιστοί άλλοτε φίλοι και δ-
παδοί του σημερινού Προέδρου
της Δημοκρατίας, ο Μπιντώ και
ο Σουστέλ, πιστεύουν είλικρινά σε
μια πολιτική άπομειώσεως του ά-
ραβικού στοιχείου της Άλγερίας,
μέσα σά πλαίσια της γαλλικής έ-
πικρατείας. Άλλά μια τέτοια πο-
λιτική ήτανε ίσως δυνατή την έ-
παύριο του 45 και μέχρι το πολύ
το 48. Καί την πολιτική αυτή τη
σαμποτάρησαν, όταν έβλεψαν να
την έφαρμόσουν οι σοσιαλιστά το
47, τα μεγάλα συμπερόντα και τα
ρασιστικά στοιχεία της Άλγερίας.

Σήμερα είναι πιά πολύ άσφα-
καί μόνο ή άμεση ανεξαρτησία
της Άλγερίας μπορεί να σώσι
και τη Γαλλία και την Εύρώπη
από μεγαλύτερα δεινά.

Το κοινοβουλευτικό κέντρο χτυ-
πά την Κυβέρνησι, για λόγους
δημοκρατικής εθιξίας, κατηγο-
ρώντας τον «αυταρχισμό» του Ντέ
Γκωλ.

Η δημοκρατική άριστερά κατη-
γορεί την Κυβέρνησι, ότι άργησε
να άναγνωρίσι τα δικαιώματα
των Άλγερινών και ότι, κατά βά-
θος, δεν «πιστεύει» — ιδιαίτερα ο
πρωθυπουργός Ντεντρέ — στη
φιλελεύθερη αλγερινή πολιτική που
έξανγέλλει.

Όλες αυτές οι αντιδράσεις,
που πολλές άποτελούν, σε μια τό-
σο κρίσιμη περίοδο, βυζαντινι-
σμούς, αυξάνουν τη σύγχυσι και
δημιουργούν μια κατάστασι πολύ
οριστή και επικίνδυνη.

Η άποφασιστική στιγμή πλη-
σιάζει με τεράστια βήματα...

ΤΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Η Γαλλία πλησιάζει, για άλ-
λη μια φορά, στην ώρα των με-
γάλων της περπαμένων. Και, μα-
ζί της — μοιραία, όπως πάντα —
όλη ή Εύρώπη σ' ότι έχει καλύτε-
ρο και αξιώτερο.

Η συνεδισι της Γαλλίας άγρυ-
πνεί.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Γαλλία;

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ερεσι άντιμέτωπη με την πραγμα-
τικότητα...

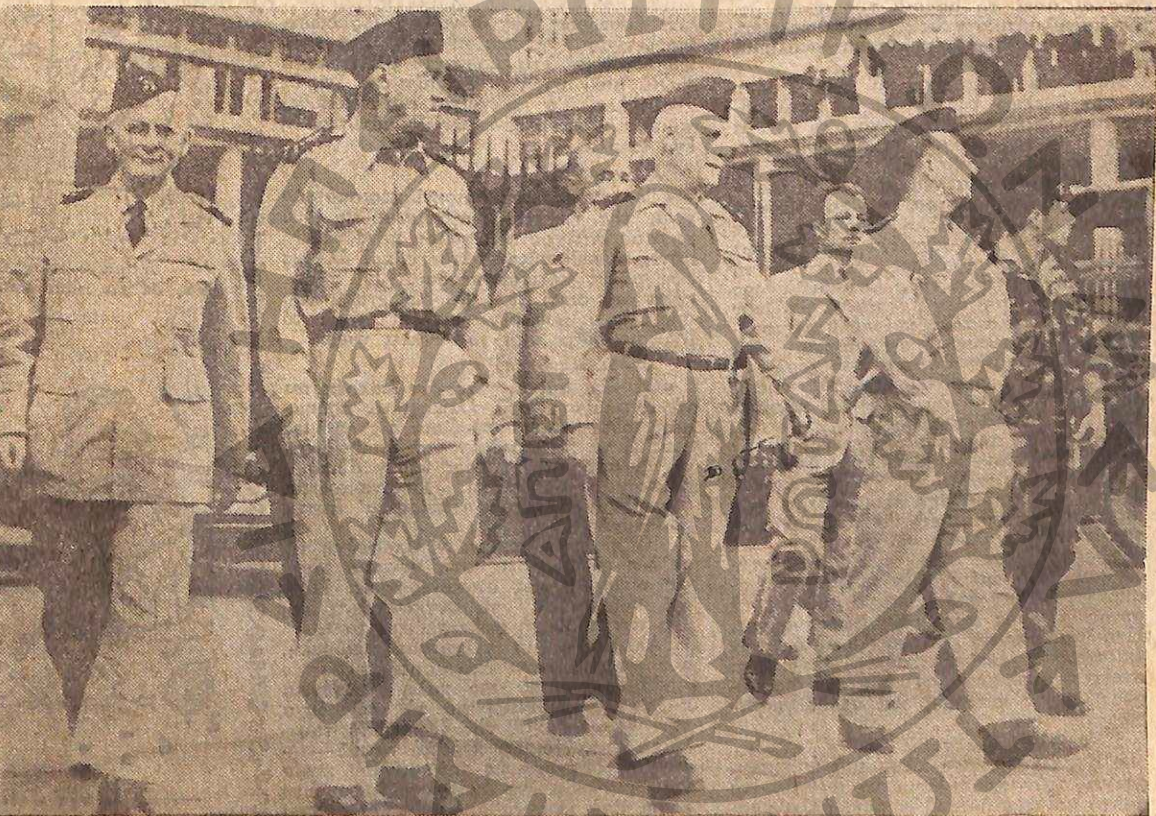
Άλλά το πιο έγκυρα πληροφο-
ριμένο πολιτικό παρυσήνιο της
γαλλικής πρωτεύουσας βεβαιώνει,
ότι ή ύπογραφή του πρωτοκόλλου
μιας συμφωνίας για την κατάταξη
του πυρός και τις βάσεις της
ανεξαρτησίας, με έγγυήσεις για
τους Γάλλους της Άλγερίας, θα
ύπογραφή τις προσεχείς ήμέρες.
Όρισμένες λεπτομέρειες — άκε-
τά πάντως ούσιαστικές — μένουν
άκόμα για διαορύθμισι. Άλλά ο
άνεμος τ' συμφωνίας φυσάει δυ-
νατός κι' από τις δυο άκτες της
Μεσογείου.

Άλλά, άκριβώς, ενώ τήνεται
για πρώτη φορά έπειτα από ό-τι
χρόνια αίματος και πόνου, μια βά-
σιμη έλπίδα για συμφωνία, δλο-
κλήρη ή Γαλλία — δηλαδή ή έ-
λευθερία, ή ιδέα της δημοκρατίας,
ή ζωή του πνεύματος, ή ψυχή, το
κέντρο της Εύρώπης — κινδυνεύει
από έναν άγριο, άδυσώπητο εμφύ-
λιο πόλεμο.

Ο.Α.Σ.

Μιά ομάδα στρατιωτικών, με
έπικεφαλής το στρατηγό Σαλάν,
μερικές δεκάδες άποτυχημένοι πο-
λιτικάντηδες, τυχοδιώχτες τ' -
πολιτικής και των μεγάλων συμπε-
ρόντων, νοσταλγοί του ναζισμού
και του φασισμού, θεωρητικοί του
ολοκληρωτικού κράτους, επαγγελ-
ματίες δολοφόνου, άπορρήματα
ποικιλαντισμού και παλιοί εκολλα-
μποσάτες, άποτελούν τον πυρή-
να μιας έξτεσιμιστικής ώργανώσε-
ως, του Ο.Α.Σ., που άπειλεί, αν
ύπογραφή ή συμφωνία με τους
Άλγερινούς επαναστάτες, να συν-
τρίψι τον Ντέ Γκωλ και την Κυ-
βέρνησι, μεταφέροντας τον πόλε-
μο στη μητροπολιτική Γαλλία και

Οι στρατηγοί Ζελλέρ, Ζουώ, Σα-
λάν και Σάλ στο κέντρο του
Άλγερίου κατά τη διάρκεια του
πραξικοπήματος του Άποιλίου
1961: Τα παθήματα δεν τους
συνέτισαν!

Προπαγανδιστικές επιγραφές του Ο.Α.Σ. στο Άλγερι: «Έχθρός
μας είναι ο Ντέ Γκωλ...».

«Ο μνηστήρ, γὰρ νὰ μὴν παρεξηγηθῇ, μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ ὅλες τὶς περιστοιχίσεις τοῦ στῆ μέλλουσα πεθερὰ του...».

ΜΗΝ ΕΙΣΤΕ ΤΡΥΦΕΡΟΣ στὴ μνηστή σας!

Ένας περιεργός ὁδηγός
συμπεριφοράς τοῦ 1874

ΣΤΗΝ ἐποχὴ μας, πού, μὲ τὴν ἀλματική ἐξέλιξί της, ἐδημιούργησε ἕναν καινούργιο τρόπο ζωῆς, δὲν εἶναι ἄσκολο νὰ γυρίσῃ κανεὶς κάπου-κάπου στὰ παλιὰ. Ἐτσι, καταλαβαίνει καλύτερα τὴν κολοσσία ἀπόστασι, πού μᾶς χωρίζει ἀπὸ σήμερα. Ὁ ἀναγνώστης θὰ βρῇ κατωτέρω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἕναν «ὁδηγὸ συμπεριφοράς», πού κυκλοφόρησε στὸ Παρίσι τὸ 1874, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 88 χρόνια.

Γιὰ τὶς νέες καὶ τὶς παντρεμένες γυναῖκες.

«Ὅταν ἔχετε κορίτσια, εἶναι καλὸ ν' ἀποφεύγετε τὶς μακρὲς παραμονὲς σὲ ξενοδοχεῖα. Μὴν ξεχνάτε, ὅτι ἡ αἰδὼς κ' ἡ ἀθώοτης τῶν κοριτσιῶν ἀμειωθύνονται μὲ τὴν ἐλάχιστη πνοή, ὅπως ἕνας καθρέφτης κ' ὅτι ἡ ζωὴ στὰ ξενοδοχεῖα τοὺς ἀρραβώνει τὴν δροσὴ τῆς συστολῆς, τῆς ἐπιφυλακτικότητος καὶ τῆς ἀφελείας, πού ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο στυλιόμα τους.

Μία νέα δὲν πρέπει νὰ βγαίνει μόνη μὲ τὸν ἀδελφὸ της, ἐκτός ἂν αὐτὸς εἶναι παντρεμένος. Μπορεῖ νὰ βγῇ μὲ ἕνα θεῖο ἢ μὲ τὸ σύζυγο τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ ποτὲ μὲ ἕναν ἐξάδελφο.

Στὸ χορὸ, μία νέα πρέπει νὰ κάθεται κοντὰ στὴ μητέρα της καὶ νὰ μὴν πηγαίνει ποτὲ σὲ ἄλλη αἰθουσα. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ πηγαίνει στὸ μπαρ μὲ τὸν καβαλλιέρο της, ἐκτός ἂν τὴ συνοδεύῃ ἡ μητέρα της. Ὁ καβαλλιέρος κ' ἡ ντάμα του δὲν πρέπει νὰ βγάλουν ποτὲ τὰ γάντια τους καὶ πολὺ περισσότερο νὰ χορεύουν δίχως γάντια. Θὰ προσέξετε νὰ μὴν ἀφίστερὲς στὸ χορὸ ἕνα ἄνθρωπος ἢ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φρεμά σας. Εἶναι σὰ ν' ἀφίστερὲς ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά σας.

Οἱ νέες πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὸν καφέ. Τὰ λιγερὰ ἀπαγορεύονται ἀπόλυτα. Τὸ κίτρινο καὶ τὸ μωβ εἶναι τὰ χρώματα, πού ταιριάζουν περισσότερο στὶς παντρεμένες γυναῖκες. Οἱ νέες θὰ προτιμήσουν τὸ γαλάζιο καὶ τὸ ροζ.

Μία γυναίκα, ἔστω κ' ἂν εἶναι χήρα καὶ παντρεμένη, δὲν πρέπει νὰ ἐπισκέπτεται ἕναν ἄνδρα, παρὰ μόνον μὲ τὴ συνοδεία ἑνὸς προσώπου ἐμπιστοσύνης. Περιλαμβάνονται σὸν κύκλω αὐτῶν τὸν ἐπισκεπόμενος ἐκείνος στοὺς κληρικούς, στοὺς συμβολαιογράφους, στοὺς δικηγόρους, στοὺς γιατροὺς καὶ στοὺς τραπεζίτες.

Γιὰ τοὺς ἄνδρες.
Ένας νέος, πού κάνει μιά ἐπίσκεψη, ἀφίνει σὸν ποδοβάλο τὸ κασκόλ, τὸ παλτό καὶ τὴν διπρόελλα του, ἀλλὰ κρατᾷ στὸ χέρι τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπα-

στούν του. Πρέπει, λοιπόν, νὰ συνηθίσῃ νὰ κρατᾷ αὐτὰ τὰ δύο ἀντικείμενα μὲ τὸ ἕνα χέρι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ προσφέρει τὸ ἄλλο. Ὁ ἄπλοος πάντοτε τὸ ἀριστερὸ χέρι γιὰ νὰ χαιρετήσῃ. Συναντώντας μιά γνωστὴ του κυρία, θὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ θ' ἄπλωσῃ τὸ ἀριστερό. Ἡ κυρία θὰ τὸν χαιρετήσῃ ἐπίσης μὲ τὸ ἀριστερό.

Ένας νέος δὲν πρέπει νὰ σταυρώνῃ τὰ πόδια του ὅταν βόσκεται σ' ἕνα σελόνι, οὔτε νὰ κουνᾷ τὰ πόδια του ἢ νὰ ρίχνῃ τὸ κεφάλι του στὴ ράχη τῆς καρέκλας του. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης, ὅταν εἶναι ὁρθιος, νὰ ἔχῃ τὰ χέρια του στὶς τσέπες. Αὐτὸ εἶναι πολὺ χυδαῖο.

Ένας ἄνδρας, πού κάνει ἐπίσκεψη, θὰ βγάλῃ τὸ γάντι μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα του χέρι, ἀλλ' ἂν χρειαστῇ νὰ βγάλῃ καὶ τὰ δύο, θὰ τὰ φορέσῃ ἀπαραιτήτως, προτοῦ βγῇ. Δὲν ὑπάρχει πῶς ἀνάγων προῖγμα ἀπὸ τὸ νὰ βγαίνει κανεὶς χωρὶς γάντια ἀπὸ ἕνα σπιτί.

Ένας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ καπνίζει μέσα σ' ἕναν κλειστὸ γῶρο, ὅπου μπορεῖ νὰ μπουτν γυναῖκες, ἔστω κ' ἂν δὲ βόσκωνται ἐκεῖ σὲ μιά δεδομένη στιγμή, ἐκτός ἀπὸ τὰ ταβερνεῖα, ὅπου δὲν πηγαίνουν γυναῖκες, ἢ τοὺλάχιστον δὲν πηγαίνουν γυναῖκες, μπροστὰ στὶς ὁποῖες ἀπαγορεύεται κανεὶς νὰ καπνίζῃ.

Γιὰ τὸν ἀραβῶνα καὶ τὸ γάμο.

Ένας μνηστευμένος δὲν πρέπει νὰ δείχνεται πολὺ τρυφερός στὴ μνηστή του μπροστὰ σὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ, κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας, πρέπει ν' ἀποφεύγονται οἱ δημόσιες ἐμφανίσεις καὶ οἱ δεξιότητες τὸ σπίτι... Ὁ μνηστήρ, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῇ, μπορεῖ νὰ μεταφέρει ὅλες τὶς περιστοιχίσεις καὶ τὶς φροντίδες τοῦ στῆ μέλλουσα πεθερὰ του (!).

Ὁ μνηστήρ μπορεῖ νὰ πηγαίνει ὅποτε θέλει σὸ σπίτι τῆς μνηστής του. Ἀλλὰ, πρὶν ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψί του, θὰ τῇ στείλῃ ἕνα μπουκέτο μὲ ἄνθη, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ λευκὰ, γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὰ ροζ καὶ νὰ καταλήξῃ στὰ κόκκινα, τὴν προηγούμενη τοῦ γάμου.

Σὲ περίπτωσι πού ἕνας ἀραβῶνας διαλυθῇ, ἡ νέα πρέπει νὰ κἀν ἕνα μικρὸ ταξίδι, κατὰ τὸ ὁποῖο οἱ γονεῖς της θὰ ἐπιφελήθουν ἀπὸ τὴν πρώτη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν παντρεύουν.

Τὸ βάπτισμα.

Τὴν προηγούμενη τοῦ βαπτίσματος, ὁ κομπάρσος θὰ στείλῃ στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἕνα ὡς δώδεκα χοντὰ μὲ φροντὴν διαφόρων μεγεθῶν, ἕνα ὡς δώδεκα χοντὰ ἕνα χοντὰ μέσα σ' ἕνα κομμάτι μὲ τεχνητὰ ἄνθη, μαζὶ μὲ τὶς ἀπαραίτητες λευκὲς κορδέλλες. Τὰ πράγματα αὐτὰ τοποθετοῦνται μέσα σ' ἕνα ὠραῖο κἀνιστρο ἢ ἕνα ἐπιπόλο.

Ἡ γιορτιὰ.

Τὸ πένθος, πού διαρκεῖ περισσότερο εἶναι τῆς χήρας. Συνεχίζεται ἐπὶ δύο χρόνια: ἕνα χρόνον μεγάλον πένθος, ἕξ μῆνες συνθιθεμένου πένθους καὶ ἄλλους ἕξ μῆνες μετρίου πένθους. Οἱ χήρες μέσα σὸ σπίτι τους φοροῦν ἕνα μαῖορο σκουφάκι, πού δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ βγάλουν ποτὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Ἄλλοι κανόνες.

Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιλέγουν στὰ ἡλικιωμένα πρόσωπα, οὔτε νὰ ὑποστηρίζουν τὶς γνώμες τους ἢ νὰ προσάθουν ν' ἀποδείξουν, ὅτι οἱ συνομιλητὲς τους ἔχουν ἀδίκω ἢ βροσκοῦνται σὲ πλάνη. Πῶτα-πῶτα, γιὰ τὴν ἑτοιμότητα πείρα κ' ἔπειτα ἀπὸ εὐγένεια.

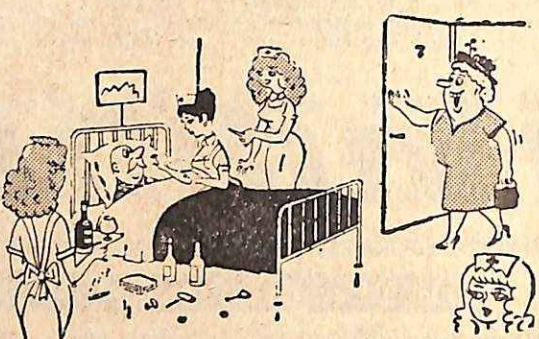
Ὁ γαμπρός πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὶς πολλὲς περιστοιχίσεις στὴ γυναίκα καὶ τὶς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις. Πρέπει, τοῦναντίον, νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη τὴν προσοχή τὴν πεθερὰ του.

Ἀλλὰ νὰ μὴ τελευτάει συμβολή, πού εἶναι πάντοτε ἐπικαίρη.

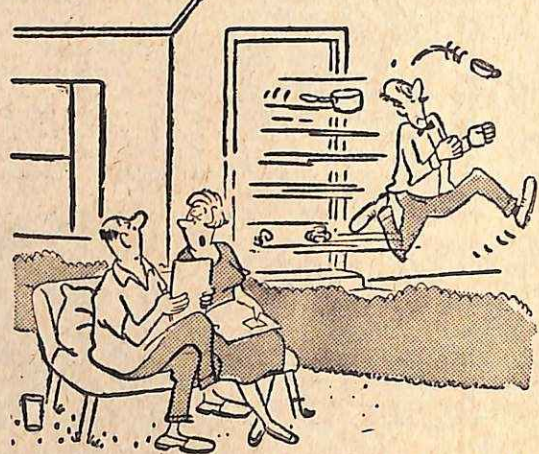
Μία γυναίκα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ ἐσώρουχα της, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐξωτερικὴν τουαλέττα της. Νομίζω περὶ τὸ νὰ πῶ—τοῦ ἔχει ἡ συγγαροῦς τοῦ βιβλίου κυρία ντ' Ἀλμ—ὅτι ἕνα ἀνάστρο ἐσώρουχο κατὰ ἀπὸ ἕνα καθαρὸ φόρεμα δείχνει χωριότητα.

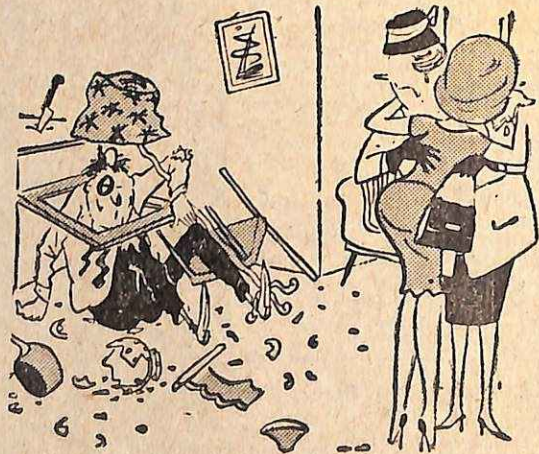
— Πρόσεξε, νεαρέ μου... Κι' ἐγώ, πού μὲ βλέπεις, ἔκανα κάποτε ἀκριβὰ ὁδὸα στὶς γυναῖκες!...

— Γεῖά σου, Γιάννη! Ἔχω εὐχάριστα νέα! Ἀῦριο παίνοεις ἐξιτηρία!...

— Νομίζω πὼς ἡ γειτονισὰ μας, ἡ κυὰ Κατίνα, δὲ τὰ πᾶσι καθόλου καλὰ μὲ τὸν ἄντρο της!

— Πάλι τῆς ἀντιμίλησες, ἀχαιρεῦτε;

ΕΥΦΛΟΓΙΑ ΜΑΣ ἄπει|εῖ!

Ὅμιλεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καθηγητῆς κ. Κ. Χωρέμης

ΑΠΟ τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ἡ εὐφλογία ἡ εὐλογία, ἀπειλεῖ τὴ χώρα μας, ὅπως κ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἔχουν τρομοκρατηθῇ καὶ λούν μὲ τὸν ἐφιάλτη τοῦ θανάτου. Ἡ ἀσθένεια, παρ' ὅλο, ὅτι δὲν ἔχει λάβει τὴ μορφή γενικῆς ἐπιδημίας, εἶναι ὥστόσο διάσπαρτη τοῦλάχιστο σὲ 4. εὐρωπαϊκὲς χώρες καὶ ἀρθμὶ καλὰ ἀρκετὲς δεκάδες ἀσθενῶν. Ἡ ἀσθένεια, ὅπως ἐξακριβώθηκε, μεταφέρθη ἀπὸ ἕνα Παριστιανό, πού μετέβη ἀεροπορικῶς σὸ Λονδίνο. Ὁ ἀρρωστος αὐτός, μάλιστα, ὅπως ἐγγραμῶν οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες, πέρασε κ' ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ!

Φυσικά, δὲ γνωρίζω, ὅτι ἔπαυσε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτῇ, πού προσκλήε τὸ θάνατο καὶ πού σημαδεύει μὲ οὐλὲς τὰ πρόσωπα τῶν θιμάτων της.

Στὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν τὰ ταξίδια γίνονταν μὲ ἱστιοφόρα πλοία, ἡ ἀρρώστεια ἦταν δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ, γιὰ τὸ μικρὸν ἐπὶ 12—14 ἡμέρες. Ὅταν, λοιπόν, παρουσιάζονταν τὰ πρῶτα συμπτώματα σ' ἕνα ταξιδιώτη, ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ὑποβάλλονταν ὑποχρεωτικὰ στὴ λεγόμενη «καραντίνα».

Σήμερα ὅμως μὲ τὴν ταχύτητα τῶν σούπερ-τρεν, πού περιορίζουν τὰ ταξίδια σὲ λίγες ὥρες, τὸ μικρὸν δὲν προλαμβάνει νὰ ἐπωασθῇ καὶ συνεπὶς ἡ ἀσθένεια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐτσι, εἶναι πολὺ πιθανόν, κάποιος ταξιδιώτης, ὅπως συνέβη μὲ τὴν περίπτωση τοῦ Παριστιανοῦ, νὰ διαφυγῇ τὸν ὑγειονομικὸ ἐλεγχὸ καὶ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀρρώστεια.

Εὐθὺς ὡς διαπιστώθηκε τὸ πρῶτο κρούσμα στὴν Εὐρώπη, ἡ Παγκόσμια Ὁργάνωσις Ὑγείας (τιμῆμα τοῦ Ο.Η.Ε.) ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ γενικοῦ κινδύνου. Ὁ μοναδικὸς τρόπος ἀμύνης ἦταν ὁ ἐμβολιασμός τῶν κατοίκων. Ἐτσι, θὰ ἐδημιουργεῖτο ἕνα ἀρροσπέλαστο «τεῖχος ἀνοσίας» μεταξὺ τῶν κατοίκων καὶ ἡ εὐφλογία θὰ ἔσθινε προτοῦ προλάβῃ νὰ σπείρῃ τὸ θανατικὸ της.

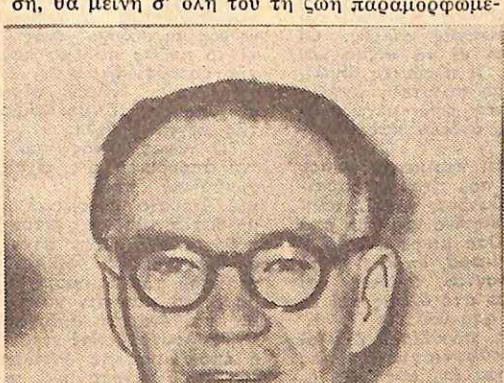
Δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι πείθονται πολὺ δύσκολα μπροστὰ σὸ γενικὸ κίνδυνον.

Στὴν Ἑλλάδα, εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη, ὅτι ὑπάρχει ἐπιδημία, τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας ἔκανε ἐκκλήσι στοὺς κατοίκους νὰ σπεύσουν νὰ ἐμβολιασθῶν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, στὴν ἀρχή, ἐπεδείχθη ἀπροθυμία ἐκ μέρους τοῦ κοινού. Ἀρ-

γότερα, ὅταν οἱ εἰδήσεις ἀνέφεραν, ὅτι ἡ εὐφλογία συνεχίζει τὴ θανατηφόρο πορεία της, παρετηρήθη ἀθρόα προσέλευσις.

Ἡ εὐφλογία ἐμφανίζεται μὲ ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ ὁ ἀσθενὴς γεμίζει ἀπὸ ἐξανθήματα, κυρίως στὴ μασχάλη καὶ στὴ βουβωνικὴ χώρα.

Τὰ ἐξανθήματα αὐτὰ εἶναι τὰ πρῶτα προμνηνύματα τῶν βαρύτερων συμπτωμάτων τῆς νόσου. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις (τὸ ποσοστὸ φτάνει μέχρι 30%) ἡ εὐφλογία προκαλεῖ τὸ θάνατο. Ἄν τελικὰ ὁ ἀσθενὴς γλυτώσῃ, θὰ μείνῃ σ' ὅλη τὴν τὴν ζωὴν παραμορφωμέ-

Ὁ καθηγητῆς κ. Κ. Χωρέμης.

Ἡ Τίνα κ' ὁ Ὠνάσης ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ!

Αἰτία: τὰ δύο παιδιά τους

κρὸς ἀκόμη, γιὰ νὰ κρατᾷ τὸ βόλαν. Ἡ Τίνα θέλει ἐπίσης νὰ φοιτήσῃ ὁ γιός της στὸ κολλέγιο τοῦ Ἦτον. Ἀλλ' ὁ Ὠνάσης βρίσκει πῶς τὸ περίφημο αὐτὸ ἀγγλικὸ κολλέγιο φτάνει ἀνθρώπους, πού εἶναι ἀνικανοί νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ στὴ ζωὴ καὶ πού δὲν ξέρουν τίποτ' ἀλλ' ὅ, ἀπὸ τὸ νὰ δένουν καλὰ τὴν χροιά τους καὶ νὰ παίζουν γκολφ. Οἱ φιλοδοξίες του γιὰ τὸ γιό του, ὅμως, εἶναι πολὺ διαφορετικὲς. Θέλει νὰ τοῦ δώσῃ μιά ζωντανὴ μορφὴ καὶ νὰ τὸν κἀν ἄνθρωπο δράσεως, πού νὰ μπόρῃ μιά μέρα νὰ τὸν διεδεχθῇ στὶς ἐπιχειρήσεις του.

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος θαμνίζει τὸν πατέρα του καὶ πού εἶναι πολὺ ἀφροσύμενος. Συμμερίζεται ἀπόλυτα, ἐξ ἄλλου, τὶς φιλοδοξίες τοῦ Ὠνάση καὶ δειχνεῖ ἀπὸ τώρα ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ πράγματα τῆς θάλασσας.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Ὠνάσης ἔχει χαρτί σὲ τὸ γιό του ἕνα κομπό κότερο κ' ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος χαίρεται νὰ κάθεται σὸ τιμόνι καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ μόνος του, πράγμα πού προκαλεῖ τὶς ἐκτονες διαταραγές τῆς μητέρας του.

Ἡ Τίνα καταλογίζει ἐπίσης στὸν Ὠνάση ὅτι οἱ 1500 περίπου δραχμὲς, πού δίνει στὸν Ἀλέξανδρο τὴν ἐβδομάδα εἶναι ὑπερβολικὲς γιὰ ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας του. «Ὅταν συνθῆξῃ ἀπὸ τώρα νὰ δέλῃ ἀφθονὰ χρήματα κ' αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ», διαμαρτυρεῖται.

Ἡ Χριστίνα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶναι 11 χρόνων. Φοιτᾷ σὲ μ' ἀγγλογαλλικὴ σχολὴ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπαγρύπνησι μίας Ἰρλανδῆς γκυοθεράνας.

γος, γιὰ τὰ ἐξανθήματα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νόσου, μετατρέπονται σὲ μικρὲς πληγές, πού γεμίζουν πυλὸν καὶ πού σκάβουν τὸ δερμα τοῦ προσώπου.

— Ἐναντίον τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀσθενείας ὑπάρχει ἀμυνα; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἡ ἀπάντησι τῶν πλεόν διακεκομμένων ὑγεινολόγων εἶναι καταφατικὴ καὶ σαφής:

— Ναι, τονίζουν, ἡ μοναδική, ἀλλὰ καὶ ἡ πῶς ἀποτελεσματικὴ ἀμυνα εἶναι ὁ δαμαλισμός. Ὁ καθηγητῆς κ. Χωρέμης, πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, στὸν ὁποῖο ὑποβάλαμε σειρά ἐρωτήσεων, μᾶς διευκρίνησε τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἀσθένεια εἶναι πολὺ σοβαρὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Προκαλεῖ ἐπιπλοκὲς σὸ ἀναπνευστικὸ καὶ κυκλοφορικὸ σύστημα, γάγγραινα, ἀποστήματα, ἀκόμη καὶ ψυχικὲς διαταραχές. Μὲ τὸ δαμαλισμὸ, ἐξασφαλίζουμε ἀνοσία τοῦλάχιστον γιὰ 2 χρόνια. Ὄστόσο, ὑπάρχουν παραδείγματα ἀρρώστων, πού προσεβλήθησαν δύο φορές στὴ ζωὴ τους ἀπὸ εὐφλογία. Τὸ γεγονός αὐτὸ φαγερόναι, ὅτι ὁ ἐμβολιασμός πρέπει νὰ γίνεται διὰ μόνον στοὺς παρόντους ὁργανισμούς, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἐμβολιασθῇ.

Ἡ ἀσθένεια — συνεχίσει ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς — προσβάλλει ὅλες τὶς ἡλικίες. Εἶναι λάθος ἡ ἀπομν, ὅτι οἱ μεγάλες ἡλικίες δὲν προσβάλλονται. Πάντως, περισσότερο ἐπιρρεπὴ στὴν εὐφλογία εἶναι τὰ βρέφη, οἱ ἐγκυμονούσες, οἱ λεγόμενες καὶ τὰ νεογνά.

Ἀκριβῶς καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγῳ ἐπιβάλλεται ὁ δαμαλισμός σὲ ὅλα τὰ παιδιά, ἀνεξαρτήτως ἐπιδημίας ἢ ὄχι.

Τὸ ἐμβόλιο — διευκρίνησε ὁ κ. Χωρέμης — εἶναι ἐντελὸς ἀκίνδυνον. Ὄστόσο, πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγουν οἱ ἀλλογενεῖς, οἱ ἐκτετατικοὶ καὶ οἱ ἀσπαστὲς γενικά ἀπὸ λοιμώδεις ἀρρώστειες, γιὰ τὸν ἀποκλείεται στὰ άτομα αὐτὰ νὰ προσλάβῃ ἐπικίνδυνον ἀντίδρασι.

Καὶ ὁ κ. Χωρέμης κατέληξε: — Ὁ κόσμος δὲν πρέπει ν' ἀποφύγῃ μὲ καμμία δικαιοφροσίαν τὸ δαμαλισμὸ. Εἴπα ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, πού ἀπειλεῖ τὴν ἡδὴ μας.

Οἱ ἐμβολιασμοὶ γίνονται δωρεάν σὲ ὅλα τὰ κρατικὰ νοσοκομεία, ὑγειονομικὰ κέντρα, πολιτᾶτρεία κλπ.

Π. Ν. ΕΤΣΤΡΑΤΙΟΥ

τας. Ἐξῆς πάντα μαζί μὲ τὴν μητέρα της καὶ φαίνεται ὅτι συμμερίζεται τὴν ἀντίληψιν της. Χάρηκε πολὺ, ὡστόσο, ὅταν, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὥρες, ὁ πατέρας της, περικοπὸς ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τὴν κράτησε μιά ὁλόκληρη ἡμέρα μαζί του καὶ τὴν πῆγε σὲ διάφορα μέρη γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Τὸ μεσημέρι ἔφθασαν σὸ σπίτι τοῦ Τζορτζ. Ἡ Χριστίνα κολακεύτηκε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού ἔδειξε γι' αὐτὴν ὁ γρηγορὸς πολιτικός. Τὸ βράδυ, ὡστόσο, ὅταν γύρισε σὸ σπίτι τῆς μητέρας της, ἔκλαψε κ' ἡ Ἰρλανδὴ γκυοθεράνας τὴν κοoura-στηκε πολὺ γιὰ νὰ τὴν κἀν νὰ ἡρέμῃ.

Ἀλλὰ κ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίσης, μ' ὅλο πού λατρεῖ τὸν πατέρα του, ἀισθάνεται τὴν ἑλλειψί τῆς μητέρας του. Μιλώντας γιὰ τὴν 14η ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, πού πέφτει στίς 30 τοῦ προ. σελῆς Ἀπριλίου, εἶπε μὲ δάκρυα σὲ μᾶτις σὸν πατέρα, πὼς δὲ θὰ δῶ καὶ τοὺς δύο γονεῖς μου μαζί γύρω στὴν τοῖρα μου μὲ τὰ κεράκια.

Ἡ κρυφὴ ἐπιθυμία τῆς Τίνας, εἶναι νὰ πᾶρ καὶ τὰ δύο παιδιά κοντὰ της καὶ ὁ μαρτυρῶν τοῦ Ἰπλάνθροντ συμφωνεῖ ἀπόλυτα σ' αὐτὸ. Ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν τὰ ἀγγλικά δικαστήρια δᾶ τὴν δικαιοσύνην, σὲ περιπτώσι πού ὁ ἀποφασιστὴς τελικὰ νὰ καταφύγῃ σ' αὐτά. Γιὰ τὸ μόνον ἐπιχειρήμα τῆς ἐναντίον τοῦ Ὠνάση, εἶναι ὅτι δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία.

Ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ὅπως ὁ Ὠνάσης, τὸ κῆρυμα τῆς μόνιμης κατοικίας εἶναι δευτερεύον. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Ὠνάσης εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού κάθε παιδί θὰ τὸν ἠθέλει γιὰ πατέρα του. Ὅχι γιὰ τὸ ὅτι ἔχει πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ καταπληκτικὴ δραστηριότητα κ' ὅπως ἐγγραμῶν οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες, ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰπλάνθροντ, ἀνεξαρτήτως μὲ τὴν προσωπικὴν προτίθεσί της μὲ τὸν πρῶτο της σύζυγο, θάπρεπε νὰ εὐχεται σὸ γιό της καὶ τοῦ μοιάσει.

παράδοτρήματα

Μοντέρνο βυναρσαστικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό Ιωάννης Αναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΤΑΝΟΥΔΑ

15

πώς δεν δρισκετόταν η Ζουζού στο σπίτι της, τι θα καταλάβαινε; Ποιά άποδοι, θα είχε πώς δρισκετόταν με το Μάριο;

Ένα πράγμα μόνο μπόρεσε να εξασφαλίσει: Πώς τα δρόμα που γύριζε χωρίς στο σπίτι ο πατέρας της, τύχαινε να μη μπορεί ο Μάριος ναρθή. Αυτό το παρατήρησε καλά. Ποτέ δεν είχε τύχει κάποιο δρόμο να λείπει ο πατέρας, να γυρίσει άργα και συγχρόνως να της τηλεφωνήσει ο Μάριος πώς δεν θα έρχόταν. Δεν έλεγε αυτά τα συμπεράσματά της στη μητέρα της, για να μη την τρελλάνει. Μπορεί να ήταν μονάχα συμπτώσι. Μέσα της πάντως αποκρουστώσαν τις σκέψεις της. Δεν τολμούσε όμως να τις ομολογήσει ούτε στον έναν το της.

Κι' ο καιρός περνούσε. 'Η άνοιξη φούντωνε, έφευγε τα μηνιάματα της κάθε μέρα και πιο χαρούμενα. Στον κήπο τους άνοιξαν οι γιαισεμίες κι' οι τριανταφυλλίες στολισκόνταν σαν φιλόδοξες Σπαγίολες, με κόκκινα λουλούδια μέσα στα δορυπράσινα φυλλάδια τους. 'Η άμμοσφαιρα έγινε γλιάρη, ερωδιαστή. Στο σπίτι όμως δεν έλεγε να φύγει ο χειμώνας. 'Ο ηλεκτρικός σπινθήρας άναμνε στον πατέρα και στη μητέρα ήταν πάντα έτοιμος ν' ανάψει.

Μερικές συμμαθήτριες της Νέλλης της έλεγαν, όταν ήταν παιδιά, πως έτρεμαν μη βρούνε καυγά γυρίζοντας σπίτι τους. 'Ηταν κάτι που δεν το καταλάβαινε η κοπέλλα. Τώρα όμως τονόυθε κι' αυτή. Μόλις ξεκλείδωνε την πόρτα, έσπινε το ατί της. Και δεν ήταν λίγες οι φορές, που άκουγε την εξαγριωμένη φωνή του πατέρα.

Η Όλγα δε σήκωνε τη φωνή και προσπαθούσε να μη κλαίει. Αντέκρουε τον άντρα της σιγανά, υπομονητικά. Θάλανε κανείς όμως πώς η ήρεμία της κι' η υπομονή της τον νευρίαζαν πιο πολύ. 'Ετσι η άνοιξη δεν είχε μπη ακόμα στο σπίτι τους.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Κάθονταν στο τραπέζι, όταν ήθετο το τηλεγράφημα: «Φάνω Τρίτη, Άλκη». 'Η Νέλλη πήδησε, αγκάλιασε τη μητέρα της, που είχε δοκώσει από τη χαρά της.

— Έρχεται ο Άλκης! 'Ηταν δυο εβδομάδες πριν από το Πάσχα, δυο εβδομάδες νωρίτερα απ' ό,τι τον περίμεναν. — Έρχεται ο Άλκης! φώναξε η Όλγα στον άντρα της, που κα-

θόταν σαν να μην είχε πάσει εί-δου.

Πήρε αυτός το τηλεγράφημα στα χέρια του και το πρόσωπό του φωτίστηκε για μια στιγμή.

— Έρχεται... 'Επειτα όμως δαναπήρε το βαρύ ύφος, που είχε τον τελευταίο καιρό. — Γιατί έρχεται νωρίτερα; Τουλάχιστον να μην άφισε τίποτα στη μέση...

— Δεν το φαντάζομαι, είπε η Όλγα ζωηρά. Δεν εινε τέτοιος τύπος ο Άλκης, ν' αφήσει τη δουλειά του στη μέση.

— Πάντως, δεν υπήρχε λόγος ναρθή πριν από το Πάσχα, πρόσφερε ο Στέφανος, μ' ένα ύφος τόσο αλσθηρό, που μόνα και κόρη κυττάζονταν.

— Έτσι το ύφος του Στέφανου τους έκοψε για κάμποση ώρα τη χαρά τους.

— Επειτα όμως, όταν έμειναν μόνες μόνα και κόρη, ένοιωσαν πάλι τη χαρά να πλημμυρίσει τη χαρά τους σά μεθύσι.

— Μου φαίνεται ψέματα! πρόσφερε η μάνα. — Κι' έμένα! είπε η κοπέλλα. Θέλω να γνωρίση το Μάριο... Μα νομίζω... Πές μου, θα το άρεση ο αγαπημένος μου;

— Γιατί να μη το άρεση; Εινε συμμαθητικό παιδί, καλός επιστήμων...

— Σε τρεις εβδομάδες θ' αναγγείλουμε τους άρραβώνες. Δεν εινε έτσι μια;

— Ναί, όπως είπαμε, συμφώνησε η Όλγα. 'Ας κανόνισουμε την Κυριακή του Θεωά. 'Ακριβώς σε τρεις εβδομάδες.

— Όλες οι χαρές μαζί, ψιθύρισε η Νέλλη, με μάτια βουρκωμένα.

Δεν κυττάζονταν όμως. 'Ηταν περίεργο πώς τώρα τελευταία άπέφευγαν να κυττάζονε σά μάτια. Λές και φοβόνταν μη διαβάση η μία στην ψυχή της άλλης. Μη διαβάση κάποιο φόβο και άγωνία.

ΑΔΙΟΥΤΗΤΕΣ

Ο Στέφανος έκλεισε προσεκτικά την πόρτα του γραφείου του πίσω από τη Ζουζού. 'Η μικρή προχώρησε, κάθισε στον ώριο πέτσινο καναπέ και σήλωσε τα μάτια της σκοτεινά στον άντρα. Τά χείλη της ήταν σφιχτά, πικρά. Κάθισε αντίκρυ της ο Στέφανος, την κύτταζε στενωχωρημένος. Η φωνή του άκούστηκε βραχνή:

— Εινε άπαράκλητο, Ζουζού... Σήμερα κιόλας. Δάγκωσε τά χείλη της ή μικρή κι' έμεινε έτσι ακίνητη, δυσθυμ. — Έλα... Σήκω, πάμε. Κάθε στιγμή που χάνουμε, εινε φόβος. — Δεν ήμουν προετοιμασμένη για σήμερα, πρόσφερε κοφτά ή κοπελλάτα.

— Μά σου εξήγησα. Άυριο έρχεται ο γυιός μου. Και προτιμώ νάχουμε τελειώσει από αυτή την ιστορία πριν έρθη.

Άρχισε να τρώη τά νύχια της με μία κίνησι παιδιαστική. Όποιος την έβλεπε έτσι όμορφη, κομψούλα, με τά χουρά μαλλάκια της ανάστατα, θα νόμιζε πώς εινε μία παιδούλα, που σπάζει το ωραίο της κεφαλάκι για κάτι έπουσιώδες, που θέλει να λύση κάποιο πρόβλημα σπουδαίο μόνο για μικρά κοκκιλίστικα κεφαλάκια.

Κι' όμως στο χρυσόμαλλο κεφαλάκι της Ζουζού το πρόβλημα ήταν σοβαρό:

— Τάχες κανόνισει όλα; ρώτησε, ριχνόντας μία θυμωμένη ματιά στον άντρα.

— Όλα, άγάπη μου. Θα σε πάω ένώ, τί σε νοιάζει; 'Ο γιαιτός εινε αδελφικός μου φίλος. Του τά είπα όλα. 'Απόψε θα μείνη στην κλινική. Τά κανόνισες με τη γιαιά σου;

— Ναί, είδα κι' έπαθα να την πείσω πώς θαμνε στην Νέλλη.

— Κι' αύριο θα είσαι μία χαρά. Έλα, έλα, μικρούλα μου, έλα μωρό μου. Μη φοβάσαι!

Την έσπρωξε μαλακά, τη σήκωσε, άνοιξε την πόρτα. Την άλλη στιγμή την έβαζε στην κούρσα του.

Η κλινική ήταν μικρή, ιδιωτική. 'Ο γιαιτός στην ηλικία του Στέφανου.

Κύτταζε την κοπέλλα μ' ένα σοβαρό χαμόγελο, με μία ματιά γεμάτη άπορία. Σίγουρα θα περίμενε πώς ή πελάτης του θάταν καμιά «γυναικά» κι' έβλεπε μπροστά του ένα παιδί.

Η Ζουζού στην αρχή έδειχνε φόβο, έπειτα όμως το πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι αδιάφορη. — Φοβάσαι; τη ρώτησε ο Στέφανος, κερωμένος από το φόβο του αυτός.

Σήκωσε τους ώμους της και δεν άποκρίθηκε.

Της έπιασε τά μικρά άδρά χεράκια της κι' άπόσπασε πώς δεν ή-ταν παγωμένα.

— Μικρούλα μου, πρόσφερε με πάθος. 'Εννοια σου... αυτή τη δυσάρεστη στιγμή θα στην ξεπληρώσω με χίλιες εύτυχιμένες

στιγμές, στο άοκίζομαι, μωρό μου!

Δε γύρισε να τον κυττάξη. Φαινόταν σχεδόν να μην τον άκούη.

— Δε μου κρατάς κακία, έ; τη ρώτησε τρεμάμενος.

Γύρισε τώρα, τούριξε μια κύμα ματιά.

— Ίσως... — Τό ξερείς πώς σ' αγαπώ... σ' αγαπώ τρελλά, πιο πολύ από κάθε τί στον κόσμο.

— Όχι πάντως πιο πολύ από τον εαυτό σου!

— Ζουζού, με πληγώνεις!... Σήκωσε τους ώμους της:

— Δε βαρύνεσαι; Γιατί να λήη κανείς την αλήθεια; Γιατί να τά βάζη τά πράγματα στην θέσι τους: Τί θ' άλλαξη; Τίποτα, έ:

— Σου άοκίζομαι πώς δεν πρόκειται να έανασυμψή κάτι τέτοιο, στο άοκίζομαι. Ζουζού...

Έσκυψε το κεφαλάκι της και δεν άποκρίθηκε. Φαινόταν κουρασμένη, αδιάφορη, ούτε καν ένδοιμή. Κι' ο άντρας δίπλα της έτρεψε.

Σε λίγο τη φώναξε μέσα ο γιαιτός.

— Θέλεις να σε κοιμίσω; τη ρώτησε με συμμόνοια.

Κούνησε άρνητικά το κεφαλάκι της ή κοπέλλα.

— Μά θα πονέσης, το ξερείς; — Τό ξεώ. άποκρίθηκε και τά χείλη της ήταν άσπρα και φουρνιμένα σά να εινε σπικωθή από πικρό.

— Πού το ξερείς; τη ρώτησε ο γιαιτός.

Τά γαλανά κοκκιλίστικα ματάκια της σπηλώθηκαν σά δικά του. 'Η φωνή της άκούστηκε σιγανή:

— Τό ξεώ καλά... Ειναι ή τράχη πορά...

— Ο γιαιτός έμεινε με το στόμα άνοιγτό.

— Πόσων χρόνων είσαι; τη ρώτησε.

— Δεκαοκτώ. Πάω σά δεκαεννιά... Την πρώτη φορά ήμουν δεκαπέντε.

— Για όνομα του Θεού! — Πάντως, μίλησα σά νιατό, έλεγε ή κοπέλλα κυττάζοντας τον σά μάτια. Όχι στο φίλο του κυρίου Δρακίδη.

— Έννοια σου... έλεγε σαστισμένος ο γυναικολόγος. Δεν πρόκειται να προδώση το μυστικό σου. Ειναι όμως φοβερό, άπίστευτο...

Γύρισε άλλου τά μάτια της ή μικρή και ή φυσιογνωμία της πέτωσε.

Σε λίγο το άραίο της προσώ-πάκι παραμορφωνόταν από τον πόνο.

Βάσταξε κάμποση ώρα το μαρτύριο κι' όταν έπί τέλους τελείωσαν όλα, το πρόσωπό της κοπελλάτας ήταν πιο άσπρο από το μαελλάρι του κρεβατιού της. 'Ο Στέφανος σκούπιζε τον ιδρώτα από τό μετωπό του.

— Όταν τους άφισαν μόνους στο δωμάτιο, της πήρε το νεράκι της, που ήταν τώρα παγωμένο, το σκέπασε με φιλιά. 'Η φωνή του άκούστηκε δονούμενη από τό πάθος:

— Ζουζού! Θα χωρίσω. Τό άποφάσισα. Ναί, έ,τι και να μου πής, θα χωρίσω.

— Είσαι τρελλός! του άποκοίηκε με άδύνατη φωνή.

— Ίσως! Πάντως, το έχω άποφασίσει. Δεν ήθελα να ειναι έ-δω ο γυιός μου. Θα βώ πρόσχημα να τον στείλω πάλι για λίγο μακριά έξω, και σά μετὰ έθ' ά- νήσω το διαζύγιο.

— Προτιμάς γάχος να κάνης μονάχα με γυναίκες; τον ρώτησε ερωνεία.

— Όμολογώ πώς ναί... 'Αλλά δε βαστώ άλλο αυτή την κατά-στασι. Θα τρελλαθώ! Αυτές οι στιγμές, που πέσασα υού στοιγισαν χρόνια της ζωής μου.

Πάλι ή ερωνεία άηθισε σά χείλη της.

— Πόνεσες πολύ, έ;

Της σκέπασε το πρόσωπο με φιλιά.

— Πιο πολύ από σένα, μικρούλα μου, πιο πολύ... 'Ακου... Σούχω διαλέξει ένα δαχτυλίδι... μούρλια... Θα στο φέρω τό βράδυ! 'Αλλά, πρόσφερε, να μην το φοράς παρά όταν είσαι μόνη... καταλαβαίνεις... Κι' έπειτα, το άλλο δαχτυλίδι, θα είναι ή άρραδώνια μας.

— Είσαι τρελλός.

— Καί... θα στο πώ κι' αυτό... Τό λυπήθηκα το παιδάκι που νά-θηκε. Θάθελα ένα παιδάκι από σένα. Ζουζού, 'Ενα εανθούαλλο κοριτσάκι, με γαλανά ματάκια και με κοκκιλίστικο προσώπακι... Θα μου κάνης ένα δυοοφο κοριτσάκι, κάποτε, μωρό μου;

Χαμονέλασε αινιγματικά ή κοπελλά και δεν άποκρίθηκε. — Άφισέ με, ψιθύρισε μονάχα. Είμαι κουρασμένη...

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΤΙΜΕΣΙΕΣ

Όταν γύρισε σπίτι του ο Στέφανος άνάγ το βράδυ, βήκε χαρούμενος προετοιμασίες. 'Η Όλγα εινε ξεσηκώσει το δωμάτιο του γυιού της, ή υπέρ-τρια το εινε κάνει γυαλί, και τάχα μανά και κόρη το σόλιζαν, έβαζαν την τελευταία πινελιά στο σινιούρισμα. Κάθε μία τους θυμόταν τί άρεσε τού ξενητεμένου, κάθε μία τους προσπαθούσε να προσέσει κάτι που θα τούδινε ναό.

— Μπαμπά! φώναξε ή Νέλλη χαρούμενη. Έλα να δής! Πώς σου φαίνεται;

Με βήμα βαρύ, κουρασμένο, προηόησε ο Στέφανος κι' έροίξε μία ματιά στο δωμάτιο.

— Καλό ειναι, άποκρίθηκε άδιάφορα.

Μάνα και κόρη τον κύτταζαν με παράπονο.

— Γιατί έτσι κρούα; τον ρώτησε ή Όλγα.

Αυτός νεύρισε:

— Τί θέλεις να σου πώ... Θαύμα... 'Εεον... Τό άοιστογνυνη των αίωνων!

Και με τά λόγια αυτά έκανε νά λήνη. 'Επειτα, σά να κατάλαβε πόσο άσχημα είχε φερθή, γύρισε πίσω.

— Είμαι κουρασμένος, ξεθεωμένος, δικαιολογήθηκε. Έλάτε να

Η ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες τώρα μόλις άπεκαλύφθη ότι ή πιο γρήγορη γυναίκα του κόσμου, ή μαύρη πρωταθλήτρια Βίλμα Ρούντολφ είχε παντρευτή κρυφά τον περασμένο 'Οκτώβριο με τον επίσης νέγρο άθλητή Ούλλιαμ Γουάρντ. Οι δυο άθληται προσπάθησαν και κατέρωσαν να κρατήσουν μυστικό το γάμο τους, για ν' άποφύγουν το θόρυβο, τους δημοσιογράφους και τους φωτογράφους. 'Η Βίλμα (δεξιά στη φωτογραφία), ή όποια ειναι 21 χρόνων κέρδιος τρία χρυσά μετάλλια στους τελευταίους 'Ολυμπιακούς Άγώνες της Ρώμης, άφηνοντας πολύ πίσω τις άντιπάλους της στους δρόμους των 100, 200 και 400 μετρων.

φάμε, να πέσω στο κρεβάτι...

— Ο Βαθμός της χαράς εινε κατακυλίστη άκατά. 'Ωστόσο ή Νέλλη κατάφερε κι' έδωσε ένα τόσο χαρούμενο στο τραπέζι. Κι' ή Όλγα ένοιωθε τόσο εύθυνη στη σκέψι πώς αύριο βάστανε ο γυιός της, που υπερίκνησε τη δυσασέκεια της για το φέσισμο του άντρός της. 'Ετσι ή Βασιλιά πέσασε φαινομενικά εύνοιστη.

Μέσα στην καρδιά του Στέφανου Δρακίδη όμως, υνίαζε ή τοικυμία. 'Ο,τι εινε πη της Ζουζούς ήταν αλήθεια: Είχε πάσει την άπόφασι να χωρίση και να την παντρευτή Μπρούστα του δυο οδώνονταν βουνα:

— 'Η γυναίκα του! Τη λυπόταν, την πονούσε, κι' όσο και νάθελε να εαλαφώσει τη συνείδησι του δε υποσούσε να της βοή κανένας ψενάδι, που θα δικαιολογούσε τη σκληρή του άπόφασι. Μια άπάντησι εύρισκε σ' όλα τά ερωτηματικά που τού έθετε ή συνείδησι του:

— Αυτά έρχονται μοιραία. Κανείς δεν τά προβλέπει, κανείς δεν τά θέλει. Όταν έλθουν όμως, καλλίτερα να εεδολύνη ο άνθρωπος την κατάσταση. 'Αν έξακο- λουθήσουμε έτσι, θαμνασε όλοι δυστυχιμένοι.

— 'Η Νέλλη: Τη λυπόταν και τη νιαεπόταν την κόρη του.

— Θα με περιφρονήση, ειναι βέβαιο πώς θα με περιφρονήση. Ειναι ασύτηη και δε γίνεται συμβιβασμός σά ζήτουμεα της ήθικης. Κι' όμως ίσως - ίσως με- σά της μ' εύγνωμεί. 'Επειδή, αν δεν την καταστήσω ακίνδυνη τη Ζουζού, με το γάμο, ποιός ξερεί...

Είχε άντιληθθή κάμποσες φορές το φέρετ της κοπελλάτας με το Μάριο. 'Εευνος, έπιειρος, τά είχε καταλάβει όλα Κι' αυτό τον παρηγορούσε:

— Όταν γίνη γυναίκα μου, δε θάνα επικίνδυνη για την εύτυχία της Νέλλης.

— 'Ο γυιός μου;... Αυτός πρό-

ποτέ. Είχε διαλέξει την έπιστήμη της, τη γνεία, χωρίς μεγάλο ένθουσιασμό, αλλά έπειδή τδόσοο λογικό ν' άκολουθήση ένα δρόμο χαρομένο ήδη από τον πατέρα της.

— 'Ηταν σίγουρη πώς θα νινόταν μια καλή έπιστήμων, δεν ήταν όμως σίγουρη πώς εινε διάθεσι να έρραστή μετὰ το γάμο της. 'Αν ήταν άνάγκη, θα τόκανε χωρίς δισταγμό και χωρίς βαρυκόκκια. 'Ηξερε να προσαρμύζεται στις περιστάσεις κι' ήταν μαθηματικά βέβαιο πώς θα νινόταν μια καλή μητέρα και μια πιστή, άφοσιω- μένη σύζυγος.

Την άνόπη την περίμενε ύψοα, χωρίς άνυπομονία. Εα- νωνιάστηκε όταν τη βήκε από τά πρώτα της κιόλας νιάτα. Μια κι' έδωσε όμως την καρδιά της στο Μάριο, ήξερε πώς θα τον άνα- πούσε για πάντα. 'Ηξερε πώς άλ- λος άντρας δε θαπαίξει όλο στη ζωή της. Γι' αυτό ύπόφερε τόσο όταν ύποψιάστηκε πώς ή Ζουζού εινε πάσει κάποια θέσι στην καρ- δια του άναμψιμένου της. 'Ηταν κάτι που την έδναξε από τη σι- γουρία της, που της άνέτρεπε τά σχέδια της ζωής της. Και της άρεσε από μικρή να πλάθη με ασφηνεία τ' όνειρο της ζωής της.

Κι' ο Άλκης εινε τά προετοιμα-ατα της αδελφής του. 'Εροα- τικός, φιλότιμος, φιλόδοξος, πρώ- τες πάντα στο σχολείο και άοί- στευσε στο Πανεπιστήμιο. Τά περνούσε όλα τά δυσκόλια υαθή-ματα με άπόλυτη εύκολία, θάλε- γε κανείς πώς οι γνώσεις σσα- γιόνταν στο υαυλό του. 'Επαιό- νε κι' αυτές σοβαρά τη ζωή, κι' ούτε στιγμή δεν είχε σκεφθή, σαν παιδί εύπορης οικογένειας, να γαλαρώση την έπιμέλεια του. 'Α- φινε όμως κάποιο περιβόριο στη φαντασία του. Π.χ. έγραφε ποιή-ματα, πράγμα που δε θα διενεί- το ποτέ να το κάνει ή Νέλλη. 'Από δεκαπέντε χρόνων έγραφε ερωτικά ποιήματα: «Στην εανθό-μαλλούσα Νεράιδα Ποιά ήταν αυτή ή εανθούαλλη νεράιδα, δε θάξερε να πη και γελούσε κι' ο ίδιος, όταν τον ρωτούσαν. 'Υπήρ- νε όμως κάποια τέτοια γυναίκα στη φαντασία του. 'Εκλεβε όρες από τη μελέτη του για να διαβά- ση κανένα μυθιστόρημα ή τίποτε ποιήματα.

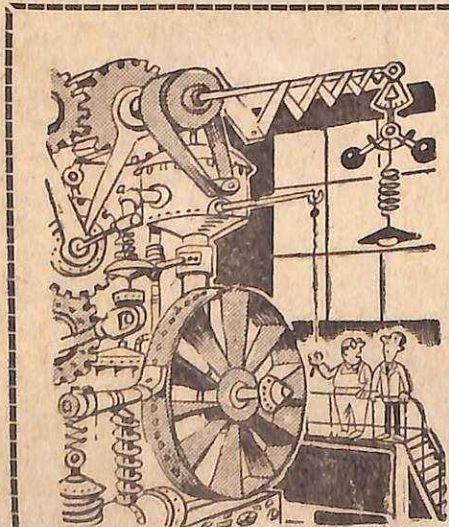
— 'Ηταν εύαισθητός, πιο εύαι- σθητός από τη Νέλλη. Μάλιστα πολλές φορές, ή μικρή του αδελ- φός τον κορούσε για την ευαι- σθησία του! 'Ετσι μία φορά που εινε πείσι ή Νέλλη κι' εινε σπά- σει σχεδόν το πόδι της, ο Άλκης κόνεψε να λιποθυμήση την ώρα που της τόδαν στο γύμνο και την έβλεπε να πονάει. Κι' αυτή, μεσα στους πόνους της, έβαλε τά γέλια κι' άρχισε να τον κο- ρούσει.

— 'Ηταν τρυφερός στην οικογέ- νεια του και τη μητέρα του τη λάτρευε. 'Από μικρός μάζεσε δε- κάρα - δεκάρα τά λεφτά να της κάνει όδω στη γιορτή της. Κι' όταν εινε καμιά έπιτυχία στο σχολείο, δεν τη νιαόταν αν δεν έφτανε τρεχάτος στο σπίτι, να την πη στους δικούς του.

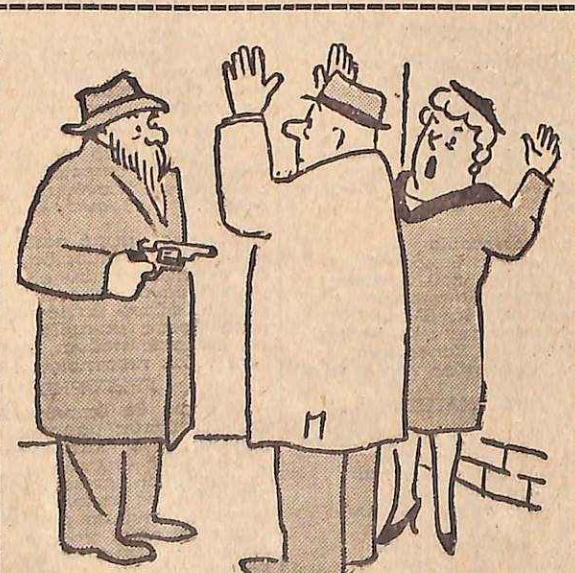
— 'Η δική σας ή χαρά μου δι- νει χαρά, τους έλεγε και τά μάτια του άσφατταν.

Τώρα γυόκε, με τελειωμένες σχεδόν τις σπουδές του κι' ήταν μόλις εύκοινη γόνον. 'Ακόμα ήθελε να έτοιμάση τη διατριβή του για να πώση τον τίτλο του δόκτορος. 'Εκει άπάνω βασίστη- κε ο Στέφανος για να κάνει την πρώτη κούσι άμεσος κιόλας, από την πρώτη στιγμή:

— Άλκη, παιδί μου, πρέπει να έκαναπες στη Γερμανία. Ειναι σάστα να νυούσεις χωρίς τν ντοκτορά σου.

— Και σε τί χρησιμεύει αυτή ή μη-χανή; — Ειναι ένα μυστικό, που το άπο- καλύπτω μόνο στον άγοραστή της!...

— Δε φαντάζομαι να φοβήθης και να το δώ- σης πδ πορτοφόλι σου, Γιάννη!

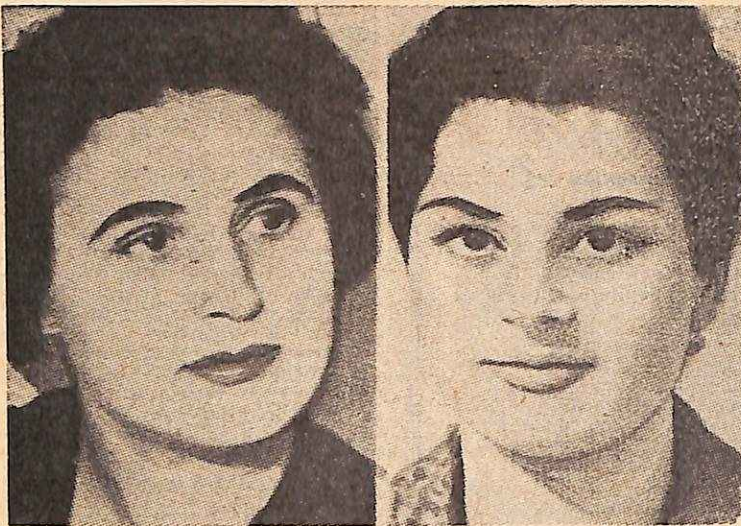

— Όχι άτύχημα, Καίτη μου! 'Α- πλούστατα, ο άνδρας μου αυτή τη φο- ρά άμύνθηκε κάπως ζωηρότερα!...

Η ΙΡΕΝΕ ΕΓΙΝΕ ΣΥΛΒΑΝΑ ΚΑΙ Η ΣΥΛΒΑΝΑ ΙΡΕΝΕ

ΔΤΟ νέες γυναίκες, που γεννήθηκαν την ίδια μέρα — στις 5 Ιουλίου 1929 — στην Ιδια κλινική του Ρίμνι, έχουν γίνει δυστυχισμένες ή μιά εξ αιτίας της άλλης, χωρίς, άστόσο, να φταίει καμιά τους γι' αυτό! Ή κοινή δυστυχία τους οφείλεται σ' ένα αδεσδιάλτο μπλέξιμο:

«**Η** δόξα της κακοτυχίας οφεί-
λεται σε μία τυχαία συνάντη-
ση της μητέρας της μάς με τη μη-
τέρα της Άλλης, ένα πρωινό το
1935, που είχαν βγάλει περιπα-
τά τα παιδιά τους και διασταυ-
ρώθηκαν στο δρόμο. Παλιές
γνώριμες και λεχόμενες, τις ίδιες
μέρες, στην ίδια κλινική, η Ντό-
τα Μάτσα και η Άντζελα
Πασομετάλη, σταθήκανε να κου-
βεντιάσουν και ν' ανταλλάξουν
τις κοινές αναμνήσεις τους.

— Κιτάξετε συμπτώσι! Ξεφώνισε ἡ ζ. Παμετρίνι, ἀσπάζοντας τὴν ἀγχάλια τῆς τῆν τὴν κόρη τῆς, τῆς Σιλλβάνα, καὶ σηκώνοντάς τὴν ψηλά. Στὴ δική μας οἰκογένεια εἰσάστε ὅλοι ποτὸ τοῦτο. Μὰ ἡ Σιλλβάνα εἶναι ἔξω γιορῶν καὶ δὲν τὴν κάλεσε παρουσιάζω ἀπὸ τεσσάρων. Ἀφήστε ποὺ δὲν μοιάζει καὶ σὲ τίποτ' ἄλλο σὸν πατέρα τῆς ἢ σὲ ἐμένα!

«ἐξέθετε». Ὁ Παρμεζάνι καὶ ὁ Μάτσα καταφύσαντες σ' ὅλα τ' ἅλα μῆσα. Φέγγαν σὸ δεισιπρόιον εἰδόντες ἐπιστημονας, ποὺ υποστηρίζανε πὺς ἔγινε χωρὶς ἄλλο ἢ ἀντικατάστασις τῶν δυὸ βοφῶν. ἔκταναν ἀναλύσεις αἰματος, ποὺ ἐπιβεβαίωσαν τὴν καταθέσειν τῶν εἰδωκῶν. ἠγαθέσανε τὴν ὑπόθεσιν τοὺς τοὺς καλύτερους διηγήτορας τοῦ Ρίμινι. Μάτσα· ὅλα! Ἡ διεύθυνσις τῆς κλινικῆς κατόπιν με πείσμα στήν ἀρχικὴ ἀδυναμίαν τῆς πρὸς χορηγίᾳ τῆς βεβαίωσις καὶ οἱ νοσητὸς, ποὺ ἐξέτασθησαν ἀπὸ μωρὸν τρεῖς, ἐπιμένειαν πὺς καμνία τῶν δὲν ἔκανε ἓνα τέτοιο λάθος.

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ λύσις βό-
λεψε ἀποσώθηκεν τὴν κατὰστα-
σι ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἰορδὴν
Μάτσα — ἡ πραγματικὴ Σιλ-
βάνα Παμερτζάν — ἐρωτεύθη-
κε ἓνα νεό, τὸ Φερνάντο Μαν-
τρουί, καὶ ἀραβιοδύστηγκε μα-
ζὶ του, μετὰ τὴν ἐγγύοισι καὶ με-
τὰ τὴν ἐγγύοισι... τὸν δὲ οἰκογεν-
ειῶν της! Τότε, ὅμως, παρανοή-
στηκε τὸ ποδβλημα, καὶ ποί-
ον ἀπὸ τὰ δύο τὴν δυνάμει θὰ πο-
ρευνοῦνται ἡ Ἰορδὴν ἡ Σιλβάνο;
Μὲ τὸ πραγματικὸ ἢ μετὰ τὸ νύ-
μιον;

ο υπάλληλος του Δήμου του Ρίμνι, στον οποίο καταφύγανε γιὰ νὰ ζητήσουν τὰ φώτα του, τὸ εὐχάρησε πῶς τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπλουσίατο: Ἀφου τὰ δυὸ κορμίσια εἶχαν γεννηθῇ τὴν ἴδια μέρα, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ἐφοδισθῇ.

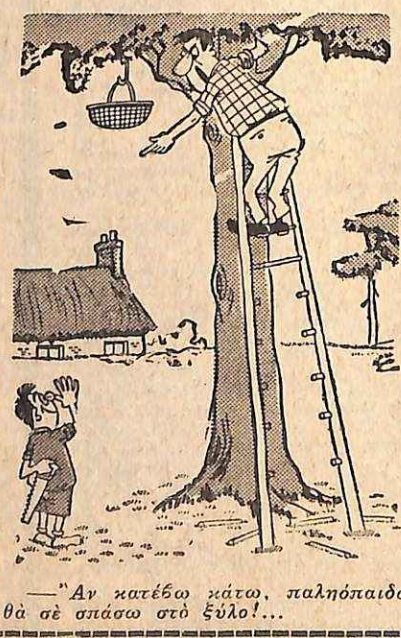
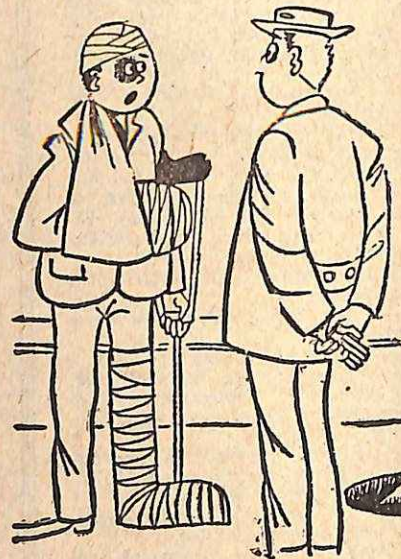
Εκείνοι ἐνθουσιάστηκαν μὲν τὴν ἐλευθρία αὐτῆ συμβολῇ καὶ ἡ πρώτη Ἰρένη παντρεύτηκε τὸν Φερνάντο Μαντοῦλο ὃς Σουλῆ

Φερνάντο Μαντούκι ως Συλβάνα. Λίγο καιρό αργότερα, έχοντας τους γάμους τους και η πρώτη Συλβάνα, εμφανίστηκε ως Ίρινε.

Δεν άργησε, ωστόσο, να διαπιστωθεί πως ο υπάλληλος του δημίου τα είχε κάνει βάσιμα μυσταγωγικά του ιδέα. Η διπλή «απατή» ανακαλύφθηκε και οι δυο γαμπροί βροχάρησαν στυγνώς ο ένας της γυναίκας του άλλου, δηλαδή του δυο γυναικών, που δεν είχαν εκδόθηκε καμία επιθυμία να τις παντρευτούν! Έπειτα, όμως, πληγνόντας στην εκκλησία με την Συλβάνα Παμετούρι, ο Φερνάντο Μαντούκι, δεν ήθελε πως παντρευόταν την Ίρινε Μα

πως παντρεύειν την 'Ισένη Μάρτα, που ούτε καί ήθελε να παντρευ-
τῇ τὴν 'Ισένη Μάρτα, ὁ γάμος
τον θεωρεῖται ὡς ἄνευτος! Ὁ
πως ἄνευτος ἐπίσης θεωρεῖται ὁ
γάμος τοῦ ἄλλου γαιωτοῦ, τοῦ
Μάριο Τσεντίλε, μετὰ τὴν 'Ισένη
Μάρτα, που τὴν παντρεύτηκε ὁ
Συλβάνο Παρομετάν!

πεθάνη κάποιος από τους ηλικιωμένους πιά γονείς και δημιουργηθῇ τὸ πρόβλημα ποιά ἀπὸ τὶς δύο κόρες θὰ τὸν κληρονομήσῃ

Εκκλησία τῶν Ἀθηνῶν

Ἀπὸ τὴν περιγραφή τῶν Πράξεων
μπορεῖ νὰ φθάσῃ κανεὶς στὸ συμπέ-
ρασμα ὅτι, ὅμως, ὁ Ἀποστόλος
Παῦλος διδάσκει τὸν ἄνθρωπον
κατόπιν τῆς ἐκείνου ἀποστολῆς ἀπο-
τέλεσμά του ὅα ἐγίνε ἐναγλιόν του.
Εἶναι πῶθον ἐπίσης νὰ μὴ εἴναι
δικὰ κανονικὴ, ἀλλὰ μὲ προβλα-
στικὴ διδασκαλία, ὅστερ' ἀπὸ τὴν κα-
ταγγελίᾳ. Καὶ ἀφοῦ ἀπολογηθῇ
καὶ μάλιστα περὶ ἀγνώστου θεοῦ,
ἀφῆκε ἐλευθερῶν, Ἄλλοις δὲν ἐ-
ξηγήσται πᾶς ὁ λόγος αὐτὸς ξεφώνη-
σε λόγον στὸν ἐνὶ χῶρῳ τῶ ἀνωτά.

χριστιανισμό, τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἐπιφανῶν. Ὁ Διονύσιος ἦταν ἐκ τῶν ἐπιφανοτέρων. Ἀνέκη σε μιὰ ἐξ ὁριζήτικῃ ἀσκητικῇ οικογενείᾳ καὶ ἦταν γνάσθης τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ τῆς ρητορικῆς. Κατὰ τὴν ποιητὴ Ὁμήρου ἐπαύσατο σπουδὰς καὶ συνέταξε τὸν ἀνάγνωστον περὶ τῶν, ταξίδεψε ἐν ἡλικίᾳ 25 χρόνων ἐπὶ τὴν Ἀλυττοῦ, ὅπου συμπλήρωσε τὰς γνώσεις του. Ὅταν γυρᾶς σπὴν Ἀθήναις ἔμνη ἀρεσκάμενης καὶ ἦταν ἡβή 43 ἐτῶν ὅταν ὁ Παύλος ἐβίβηεν εἰς τὴν «Ἀγορὰ Πάτριον».

ἐδίδασκε ἀπὸ τὸν Ἀρειο Πάγον. Ὁ Διόνυσος ἀνέλαθε, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Παύλου, τὴν ὁργάνωσιν τῶν λίγων Χριστιανισμῶν τῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸν προσηλυτισμὸν νέων. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ κείμενα τὸν ἀναφέρουν ὡς πρῶτον ἐπισκοπὸν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσθέτει

σκεῖς στήν πόλι τῆς Παλλάδος.
 Ὁ Πόπλιος ἦταν γυνὸς πλουσίῳ
 γαιοκτήμονα καὶ ἀρχόντα τῆς Μάλ-
 τας. Εἶχε γνῶσει τὸν Ἀπόστολο
 Παύλο στὴ Μάλτα, ὅταν ὁ τελε-
 ταίος μεταφέρετο δεσμώτης μὲν ἕνα
 πλοῖο στὴν Ἰταλία. Ἀλλὰ τὸ πλοῖο
 ναυάγησε κοντὰ στὴ Μάλτα καὶ ὁ
 Παῦλος μὲ τὸς ἄλλους ἐπιβάτες μπό-
 ρησεν νὰ σωθῶν κολυμβήσας στὴν
 ἕξῃ. Ὁ Πόπλιος φιλοξένησε καὶ
 περιποίηθηκε τὸν Παῦλο, ὁ ὁποῖος
 τὸν ἐμύσησεν σὲ χριστιανισμό.

τὸν εὐμπεθεὶς στὸ Χριστιανισμό.
 τὸν πᾶν τὸ θέκοντο τὸ Παπῶλο κιν.
 Δύνειται, καὶ τὴν ἀποκατάστασιν
 τῶν Χριστιανῶν στὴν Ἀθήνα. Ἡ ἀ-
 γιόγραφος στὸ ἐκκελεύειον δὲ
 δὲν εὐνοῦσεν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χρι-
 στιανικοῦ δένδρου καὶ ἀπὸ τούτων ἡ
 γοστοῦς Ἀθηναίους Χριστιανούς, ἄλ-
 λοι ἔφραγαν καὶ ἄλλοι ἀφάρωσαν.
 Τότε ἐπέβη ἐνέργως ὁ ἐπίσκοπος
 τῆς Κορίνθου Διονύσιος, γιὰ νὰ δια-
 σῶσιν τοὺς Ἀθηναίους Χριστιανούς
 ἀπὸ τῆς κρήστις στὴν πίστι.
 Αὐτοφασκιστὴς ὡς ἔστιν ὁ ἀ-
 γιότοπος, κατὰ σειράν, ἐπίσκοπος τῆς
 Ἀθήνας Κορδαῖος, τὸν κωλύσας
 ν' ἀναχωρήσῃ τὸν χριστιανισμό
 στὴν ἐπισκοπὴν του.

στην ἐπίσκοπὸν τοῦ.

Τὸν Κορδατόν τὸν βόηθησε καὶ ἡ γενικωτέρα κατάσταση τῆς Ἀθήνας, ἡ γενικωτέρα ἐποχὴ τῶν αὐτοκράτορος "Αδριανού καὶ τῶν Ρωμαίων καὶ ἡ λαθρονομία αὐτοῦ. Ρωμαῖοι καὶ Ἰβηριανοὶ συμπαύσαντες τοὺς Χριστιανούς, ὥπως φαίνεται καὶ ἀπὸ ἐνὸς γραμματίου τοῦ πρὸς τὸν ἐπαρχὸν Κόντιον Μινουκίον Φουβανό, πρὸς γράφηκε τὸ 123, καὶ πρὸς ἔλαγε ὅτι διὰ ἐπιτάλῃ αὐτοῦ τῆς τιμωρίας ἐναντίον ἐκείνων, πρὸς ἀπειλοῦσαν τοὺς Χριστιανούς, χωρὶς ἀφορμῆς, καὶ τοὺς κατηγοροῦσαν χωρὶς ἀποδείξεως. Τὴν ἐποχὴν, λοιπόν, τὴν "Αδριανὸν καὶ τὸν διαδόχον αὐτοῦ, Ἀντωνίου καὶ τοῦ Εὐσεβίου (138—161), πρὸς εἶχει δείξει τὴν ἰδίαν ἀνεξήγητικὴν καὶ κλωστούναν ἀπέναντι τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐκείνων προκάτοχόν τοῦ, ἡ Χριστιανικὴ διοίκησις τῆς Ἀθήνας μπόρεσε νὰ κατατρεφῇ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ. "Ὅταν μάλιστα τὸ "Αδριανὸς εἶχε ἔλθει εἰς τὴν Ἀθήναι, γιὰ ἀμνηστὶν στὰ "Ελευσίνα μυηστῆς, ὁ Κορδατός παρουσιάσθηκε στὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν ἔδωκε ἡνὰ ὑπόμνημα "ὡς περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν θεοσε.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ χριστιανὸς φιλόσοφος Ἀριστέλης. Οἱ ἐνέργειες ὁμῶς αὐτὲς ἐξάρουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἐπισκοπικὸν Κορδαίου καὶ τὸν ἀνάγκασαν, διὰ τῆς θέας καὶ πυροβολήσαντας αὐτὸν, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Την τύχη αυτή είχαν οι τέσσερις
πρώτοι επίσκοποι, που θεμελιώσαν
το χριστιανισμό στην Αθήνα. Και
καταβύθισαν να τον θεμελιώσουν μέ-
σα σ' ένα έθιμο περίεργο, ποτι-
σμένο με την αρχαία θρησκεία και
τις θεωρίες των φιλοσόφων.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΥΔΕΚ)

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

Ὁ διοικητής τῆς Περσέωστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως, ἔλαλτον δημοσίως στὶς ἐφημερίδες τοῦ ἑαυτοῦ τοῖχοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ βρομοῦντες ἀνταρτοὺς πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ... οὐκ ὀνόμαζεν οὐδὲ ἀποστόλους τοὺς, ποὺ φάνηκαν πλὴν τοῦ τοῦ σπῆτος τοῦ λεηλατοῦν!

★ Μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δούλευαν γιὰ τὴν ἐπισκοπὴν ἑνὸς μετανοήσαντος ἀποστόλου τοῦ Λονδίνου, ἀνεκάλυψαν ἀνταρτοὺς στὰ ἐφημερίδα μὴ δομῆσαι, ποὺ δὲν εἶχαν ἐκκραγῇ. Τέτοια ἀνταρτοὶ εἶναι ἔξωθεν, ἀνυπόστατοι στὸ Λονδίον. Αὐτὴ ἡ δοῖσα ὁ ἀπὸ τὸν σπῆτα τοῦ Ζεππλίν, κα-

τὰ νῦν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο!
 ★ Ἡ ἀρχὴ τοῦ «ραντάρ», ἐφαρ-
 μομένη στὴ ραδιοφωνία θὰ ἐπι-
 τρεπῇ τὴν κατασκευὴ ραδιοφώνων ὁ-
 κτωκτὶς τῶν σπλιτών.
 Ἡδὴ τὰ ἀμερι-
 κανικὰ ἐργαστήσια
 παραγωγῆς μεγάλου
 ραδιοφώνου,
 προβλέπουν τὴν
 ἀριθμὸν τέτοιων

A detailed engraving of a biblical scene, likely the Parable of the Good Samaritan. In the center, a Samaritan on a donkey stops to help an injured man lying on the ground. The Samaritan is dressed in a turban and a long robe, and the injured man is also in a long robe. Other Samaritans on donkeys pass by without stopping. The background shows a town with a church spire. The style is a fine-line engraving with cross-hatching for shading.

του δικαστηρίου και όχι στην αγορά, που ήταν ο συνηθισμένος τόπος των ρητόρων. Την υπόθεση ότι ο Άποστόλος Παύλος μίλησε απολογούμενος, την επιβεβαιώνουν και τα γεγονότα ότι μετά από τους ακρόατους του ήταν και ο Διονύσιος ο Άρεοπαγίτης. Και θα ήτο πολύ δύσκολο σ' έναν Άρεοπαγίτη — με το κύρος που είχε — οι Άρεοπαγίτες στην αρχαία Αθήνα — να ερριχτεί μαζί με το άρνησχολο πλήθος και να παρακολουθή την ομιλία ενός ξένου, που δίστασε μάλιστα περιέργα πρά- ναιστα.

δι' ὃ Διονύσιος παντρεύθηκε τὴν ἐκ-
 ὁμίανον ἐν τῷ νέῳ θηροκομείῳ»
 Ὁσάρις ἡ Ἀσάριον. Κοντὰ στὸ ἐρά-
 χο τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶχε ἐγκατα-
 στηθεῖ τὴν κατοικία του καὶ τὴν ἐπι-
 σκοπὴ του. Ἐκεῖ χτιστικὰ καὶ μὴ
 βουτανικὴ ἐκκλησία, ὁ Ἅγιος Διονύ-
 σιος, ποὺ τὰ εἰρήτια τὴν αἰώναν
 ἀκούα τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας.
 Στὸς διωγμοὺς ποὺ ἔγιναν ἐπὶ Δο-
 μετιανῶν, τοῦ 93, ὁ Διονύσιος, γερὸς
 πλόν, συνελήθη καὶ κατεδικασθῆ
 σὲ θάνατο δια τῆς πυρᾶς. Ἐκτὴν
 ἡ μὲ τὰ συγγενικά του καὶ ἡ
 Ἐκκλησία, τὸν ἀνεκρήρυξε Ἅγιο.

101. Ἡ Πράξις τὸν Ἀποστόλων μᾶς πληροφοροῦν ἀκόμα τίς, ἐκτός ἀπὸ τῆν ὁμίλιαν στὸν Ἀρειὸν Πάγῳ, καὶ τὶς ἄλλης ἡμέρας ὁ Παῦλος συζητοῦσε μετὰ συναγωγῇ μετὰ τῶν ἰσραελῶν καὶ τῶν θεοσεβῶν καὶ τῶν πυχῶν. Δὲν εἶναι ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν ἐξελικτικῶν ἐν ὅ τοῦ Παύλου μίλησε ἀπὸν ἐράχῳ (στὸ μέρος ποὺ ὑπερ-χεῖ καὶ σήμερα χαρᾶς μὲνος ἐὰς σταυρῶς) ἢ λίγο μικροτέρω ὑποῦν ἦταν ἡ Βασιλείος Στῶς, τῆν ὁποῖα συνεβριάζαν τότε οἱ ἀρεοπαγίτες.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτη καὶ τὴν Ἀννίαν, ποὺ ἄν φέρουν οἱ Πράξεις τὸν Ἀποστόλων καὶ ἡ μὲρ φαίνεται πὺς ἦταν Ἑβραῖα, δὲν ὑπῆρξαν ἄλλοι Ἀθηναῖοι, ποὺ δὲν ἀκολούθησαν εὐθὺς ἀμῶσιν τὸν

Ο μαρτυρικός θάνατος, που πρώ-
τος επισκόπησε ο άγιος Διονύσιος
Χρυσόστομος, επιφέρει κάποιο κλονί-
σμο στη χριστιανική κοινότητα της
Αθήνας, που ήταν άλλοτε και πολύ
περιορισμένη. Τόσο μάλιστα, ώστε οι
πρώτοι επισκόποι που διαδεχθήκαν το
Διονύσιο, ο Νάρκισσος και ο Ποπλί-
ος, δεν ήταν Αθηναίοι. Αλλά έτσι
αποτάσσον για το σκοπό αυτό, ο πρώ-
τος από τους Χριστιανούς της Πα-
λαιστήνης και ο δεύτερος από τη
Μέλατα. Μετά τον θάνατο του ά-
γιου Διονυσίου, ο Πόπλιος, ο οποίος
ήταν οδοντοκλάστης, έζησε ως ά-
γιος του Χριστού και πέθανε με
μαρτυρικό θάνατο επί αυτοκράτορος
Διοκλητιανού (117-138). 'Αλλά και
ο διάδοχός του Πόπλιος έπαιξε θύμα
μιας οχλαγωγίας, που έγινε στην
πύλη Αθήνα εναντίον των ξένων, που
ήθελαν να φέρουν καινούργιες θρη-

ΕΞΑΛΛΗ, σάν δονγκοάτητ μαι-
γάδα, ή δεκαεξάχρονη μικρού-
λα, εκεί που χόρευε, έσπρωξε τόν
καβαλλέρο της κι' ανέθηκε άπα-
νω σέ μιιά πολυθρόνα, γιά νά
συνεχίση από κεί τή μανιασμένο
χορό της! Ένθουσιασμένα παλα-
μάκια δώσανε στή πόδια της πιό
έξαλλο κέφι! Γύρω της είχε στα-
ματήσει ό χορός και το πιζ-άπ έ-
παίξε μόνο γι' αυτή... Μιά πολε-
λή περηφάνεια ήλέκτριζε τά μέ-
λη της και τά έκανε νά κουνιούν-
ται με βρόβαρο ρυθμό... Είχε ση-
κώσει τή φουστάνι της και πετού-
σε ψηλά τά πόδια της, ενώ τά
ματάκια της λάμπανε και άστρο-
ποδολούσανε σπίθες. Ένας της
πρόσφερε τή ποτήρι γεμάτο. Κι'
αυτή τή πήρε και τή ρούφηξε ως
κάτω, χωρίς νά πάψη τή χορό...

Δυνατό τή οινόπνευμα, τήν έκα-
νε νά χάση κάθε εύπορεία! και,
με γρήγορες κινήσεις, άρχισε νά
γδύνεται! Έβγαλε πρώτα τή με-
ταξωτό φουστάνι της. Γύρω της
ό ένθουσιασμός έγινε φρενίτις!
Χειροκροτήματα και «μπράβο»!
δώσανε καινούργιο κέφι στή διο-
νυσιασμού της. «Κι' άλλο... Κι'
άλλο...», φωνάζανε δίπλα της οι
θεαταί τού άπορόπτον αυτοί
«στοιπ-τή»... Κι' άλλο. Πώς νά
μήν παρασρθη από τόν ήλεκτρο-
ισμό που είχε δημιουργήσει γύρω
της ή ίδια; Και, με μιιά κίνηση
ξεδιάντροπη, έκανε νά πετάξη
και τή κομπιναιζόν τή!...

Ένας όμως νέος άντρας, αύ-
στηρός, ξεπετάχτηκε από τήν πα-
ρέα τών μικρών κουνιόδων, γιά
νά σταιματήσει τή γδύσιμό της.
Τήν άποαξε με δύναμη και τήν
κατέβασε από τήν πολυθρόνα:

— Ντύσου άμέσως! τήν πρόσ-
ταξε.

Γύρω τή κέφι είχε σταματήσει.
Και τή πιζ-άπ έπαίξε, χωρίς νά
τή άκούη κανείς.

Δεύτερη φορά άντήχησε σάν
χαμουσιανά μέσα στήν ήσυχία, ή
ίδια φωνή:

— Έλα! Ντύσου, γιά νά μή
σέ άρξίσω στή χαστούκια!

Έ μιση βακχίδα, πειθήνια και
χωρίς νά πη λέει, υπάκουσε: Φό-
ρεσε τή φουστάνι της και στάθη-
κε με τή κεφαλή χαμηλωμένο, σάν
ένοχη μπροστά σ' αυτόν που τήν
είχε δαμάσει... Κι' αυτός τήν πή-
ρε από τή γέσι και τήν τοάβηξε.
Η παρέα άνοιξε γιά νά τούς ά-
φίση νά περάσουνε. Βγήκανε στή
γύλη.

— Βρέ! τή παλιό σου και φό-
ρεσέ τή! διάταξε πάλι ό νέος άν-
τρας.

Η μιση μαινάδα βόηκε τή παλ-
τό της και τή φόρεσε. Ό νέος
τήν άγκάλιασε και βγήκε μαζί
της. Τό χορό τού δρόμου τήν συν-
έφερε. Σαίτησε άπάνω του και
τόν ρώτησε σιγά, διαταχτικά:

— Γιατί φύγαμε; Πού πάμε;...

«Τί είδους ζω ...ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ»

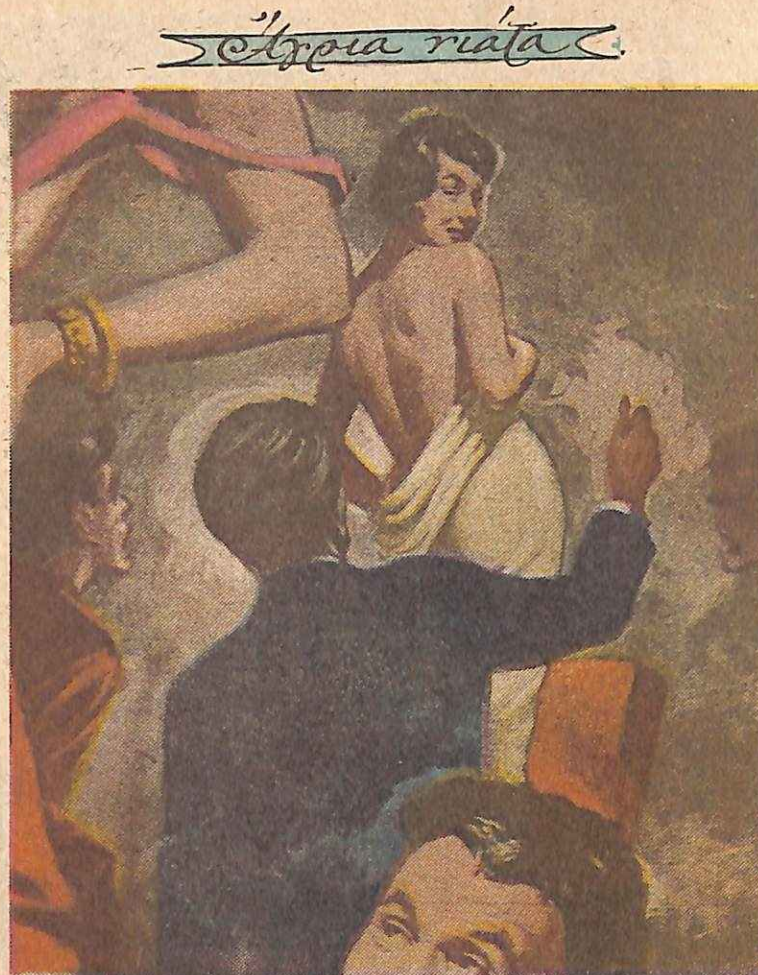
Μιά πρωτότυπη «ψυχολογική»
έρευνα, σέ άγγλικό κολέγιο

ΜΙΑ ομάδα Βρετανών ψυχολόγων
ή επικεφαλής ένα καθηγητή τού
πανεπιστημίου της Όξφόρδης, διελέ-
γαγε, άνάμεσα στούς μαθητές και
στις μαθήτριες ένος μικτού άγγλικού
κολέγιου, μιιά έρευνα πού άποσκο-
πούσε στή νά έρευνήσώ με ποιό
άπ' τά διάφορα ζωά παρουσιάζει τή
στενότερη ψυχική συγγένεια ό σημε-
ρινός άνθρωπος!

Γιά νά εξακριβωθή αυτό, δόθηκε
στούς μαθητές και τίς μαθήτριες όλων
τών τάξεων τή ακόλουθη πρωτότυπη
ερώτηση:

«Αν άποφασίζε ό Θεός νά σάς μετα-
βάλη σέ ζωά, τί ζωά θα θέλατε νά
σας κίνη;»

Οι άπαντήσεις άπλουστεύσανε έτσι.

Ένας νέος άντρας ξεπετάχτηκε από τήν παρέα, γιά νά σταματήσει
τή γδύσιμό της...

Βακχίδα

Δέν τής άποκρίθηκε αυτός. Τήν
τοάβηξε και τήν έβαλε μέσα στή
αυτοκίνητό του. Έκατσε δίπλα
της κι' αυτός στή θέση τού οδηγ-
ού και πάτησε γκάζι.

Δέ μιλήσανε όσο τή αυτοκίνη-
το προχωρούσε. Έκείνος είχε ά-
νάψει τή καλοριφέρ και μιιά ευφο-
ρετική ζεστασιά τούς άγκάλιαζε.
Η μικρούλα ένοιωσε τή νύστι νά
βασιάνη τά βλέφαρά της. Έγει-
ρε τή κεφαλάκι της στόν ώμο του
κι' άποκοιμήθηκε...

Ξύπνησε μέσα στίς πρώτες λάμ-

ψεις μιιάς γκριζας χαλαυής.

Κύτταξε γύρω της, γεμάτη έκ-
πληξι. Τή αυτοκίνητο είχε σταμα-
τήσει μέσα στή έξωποτ ένός δά-
σους. Ό οδηγός τού καθότανε
δίπλα της κι' είχε άφίσει τή κε-
φαλάκι της άπάνω στόν ώμο του.

Γύρισε και τού γέλασε:

— Καλημέρα! τού είπε.

— Καλημέρα... τής άποκρίθη-
κε κι' αυτός.

— Με άφησε και κοιμήθηκα...

— Ναί! γιά νά ξυπνήσης πύ
νηφάλια και νά ντραπής γι' αυ-

τά πού έκανες πύν κοιμηθής...

Ένα έντονο κοκκίνισμα άναψε
τά μάγουλά της:

— Είχα πη... Γι' αυτό δέν ή-
ξερα τί έκανα...

— Νά μήν πίνης... Γιατί ύστε-
ρα κάνεις άηδίες και...

— Και...

— ...και θα στίς βρέξω!

Έπαναστάτησε ό άτίθασσος χα-
ρακτηρας της:

— Γιατί, παρακαλώ... Τί εί-
σαι πού θα μού τίς βρέξης;

— Είμαι ένας άνθρωπος κα-
πως άλλωστίζος, από τούς άλ-
λους, πού έχεις δίπλα σου...

— Αηλαδή;

— Αηλαδή... τίμιος και εύφρε-
πής...

— Έτσι... Οι άλλοι, δηλα-
δή, είναι άτιμοι και άπορρεπείς...

— Καθάρματα και κτήνη! Και
πόση άπ' όλους εσύ!

— Με βρίζεις;

— Δέ σέ βρίζω, έγώ! σέ βοί-
ζουμε τά χαμώματά σου...

— Γιατί; Τί έκανα;

— Δέν έξέρεις ούτε τί έκανες...

Δέν είσαι ίσως νά καταλάβης...
Είσαι ένα πλάσμα χωρίς ευθύνη,
χωρίς ίκανότητα νά νοιώση τή κα-
κό και τή καλό...

Έτσι όπως τόν κύτταξε, τής
φάνηκε τόσο έκπληκτικό άστεϊός,
πού έβαλε τά γέλια...

— Γελάς;... τή ρώτησε εκεί-
νος.

— Γελώ... Μά μήπως δέν εί-
σαι γιά γέλια;...

— Μπορεί... Έσύ όμως είσαι
γιά κλάματα!

— Με βρίζεις πάλι...

— Ναί! σέ βρίζω! Κι' αν δέ
σου φτάνη, σέ δέχνομαι!

Ήτανε τόσο άγορευμένος, πού
ή επαναστατική μικρούλα μαζεύ-
τηκε... Αλήθεια, μπορούσε και νά
τή δείρη... Ποιος θα τή έσώζε
από τά χέρια του, μέσα σ' αυτή
τήν έρημιά;...

— Και... πού είμαστε εδώ;...
τόν ρώτησε πύ πολύ γιά ν' άλ-
λάξη κούβεντα.

— Είμαστε στήν Έκάλη...

— Και γιατί με έφερες εδώ;

— Γιά νά κοιμηθής και νά ξε-
μεθύσης...

— Νά, πού κοιμήθηκα και ξε-
μεθύσα... Είσαι ευχαριστισμένος;...

— Ένθουσιασμένος... Και τώ-
ρα άς γνωρίσουμε...

— Νά γνωρίσουμε;... Πού;...

— Είμαι ερώτησε αυτή; Στό
σπίτι σου... Η μήπως ποτιμάς
νά γνωρίσουμε στούς δρόμους;...

Δέν τού άποκρίθηκε.

— Καταλαβαίνω... τής είπε πύ
μαλακά. Δισταάζεις νά γνωρίσης τέ-
τοια όρα... Όσο μοντέρνοι και
νά είναι οι δικοί σου, δέ μπορεί
παρά νά σέ μαλώσουν...

Ένα μικρό χαμογέλο γάραξε
τά χείλη της:

— Νά με μαλώσουνε;... Δέ με
έχουν συνήθεισε σέ τέτοιες πολυ-
τέλειες... Ούτε άσολούνται μαζί
μου... Πάω όπου θέλω, γνωίω ό-
ποτε θέλω, δέν τούς νοιάζει...

Με μικραμένη αυστηρότητα, τής
είπε:

— Καλά κάνουνε... Άπό σήμε-
ρα όμως έχεις έμένα...

— Έσένα;

— Ναί! έμένα με νοιάζει και
πού πές, και τί κάνεις και αν γδύ-
νεσαι άπάνω στή χορό...

Μιά έσπλη εύτυχία τήν πλημ-
μύρισε: Είχε κλείσει πού νά νοιά-
ζεται γι' αυτήν...

Δέν ήτανε ελεύθερη, άσούδοτη...

Γεμάτη εδννομοσύνη, έπεσε
στήν άγκυλιά του και έλαυε από
εύτυχία...

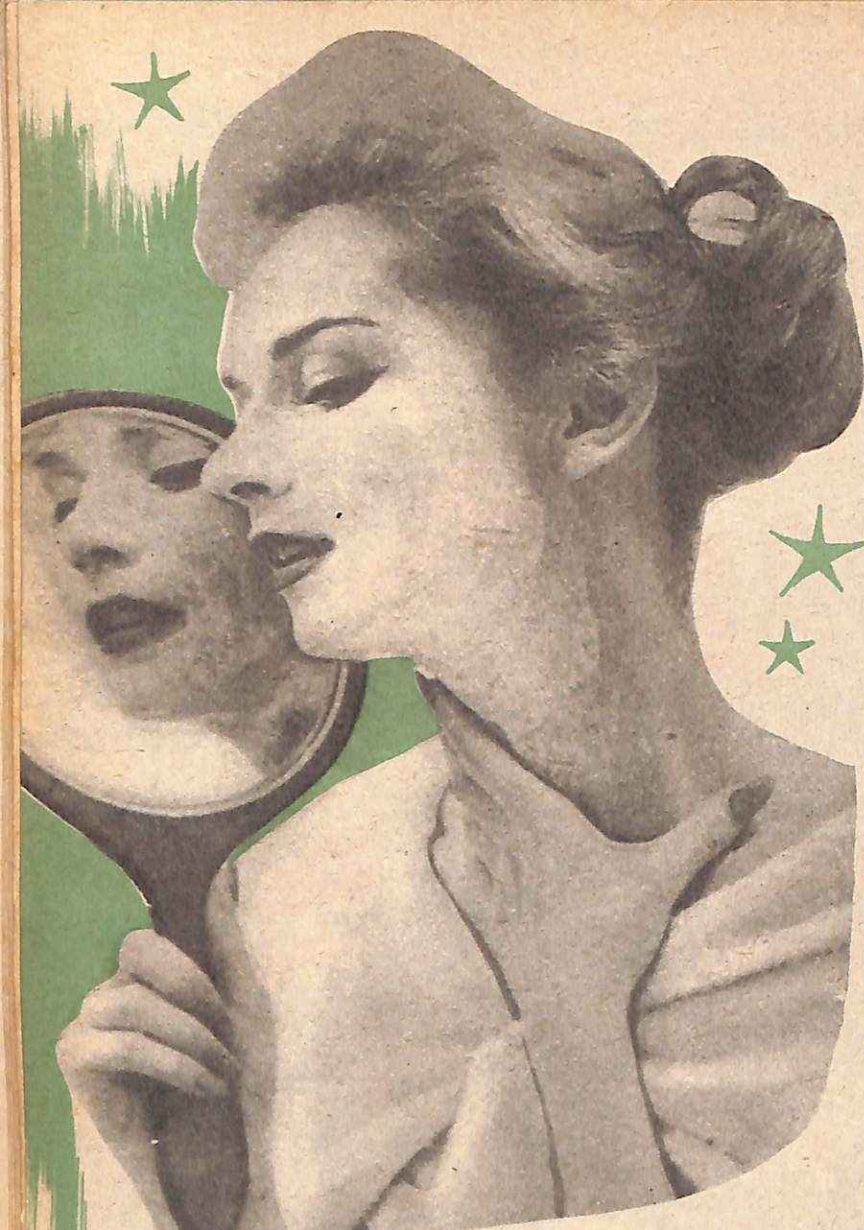
Έκείνος τήν έσφιξε σοβαρός
κι' ύποσχέθηκε νά τήν προστατέ-
ψη και νά τήν κίνη, από βακχι-
δα, τίμια κοπέλλα κι' έτσι νά τής
χαρίση τήν άγάτη του, πού νά
τήν άξίζει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

-ΠΕΡΙΚΛΗΣ-

**ΠΩΣ
ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ
ΤΗΝ**

Κρέμα

ΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Οι διάφορες κατηγορίες και οι ιδιότητες της καθεμιάς

κρέμες με βάση διάφορα έλαια, που δεν περιέχουν νερό και που λιώνουν αμέσως μόλις έρθουν σε επαφή με τη θερμοκρασία του δέρματος, και οι υδαρείς κρέμες που περιέχουν ορυκτά έλαια.

Τα γάλατα καλλονής, που είναι λιπαρά, ταιριάζουν περισσότερο στα ξηρά δέρματα. Οι γυναίκες με λιπαρό δέρμα θα προτιμήσουν τις μη λιπαρές κρέμες.

Οι θρεπτικές κρέμες, εξ άλλου, προσφέρονται σε πολύ μεγάλη ποικιλία. Να ποιές είναι οι κυριώτερες απ' αυτές:

α) Με βάση τη λαυρίνη, που είναι το πιο αφομοιώσιμο από τα ζωικά λίπη. Ένδεικνυνται περισσότερο στα πολύ ξηρά δέρματα.

β) Με βάση τη λεκθίνη, μία ουσία που βρίσκεται μέσα στον κροκό του αυγού. Ένδεικνυνται στις γυναίκες που έχουν δέρμα κουρασμένο και το οποίο αρχίζει να ρυτιδώνεται.

γ) Βιταμινούχες. Περιέχουν κυρίως βιταμίνη Α που καταπολεμά την ξηρότητα και τα σκασιμάτα του δέρματος, και βιταμίνη Β, που ενισχύει την επίδραση της πρώτης και κάνει πιο μόνιμα τα αποτελέσματά της.

δ) Με δρόμους. Ένδεικνυνται στις γυναίκες κάπως προχωρημένης ηλικίας, που έχουν δέρμα πολύ κουρασμένο. Αναζωογονούν τα κύτταρα της επιδερμίδας και προλαμβάνουν το σχηματισμό ρυτίδων. Οι κρέμες αυτές έχουν πολύ ευεργετικά αποτελέσματα σε περιπτώσεις που η επιδερμίδα έχει γεράσει πρόωρα, έπειτα από μία ασθένεια, μία νευρική ή οργανική εξάντληση ή μία έντονη απισχνυντική δίαιτα.

ε) Με έκχυλίσματα πλακούντος. Ένδεικνυνται κυρίως σε περιπτώσεις χαλαρώσεως των ιστών. Είναι πολύ διαδερμικές και φθάνουν ως τα βαθύτερα στρώματα της επιδερμίδας.

στ) Κρέμες που εμπλουτίζουν την επιδερμίδα με νερό και που για το λόγο αυτό πρέπει να θεωρηθούν ως θρεπτικές. Υπάρχουν επιδερμίδες, που δεν έχουν ανάγκη από λίπη, αλλά από νερό και που η έλλειψή του τις αποξηραίνει και τις κάνει αναιμικές. Οι

κρέμες αυτές είναι από τις τελευταίες που έκαναν την εμφάνισή τους. Πολλές γυναίκες με άφουδωμένη επιδερμίδα, που χρησιμοποιούσαν επί χρόνια λιπαρές κρέμες, χωρίς αξιοσημείωτα αποτελέσματα, βρήκαν σ' αυτές ένα πολύτιμο μέσον, για να την αναζωογονήσουν.

ζ) Οι καλούμενες κρέμες για τη νύχτα. Έπικρατούσε άλλοτε η αντίληψη ότι έπρεπε να τις κρατάμε στο πρόσωπο όλη τη νύχτα, για να επιφέρουν τα ευεργετικά αποτελέσματά τους. Αλλά οι νεώτερες έρευνες έδειξαν ότι αρκούν 20 λεπτά για να εκπληρώσουν την ενέργειά τους. Είναι κρέμες καταπραυντικές και αναζωογονητικές.

Οι ειδικές κρέμες, τέλος, προσορίζονται για ωρισμένες κατηγορίες δερμάτων. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι:

1) Οι αντιφλογιστικές, που ένδεικνυνται κυρίως έναντι της ακμής και της ροδόχμηδης ακμής. Καταπολεμούν γενικά τους ερεθισμούς και τις φλογώσεις του δέρματος.

2) Οι στυπτικές για τα λιπαρά δέρματα με διεσταλμένους πόρους. Συστέλλουν τους πόρους και περιορίζουν την έκρηξη σμηγματού.

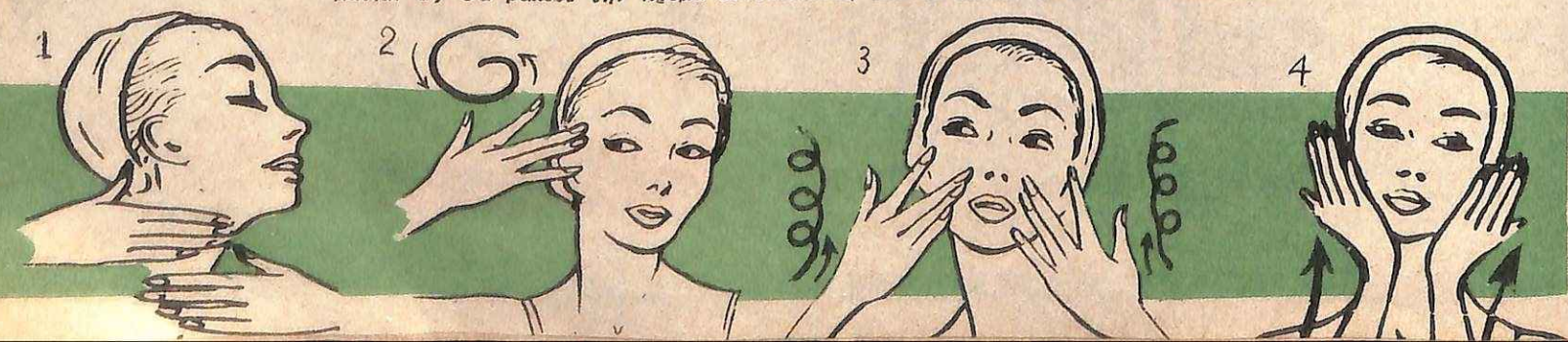
3) Οι κρέμες έναντι των εφελθών και των πάσης φύσεως κηλίδων της επιδερμίδας. Είναι πολλών κατηγοριών. Αν έχετε λεπτή και ευαίσθητη επιδερμίδα, θ' αρχίσετε από τις λιγότερο δραστικές.

4) Διεγερτικές. Είναι κρέμες στυπτικές, με την προσθήκη στοιχείων που ζωοποιούν την κυκλοφορία του αίματος στα επιφανειακά στρώματα της επιδερμίδας. Με τον τρόπο αυτό το αναζωογονούν και το φρεσκάζουν.

5) Έναντι του ήλιου. Φιλοτρώνουν τις βλαβερές ακτίνες του ήλιου και επιτρέπουν να εκθέτουμε το πρόσωπο και το σώμα στον ήλιο, χωρίς τον κίνδυνο να πάθουμε εγκαύματα.

6) Κρέμες με βασιλικό πολτό. Περιέχουν πρωτεΐνες και βιταμίνες Β. Αναζωογονούν τα κύτταρα και φρεσκάζουν τους ιστούς.

1) Μην ξεχνάτε το λαμό σας. Θα βάλετε την κρέμα σε δύο γρόνους. Πρώτον, από το σαγόνι ως το ντεκολτέ σας. Δεύτερον, από το σαγόνι ως τον τράχηλο. Το στρώσιμο της κρέμας θα γίνει από αυτή τη δεύτερη διεύθυνση. 2) Το δέρμα ρυτιδώνεται γύρω στους κροτάφους έπειτα από τα 30. Βάζοντας την κρέμα σ' αυτό το μέρος θα φτιάξετε ένα μικρό σαλιγκάρο. 3) Η επιδερμίδα στα μάγουλα είναι πολύ ευαίσθητη. Μην την τριβείτε, λοιπόν, δυνατά. Θα σχηματίσετε με το γέρι σας μικρές έλικες, ξεκινώντας από κάτω και ανεβαίνοντας προς τα μάτια. 4) Θα βάλετε την κρέμα ανεβαίνοντας από το σαγόνι προς τους κροτάφους.

Οι γυναίκες

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν σήμερα 11 γυναίκες-ύπουργοι και μία πρωθυπουργός

«ΔΕΝ βλέπω για ποιά λόγο δε θα μπορούσε να γίνει μία γυναίκα πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντίθετα, τα κρίνα αυτά και σαν πιονία, απαντώντας σε σχετικά ερωτήρια δημοσιογράφων, ο πρόεδρος Άιζενχάουερ

θεωρητικά, αυτό είναι πράγματι πιθανό και, έπισης, δίκαιο, αφού στις Ηνωμένες Πολιτείες ψηφίζουν περισσότερες γυναίκες παρά άντρες και, φτάνει να θέλουν — το Σύνταγμα δεν προβάλλει κανένα εμπόδιο — θα μπορούσαν να εκλέξουν μία αμόφυλη τού για πρόεδρο. Δεν το κάνουν, όμως, επειδή δεν το θέλουν, μολοντί οι Αμερικανίδες ενδιαφέρονται πολύ πιο εξεταστικά την πολιτική απ' όσο οι γυναίκες άλλων χωρών. Όχι, μάλιστα, για πρόεδρο μόνο δε θάβελαν μία αμόφυλη τους, μα και τις πολύ μετριοπαθέστερες πολιτικές φιλοδοξίες της για μία έδρα στο Κογκρέσο φαίνονται συχνά απρόθυμες να έγκρινουν. Απόδειξη πώς, από τα 435 μέλη του αμερικανικού Κογκρέσου τα 15 μόνο είναι γυναίκες!

Οι συμβαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες, συμβαίνει λίγο ή πολύ, και σ' όλες τις άλλες χώρες του κόσμου. Παντού σχεδόν, η γυναίκα έχει σημαντικό δικαίωμα να εκλεγεί και να εκλεγεί. Αριστοί ευνοούνται για την πολιτική, αποφεύγει, όμως, να αξιοποιηθεί, με τον ίδιο ήλιο, το δεύτερο. Το μέλλον θα δείξει αν αυτό οφείλεται σε λόγους ψυχολογικούς, λόγους ιδιοσυγκρασίας, ή αν είναι μόνο καρπός μιας μακραίωνος αποχής από τα δημόσια πράγματα.

Στις σκανδιναβικές χώρες, που έχουν φτάσει, καθώς είναι γνωστό, σε αξιοπλήρες πολιτιστικό επίπεδο, η γυναίκα ανακατεύεται στη δημόσια ζωή, πολύ συχνότερα και πολύ ενεργητικότερα απ' όσο η αμόφυλη της των άλλων περιοχών της Εο. ρώπης. Αυτόσο, από τις 231 έδρες του σουηδικού κοινοβουλίου οι 28 μόνο κατέχονται από γυναίκες και από τις 179 έδρες του δανικού οι 19 μόνο από γυναίκες. Φυσικά, στη λοιπή Εύρωπη οι αναλογίες είναι ακόμη μικρότερες.

Το πιο ένδεικτικό όμως, για τον περιορισμένο ρόλο, που παίζει ακόμη και σήμερα, η γυναίκα στην πολιτική, είναι πώς, σ' αλόκληρη την Υδρόγειο δεν υπάρχουν, αυτή τη στιγμή, παρά έντεκα γυναίκες ύπουργοι — δώδεκα αν προσθέσουμε και τη μόνη γυναίκα πρωθυπουργό, την κ. Μπανταράναϊ, που κυβερνάει τα 9 εκατομμύρια των κατωίκων της Κεϊλάνης.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, το γυναικείο φύλο αντιπροσωπεύεται στην κυβέρνηση από την κ. Έλίζαμπεθ Ρούντελ — Σμιθ, 51 χρόνων, που κατέχει το υπουργείο του θησαυροφυλακίου, Δημοσίου, γάφας ως το 1958, ή κ. Ρούντελ — Σμιθ ανακατεύεται για πρώτη φορά στην πολιτική το χρόνο εκείνο, για να υποστηρίξει έναν υποψήφιο στις αμερικανικές εκλογές. Ο υποψήφιος απέτυχε, μα η υποστηρίκτρια του έκανε τόσο καλή εντύπωση, να την προεκλογικά εκστρατεία, ώστε να μείνει και να διαπρέψει στην πολιτική Μητέρα δυο κοριτσιών, ή κ. Ρούντελ — Σμιθ έγινε τελευταία και γισαγιά. Ίδιότητα, που δεν την εμποδίζει, ωστόσο, να επιδιώκει με μανία στο σκέ, όταν της αφύουν καιρό τα υπουργικά της καθήκοντα, και να διατηρήσει πάντα κομψή και φιλόδοξη.

Υπουργείο Αιολιστοχίας προς το δικό μας της Προεδρίας της Κυβερνήσεως κατέχει, στην Αγγλία, η

κ. Μάργκαρετ Τάτσερ, που είναι και η νεαρότερη απ' όλες τις γυναίκες — ύπουργούς του κόσμου, ενώ ο τίτλος της έλκυστικότερης, αφήκει, κατά γενική δημοφιλία, στην περίφημη Αικατερίνη Φούρτσερ, την ύπουργό Μορφώσεως της Σοβιετικής Ενώσεως. Μολοντί 52 χρόνων σήμερα, ή κ. Φούρτσερ, κόρη ενός εργάτη των θραυτουργιών και πρώην εργάτρια ή ίδια, διατηρεί έντονα τα ίχνη της παλιάς αμορφιάς της, που υπογραμμίζονται, από μία εξαιρετικά έντονη προσωπικότητα. Η ανήσυχη και φιλόδοξη ιδιοσυγκρασία της την έσπρωκε, σε ηλικία 27 χρόνων, όταν άλλες γυναίκες έχουν πάψει πιά ν' ασχολούνται με το μέλλον τους, να σπουδάσει χημεία. Η απόκτηση του πτυχίου τη βοήθησε ν' ανέλθει ένα — ένα τα σκαλοπάτια της πολιτικής σταδιοδρομίας της: Το 1952 έγινε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής, έπειτα μέλος του Α. καπάτου Σοβιετ και το 1960, ύπουργός. Από το σάββανό της, που είναι ανώτερος κυβερνητικός υπάλληλος, ή κ. Φούρτσερ έχει δυο γιούς, που τη συνοδεύουν συχνά στα ταξίδια της στο εξωτερικό.

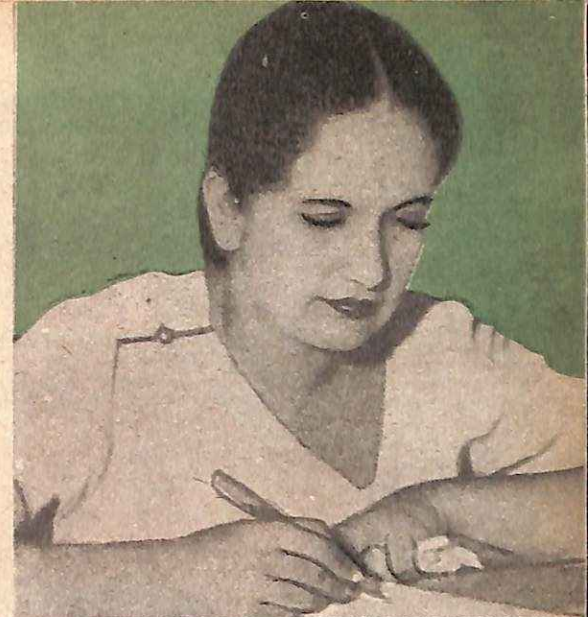
Το περίεργο, ωστόσο, είναι πώς, παρά την πλήρη ισοτήτα, που αναγνωρίζουν οι ανατολικές χώρες ανάμεσα στα δυο φύλα, δεν υπάρχει, στον ατατολικό συνασπισμό, παρά μονάχα μία ακόμη γυναίκα — ύπουργός εκτός από την κ. Φούρτσερ: ή κ. Χλντε Μπενζαμίν, που κατέχει το ύπουργείο Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση της Ανατολικής Γερμανίας. Μα και στη Δυτική Γερμανία επίσης, ή όλο που οι γυναίκες — ψηφοφόροι είναι κατά 5 εκατομμύρια πιο πολλές από τους άντρες, δεν υπάρχει παρά μία γυναίκα με χαρτοφυλάκιο, ή κ. Έλζαμπετ Σέρασχάουπ, ύπουργός της Υγιεινής.

Στη Δανία, έχει περιέλθει στο γυναικείο φύλο το πιο απροσδόκητο ύπουργείο: το ύπουργείο Θρησκευμάτων, που κατέχεται από την κ. Μπώνη Κόχ, διαπρεπή θεολόγο και σύζυγο, επίσης, καθηγήτριά της θεολογίας. Ακόμη, ωστόσο, πιο ασυνήθιστο για γυναίκα είναι το ύπουργείο Εμπορίου, που κατέχεται, στη Δανία, κατά την περίοδο 1955—1957, από την κ. Λίζα Γκρός, τη οποία Λίζα, όπως την αποκαλούσαν, οι συμπατριώτες της, που την υπεραγαπούσαν.

Αντίθετα, στις άλλες δυο σκανδιναβικές χώρες, τη Σουηδία και τη Νορβηγία, οι γυναίκες κατέχουν το ύπουργείο, που τους ταίριαζει, όπως έπικράτησε να θεωρηθεί, περισσότερο απ' όσα: Το ύπουργείο Προνοίας, που στη Σουηδία κατέχεται από την κ. Ούλλα Λίντστρουμ και στη Νορβηγία από την κ. Άαζε Μπέρχολτ.

Το ίδιο ύπουργείο έχει αναλάβει, στην Ολλανδία, ή δεσποινίς Μαρία Κλόμπε — ή μόνη γυναίκα, που κατέχει το ύπουργείο του κόσμου.

Οι δυο γυναίκες, ωστόσο, που παίζουν πραγματικά πρώτο ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας τους, είναι ή κ. Σιριμέβο Μπανταράναϊ, πρωθυπουργός της Κεϊλάνης και ή κ. Γκόλντα Μέρ, ύπουργός των Έξωτερικών του Ισραήλ. Η πρώτη, ηλικίας 46 χρόνων σήμερα, είχε την ευκαιρία ν' ασχοληθεί με την πολιτική χωρίς στο γάμο της με τον τότε ύπουργό της Υγιεινής, Πολυλόγισ, να έλκεται μορφωμένη, ή κ. Μπανταράναϊ, αναμειχθηκε με ζήλο στα κοινωνικά και εκπαιδευτικά προβλήματα και στάθηκε μία πολύτιμη συνεργάτις για τον άντρα της.

Η πρωθυπουργός της Κεϊλάνης κ. Σιριμέβο Μπανταράναϊ.

Αριστερά: Η Δανίδα κ. Μπώνη Κόχ. Δεξιά: Η Κυρία κ. Στέλλα.

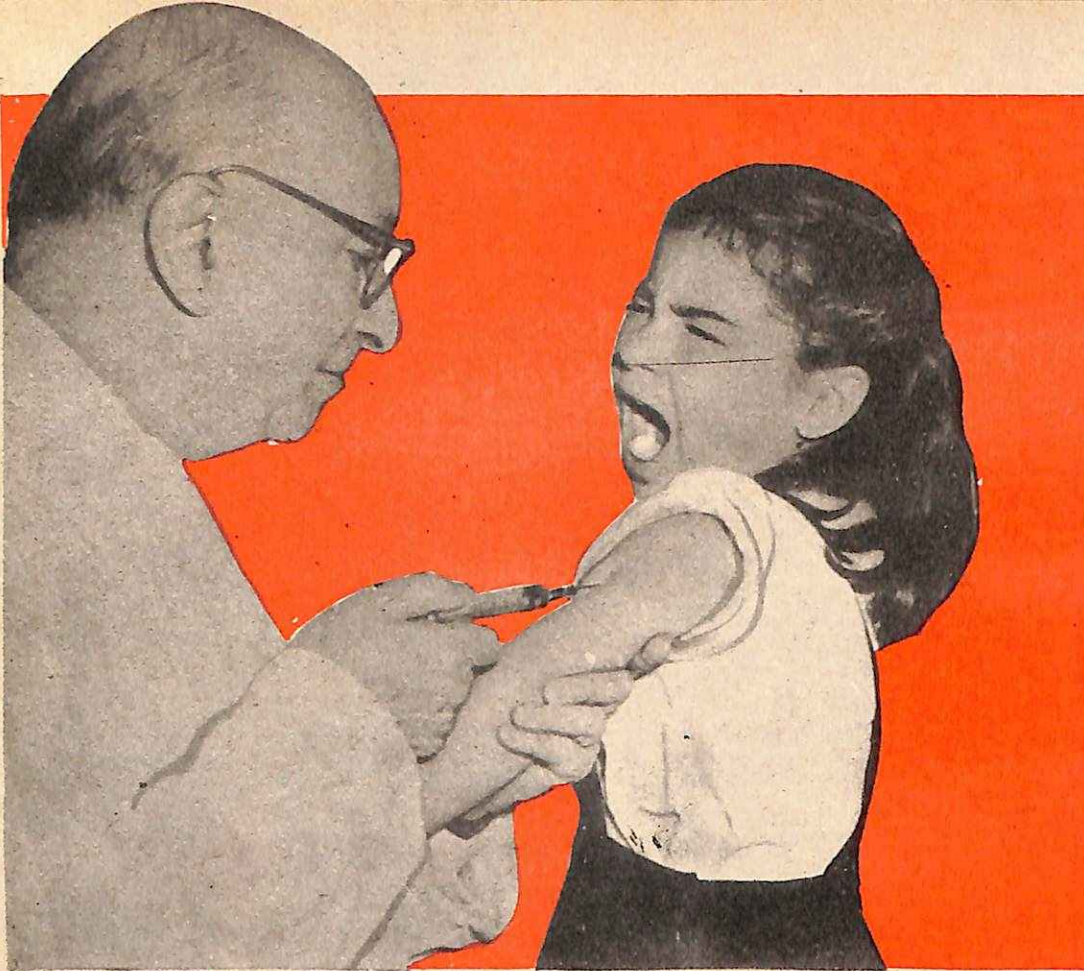
Η κ. Γκόλντα Μέρ, αντίθετα, χρειάστηκε ν' αγωνιστεί σκληρά, για να φτάσει εκεί που έφτασε. Κόρη εβραϊκής οικογένειας από την Ουκρανία, που μετανάστευσε στην Αμερική, πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια και σπούδασε με στερήσεις. Ήταν μία από τις πρώτες γυναίκες, που αποίκισαν το νεαρό κράτος του Ισραήλ και έδειξε, στην κρίση εκείνη περίοδο, αξιοθαύμαστο ζήλο.

Τέλος, ανάμεσα στις 12 γυναίκες με πολιτικό αξίωμα, υπάρχει και μία Ελληνίδα: Η κ. Στέλλα Σουλιάτου, ύπουργός της Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση της Κύπρου. Η κ. Σουλιάτου κατάγεται από οικογένεια νομικών, που συνέχισε μ' επιτυχία την παράδοσή της και διακρίθηκε δικηγοράτας στο Λονδίνο. Είναι παντρεμένη και με παιδιά, πράγμα, ωστόσο, που δεν την έχει εμποδίσει ν' αναδειχθεί σ' ένα από τα ικανότερα μέλη της κυπριακής κυβέρνησεως.

1) Η Αμερικανίδα κ. Έλζαμπεθ Ρούντελ - Σμιθ. 2) Η Ρωσίδα κ. Φούρτσερ. 3) Η Αγγλίδα κ. Μάργκαρετ Τάτσερ. 4) Η Ισραηλινή κ. Γκόλντα Μέρ. 5) Η Σουηδή κ. Ούλλα Λίντστρουμ. 6) Η Ολλανδή κ. Κλόμπε.

Τά παράξενα

Έξαρτάται από την ψυχική μας κατάσταση

ΑΠ' όλες τις αισθήσεις του σώματος, η πιο ζωτική ίσως είναι ο πόνος, γιατί μάς προειδοποιεί για τις διάφορες σωματικές βλάβες και προκαλεί μια προστατευτική αντίδραση.

Δεν υπάρχει όμως πάντοτε. Τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν περιπτώσεις ατόμων, που γεννήθηκαν αναίσθητα στον πόνο. Κι' όταν ένας άνθρωπος δεν πονάει, δεν τραβάει το χέρι του από μια φλόγα, δεν καταλαβαίνει πως κόπτικε ως δτου δη να τρέχει το αίμα του, δεν αντιλαμβάνεται καν πως μπήκε ένα ξένο σώμα μέσα στο μάτι του... Φαντάζεστε λοιπόν πόσοι κίνδυνοι τον απειλούν, στην καθημερινή ζωή του!

Η ένταση του πόνου είναι ανάλογη, φυσικά, προς τη σωματική βλάβη. Έξαρτάται όμως πολύ και απ' την ιδιοσυγκρασία του ατόμου, την κληρονομικότητα, την ψυχική κατάσταση, κλπ. Έτσι, όχι μόνο διαφέρει από ένα σε άλλον άνθρωπο, αλλά και στον ίδιο παρουσιάζει μεγάλες διακυμάνσεις. Όταν π. γ. έχη εξαντληθεί από αύγνία, νοιώθει περισσότερο τον πόνο.

Οι διακυμάνσεις αυτές είναι μεγαλύτερες στις γυναίκες, οι οποίες πονάνε γενικά περισσότερο κατά τις πρώτες μέρες του «κύκλου» των εμηνίων.

Παρατηρούνται επίσης αισθητές διαφορές από μια σε άλλη φυλή. Οι νέγροι π.χ. και οι ντόιοι Ευρωπαίοι είναι πιο ευαίσθητοι στον πόνο απ' τους βορείους Ευρωπαίους. Αντίθετα, οι Έρρυθρόδερμοι πονάνε λιγότερο από τους λευκούς Αμερικανούς.

Αποδείχθηκε επίσης με πειράματα ότι η αντίδραση στον πόνο είναι κάτι που διδάσκεται με την πείρα.

Δυσ' Αμερικανοί επιστήμονες ανέβρεψαν πειραματόζωα, απομονωμένα μέσα σε κλουβιά, έτσι ώστε να μη γυμνάζονται, ούτε να πονάνε καθόλου. Όταν λοιπόν μεγάλωσαν αυτά τα ζώα, δεν αντιδρούσαν κανονικά στον πόνο.

Η αγωνία μεγαλώνει τον πόνο. Όταν περιμένει κανείς ότι θα πονήσει από μια ένδει, νοιώθει τότε τον πόνο πιο έντονο.

κάπου στο δέμα ή στους μύς. Για τον ίδιο λόγο, άνθρωποι που τους έχουν κόψει οι χειρουργοί τα χέρια ή τα πόδια, εξακολουθούν να νομίζουν ότι πονούν σ' αυτά τα άτυπακτα πλέον μέλη τους.

Η αγωνία μεγαλώνει πολύ τον πόνο. Όταν περιμένουμε πως θα πονήσουμε από κάποια αλτία, π. από μια Ιατρική επέμβαση ή από μια ένδει, νοιώθουμε τότε τον πόνο πιο έντονο.

Στο γεγονός αυτό στηρίζεται η ψυχολογική προετοιμασία των εγκύων, που τις βοηθάει στο να πονήσουν λιγότερο κατά τον τοκετό (ψυχοπροφυλακτική μέθοδος).

Αντίθετα, οι γυναίκες που έχουν τρομοκρατηθεί απ' όσα άκουσαν από τους καλοθελητές για τους πόνους του τοκετού, υποφέρουν τα πάνδεινα, όταν φτάσει αυτή η στιγμή.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, σε πολλές πρωτόγονες κοινωνίες, οι γυναίκες γεννάνε τα παιδιά τους χωρίς να πονήσουν σχεδόν καθόλου, κι' αμέσως κατόπιν ξαναγυρίζουν στις συνηθισμένες ασχολίες τους. Γιατί έχουν μάθει να μην αποδίδουν καμιά ιδιαίτερη σημασία στο τοκετό.

Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, διάφοροι στρατιωτικοί γιατροί ανακοίνωσαν τις παρατηρήσεις τους, που αποδείκνυν ότι πολύ συχνά οι πολέμιστοι τραυματίζονται βαριά, κι' όμως δεν νοιώθουν παρά ελάχιστο πόνο, ενώ με τα ίδια τραύματα ένας πολίτης υποφέρει τρομερά και ζητάει μορφή για ν' ανακουφιστεί. Αυτό συμβαίνει γιατί ο στρατιώτης βλέπει τον τραυματισμό του σαν μια

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

σωτηρία απ' το χειρότερο κίνδυνο του θανάτου.

Τα νεύρα, με τα οποία αισθανόμαστε τον πόνο, είναι διασκορπισμένα σ' ολόκληρο το σώμα, μπαίνουν στο νωτιαίο μυελό και προχωρούν ως τον εγκέφαλο, όπου μεταφράζονται τα «μηνύματά» τους. Ο έρεθισμός τους μπορεί να προκληθεί από ηλεκτρική, μηχανική, θερμική ή χημική ενέργεια. Άλλωστε, οι επιστήμονες πίστευαν ότι υπήρχαν ειδικά νεύρα για κάθε μορφή ενέργειας, ευαίσθητα σ' αυτήν και μόνο. Σήμερα όμως παραδέχονται ότι τα ίδια νεύρα επηρεάζονται από όλες τις μορφές ενέργειας (με τα ίδια δηλαδή νοιώθουμε το κάπνισμα, το χτύπημα, τον ηλεκτρικό κλονισμό, κλπ.).

Το νεύρο, που μάς δημιουργεί ένα έντονο συναίσθημα, όταν επηρεάζεται από μια μέτρια ζεστασιά, μάς κάνει να πονάμε όταν δυναμώσει πολύ αυτή η θερμότητα.

Όταν συμβούν βλάβες των ιστών, από διάφορα εξωτερικά αίτια, εκλύεται στο έσωτερικό τους μια χημική ουσία, που ερεθίζει τα νεύρα και προκαλεί πόνο.

Είναι χαρακτηριστικό το έξης πείραμα που έκανε ο διάσημος Άγγλος νευρολόγος Τόμας Λούις:

Περνούσε γύρω απ' το μπράτσο ενός έβελοντου ένα λαστιχένιο «βραχιόλι» και το φούσκωνε με αέρα, έτσι ώστε με την πίεσή του να διακόπτεται την κυκλοφορία στο αίμα τους. Υστερα του προκαλούσε με διαφόρους τρόπους τοπικούς πόνους, που θάπρεπε κανονικά να διαρκέσουν μόνο 1—2 δευτερόλεπτα, κι' όμως συνεχίζονταν όσο έμενε φουσκωμένο το πιστικό «βραχιόλι». Άλλ' όταν το ξεφούσκωνε και κυκλοφορούσε ελεύθερα το αίμα, ο πόνος εξαφανιζόταν σε 1—2 δευτερόλεπτα.

Αυτό έδειχνε ότι, όσο δεν έφτανε αίμα στο μέρος εκείνο, ο χημικός παράγοντας του πόνου εξακολουθούσε να ερεθίζει τα νεύρα και να προκαλεί πόνο. Όταν όμως κυκλοφορούσε πάλι το αίμα, προκαλούσε τη φυσιολογική διάσπαση αυτού του παράγοντος, κι' έτσι έπαυε ο πόνος.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΞΕΝΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ 'ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΤΚΑΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καμμομούρι κι' ο Άγκουρ παίρνουν μαζί τους στην καλύβα τον Μανσάκι, που τον θεωρούν πια σαν δικό τους. Άλλ' ο Μανσάκι είναι άνθρωπος του Σουγιοντάν. Έπειτα από μερικές ημέρες καταφέρνει να παρασύρει σ' ένα αλόσυλο τον Άγκουρ κι' εκεί τον σκοτώνει. Γυρίζει ύστερα στην καλύβα και λέει πως τον Άγκουρ τον σκότωσαν οι άνθρωποι της Ραϊμανγκάλ. Έπιφυλάσσεται κατόπιν από την απουσία του Καμμομούρι για να ρίξει το λάσσο που πάνω στον Τρεμάλ-Ναϊκ. Άλλ' ο Καμμομούρι αντιλαμβάνεται την παγίδα και τρέχει για να σώσει τον άφεντη του. Πραγματικά, φθάνει στην κατάλληλη στιγμή. Ο Μανσάκι, βλέποντας ότι ανακαλύφθηκε, ρίχνεται στο ποτάμι. Ο Καμμομούρι λέει τότε στον άφεντη του ότι ο Άγκουρ, προτού πεθάνει, είχε γράψει με το αίμα του πάνω σ' ένα δράχο το όνομα του δολοφόνου του, που ήταν ο Μανσάκι. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ο Καμμομούρι εγκαλούν το συμπέρασμα πως τον Μανσάκι τον έστειλαν οι άνθρωποι της Ραϊμανγκάλ.

6ον — Για να μη δής το μυστηριώδες σύμβολο του φιδιού με το γυναικείο κεφάλι, που ήταν χαραγμένο πάνω σ' αυτό. Όλοι οι άνθρωποι της Ραϊμανγκάλ έχουν αυτό το σύμβολο στο στήθος τους.

— Τα καταλαβαίνω όλα τώρα, είπε ο Καμμομούρι. Άλλά γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν τόσο μίσος έναντι μου;

— Γιατί αγαπάω την Άντα, είπε ο Άγκουρ.

— Και τί τους πειράζει αυτούς αν την αγαπάς;

— Δε σου είπα, ότι οι άνθρωποι αυτοί εξουσιάζουν τη δυστυχισμένη Άντα;

— Δεν καταλαβαίνω...

— Ούτε εγώ ξέρω περισσότερα αυτή τη στιγμή. Μια μέρα, όμως, που δε θα είναι πολύ μακριά, θα διαλευκάνω το μυστήριο.

— Και πιστεύεις, άφεντη, ότι θα επαναλάβουν την επιθεσί τους;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, Καμμομούρι.

— Είχε γυρίσει το κεφάλι του προς το νοτιο και κούταζε με προσοχή.

— Είδες τίποτα, άφεντη; ρώτησε ο Καμμομούρι.

— Ναί, άπάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Μου φάνηκε πως είδα μια λάμψη προς το μέρος της ζούγκλας. Αυτή η λάμψη έδωσε τώρα.

— Ας γυρίσουμε στην καλύβα, άφεντη, είπε ο Καμμομούρι. Έδω δεν είμαστε ασφαλισμένοι.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έβριξε μια τελευταία ματιά προς το μέρος του ποταμού κι' έπειτα άρχισε να προχωρεί άσφα προς την καλύβα. Όταν έφτασε στο κατόφλι, σταμάτησε.

— Κούταζε, Καμμομούρι, είπε. Αυτή η καλύβα ήταν άλλοτε χαρούμενη. Άλλά τώρα μου φαίνεται σαν τάφος.

Μπήκε κατόπιν μέσα, ανέβηκε στο χοβάτι του κι' έκοψε το πόσο με τα χέρια του.

— Δυστυχισμένο Άγκουρ! ψιθύρισε.

Ο Καμμομούρι κάθισε στην πόρτα της καλύβας. Κούταζε διάφορα προς το μέρος της ζούγκλας, σαν να φοβόταν κάποια επίθεση από εκεί.

Πέρασαν έτσι πάνω από τρεις ώρες.

Καί, ξαφνικά, ο ήχος της «ραμ-σινγκας» έσπασε τη σιγή της νύχτας.

— Καταραμένη ραμ-σινγκα! μούγκρισε ο Καμμομούρι. Προανα-

"Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΧΟΔΑΣ"

γέλλει άρα γε κάποιο καινούργιο κακό;

Σηκώθηκε άμέσως κι' έκανε το γύρο της καλύβας, έξετάζοντας με προσοχή κάθε θάμνο. Άλλά δεν είδε τίποτα το ύποπτο. Ξαναγύρισε, τέλος, στην καλύβα. Έκλεισε καλά την πόρτα κι' άφου έαπλώθηκε πίσω απ' αυτήν, έκλεισε τα μάτια του για να κοιμηθεί. Έτσι, θα ξυπνούσε άμέσως αν κάποιος προσπαθούσε ν' άνοιξη την πόρτα.

Πέρασε άκόνη χαμψοση ώρα.

Κατά τα μεσάνυχτα, η σελήνη σκεπάστηκε από σύννεφα. Η ζούγκλα βυθίστηκε τότε στο απόλυτο σκοτάδι.

Έπειτα, από μερικά λεπτά, ο Πάντι γαύγισε τρεις φορές.

— Κάποιος έρχεται προς τα εδώ, είπε ο Καμμομούρι που έβηκε από τα γυναισματα του σπιλιού.

Σηκώθηκε άμέσως και πέρασε στο διπλανό δωμάτιο. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κοιμόταν βαθειά και κάποιος χάλου τα χείλη του ψιθύριζαν το όνομα της Άντα.

Ο Πάντι γαύγισε και πάλι. Κι' η Ντόμα επίσης έτρεξε δεξιά κι' αριστερά και φαινόταν πολύ ανήσυχη.

Ο Καμμομούρι ξαναγύρισε κοντά στην πόρτα.

Έκείνη τη στιγμή, μια λάμψη έσχιζε το σκοτάδι. Ακούστηκε κατόπιν ένας ύποκοφος κρότος.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; ψιθύρισε ο Καμμομούρι. Αν δεν πάθωμε άπονη κανένα καινούργιο κακό, αυτό θα σημαίνει ότι ο Βοάχ-μα κι' ο Σίβα μάς προστατεύουν.

Απόφυγε, όμως, να ξυπνήσει τον άφεντη του.

Ο Πάντι γαύγισε άκόνη δυο ή τρεις φορές κι' έπειτα ήσυχασε. Ο Καμμομούρι έμεινε άγρυπνος όλη την υπόλοιπη νύχτα. Όταν

ξημέρωσε, διάστησε να βγεί από την καλύβα. Το πρώτο πράγμα που του έκαμε εντύπωση ήταν ένα μαχαίρι, χαρμωμένο στο χώμα, σε μικρή απόσταση από την καλύβα. Από τη λαβή του μαχαίριου κορυμόταν ένα γαλάζιο χαρτί.

— Τόλμησαν, λοιπόν, να φτάσουν έξω από την καλύβα! έλεπε έκπληκτος ο Καμμομούρι.

Πήγε άμέσως κοντά κι' έβγαλε από κάτω το μαχαίρι. Ήταν από καπνισμένο γάλυθα και πάνω στη λαβίδα του ξεχώριζαν διάφορες παράξενες παραστάσεις.

Άνοιξε κατόπιν το χαρτί. Στο επάνω μέρος του διακοχόταν το σίδι με το γυναικείο κεφάλι, που ήταν το μυστηριώδες έμβλημα των άγροχών της Ραϊμανγκάλ. Από κάτω υπήρχαν μερικές φράσεις, που ήταν γραμμένες με κοκκίνη μελάνη.

Ο Καμμομούρι δεν κατάφερε να τις διαβάσει.

— Ας το πάω στον άφεντη, έλεπε. Αυτός θα καταλάβει τί σημαίνουν.

Έτρεξε άμέσως στην καλύβα.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ είχε ξυπνήσει από χαμψορες στιγμές και στεκόταν σ' ένα από τα παράθυρα.

— Άφεντη, φώναξε ο Καμμομούρι.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ γύρισε το κεφάλι του κι' η έκπληξη ξεροαρίστηκε στο πρόσωπό του, όταν είδε τα πράγματα που ο πιστός σύντροφός του κρατούσε στα χέρια του.

— Ποιός τάφερε; τον ρώτησε.

Ο Καμμομούρι του έξηγησε πού τα είχε βρει.

— Διάβασε το γράμμα, άπάντησε. Αυτό θα μάς πληροφορήσει ίσως για πολλά πράγματα.

Ο Τρεμάλ πήρε το χαρτί από τα χέρια του κι' άρχισε να το διαβάει.

Να τί περιείχε αυτό το γράμμα:

«Τρεμάλ-Ναϊκ,

«Η μεγάλη Θεά που εξουσιάζει όλες τις Ίνδεις, σου στέλνει το μαχαίρι του θανάτου. Είχε δηλητηριοσμένο. Άρκει ένα δόλωχο σύγιομα για να κατεβεί στον τάφο.

«Τρεμάλ-Ναϊκ, πρέπει να ξεστανισθείς από το πόσοπο της γής. Η Θεά το θέλει. Μόνο με τον όρο

ΣΤΟ ΔΑΦΝΙ — Πάω να δώ ένα φίλο μου, που μένει στην Αυστραλία...

αυτό θα γλυτώσει από το θάνατο εκείνη, που έχει καταδικαστεί ήδη και που δεν θα δυσκολευτεί να καταλάβει ποιά είναι. Άποψε, μόλις δύση ο ήλιος, ο Μανσάκι θα περιμένη για να παραλάβει το πτώμα σου.

Σουγιοντάνε.

Η ΠΑΓΙΔΑ

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ είχε γίνει κατακρίτως όταν τέλειωσε το διάβασμα.

— Πώς; έλεπε. Να δώσω τη ζωή μου για να γλυτώσει εκείνη που έχει καταδικαστεί; Τί σημαίνει αυτό; Για ποίο λόγο πρέπει να πεθάνω;

— Άφεντη, ένας μεγάλος κίνδυνος μάς απειλεί, τραύλισε ο Καμμομούρι.

— Μη φοβάσαι, άπάντησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Οι άθλιοι θέλουν να μάς φοβίσουν, άλλ' εγώ δε λογαριάζω τη δυστηριώδη θέα τους. Θέλω τη ζωή μου;... Κι' η θεά τους με διατάσσει να κατεβώ στον τάφο και μού στέλνει το μαχαίρι του θανάτου; Άλλά δεν είμαι τόσο άνοητος για να το χρησιμοποιήσω...

Σταμάτησε ξαφνικά. Μια τρομερή ύποπια είχε περάσει από το μυαλό του... Ξαναπήρε το γράμμα και ξαναάρχισε να το διαβάει. Μια άπεραντη λύπη απλωνόταν τώρα στο πρόσωπό του.

— Μεγάλε Σίβα! έλεπε με πνιγμένη φωνή. Το γράμμα αυτό μιλάει για μια γυναίκα, που έχει καταδικαστεί... Καμμομούρι!

— Άφεντη...

— Οι άνθρωποι αυτοί έχουν καταδικάσει μια γυναίκα... Μήπως ένε...

— Ποιά;

— Την κρατάνε στα χέρια τους.

— Ποιά;

— Την Άντα... Ώ, φτωχή μου Άντα!... Καμμομούρι!

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έτρεξε σαν δολίδα έξω από την καλύβα.

— Άφεντη, είναι αδύνατο να την σκοτώσουν, είπε ο Καμμομούρι που τον ακολουθούσε.

— Κι' αν πραγματοποιήσουν την απειλή τους; Αυτά τα τέρατα είναι ικανά να την σκοτώσουν... Ώ, μεγάλε Σίβα, προστάτευε τη δυστυχισμένη Άντα!

— Ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή του.

— Τί να κάνω; συνέχισε έπειτα από λίγο. Η Άντα δεν πρέπει να πεθάνει... Είπε τόσο νέα και τόσο όμορφη! Για να την σώσω δε θα διατάσω να κατεβώ στον τάφο. Άλλά θέλω να την ιδώ για τελευταία φορά... Ναί, πρέπει να την ιδώ!

Τα μάτια του πετούσαν άστραπές.

— Η ώρα της εκδίκης έφτασε! Ξαναείπε. Άντα, έρχομαι!... Μαζί μου, Ντόμα!

— Η νύχτα δοξέθηκε κι' ένα πλήθος άπληστων.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ μπήκε στην καλύβα και ξεκομίσσε μια καμπίνα.

— Πού πιάς, άφεντη; τον ρώτησε ο Καμμομούρι, που έτρεξε να σταθή μπροστά του.

— Στη Ραϊμανγκάλ, για να σώσω την Άντα, άπάντησε ο «κνηγός της νύχτας» κοιτώντας.

— Άλλ' εκεί σε περιμένει ο θά-

νατος, άφέντη, είπς δ Καμμαιοφ-
οι. Οι άνθρωποι που ζουν έχει θέ-
νανε να πουν το αίμα σου. Το μόν-
νο που θα κάμης είναι ότι θα πεθά-
νης, νομίζοντας πως θα σώσης έ-
κείνη που αγαπάς.
Ο Τρεμάλ-Ναϊκ τόν κύτταξε
αστοχμένος.
— Τί πρέπει να κάμω τότε;
ρώτησε.
— Ήσυχσε, άφέντη, κ' άκου-
σέ με, απάντησε ο Καμμαιοφούρι.
Ίσως οι άνθρωποι αυτοί δε θέ-
λησαν τίποτα άλλο παρά να μάς
τρομάξουν. Άφης σε μένα τα
πραγματα και θα δης, ότι όλα θα
πάνε καλά.
— Τως έχεις δίκιο...
— Δεν ήθε άκόμη ή ώρα για
να πάμε στο καταραμένο νησί, κ'
ούτε είσαι άρκετά δυνατός για να
τά βάλης μαζί τους. Θέλουν το
πτώμα σου, λένε στο γράμμα
τους. Έ, λοιπόν, θα το έχουν...
— Νομίζεις, ότι πρέπει να πε-
θάνω;
— Δεν είπα αυτό... Το πτώμα
που θα πάρουν θ' αναπνέη άκόμη
και θα πδήση στο λαμό το άν-
θρώπου, που σκότωσε το δυστυχι-
σμένο Άγκούρ... Άφης με να
τά κανονίσω εγώ. Δέ μου λείπει
ή πονηρία...

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κύτταξε με ά-
πορία το σύντροφό του.
Δέ σε καταλαβαίνω, είπε.
Τί θέλεις να πής;
— Μας χρειάζεται ένας άν-
θρωπος, που θα μάς τα φανερώ-
ση όλα, για να ξέρουμε τί πρέπει
να κάμουμε. Άν είναι άνάγκη,
θα φύγωσ αβριο κιόλας για τη
Ραϊμανγκάλ. Άλλά δε θα πάμε
στά στοαβά... Ο άνθρωπος αυτός
θα είναι ο Μανσάνι. Πρόσε-
ξε τα λόγια μου, άφέντη. Άπό-
ψε, μόλις πέση ο ήλιος, θα σε
πάω στη ζούγκλα και θα κάνης
πως είσαι πεθαμένος. Η Ντάο-
μα κ' εγώ θα κρυφτούμε κίπου
εκεί κοντά, για να μην πιάθης
κανένα κακό... Θάρθ ή λίγο ο
Μανσάνι. Θα ριχτούμε τότε πάνω
του και θα τον δέσουμε χειροπό-
δα. Τα ύπολοιπα είναι δική
μου δουλειά. Ξέρω με ποιά τρό-
πο θα τον κάμω να μάς φανερώ-
ση πού έχουν κρυμμένη οι έχθροί
μας τη νυκταία που αγαπάς,
ποιός είναι ο άρσιμός τους και
πως μπορούμε να τους χτυπήσω-
με άποτελεσματικά.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ άγάλλασε τόν
Καμμαιοφούρι και τόν έσφιξε με
συνκίνηση.
— Έγκρίνεις το σχέδιό μου,
άφέντη; ρώτησε ο τελευταίος.
— Ναι, απάντησε ο Τρεμάλ-
Ναϊκ, βγάζοντας έναν βαθύ ανα-
στεναγμό. Αβριο, όμως, θα πάω

έτσι και μόνος μου στη Ραϊμαν-
γκάλ. Φοβάμαι, ότι ένας μεγάλος
κίνδυνος άπειλεί την Άντα.
— Δέ θα πάς μόνος σου, είπε
ο Καμμαιοφούρι. Η Ντάομα κ'
εγώ θαρούμε μαζί σου... Άλλ'
ήσυχασε τώρα. Ο Μανσάνι πρό-
πει να πέση άπόψε στα χέρια
μας.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ ξανακράμασε
στόν τοίχο την καραμπίνα του και
κάθηκε κοντά στην πόρτα. Χίλιες
σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στο
μυαλό του.

Ο Καμμαιοφούρι, από τ' άλλο
μέρος, κατέβηκε στο ποτάμι για
να έτοιμάση τη βάρκα.

Η ήμερα πέρασε χωρίς τίπο-
τα το άξιοσημείωτο. Γύρω στο
μεσημέρι, ο Καμμαιοφούρι, που ή-
ταν ώπλισμένος ως τα δόντια, πή-
γε κάμπους φορές στη ζούγκλα,
για να εξακριβώση άν υπήρχαν
εκεί άνθρωποι που τους παραμό-
νευαν. Μά δεν είδε κανένα, ού-
τε άκουσε κανένα θόρυβο.

Κατά τίς ξη, ο ήλιος άδοχισε
να γένη προς τη δύση του. Ή-
ταν ή στιγμή, που έπρεπε να έ-
νεογήσουν.

— Άς μη χάνουμε καιρό, ά-
φέντη, είπε ο Καμμαιοφούρι.

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε ο

ήχος της «ραμσίνγκας» άκού-
στηκε και πάλι, από πολύ κοντά
αυτή τη φορά.

Ο Καμμαιοφούρι έβγαλε το ένα
από τα δυο πιστόλια του.

— Ο άθλιος θα φτάση από
τη μία στιγμή στην άλλη, ψιθύ-
ρισε.

Κύτταξε προς το μέρος του ά-
φέντη, που Ο Τρεμάλ-Ναϊκ ήταν
πεσμένος στο ένα πλευρό κ' εί-
χε το κεφάλι του άκουπισμένο
στο μπράτσο του. Έμοιαζε σάν
πεθαμένος. Κι' ένα μαρμαρινό ή
ένα τσακάλι θα ξεγελιόνταν.

Ένα υπέροχο παγώνι άνιψόθη-
κε εκείνη τη στιγμή άνάμεσα από
τά μπαμπού κ' έφυγε μακριά.

Η Ντάομα έκαμε μία άνυπό-
μονη κίνηση.

— Ήσυχασε, Ντάομα, ψιθύ-
ρισε ο Καμμαιοφούρι, βάζοντας
το χέρι στον τράχηλό της.

Και δεύτερο παγώνι πετάχτη-
κε από τα μπαμπού, βγάζοντας
μία τρομαγμένη κραυγή.

Ο Καμμαιοφούρι κατάλαβε ποιός
ήταν ο λόγος, που έκανε τα πα-
γώνια να φεύγουν τρομαγμένα.

Ο Μανσάνι πλησίαζε σιγά, προσ-
παθώντας να μην κινή τον πα-
ραμικό θόρυβο. Ήταν φανερό
πως φοβόταν μήπως έπεφτε σε
παγίδα.

Πέρασαν μερικάς στιγμές.

Ο Καμμαιοφούρι είδε τότε τα
κλαδιά ενός μπαμπού που βρισκό-
ταν κοντά στον Τρεμάλ-Ναϊκ ν'
ανάδενυνταν. Δυό χέρια πρόβα-
λαν άνάμεσα άτ' αυτά κ' ύστε-
ρα ένα κεφάλι.

Αυτό το κεφάλι ήταν του Μαν-
σάνι, που είχε σκότώσει τόν Ά-
γκούρ.

Ο στραγγαλιστής πήγε κοντά
στο επίτωμα του Τρεμάλ-Ναϊκ
και τόν κύτταξε κάμπους στιγμές.

— Έπειτα έέσπασε σ' ένα σαρκα-
στικό γέλιο.

— Είπε καλύτερα έτσι, ψιθύρι-
σε.

Τήν ίδια στιγμή, ο Καμμαιοφού-
ρι έβγαλε το χέρι του από τόν
τράχηλό του θηρίου.

και πάλι ο ήχος της «ραμσίνγκας».
— Ο έχθρος πλησιάζει, είπε ο
Καμμαιοφούρι.

Πήρε άμέσως τα πιστόλια του,
έχωσε στη ζώνη του ένα μαχαί-
ρι και κατόπιν βγήκε.

Μαζί του, Ντάομα, είπε.

— Άρχισε κατόπιν να σέρνεται
πάνω στο έδαφος, βρισκόταν και
πάλι στη ζούγκλα. Έκει κρύφτη-
κε μαζί με την τίγρη, άνάμεσα
στά μπαμπού, σ' άπόσταση μόλις
δύο ή τέσσα βηματών από τόν
Τρεμάλ-Ναϊκ.

Ο ήχος της «ραμσίνγκας» άκού-
στηκε και πάλι, από πολύ κοντά
αυτή τη φορά.

Ο Καμμαιοφούρι έβγαλε το ένα
από τα δυο πιστόλια του.

— Ο άθλιος θα φτάση από
τη μία στιγμή στην άλλη, ψιθύ-
ρισε.

Κύτταξε προς το μέρος του ά-
φέντη, που Ο Τρεμάλ-Ναϊκ ήταν
πεσμένος στο ένα πλευρό κ' εί-
χε το κεφάλι του άκουπισμένο
στο μπράτσο του. Έμοιαζε σάν
πεθαμένος. Κι' ένα μαρμαρινό ή
ένα τσακάλι θα ξεγελιόνταν.

Ένα υπέροχο παγώνι άνιψόθη-
κε εκείνη τη στιγμή άνάμεσα από
τά μπαμπού κ' έφυγε μακριά.

Η Ντάομα έκαμε μία άνυπό-
μονη κίνηση.

— Ήσυχασε, Ντάομα, ψιθύ-
ρισε ο Καμμαιοφούρι, βάζοντας
το χέρι στον τράχηλό της.

Και δεύτερο παγώνι πετάχτη-
κε από τα μπαμπού, βγάζοντας
μία τρομαγμένη κραυγή.

Ο Καμμαιοφούρι κατάλαβε ποιός
ήταν ο λόγος, που έκανε τα πα-
γώνια να φεύγουν τρομαγμένα.

Ο Μανσάνι πλησίαζε σιγά, προσ-
παθώντας να μην κινή τον πα-
ραμικό θόρυβο. Ήταν φανερό
πως φοβόταν μήπως έπεφτε σε
παγίδα.

Πέρασαν μερικάς στιγμές.

Ο Καμμαιοφούρι είδε τότε τα
κλαδιά ενός μπαμπού που βρισκό-
ταν κοντά στον Τρεμάλ-Ναϊκ ν'
ανάδενυνταν. Δυό χέρια πρόβα-
λαν άνάμεσα άτ' αυτά κ' ύστε-
ρα ένα κεφάλι.

Αυτό το κεφάλι ήταν του Μαν-
σάνι, που είχε σκότώσει τόν Ά-
γκούρ.

Ο στραγγαλιστής πήγε κοντά
στο επίτωμα του Τρεμάλ-Ναϊκ
και τόν κύτταξε κάμπους στιγμές.

— Έπειτα έέσπασε σ' ένα σαρκα-
στικό γέλιο.

— Είπε καλύτερα έτσι, ψιθύρι-
σε.

Τήν ίδια στιγμή, ο Καμμαιοφού-
ρι έβγαλε το χέρι του από τόν
τράχηλό του θηρίου.

— Άπόψε του, Ντάομα! φέ-
ναζε.

Η τίγρης έκανε ένα τεράστιο
πήδημα κ' έπεσε σάν βολίδα πά-
νω στον Μανσάνι. Ο Τρεμάλ-
Ναϊκ σηκώθηκε ταυτόχρονα και
τουλάχισ με το χέρι του το στό-
μα.

— Σπάζε του το ένα πόδι, ά-
φέντη, για να μην μπορή να κί-
νηθι, είπε ο Καμμαιοφούρι.

— Είπε περιττό, απάντησε ο
Τρεμάλ-Ναϊκ.

Με μία τρομερή γροθιά στο
κεφάλι, είχε κάμει τόν Μανσάνι
να χάση τίς αισθήσεις του.

— Και τώρα πρέπει να τόν κά-
μουμε να μιλήσω, είπε ο Καμμα-
ιοφούρι. Δέ θα βγί ζωντανός από
τά χέρια μου, άφέντη. Έτσι θα
εξδικηθώ το δυστυχισμένο Άγ-
κούρ.

— Μη μιλάς δυνατά, του σύ-
στησε ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που άπο-
μάκρυνε ταυτόχρονα τη Ντάομα.

— Νομίζεις πως βρισκονται κ'
άλλοι δόλγους;

— Τό φοβάμαι... Ο ούρανός
σχοτείνασε και θάχουμε θύελλα.

— Άς πάμε στην καλύτερα.

Ο Καμμαιοφούρι έπιασε τόν
Μανσάνι από τα πόδια κ' ο Τρε-
μάλ-Ναϊκ από τούς ώμους. Ξεκί-
νησαν άμέσως κ' έπειτα από με-
ρικάς λεπτά έφτασαν στην καλύ-
βα.

Στό μεταξύ, μεγάλα δόλμναφα
σύννεφα ανέβαιναν από το μέρος
του νότου. Η θύελλα δεν θ' άρ-
γούσε να έεσπάση.

ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

Τό κυριότερο είχε γίνει. Τό
μόνο που ύπολειπόταν τώρα ήταν
να κάμουν τόν αιχμάλωτο να μι-
λήση, πράγμα που δεν ήταν πολύ
εύκολο, γιατί οι Ένδοι έχουν τό
πείσμα τών Έυρωδοδερόμων της
Άμερικής. Άλλ' οι δυό κυνηγοί
διέθεταν μέσα άρκετά ισχυρά για
να κάμουν τη γλώσσα του να λυ-
θί.

Τόν έάπλωσαν στη μέση της
καλύβας, άναγαν σε μικρή από-
σταση από τα πόδια του μία με-
γάλη φωτιά και περίμεναν υπο-
μονητικά να συνέλθη.

Και, πραγματικά, έπειτα από
λίγη ώρα, ο Μανσάνι άδοχισε να
δίνη σημεία ζωής. Πήρε μία δα-
θεία άναπνοή, κίνησε τα μέλη
του κ' ύστερα άνοιξε τα μάτια
του και τα στήλωσε πάνω στον
κυνηγό της μάσης ζούγκλας, που
στεκόταν πλάι του.

Μία ζωηρή έκπληξη ζωογραφί-
στηκε τότε στο πρόσωπό του.
Φανόταν σάν να μην πίστευε στα
μάτια του. Άλλ' έπειτα από μερί-

κές στιγμές, αυτή ή έκπληξη έγινε
τρόμος και όργη.

— Πού είμαι; ρώτησε με υπό-
κοψη φωνή.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έσπυρε πάνω
του.

— Μ' άναγνωρίζεις; του είπε.

— Και δέβαια, απάντησε ο
Μανσάνι. Άν δεν με γελάνε τα
μάτια μου, πρέπει να είσαι ο «κυ-
νηγός της μάσης ζούγκλας».

Άλλά πως έγινε να πέσω στα χέ-
ρια σου;

— Τό τέχνασμά μας πέτυχε.

Δεν είν' έτσι;

— Δεν τό άρνέμαι. Έπρεπε να
τό σκεφτώ προτύτερα.

— Φοβάσαι;

— Εγώ να σε φοβηθώ; Μόνον
τη θεά Κάλι φοβάμαι.

— Ποιά είναι αυτή ή θεά Κάλι;
Νομίζω πως ξανάκουσα τ' όνομά
της.

— Μπορεί... Είσαι, λοιπόν, ζων-
τανός;

— Ου προτιμούσες να βρισκό-
μουν κάτω από τη γή;

Ο Μανσάνι δεν απάντησε.

— Είμαι ζωντανός και θα ξα-
ναγνωρίσω στη Ραϊμανγκάλ, για
να εξολοθρεύσω τούς δολοφόνους,
είπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

Ένα ειρωνικό χαμόγελο φάνη-
κε στα χείλη του Μανσάνι.

— Δεν τόν έξερεις καλά τόν
Σουγιοντάνα, είπε.

— Ου τόν γνωρίζω αβριο...

— Άλλά τόν έχεις ιδί. Δέ θυ-
μάσαι τη ματαιορία που σούδωκε
στο στήθος;... Κοίμα που τό μα-
χαίρι του δεν πήγε λίγο πιο βα-
θεία!

— Δεν πήγε πιο βαθιά, γιατί
έπρεπε να ξαναγνωρίσω στη Ραί-
μανγκάλ.

— Δεν θα προφτάσης να κάμης
οίτε ένα όημα και έχασο λάσσο
θα πέσουν άμέσως στο λαμό σου.

— Άς άφήσουμε τόν Σουγιον-
τάνα και τα λάσσο του κ' άς μι-
λήσω για σοβαρώτερα πράγμα-
τα, είπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Πρόσε-
ξε μονάχα μη δέν πής την άλή-
θεια, γιατί σε περιμένουν τότε τα
πιο φορικά βασανιστήρια.

Ο Μανσάνι είνε δυνατός, ά-
πάντησε ο στραγγαλιστής.

— Αυτό άφησε να τό πής άρ-
γότερα, του σύστησε ο Τρεμάλ-
Ναϊκ. Άκούσε με κ' απάντησε,
λοιπόν, σ' ότι θα σε ρωτήσω...

Και σύ, Καμμαιοφούρι, δυνάμωσε
τη φωτιά, γιατί μπορεί να μάς
χρειαστή.

Ο Μανσάνι έκαμε τό χρώμα
του. Άλλά προσάθηκε να κρύψη
τήν ταραχή του.

— Ποιά είναι ή θεά που λέγεται
Κάλι και πού έχει άνάγκη από
άνθρώπινα θύματα; άδοχισε ο Τρε-
μάλ-Ναϊκ.

— Δέ θα μιλήσω, απάντησε ο
Μανσάνι.

— Άρζεις άσχημα, παρατήρη-
σε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ο Μανσάνι είνε δυνατός,
ξαναείπε ο στραγγαλιστής.

— Ποσοί άνθρωποι βρισκονται
στη Ραϊμανγκάλ;

— Δεν τό ξέρω. Είπε πολλοί κ'
ύπακούουν όλοι στον Σουγιοντά-
να, που είνε ο άρχηγός μας.

— Ξέρεις την Παρθένο της
Παγόδας;

— Και ποιός δέν την ξέρει;

— Οαμιάσα, Μίλσε μου, λοι-
πόν, για την Άντα Κόρισαντ.

Τό πρόσωπο του Μανσάνι έκαμ-
ψε από άγρια χαρά.

— Ά, θέλεις να σου μιλήσω
για την Άντα Κόρισαντ; είπε
είρωνικά. Ποτέ!

— Σκέψου τα βασανιστήρια
που σε περιμένουν κ' απάντησέ
μου, συνεχέσε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.
Πού βρισκείται ή Άντα Κόρι-
σαντ;

— Ποιός τό ξέρει; Ίσως στην
Ραϊμανγκάλ, ίσως στη Βεγγάλη,

κώς στη Γαλλία.

— Ίσως στην Κίνα.

— Ίσως στην Αμερική.

— Ίσως στην Αυστραλία.

— Ίσως στην Αφρική.

— Ίσως στην Ασία.

— Ίσως στην Ευρώπη.

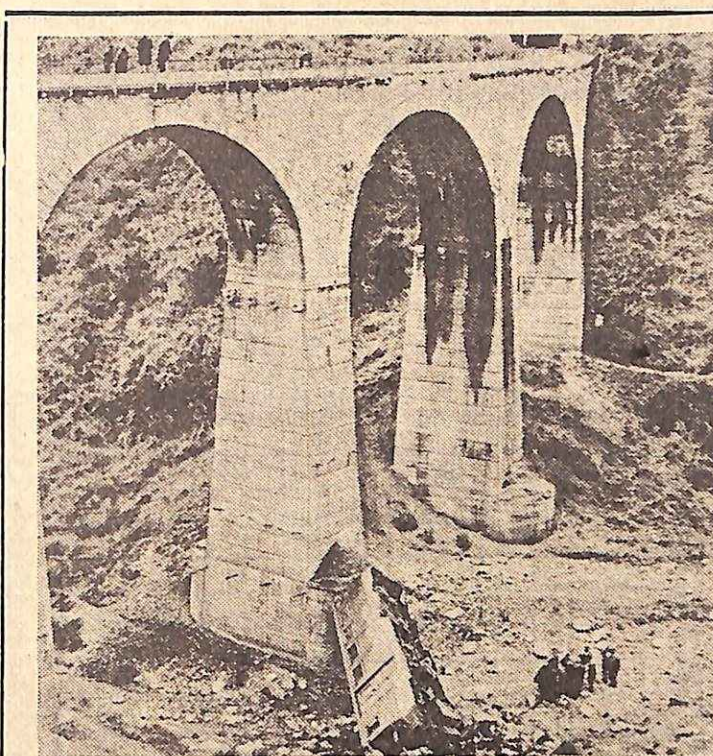
— Ίσως στην Αμερική.

— Ίσως στην Αυστραλία.

— Ίσως στην Αφρική.

— Ίσως στην Ασία.

— Ίσως στην Ευρώπη.

ΕΝΑ ΘΕΜΑΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μία έντυπωσιακή φωτογραφία του σιδηροδρομικού δέματος ΑС7, το οποίο πλήρες επίδαση άπεσάσθη, πρό ημερών στην Ιταλία από μία άμαξοστοιχία και κατεκρημνίσθη από μία γέφυρα ύψους 32 μέ-
τρων μέσα σε μία χαράδρα. Το δυστύχημα συνέβη κοντά στο σταθμό
Σοέβρια Μανέλλι και στοίχισε τη ζωή σε 71 επιβάτες. Άποδόθηκε
στην υπερβολική ταχύτητα, με την οποία ο άδηγός της άμαξοστοιχίας
πέρασε την επικίνδυνη καμπή και ή οποία είχε για άποτέλεσμα ν'
άποσπασθί το τελευταίο βαγόνι και να πέση στή κοίτη του χειμέρ-
ριου Φιουμαρέλλα. Άλλοι πάλι κατηγορούν τούς σιδηροδρόμους ότι
χρησιμοποιούν παλαιό ύλικό, που δέν παρέχει την άπαιτούμένη
ασφάλεια.

Ίσως στη θάλασσα... Ίσως είναι
άκόμη ζωντανή ή ίσως βρισκεται
σε κατάστας άγωνίας.

Ο Τρεμάλ έβγαλε ένα υπόκα-
φο μοναχικό.

— Ξέρεις καλά που βρισκεται
και θα μου τό πής, γιατί, άλλωις
θα σου κάψω τα πόδια, τόν φώ-
ναζε.

— Μπορείς να μου κάψης και
τά χέρια, απάντησε ο Μανσάνι.
Δέ θα μιλήσω... Το δοκίμοι στη
μεγάλη θεά!

— Δεν άγάπησες, λοιπόν, ποτέ
σου;

— Άγάπησα μόνο τη θεά και
τό πιστό μου λάσσο.

— Άκούσε, Μανσάνι, είπε ο
Τρεμάλ - Ναϊκ, άλλάζοντας τόνο.

Άν μου απαντήσης σ' ότι σε
ρωτήσω, θα σ' άφήσω ελεύθερο
και θα σου δώσω ως την τελευ-
ταία ρούπα που έχω. Θα σου χα-
ρίσω άκόμη όλα τα όπλα μου κ'
άν είνε άνάγκη, θα γίγω σκλάβος
σου. Πές μου πού βρισκεται ή δυ-
στυχισμένη Άντα; Είπε ζωντανή
ή νεκρή; Κι' ύπάρχει κάποια έλ-
πίδα να την σώσω;... Μη με κά-
νης να ύποπρέω περισσότερο,
Μανσάνι. Μίλσες ή άλλωις θα
σε κοιμάτισω με τα δόντια μου.

— Δεν θα μίθης τίποτα από
μένα, απάντησε ο Μανσάνι.

— Είπε ή τελευταία σου λέξη;

— Η τελευταία μου.

— Θα σε σκοτώσω!

— Σκότωσέ με!

— Έλα έδω, Καμμαιοφούρι! φώ-
ναζε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Κάμε ότι
ξέρεις.

Ο Καμμαιοφούρι δέν περίμενε
να τόν το ξαναπεί. Άρπαξε τα
πόδια του Μανσάνι και τάβαλε
πάνω από τη φωτιά. Τό δέσμα
τους έγινε στην άοχη κατακό-
ρυνο κ' ύστερα μαυροδεδρό. Μία
όρη κνίσσας άπλώθηκε ταυτό-
χρονα μέσα στην καλύβα.

Ο Μανσάνι κουνιόταν σπασμο-

— Μπορεί να είνε ψέματα, ά-
φέντη.

— Μακάρι να είνε ψέματα. Άν
ή Άντα πάθι τίποτα, θα πεθάνω
κ' εγώ! Κύτταξε, τί σκληρή πού
είνε ή τύχη μου! Την αγαπάω, κ'
αγαπάει, κ' όμως δέ μπορώ να
την κάμω δική μου. Άλλά θα την
γλυτώσω από τα χέρια αυτών τών
τεράτων, το δοκίμοι σ' όλους
τούς θεούς της πατρίδας μου!

— Ήσυχασε, άφέντη, είπε ο
Καμμαιοφούρι. Νά, ο άνθρωπος μας
συνέχεται.

Πραγματικά, ο στραγγαλιστής
έβγαλε ένα βογγητό κ' έπειτα
μετακίνησε τα χέρια του. Τό πρό-
σωπό του ξαναπαίανε σιγά - σιγά
ζωή. Άνοιξε, τέλος, τα μάτια
του και κύτταξε διαδοχικά τούς
δυό ανθρώπους που στέκονταν
πλάι του.

— Μίλσες, Μανσάνι, είπε ο
Τρεμάλ-Ναϊκ.

Ο Μανσάνι δέν άνοιξε τό στό-
μα του.

— Βλέπεις αυτή τη φωτιά; τού
ξαναείπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Άν δέ
μιλήσης, τα μαρτύριά σου θα ξα-
νασχίσουν.

— Νά μιλήσω; είπε ο Μανσά-
νι. Μ' έκαψε άρχιστο. Κι' άν
ήσω, δέ θα υπορέσω πιά να περ-
πατήσω... Σκότωσέ με, άν θέ-
λεις, αλλά δέ θα μιλήσω... Σε μι-
σώ και μάθε πως ή Άντα σου, ή
γυναίκα που αγαπάς, θα πεθάνι!

Και θα πεθάνι με τόν ίδιο τρόπο
όπως κ' εγώ... Μου φαίνεται πως
τη βλέπω κ' όλας δεινές πάνω ά-
πό την πυρά... Ο Σουγιοντάνα
χάριετα... οι Τόινγκ χορεύουν ό-
λόγυρα κ' ή Κάλι χαμογελάει...

Νά οι αλφες που την τυλίνουν...

Ο άθλιος έέσπασε σ' ένα σπασ-
μοδικό γέλιο.

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε τό
βοήτη τού κραανοί, που τάνά-
ταζε την καλύβα ως τα θεμελί-
α της.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έπιασε τούς
καρπούς τών χειρών τού Μανσά-
νι και τούς έσφιξε με λάσσο.

— Λές ψέματα! τού φώναζε.

— Λέω αλήθεια, απάντησε ο
Μανσάνι. Η Άντα θα καί ζων-
τανή στη φωτιά!

— Πές μου τα όλα!... Θέλω να
τά μάθω!

— Ποτέ!

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, τοελλός από
τη λύπη και την άπελπισία, ξανά-
πιασε τα πόδια του Μανσάνι, για
να τά βάλι πάλι πάνω στη φωτιά.

— Άλλ' ο Καμμαιοφούρι τόν συν-
κράτησε.

— Άφέντη, είπε, άν τού ξανα-
βάλουμε τα πόδια στη φωτιά, θα
πεθάνι. Άς δοκιμάσουμε, λοιπόν,
τό σίδερο.

— Τί θέλεις να πής;

Κι' όμως ο Μανσάνι δεν άπαι-
τησε, ξανάχτισε να γυρίσει τη ρό-
δα. Το τρυπάνι χωτόταν τώρα μέ-
σα στο κόκκαλο και, σε κάθε γύ-
ρισμα της ρόδας, ο στραγγαλι-
στης τινάζονταν σπασμωδικά, αν
να δεχόταν αλλεπάλληλες ήλε-
κτρικές εκκινήσεις.

—Φτάνει! Ξεφώνισε ξαφνικά.
—Θά μιλής;
—Ναι...
—Οοχίσου το στη θεά σου.
—Το όρκισμα στη θεά Κάλι.
—Ο Τρεμάλ-Ναϊκ πήγε κοντά
του.

—Μίλησε, του είπε. Ποιός εί-
γε ο κίνδυνος που απειλεί την
Αντα;

—Η θεά Κάλι την καταδίκασε
να πεθάνει, όπως καταδίκασε και
σένα, Τρεμάλ-Ναϊκ... Ένας από
τους δυο σας πρέπει να πεθάνει,
ή αυτή ή εσύ. Με είχαν στείλει έ-
δω για να πάρω το πτώμα σου...
γιατί πότευαν πως θα σκοτώνο-
σουν για να την σώσεις. Βλέπον-
τας πως δε γύρισα, θα καταλά-
δουν πως είσαι ζωντανός...

—Και τότε;
—Θά κάνουν την "Αντα στην
πυρά... Η Κάλι την καταδίκασε.

—'Αλλ', εγώ θα την σώσω!
Φώναξε ο Τρεμάλ-Ναϊκ.
—'Ενα ειρωνικό χαμόγελο μισό-
νοιξε τα χείλη του Μανσάνι.

—Οι Τούνη είναι πολύ δυνα-
τοί, είπε.

—'Αλλ', εγώ είμαι πιο δυνατός
απ' αυτούς, απάντησε ο Τρεμάλ-
Ναϊκ. Άκουσε, Μανσάνι... Τα κα-
ταβαίνω όλα τώρα. Το ιερό
μπανιόν οδηγεί στα ύψηλα της
παγόδας. Όπως βλέπεις, ξέρω
το δρόμο...

—Ένας καινούργιος σπασμός τά-
ραξε το σώμα του Μανσάνι.

—Φαίνεται πως μίλησα πολύ,
τραυλίσσε. Ω, αν ξέρατε πόσο πο-
νάω... Αφίστε με να πεθάνω...

—Πρέπει να ξαναρχίσω; ρώ-
τησε ο Καμιαμούρι.

—Όχι, απάντησε ο Τρεμάλ-
Ναϊκ. Ξέρω όσα μου χρειάζονται.
Φεύγω!

—Απόψε;
—Δεν άκουσες;... Αύριο ίσως
να είναι άργα.

—Η θύελλα δε θ' άργήσει να
ξεσπάσει...

—Τόσο το καλλίτερο. Θά πλη-
σιάζω χωρίς να με δουν.

—Αφέντη, είπε ο Καμιαμού-
ρι, πηγαίνοντας στη Ραϊμανγκάλ,
είναι σά να πηγαίνεις στο θάνατο.

—Απόψε, Καμιαμούρι, ούτε
οι κερανοί που ούρανον δε θα
μπορέσουν να με κρατήσουν...
Ντάμα!

—Η τίγρις, που κοιμόταν στο δι-
πλανό δωμάτιο, σηκώθηκε μονο-
κόζοντας και πήγε κοντά στον
αφέντη της.

—Φεύγουμε, της είπε ο Τρεμάλ-
Ναϊκ. Έτοιμάσε τα νύχια και τα
δόντια σου... Σου υπόσχομαι ένα
πλούσιο συμπόσιο γι' αλλού.

—Κι' εγώ, αφέντη, τί πρέπει
να κάνω; ρώτησε ο Καμιαμούρι.

—Ο Τρεμάλ-Ναϊκ σκώπησε με-
ρικές στιγμές. Έπειτα είπε:

—Αυτός ο άνθρωπος είναι ά-
χρημη ζωντανός και δεν πιστεύω
δτι θα πεθάνει. Θά μείνεις κοντά

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΡΙΣΤΑΝΟΙ, ΕΙΣΗ-
ΚΟΙ ΔΙ' ΕΡΕΥΝΑΣ — Πληροφορίες επί πώ-
σης φύσας ιδιωτικών επιτηρητικών ή
ποδομένων, γάμων θιαγώνων επιτηρήσε-
ως άπληκτων, αναζητήσεως παραγμάτων ή
πώ κατασχέσεων κλπ. Διεύθυν. Γραφείο
Πληροφοριών «ATHENS» Παιονισσό 2
(πλ. Κλαυδίου) τηλ. 27.709 την
συνεδριότητα των έργασίων μας έγγυεται
ή πολυετής εδδκτικος δημοσία προύπη-
ρεσία μας.

Η ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
— ΖΩΓΡΟΜΑΙΔΟΥ

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

Είχεσαι καθ' έκάστην 9-11 π.μ. και
5-7 π.μ. Πατησίων 163. Τηλ. 871.682

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΕΣ

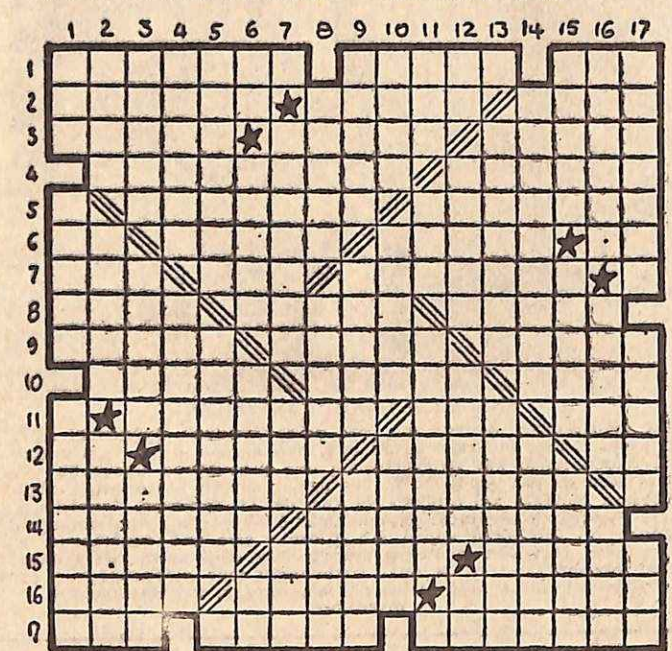
ΑΡΙΘΜΟΣ 886

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Φαλασσία έκτασι. — Το λέπι
στην καθαρεύουσα. — Μπαρ-
μπας προσφιλής στους Άμερι-
κανούς.
- 2 Έτσι παραμένει καμιά φορά
το σταυρόλεξο. — Προφήτης
που έκανε ένα πολύ παράξενο
ταξίδι. — Χρησιμοποιείται από
καπνιστές.
- 3 Περιήμιος μουσουργός. — Άν-
θρώπος σε ήθηκη και σωματι-
...

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ο καθένας. — Το όνειρο κάθε
κοπέλλας. — Υπήρξε πρώθυ-
ποργός.
- 2 Η παραμονή κοντά του βάσει
σε κίνδυνο την ύγεια. — Βολές
πολυβόλου. — Φαίνεται.
- 3 Συνυφασμένες με τη ζωή. —
'Αναταραχή. — Τέρμα.
- 4 Δέν φερολογείται. — Συνοδεύει
τις ένδικες έρετές.

κή κατάπτωσι (μεταφ.). — Πό-
λις της Κύπρου.

4 Αρτίθρησι των σελίδων ένός
βιβλίου. — Καμπούλις της Μεσ-
σηνίας.

5 Μία από τις πολλές, που δη-
μοσιεύονται στην παρούσα
στήλη. — Ένας τέτοιος ούρανος
προημύει κακοκαιρία.

6 Γαλλικό μέτρον επιφανείας. —
Υπερβολικά τολμηρός. — Μία
από τις πολλές που θα βρής
στο Τσχυδρομείο. — Νότα.

7 Δεσποινίς (ξεν.). — Νευρικός
κλονισμός. — Προορίζονται για
καπνιστές.

8 Διαχειρίζεται το Πρό-Πό. —
Η φθορά τους δίνει δουλειά
στούς υποδηματοποιούς. — ...
βότσε: μουσικός όρος.

9 Ούρανο φαίνόμενο των πολι-
κών περιοχών. — Πολιτικός ζυ-
γισμός του κ. Κέννεντυ. — ...
στη το χειμώνα, κρύα το κα-
λοκαίρι.

10 Μεκρό σώμα (αίτ.). — Όρος
της ηλεκτρολογίας. — Σχετι-
ζεται με τη διπλωματία και
τη μουσική.

11 Μία των Κυκλάδων. — Άντικα-
θιστόν εύκόλος έννοιμένη
συνεία. — Μισό σόργου.

12 Πρόθεσι μπροστά σε δασυνομέ-
νη λέξη. — Κάτοικος νομού της
Πελοποννήσου. — Άνδρικό όνο-
μα (αίτ.). — Ο Ζεύς την επι-
σκεπτόταν υπό μορφή νεφέλης.

13 Θόρυβος. — Τρεχούμενα νερά.

14 Εύρυχωρία. — Δίδεται στους
γενναίους και Ικανούς.

15 Συνοδεύουν την εύθυμία. — Το
σύνολο των ζωικών ειδών μιας
περιοχής. — Νοτιοδυτικός άνε-
μος.

16 Στην Ελλάδα υπάρχει και...
'Αγιον. — Βέλος. — Η τέλε-
ται των έντολών.

17 Κτητική άποψη. — Συμ-
βάλλει στην άδοξία. — Μία
βεβαιώνει για την ορθότητα
μίας άριθμητικής πράξεως.

5 Παραγωγικός. — Πρώην ατό-
κράτεια.

6 Ζή και κινείται. — Καταστρέ-
φει τις έλξεις. — Το μικρό ό-
νομα Έλληνος κωμικού. —
Νότα.

7 Ήταν το πρώτο διαστημό-
πλοιο. — Απαραιτήτο στην ό-
ραση. — Όλοκληρος.

8 Την επιθυμεί κάθε άρρωστος
(αίτ.). — Φτωχικό. — Άνθρωπος
μικρής ηλικίας.

9 'Αμφίβιο θηλαστικό, που βρί-
σκει συχνά γυναικείο σ' έ-
να τοίχο. — Η μεγαλύτερη έ-
πο τις 'Ην. Πολιτείες. — Χρο-
νικό επίρρημα.

10 Σάμβολον ύπομονης άλλα και
πεισματος. — Νησί του Β. Αλ-
γαιού. — Τεμαχίδια ώλης.

11 ... Βέγκας: Το Μόντε Κάρο-
λο της Αμερικής. — Μικρό κα-
τακείδιο, που προάγει τις γυ-
ναίκες. — Το μικρό όνομα ήγέ-
του μεγάλης δυνάμεως.

12 Λεπτό νημάτιο. — Πνευστό μου-
σικό όργανο. — Ζωοτροφή (ά-
νιστραμμένη). — Μάριο, που δη-
λώνει έπίτασι.

13 Υπόρχει Ένας τέτοιος άστίρ.
— Διασχίζουν συχνά τις έρη-
μους.

14 Ζή εις βάρος άλλων. — Έπι-
στήμη.

15 Στήλη νερού, που άνυψώνεται
από τη θάλασσα περιεινούμε-
νη. — Κινεί πλοία και σιδηρο-
δρόμους. — Έπληχισμα τοιχοδο-
μής (αίτ.).

16 Σκληρός, άσπληχνος. — Ψημέ-
νοι. — Αρχικά διεθνούς όργανο-
σμού.

17 'Απαιτεί γερά δόντια. — Άδελ-
φός του Μαισέως. — Άλλοίμο-
νο άν μητή στη ντολμάρια σας.

ΕΛΕΥΘ. ΤΣΑΤΑΛΗΠΑΣ ΣΙΔΗ Σ
(Θεσσαλονίκη)

Η λύσις του 885
στη σελ. 77

του... Ποιός ξέρει, ίσως μάς ξα-
ναχρησιμεύει.

—Και θα φύγεις χωρίς έμένα,
αφέντη;

—Το βλέπεις ότι δε μπορώ να
σέ πάρω μαζί μου.

Πήρε την καραμπίνα, το πι-
στόλι και το μαχαίρι του και βγή-
κε με μεγάλα βήματα. 'Η τίγρις
προχωρούσε πίσω του και τα μου-
ρητά της έβγαζαν με το βουήτο
του αέρα και τους κρότους των
κεραυνών.

—Έχει δικιο ο Καμιαμούρι,
είπε ο Τρεμάλ-Ναϊκ. 'Η θύε-
λλα δε θ' άργήσει να ξεσπάσει. 'Αλ-
λά τίποτα δε θα μπορέσει να με
συγκρατήσει... Θά μπορέσω άραγε
να φτάσω άρκετά γρήγορα για
να σώσω τη δυστυχισμένη Αντα;

Άκούστηκε, ξαφνικά, ένας πυ-
ροβολισμός και ταυτόχρονα τα
πένυμα οβελιαχτά του Πάντι.

—Τι γάνισε; άναρωτήθηκε ξα-
πληκτός ο Τρεμάλ-Ναϊκ.

Είπε τότε τον Καμιαμούρι, που
ερχόταν από την καλύβα προς το
μέρος του. 'Ηταν ώλισμένος ως
τα δόντια.

—Ποιός πυροβόλησε; το ρώ-
τησε.

—Ένδικήθηκα το θάνατο του
'Αγκού, απάντησε ο Καμια-
μούρι.

—Σκότωσες το Μανσάνι;

—Ναι. Αυτός ο άνθρωπος ή-
ταν εμπόδιο. Τώρα μπορώ να σ'
άκολουθήσω.

—Ξέρεις ότι μπορεί να μ'ην ξα-
ναγυρισώμε ποτέ εδώ;

—Το ξέρω, αφέντη.

—Το ξέρεις ότι στη Ραϊμαν-
γκάλ μάς περιμένει ο θάνατος;

—Το ξέρω, αφέντη. 'Αλλ' εί-
ναι καλλίτερο να πεθάνω στο
πλευρό σου παρά να μείνω εδώ.

—Άκολουθήσε με τότε, πιστέ
μου σύντροφε. 'Ο Πάντι θα φυ-
λάει την καλύβα μας όσο θά λεί-
ψουμε.

Το πιστό σκυλί τους είχε άκο-
λουθήσει ως την άκτι. 'Ο Τρε-
μάλ-Ναϊκ έσκυψε και του ψιθύ-
ρισε μερικές λέξεις κι' αυτό, σά
να είχε καταλάβει, έφυγε τρέχον-
τας για να γυρίσει στην καλύβα.

ΝΥΧΤΑ ΘΥΕΛΛΗΣ

Ή νύχτα ήταν θεοσκότεινη.
Μεγάλα μαύρα σύννεφα έτρεχαν
στον ούρανο, που αλλακωνόταν
κάθε τόσο από τις λάμψεις των
κεραυνών. 'Ο άέρας έκανε ένα
δαμονιμένο θόρυβο περνώντας
από τη ζούγκλα.

Δέν έβρισκε άκρη. 'Αλλ' οι κα-
ταράκτες του ούρανου δε θ' άρ-
γούσαν ν' άνοιξουν.

Ή μικρή βάρκα χοροπηδούσε
πάνω στα κύματα του ποταμού
Μανγκάλ, που κυλούσε με μεγάλη
δουμή τα νερά του.

Άλλά, ξαφνικά, ο Καμιαμού-
ρι άφισε τα κουτιά από τα χέρια
του.

—Αφέντη, είπε, δε νομίζεις ό-
τι αυτοί οι ληστές μπορεί να μάς
περιμένουν στο ποτάμι;

—Πιθανόν. Άλλά νοιώθω τό-

ση δύναμη άπόψε, που δε θα δι-
σταξα να τα βάλλω μ' όλους μαζί.

—Το ξέρω, μά πρέπει να εί-
μαστε προσεκτικοί.

—'Αν μάς παραμονεύουν στο
ποτάμι, μπορεί να μ'ην καταφέρω-
με να βγούμε στη Ραϊμανγκάλ.

—Και τί θέλεις να κάνωμε;

—Νά τους ξεγελάσωμε.

—Με ποιο τρόπο;

—Έχω το σχέδιό μου, που θα
μάς έπιτρέψει να περάσωμε χωρίς
να μάς δουν.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, ώ-
δήγησε τη μικρή βάρκα σ' ένα
σημείο της όχθης. Έκει, βγήκε
στην έρηρα κι' άρχισε να κόβει με
το μαχαίρι του μεγάλα κλαδιά

μπαιμπού, που είχαν μήκος 10 —
15 μέτρα. Μ' αυτά σκέπασε όλο-
τετα τη βάρκα, έτσι που την έκα-
νε να φαίνεται σαν ένας σωρός
από καλάμια, που τον είχε παρα-
σείρει το ποτάμι. Κάτω απ' αυτά
τα καλάμια κάθισαν ο Τρεμάλ-
Ναϊκ, ο Καμιαμούρι κι' η Ντάμα.

—Κι' αν μάς δουν, θα είναι
άδύνατο να καταλάβουν πως κά-
τω απ' αυτά τα καλάμια βρίσκε-
ται μια βάρκα, είπε ο Καμια-
μούρι.

—Γρήγορα, άς φύγουμε, είπε
ο Τρεμάλ-Ναϊκ. Κάθε λεπτό που
περνάει μου φαίνεται αιώνας. Πι-
στεύεις, Καμιαμούρι, ότι θα μπο-
ρέσωμε να σώσωμε την Αντα;

—Το πιστεύω, αφέντη, απάν-
τησε ο Καμιαμούρι, που τραβού-
σε τα κουτιά κάτω από τη σκε-
πή των καλάμιων. Ίσως αυτοί οι
άθλιοι νομίζουν ότι ο Μανσάνι θα
τους πει το πτώμα σου.

—Κι' αν φτάσωμε άργα;

—Ήσυχας, αφέντη. 'Ο Μαν-
σάνι μάς παρέστησε ίσως ύπερβο-
λικά τα πράγματα.

—Μακάρι να ήταν έτσι!

—Είναι επικίνδυνο να κουβεν-
τιάσωμε, αφέντη, παρατήρησε ο
Καμιαμούρι.

Έφερε σέ λίγο τη βάρκα στο
ρεύμα του ποταμού. Άφισε τότε
τα κουτιά κι' έτρεξε στην πρύμνη
για να μισση και να διεθύνει.

Ο άέρας είχε δυναμώσει, στο
μεταξύ κι' οι κερανοί διαδέχον-
ταν ο ένας τον άλλον.

Ή βάρκα έχριζε τώρα σά βέ-
λος τα νερά του ποταμού κι' ο
Καμιαμούρι άγωνιζόταν για να
τη συγκατέστη στον καλό δρόμο,
ένω ο Τρεμάλ-Ναϊκ προσπαθού-
σε να ηρεμήσει την τίγρι, που οι
λάμψεις των κεραυνών κι' οι βοο-
ντές την είχαν κάνει ν' άγριέψει.

Και, ξαφνικά, είδαν στην ά-
πέναντι όχθη του Μανγκάλ μια
σειρά από φωτιές, που απλώνον-
ταν σ' όλη την άριστερή όχθη.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκε ο
ήχος τής «ραμσίνγκας».

—Προσοχή, αφέντη! είπε ο
Καμιαμούρι.

—Βλέπεις τίποτα; ρώτησε ο
Τρεμάλ-Ναϊκ.

—Όχι. Άλλ', είμαι βέβαιος
πως άναψαν αυτές τις φωτιές για
να παρακολουθούν την κίνησι του
ποταμού. Βρίσκονται σ' έπιφυλα-
κή. 'Η «ραμσίνγκας» μετέδωσε
κάποια πληροφορία.

—Έτοιμάσε την καραμπίνα
σου. Ίσως μάς παρακολουθούν ά-
πό την άκτι.

Ή βάρκα διευθυνόταν όρμητικά
προς το μέρος όπου βρίσκονταν οι
φωτιές.

—Αφέντη, κούταξε, είπε σε
κάποια στιγμή ο Καμιαμούρι.

Δύο 'Ινδοί είχαν βγή από μια
λόχη. Είχαν ένα λάσσο γύρω στη
μέση τους και κρατούσαν καραμπί-
νες στα χέρια τους. Οι άνταγεί-
ες που έβριχναν οι φωτιές έδει-
χναν καθαρά το σίδι με το γυμνα-
σίο κεφάλι, που στόλιζε το στή-
θος τους.

—Κούταξε έκει κάτω, είπε ο
Ένας απ' αυτούς. Βλέπεις;

—Ναι, απάντησε ο Άλλος. Εί-
ναι ένας σωρός από καλάμια, που
τον έχει παρασείρει το ρεύμα.

—Το πιστεύεις;

—Τί άλλο μπορεί νάναι;

—Πάρε!... Μου φαίνεται πως
άκουσα ένα μουγκρητό.

—Είνας ο άέρας που σφυρίζει
ανάμεσα στα καλάμια.

—Όχι. Μόνο μια τίγρις μπο-
ρεί να μουγκρίσει έτσι.

—'Αν βρίσκεται μια τίγρις ά-
νάμεσα σ' αυτά τα καλάμια, τόσο
το χειρότερο γι' αυτήν.

—Ξέρεις, Χούκα, είπε ξαφνικά
ο πρώτος, ότι ο κυνηγός της μαύ-
ρης ζούγκλας, έχει μια τίγρι;

—Όχι. Ράμα, απάντησε ο άλ-
λος. Αυτό πρώτη φορά το άκούω.

—Κι' αν κάτω απ' αυτά τα
καλάμια βρίσκεται ο Τρεμάλ-
Ναϊκ με την τίγρι του;

—Τί νομίζεις πως πρέπει να
κάνωμε;

—Πρέπει να το εξακριβώσω-
με. Θά πυροβολήσωμε πάνω σ'
αυτό το σωρό... Σκόπευσε πολύ
χαμηλά.

Ή βάρκα είχε πλησιάσει πολύ
στην άκτι, κι' έκείνοι που βρή-
σκονταν μέσα σ' αυτήν άκουσαν
καθαρά τα λόγια των δυο 'Ινδών.

Με μια αδόκητη κίνησι έπεσαν
κι' οι δυο μπρούτζινα. Έτσι, οι
σφαίρες σφυρίξαν πάνω από τα
κεφάλια τους και σφηνώθηκαν με-
σα στο σωρό των καλάμιων.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

Και, ξαφνικά, ένας κεραυνός
έπεσε πάνω στη βάρκα. Τα κα-
λάμια πήραν άμέσως φωτιά. Οι
δυο επιβάτες της, όμως, δεν εί-
χαν πάθει τίποτα.

—Κατάρα, καυγόμαστε! είπε
ο Τρεμάλ-Ναϊκ, που συνήλθε
πρώτος.

—Είμαστε χαμένοι, ξεφώνισε
ο Καμιαμούρι. Άς πέσωμε στο
ποτάμι.

—'Αν θέλεις τη ζωή σου, μ'ην
κινηθείς καθόλου, απάντησε ο
Τρεμάλ-Ναϊκ. Δε βλέπεις ότι
αυτοί οι δυο 'Ινδοί έχουν έτοιμες
τις καραμπίνες τους;

Και, χωρίς να χάνει καιρό, έ-
πιασε τα καλάμια και τα πέταξε
στο νερό. Ήταν ο μόνος τρόπος
για να μ'ην καούν ζωντανοί. Άλλ',
έπρεπε τώρα να λογαριαστούν με
τους δυο 'Ινδούς που βρίσκονταν
στην άκτι.

—Αυτός είναι! είπε μια φωνή.
—Ρίξε του, Χούκα!

Άντήχησαν δυο καινούργιοι πυ-
ροβολισμοί. 'Ο Τρεμάλ-Ναϊκ ά-
κουσε τις σφαίρες να σφυρίζουν
πλάι στ' αυτιά του.

—Δόσε το σύνθημα, Χούκα!
φώναζε ο Ένας από τους δυο 'Ιν-
δούς.

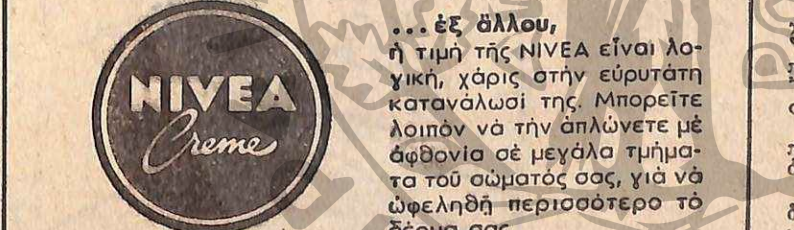
—Είμαστε χαμένοι, αφέντη,
ξανέειπε ο Καμιαμούρι.

—Μ'ην κουνιέσαι, απάντησε ο
Τρεμάλ-Ναϊκ. Πιάσε τη Ντάμα...

Δέρμα καθαρό
ύγιές
και φρέσκο

Χάρης στην Nivea!
Γιατί η NIVEA περιέχει ό,τι
χρειάζεται το δέρμα: λιπα-
ρά και υδροχημουργά συ-
στατικά και την περίφημη
Εύσεριτ, που άποτελείται
από ουσίες συγγενείς προς
το ύγιές δέρμα.

...έξ άλλου,
ή τιμή της NIVEA είναι λο-
γική, χάρη στην εύρυάτη
κατανάλωσι της. Μπορείτε
λοιπόν να την άπλώνετε με
άφρονία σε μεγάλο τμήμα-
τα του σώματός σας, γι' να
ώφεληθι περισσότερο το
δέρμα σας.

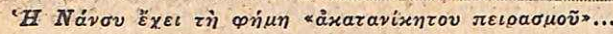
Διδάσκηροι αισθητικοί θεβαίνουν ότι:
'Η καλύτερη κρέμα είναι η Nivea!

Γλύστρος ταυτόχρονα στην
πλώρη και σκόπευσε το Χούκα,
που έφευγε εκείνη τη στιγμή τη
«ραμσίνγκας» στα χείλη του.

Ή αλλανθαστή σφαίρα του «κυ-
νηγού της μαύρης ζούγκλας» βρή-
κε το Χούκα στο μέτωπο. 'Ο 'Ιν-
δός κύλησε άμέσως μέσα στο
νερό.

Ο σύντροφός του δίστασε μια
στιγμή. Άρπαξε κατόπιν τη «ραμ-
σίνγκας» του συντρόφου του, που
είχε κυλήσει κάτω κι' έφυγε τρέ-
χοντας.

PLAT KENENTY

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΚ, ΜΠΕΡΝΑΡ, ΡΟΜΠΕΡ, αδελφία. Α' γιατρός, Β' γιατρός, Γ' γιατρός. Η κυρία ΛΑΝΖΩ. Μία ΝΟΣΟΚΟΜΑ.

(Σ' ένα άριστοκρατικό μέγαρο. Η κ. Λανζώ είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, κάτωχρη, αδύνατη, με σθεσμένα μάτια. Άναπνέει με δυσκολία. Στο προσκήφαλό της στέκεται η νοσοκόμα. Δεξιά απ' το κρεβάτι στέκονται οι τρεις γιατροί και οι τρεις γιοι της έτοιμοθάνατης, ο Ζάκ, ο Μπερνάρ και ο Ρομπέρ).

ΖΑΚ (στον πρώτο γιατρό που βρίσκεται πιο κοντά στην άρρωστη): Λοιπόν, γιατρέ μου; ΜΠΕΡΝΑΡ: Μπορείτε να μιλήσετε άφοβα... Πρέπει να ελπίζουμε;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας παρακαλώ, κύριοι... Δε μπορώ ακόμη να σας πω τίποτα... (Παίρνει τους δυο συνοδούς του κατά μέρος και συζητούν χαμηλόφωνα. Κουνούν το κεφάλι τους... Ο Ζάκ εμψυχώνει νευρικά στο δωμάτιο. Ο Μπερνάρ κυττάζει τη μητέρα του. Εκείνη φαίνεται σαν να μην καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω της. Ο Ρομπέρ έχει καθήσει σ' ένα σκαμνάκι. Ο πρώτος γιατρός αλλάζει ένα τελεσταιό ελάνμα με τους συνοδούς του. Ύστερα περπατάει τους τρεις γιους). Λοιπόν, κύριοι, αλλά πρέπει να σας πούμε ότι την άλλη βραδιά (Με χαμηλή φωνή): Μην ελπίζετε πια τίποτα... ΜΠΕΡΝΑΡ: Σιγώτερα, σιγώτερα, γιατρέ, μη σας ακούσει η μητέρα.

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν ακούει πια! Έχει πέσει σε λήθαργο.

ΖΑΚ: Πολύ καλά... Υπομονή.

ΜΠΕΡΝΑΡ (με λαχάρια): Μά δε μπορείτε να κάνετε τίποτα;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Η επιστήμη είναι πια ανίσχυρη... Ένα θαύμα μονάχα μπορεί να σώσει την κυρία μητέρα σας.

(Παύση. Οι γιατροί χαιρετούν και φεύγουν. Τα τρία αδέρφια παραινάζουν σιγά-σιγά στο κρεβάτι και κυττάζουν τη μητέρα τους. Σαρκαστικά ακούγεται ένα κουδούνισμα. Ο Ζάκ κάνει νόημα στη νοσοκόμα. Εκείνη σηκώνει να δει ποιος χτύπησε).

ΖΑΚ: Υποφέρετε, μητέρα; (Η κ. Λανζώ δεν απαντάει. Η άναπνοή της γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη).

ΜΠΕΡΝΑΡ (πιάνει το χέρι της μητέρας... Και γυρίζοντας στον Ρομπέρ): Πάγωσε κιόλας!...

ΡΟΜΠΕΡ (αγγίζοντας κι' αυτός το χέρι της κάνει ένα μορφασμό τρόμου): Ω!

ΜΠΕΡΝΑΡ (σκυδόντας πάνω απ' τη μητέρα του): Μας άναγνωρίζεις;...

(Η έτοιμοθάνατη ανοίγει τα μάτια της και κάνει μια καταφατική κίνηση με το κεφάλι. Ένα αμυδρό χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη της. Είναι σανόρο ότι θέλει να μιλήσει. Τα τρία παιδιά της σκύβουν περισσότερο από πάνω της).

Η κ. ΛΑΝΖΩ (με φωνή, που μόλις ακούγεται): Παιδιά μου, άγαπημένα μου παιδιά... πεθαίνω...

ΖΑΚ: Ω, μητέρα!... Τι είναι αυτό που λέει;

(Χαμογελούν κι' οι τρεις γιοι, αλλά να δείξουν πως δεν έχουν καμιά ανησυχία).

Η κ. ΛΑΝΖΩ: Ναι, ναι, παιδιά μου... Μην κλαίτε... Και πείτε θά είμαι έτοιμη... (σταματάει τα χέρια από σπασμούς), να παρακαλάτε για τη σωτηρία της ψυχής μου... (με φωνή πιο θρασύ) για τη σωτηρία της άμαρ. τολής ψυχής μου... Δε στάθηκε καλή... φρόνημη γυναίκα!... (Με φωνή αλλοπαμένη). Απάτησα... τον άντρα μου!... (Οι τρεις γιοι της την κουνάνε με φρίκη). Έκανα ένα μεγάλο σφάλμα... ένα μεγάλο κρίμα... που μου θαραίνει τώρα την καρδιά... Πριν όμως παρυσιαστώ στον Κριτή... (σηκώνει με δυσκολία το χέρι της προς τον ουρανό)... πρέπει να... Πλησιάζετε πιο κοντά, παιδιά μου... Πρέπει να σας εξομολογηθώ το αμάρτημά μου...

(Τη στιγμή εκείνη ανοίγει η πόρτα και παρουσιάζεται η νοσοκόμα. Οι τρεις γιοι της κ. Λανζώ γυρίζουν το κεφάλι και την κυττάζουν).

ΖΑΚ: Άδελφή, αφήστε μας λίγο μόνοι...

(Η νοσοκόμος ξανακλείνει την πόρτα).

Η κ. ΛΑΝΖΩ: Θεέ μου! Πώς μου έρχεται στο νου να πατήσω τον πατέρα σας... που ήταν τόσο καλός μαζί μου... που μ' αγαπούσε τόσο πολύ!... Πώς μπόρεσα να κάνω αυτή την τρέλλα!... Ένας από σας... (άπλώνει το χέρι της προς τα τρία της παιδιά), ένας από σας... δεν είναι γιους του κυρίου Λανζώ... Και αυτός είναι... είναι δ... (Ένα δυνατό αναφυλλιστό δεν την αφήνει ν' αποτελειώσει τη φράση της. Και ξαναπέφτει στο προσκήφαλο, εξαντλημένη. Οι τρεις γιοι της όπισθοχωρούν μερικά βήματα και στέκονται μακριά, μόνι από τρόμο. Σιωπή θαραία απλώνεται στην κρεβατοκάμαρα).

Τ' αδελφία νομίζουν πως η μητέρα τους πέθανε... Κατόπιν την παραινάζουν ο ένας κατόπιν του άλλου και τη ρωτούν: 'Πείτε κι' οι τρεις κυττάζοντας μεταξύ τους, χωρίς να τολμά κανείς απ' αυτούς να μιλήσει πρώτος).

ΖΑΚ (άποφασίζοντας, σαν με γαλτερός, να δώσει τα πράγματα στη θέσι τους): 'Ακούσατε τί είπε πριν από λίγο η μητέρα... (Σιωπή). Κάποιος από τους τρεις μας έχει στις φλέβες του ξένο αίμα... Κι' αυτός δε μπορεί να θεωρηθεί μέλος της οικογένειάς μας... Πρέπει να μάθουμε ποιος είναι αυτός...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Συμφωνώ κι' εγώ...

ΡΟΜΠΕΡ: Κι' εγώ!...

ΖΑΚ: Άφου είναι έτσι...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Τό ίδιο θα πρότεινα κι' εγώ... Έσείς όμως με προλάβατε... Σας ευχαριστώ, έπειδή με θάλατε από όδυνηρή υποχρέωση...

ΡΟΜΠΕΡ: Γιατί όδυνηρή; ΜΠΕΡΝΑΡ: Γιατί πιστεύω δ. τι η μητέρα αννούσε έμένα...

(Οι δυο αδελφοί του κάνουν μια κίνηση διαμαρτυρίας).

ΖΑΚ: Νομίζω όμως...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Δε μπορεί ο πατερισκότος αυτός να είναι άλλος από μένα... Μπορούμε να συζητήσουμε με ψυχραιμία την περίπτωση αυτή... Στην αρχή, όμως, αυτός αποκλείεται να είναι εγώ, Ζάκ... Έσθ δ πρώτος τοκος, αφού γεννήθηκες μόλις ένα χρόνο ύστερα από το γάμο των γονέων μας... Όχι κι' εγώ, Ρομπέρ, αφού η μητέρα μας σ' έφερε στ' όντο κόσμο μερικούς μήνες ύστερα από το θάνατο της αδελφής μας, που την έκαμνε τόσο η μητέρα μας... Για μένα όμως διαφέρει το πράγμα... Σκεφθήτε ότι εγώ γεννήθηκα έξω από τη Γαλλία, τον καιρό μάλιστα, που ο μακαρίτης Λανζώ ήταν πρόεδρος στην 'Ιταλία... Η μητέρα μας θριασκότανε τότε σ' όλη την άνοιξη της όμορφιάς της... Η ε. ξαιρετική μάλιστα συμπάθεια, που της είχε δείξει τότε ένας ύπουρος, έγινε αφορμή να κυκλοφορήσουν πολλές φήμες και διαδόσεις στα σαλόνια της Ιταλικής αριστοκρατίας. Με δυο λόγια δεν πρέπει να σας μείνει καμιά αμφιβολία ότι εγώ είμαι ο ξένος, ο παρεισκακός...

(Ο Ζάκ κι' ο Ρομπέρ κάνουν δυο βήματα πίσω, σαν να άρχισαν πια να θεωρούν ξένο τον αδελφό τους. Ο Ζάκ τού ρίχνει περιφρονητικές ματιές... Απλώνεται μια θαραία σιωπή).

ΖΑΚ (με παγερό ύφος): Σ' ευχαριστώ για την ειλικρίνειά σου... Για όλο τον κόσμο —εκτός από μας— θα μείνεις ο Μπερνάρ Λανζώ... Με τη διαφορά ότι δε μπορείς πια να μείνεις μαζί μας. Έπίσης δεν είναι δυνατόν να έλξης τα ίδια δικαιώματα με μας στην κληρονομιά της μητέρας μας... Πότε θα φύγεις από το σπίτι μας;

ΜΠΕΡΝΑΡ: Μά... άμσως μετά την κηδεία.

(Ο Ζάκ κι' ο Ρομπέρ υποκλίνονται κι' έτοιμάζονται ν' αποσυρθούν απ' το δωμάτιο... Ρίχνουν ωστόσο ένα βλέμμα στο κρεβάτι και θγάζουν ένα ξεφωνιστό τράμου! Η κυρία Λανζώ, που δεν είχε πεθάνει ακόμη, άνασχενται με δυσκολία απ' το κρεβάτι της. Απλώνει το σκελετωμένο χέρι της και δείχνει το Ζάκ).

Η κ. ΛΑΝΖΩ: Το παιδί του σφάλματός μου είναι ο Ζάκ!

(Και ξαναπέφτει στο κρεβάτι νεκρή πιά).

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

© ©

ΜΕΘΥΣΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΛΑ

Κάμποσοι νεαροί συνελήφθησαν τελευταίως απ' την αστυνομία, στο Νάσσαυ των Ηνωμ. Πολιτειών, γιατί φαίνονταν μεθύμενοι. Αποβελχίζονε λοιπόν ότι είχαν μεθύσει πραγματικά, όχι όμως με κρασί ή με άλλο ποτό, αλλά... εισπνέοντας τους ατμούς μιας νέας κόλλας αεροπορικών!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΕΥΣΙΜΟ

Σας τρώει συχνά η πλάνη σας και δεν ξέρετε πως να την ξύσετε; Μιά 'Αμερικανίδα, η κυρία Ντόροθ Ντάμπαρ, που ένοιωθε φαίνεται την ίδια φαγούρα και δεν ήξερε πως να την καταρρίψει, κατασκεύασε ένα χερσούκι, που κινείται με ηλεκτρισμό και σας εξασφαλίζει ένα ι-δανικό εύσιμο, σε όποιο σημείο της πλάτης θέλησετε. Ο μηχανισμός του ρυθμίζεται από ένα άφρο δάκτυλο. Όσοι, κα-νείς δεν πρόσζε περισσότερο για ποιο λόγο ο άνθρωπος της επαρχίας κατέφυγε και καταφύγει στην Αθήνα. Το πρόβλημα δεν είναι ούτε τόσο απλό, ούτε τόσο εύκολο για να βρη κανείς τη λύση του. Κάθε άνθρωπος από αυτούς έχει το προσωπικό δράμα του ή το δράμα της οικογενείας του.

Έτυχε να ταξιδεύετε στην ύπαιθρο; Νά ζήσετε λίγο καιρό σε μια πόλη της, σ' ένα χωριό; Έτυχε να σκαρφαλώσετε σε κανένα βουνό και να μείνετε σε κανένα χωριούδακι, από αυτές τις άετοφωλιές, που κρέμονται στις πλαγιές, κοντά σε κρημνούς και σε βάραθρα;

Εμείς, που έχουμε γυρίσει πολλές φορές την Αθήνα, ως μας έπιτραπη να σας άνωξε-ρουμε μερικές πικρές αλήθειες, που τις ακού-σαμε και τις συζητήσαμε σε διάφορα σημεία της χώρας μας:

Η ζωή της επαρχίας, από τόπο σε τόπο, είναι έντελως διαφορετική. Άλλοιως ζή ο επαρχι-ώτης σε μια μεγάλη πόλη, άλλοιως στα χωριά, που βρίσκονται δίπλα στην έθνική άσπρη με τη μεγάλη κίνηση των τροχοφόρων, άλλοιως με-σα στην καρδιά του θεσσαλικού κάμπου κι' αλ-λοίως πάνω στο βουνό. Κι' όσο αυξάνει η από-σταση από την πολιτεία, όσο ανεβαίνουμε προς τις κορυφογραμμές και τα σύνορα, τόσο αλλάζει ο ρυθμός της ζωής.

Κι' ύστερα έχουμε τα παράλια της Ελλάδας. Τα χωριούδακια ή και τις πόλεις κινά στη θά-λασσα. Επίσης τη ζωή στα νησιά, που άλλα έχουν την εύλογια των καρσιών, ενώ άλλα είναι στην άγωνα γραμμή και ζουνε ξεχασμένα από τον άλλο κόσμο.

Το καθένα όμως έχει τους κατοίκους του, τα παιδιά και τα κορίτσια, που έχουν τη φλόγα της μάθησης, τη νεολαία του, που έχει τα ό-νειρά της, τις νύες κι' όμορφες γυναίκες, που βλέπουν στον κινηματογράφο ή στις έφημερίδες και στα περιοδικά πως ζή ο άλλος κόσμος, και τους καλούς οικογενειάρχες, που όνειρεύονται για τα παιδιά τους μια καλύτερη και πιο ά-νθρωπνη ζωή...

Τί έχει η επαρχία για να συγκρατήσει τον κόσμο της; Τί χάρες προσφέρει το χωριό; Το ελληνικό χωριό, με τους καλούς και φιλότιμους κατοίκους του, που έδωσαν τα παιδιά τους στην πατρίδα, που πληρώνουν τους φόρους τους, που δουλεύουν σκληρά τη γη και βλέπουν να ξενα-μίζονται οι κόποί τους και τα κέρδη, που θα έπρεπε να είναι γι' αυτούς, να περνούν σε άπ-ιθανά χέρια;

Το χειμώνα, αν είναι όρεινό, το θάβει το χιόνι. Αν είναι πάλι στον κάμπο, το πνίγει η λά-σπη και το νερό. Οι κάτοικοί του κλείνονται στο σπίτι τους. Αν υπάρχει ηλεκτρικό φώς, έ-χουν μια παρηγορία. Αν όμως έχουν λυχνάρια, κάνουν οικονομία στο λάδι. Μαζεύονται μόλις νυχτώσει στο σπίτι, τρώνε κοντά στο τζάκι και γονάτουν στα σκεπάσματα! Το χωριάτικο σπίτι δεν έβελχτηκε καθόλου από την έποχή της άνε-ξαρτησίας μας. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για το σπίτι του άγρότη. Οι μηχανικοί μας πρέπει να μελετήσουν τις ελληνικές συνήκες διαβιώσεως των άγροτών, να κάνουν τα κατάλληλα σχέδια, 'Αλλά ποιος κύτταζε το χωριό; Το βασιλικό 'Εθνικό 'Ιδρυμα σ' αυτόν τον τομέα είναι αλ-θες ότι έχει καταβάλει αξιέπαινες προσπάθειες με την όργανωση των «Σπιτιών του παιδιού». Μά δεν μπορεί να αντιμετώπιση ριζικά αυτό το τόσο ζωτικό θέμα. Το καλό σπίκι, τ' όμορφο χωριό, οι όδρομοί, τα σύγχρονα μέσα της συ-κοινωνίας και προ πάντων η εξασφάλιση στον άνθρωπο μιας ήσυχης ζωής θα τον κάνει να μη

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ένας άφης τού Μονακό έγκαίνισε έ-να νέο σύστημα, που τού επέτρεπε να παίρνει γρήγορα και με τρόπο άλάνθα, στο τα μέτρα των πελατών του. Κατα-σκεύασε μια συσκευή, που την όνόμασε «άνθρωποφωτογρράφικας», η όποια παίρνει αυτόματος φωτογραφία των μέτρων του πελάτου. Τis φωτογραφίες αυτές έχει σε όποιόδηποτε στιγμή στη διάθεσί του ο ράφτης. Για να μπορεί να βρη τα μέτρα που θα του χρειαστούν, δεν έχει παρά να προβάλλη το φιλμ σε φυσικό μέγεθος, πάνω σε μια όδον. Κερδίζε-ται έτσι πολύτιμος χρόνος και μειώνον-ται οι πρόβες και η ταλαιπωρία του πελάτη.

Οι κάτοικοι της επαρχίας

Γιατί εγκαταλείπουν τα χωριά τους κι' έρχονται στην πρωτεύουσα

ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ, άνδρειο άνθρωπο του δράματος της ύπαιθρου, μιλούν για την άστυφιλία και τονίζουν ότι όλοι οι επαρχιώτες πρέπει να φύγουν από την πρωτεύουσα και να γυρίσουν στα χωριά τους. Μερικοί, πιο παραστατικοί, παρουσιάζουν και φωτογραφίες καλυδιών, σπιτιών από τεκεδέ-δες και σκοπιδοτόπων και υπογραμμίζουν: «Α-πό το χωριό του ξεκίνησε για να βρη την εύτυχία στην Αθήνα κι' έβα κάτεληξε». Μερικοί πάλι δήλωσαν ότι στο Μπουρνάζι, που πνίγηκε από τις πλημμύρες και δοκιμάσθηκε σκληρά, καθόν-τουσαν φτωχοί επαρχιώτες. Ήρθαν στην πρω-τεύουσα, άγωνίστηκαν να βρουν δουλειά και τέ-λος καταστάλαξαν στα κράσπεδα της πόλεως, καταδικασμένοι να φυτάζουν και ν' αντιμετώ-πιζουν μοιραία έναν άφρο θάνατο. Όσοι, κα-νείς δεν πρόσζε περισσότερο για ποιο λόγο ο άνθρωπος της επαρχίας κατέφυγε και καταφύγει στην Αθήνα. Το πρόβλημα δεν είναι ούτε τόσο απλό, ούτε τόσο εύκολο για να βρη κανείς τη λύση του. Κάθε άνθρωπος από αυτούς έχει το προσωπικό δράμα του ή το δράμα της οικογενείας του.

Έτυχε να ταξιδεύετε στην ύπαιθρο; Νά ζή-σετε λίγο καιρό σε μια πόλη της, σ' ένα χωριό; Έτυχε να σκαρφαλώσετε σε κανένα βουνό και να μείνετε σε κανένα χωριούδακι, από αυτές τις άετοφωλιές, που κρέμονται στις πλαγιές, κοντά σε κρημνούς και σε βάραθρα;

Εμείς, που έχουμε γυρίσει πολλές φορές την Αθήνα, ως μας έπιτραπη να σας άνωξε-ρουμε μερικές πικρές αλήθειες, που τις ακού-σαμε και τις συζητήσαμε σε διάφορα σημεία της χώρας μας:

Η ζωή της επαρχίας, από τόπο σε τόπο, είναι έντελως διαφορετική. Άλλοιως ζή ο επαρχι-ώτης σε μια μεγάλη πόλη, άλλοιως στα χωριά, που βρίσκονται δίπλα στην έθνική άσπρη με τη μεγάλη κίνηση των τροχοφόρων, άλλοιως με-σα στην καρδιά του θεσσαλικού κάμπου κι' αλ-λοίως πάνω στο βουνό. Κι' όσο αυξάνει η από-σταση από την πολιτεία, όσο ανεβαίνουμε προς τις κορυφογραμμές και τα σύνορα, τόσο αλλάζει ο ρυθμός της ζωής.

Κι' ύστερα έχουμε τα παράλια της Ελλάδας. Τα χωριούδακια ή και τις πόλεις κινά στη θά-λασσα. Επίσης τη ζωή στα νησιά, που άλλα έχουν την εύλογια των καρσιών, ενώ άλλα είναι στην άγωνα γραμμή και ζουνε ξεχασμένα από τον άλλο κόσμο.

Το καθένα όμως έχει τους κατοίκους του, τα παιδιά και τα κορίτσια, που έχουν τη φλόγα της μάθησης, τη νεολαία του, που έχει τα ό-νειρά της, τις νύες κι' όμορφες γυναίκες, που βλέπουν στον κινηματογράφο ή στις έφημερίδες και στα περιοδικά πως ζή ο άλλος κόσμος, και τους καλούς οικογενειάρχες, που όνειρεύονται για τα παιδιά τους μια καλύτερη και πιο ά-νθρωπνη ζωή...

Τί έχει η επαρχία για να συγκρατήσει τον κόσμο της; Τί χάρες προσφέρει το χωριό; Το ελληνικό χωριό, με τους καλούς και φιλότιμους κατοίκους του, που έδωσαν τα παιδιά τους στην πατρίδα, που πληρώνουν τους φόρους τους, που δουλεύουν σκληρά τη γη και βλέπουν να ξενα-μίζονται οι κόποί τους και τα κέρδη, που θα έπρεπε να είναι γι' αυτούς, να περνούν σε άπ-ιθανά χέρια;

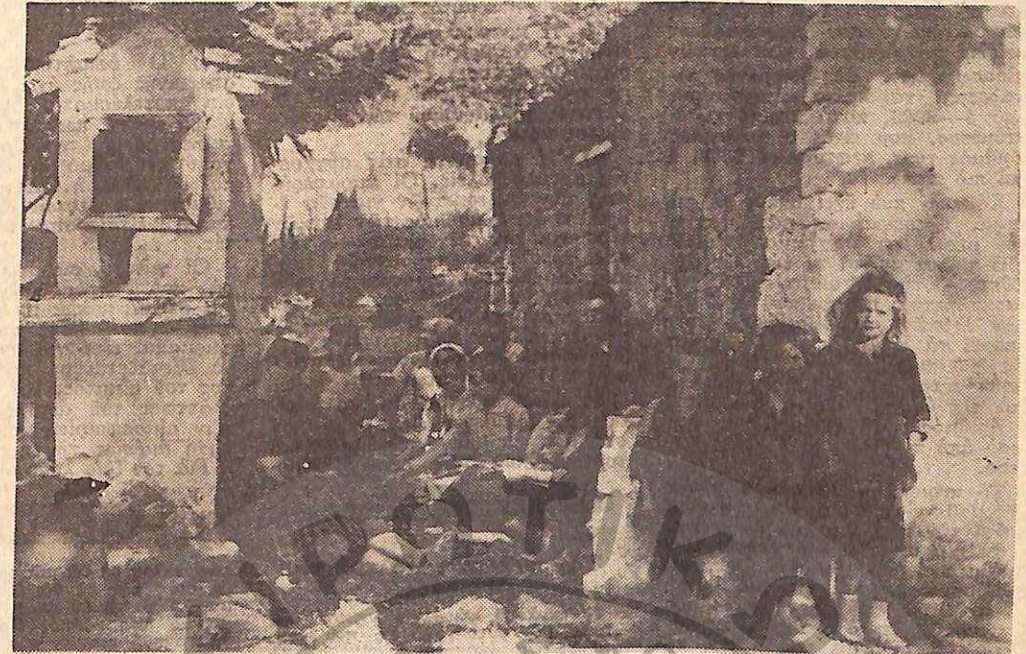
Το χειμώνα, αν είναι όρεινό, το θάβει το χιόνι. Αν είναι πάλι στον κάμπο, το πνίγει η λά-σπη και το νερό. Οι κάτοικοί του κλείνονται στο σπίτι τους. Αν υπάρχει ηλεκτρικό φώς, έ-χουν μια παρηγορία. Αν όμως έχουν λυχνάρια, κάνουν οικονομία στο λάδι. Μαζεύονται μόλις νυχτώσει στο σπίτι, τρώνε κοντά στο τζάκι και γονάτουν στα σκεπάσματα! Το χωριάτικο σπίτι δεν έβελχτηκε καθόλου από την έποχή της άνε-ξαρτησίας μας. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για το σπίτι του άγρότη. Οι μηχανικοί μας πρέπει να μελετήσουν τις ελληνικές συνήκες διαβιώσεως των άγροτών, να κάνουν τα κατάλληλα σχέδια, 'Αλλά ποιος κύτταζε το χωριό; Το βασιλικό 'Εθνικό 'Ιδρυμα σ' αυτόν τον τομέα είναι αλ-θες ότι έχει καταβάλει αξιέπαινες προσπάθειες με την όργανωση των «Σπιτιών του παιδιού». Μά δεν μπορεί να αντιμετώπιση ριζικά αυτό το τόσο ζωτικό θέμα. Το καλό σπίκι, τ' όμορφο χωριό, οι όδρομοί, τα σύγχρονα μέσα της συ-κοινωνίας και προ πάντων η εξασφάλιση στον άνθρωπο μιας ήσυχης ζωής θα τον κάνει να μη

θέλη να κατεβή στη πρωτεύουσα. Μά σήμερα, όπως είναι γνωστό, οι κάτοικοι των χωριών μας μαράζουν. Η γή δεν μπορεί να τους θρέψη. Τη σοδεία, αν δεν ξεσπάση καμ-μιά θεομηνία, τους την τρώνε τα χρέη και οι πιστώσεις, που έχουν δημιουργήσει για τις βιω-τικές άνάγκες τους στους σκληρούς μήνες του χειμώνα και τόν καιρό που περιμένουν το πού-λημα της σοδείας.

Ποιά είναι η ψυχαγωγία αυτών των ανθρώ-πων;Τό καφενείο του χωριού με την σαραβαλια-σμένη σόμπα με ξύλα, ή τράπουλα και ή πολι-τική συζήτηση. Οι γυναίκες ζαρώνουν σταυρο-πόδι στα χράμια και στις κουβέρτες, κοντά στην πυραστία. Συνήθως περνάνε τις περισσό-τερες ώρες στο καφενείο κινιόμα με το μαυρι-μένο τζάκι, περιμένοντας τους άντρες να γυ-ρίσουν από το καφενείο, για να φάνε και να κοιμηθούν... Έτσι μετά τις 8 το βράδυ, κυκλο-

ματογράφοι, κοσμικά κέντρα, άφθονα φώτα, έ-λόφωτες ταβέρνες, ασφαλτοστρώμενοι όδρομοί, πολυκατοικίες, ηλεκτρικά σκεύη, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Όχι λυχνάρια, τσαλιά από το λόγγο για θέρμανσι και από ένα τσουκάλι τοπο-θετημένο στη μέση, για φαγητό. Όύτε σπίκια από πλήρες, και καλάμια με σδουνιές.

Υπάρχει όμως και μια άλλη πραγματικότητα. Τόσο ο εύπορος, όσο και ο άπορο άνθρωπος φιλο-δοσούν για τα παιδιά τους μια καλύτερη τύχη. Ένα άνωτερο σχολείο, μια τεχνική σχολή, ένα έπαγγελμα. Τί υπάρχει από αυτά στην επαρχία; Πώς μπορεί να δουλεύη το παιδί τη μέρα και να πηγαίνη το βράδυ στο σχολείο; Τί δουλειά μπορεί να βρη στην ύπαιθρο; Μόνο στα τεχνικά έργα. Κι' οι γυναίκες; Και τα κορίτσια; Όλες θα κόβουν ξύλα στο λόγγο, θα κάνουν τις άγρο-τικές δουλειές και θα δόσκουν τα πρόβατα. Έτσι κάθε κάτοικος της επαρχίας άγωνίζε-

Στο φτωχό ελληνικό χωριό οι συνήκες της ζωής είναι πρωτόγονες...

φορούν στο χωριό, μέσα στο σκοτάδι, μόνο οι τσοπανόσκυλοι.

Αν το χωριό είναι στην έθνική άσπρη, τότε τα σπίκια του που βρίσκονται κοντά σ' αυτήν παρουσιάζουν κάποια κίνηση. Όλο τ' άλλο χω-ριό όμως, από ένωρίς, το έχει ρίξει στον ύπνο!

Στις κοινοβλεις ή ζωή έχει τα δράματα της. Εκεί είναι ξεχωρισμένες οι τάξεις. Οι φτωχοί στα ταβερνάκια ή στα σπίκια τους. Οι εύποροι στα καφενεία ή στο ζαχαροπλαστείο ή στον κι-νηματογράφο με τις γυναίκες τους. Οι κρατικοί λειτουργοί κι' οι ύπαλληλοι έχουν τον κύκλο τους. Οι δικαστικοί τον δικό τους κόσμο. Έ-χουν τη τραπεζι τους στο έστιατόριο και τον κύκλο τους για να μην παρεξηγηθούν. Το ίδιο κι' οι ύπαλληλοι. Η νεολαία κινείται σε δυο-τρία σπίκια, στο κοσμικό ζαχαροπλαστείο ή λυώνει στα πόδια της τις περισσότερες φορές, κόνοντας βόλτες στον κεντρικό όδρομο. Ύστερ από τις ένια τη νύχτα, η ζωή νεκρώνεται. Καμ-μιά φορά ξεσπεί κανένας θιάσος ή μερικές «καλλιτεχνίες», μετακλούνται από τα καφω-δεα της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης για να διασκεδάσουν τους εύπορους!

Στο νησί, που είναι άπομονωμένο, ή ζωή βι-θίζεται σε μεγαλύτερη νύκτα, μόλις έρθη ή νύκτα. Πρόκειται για μια άσκητική ζωή, χωρίς καμμία χαρά. Το κρασί, ή χαρτοπαζία ή μια συνέντευση σπάνε αυτή τη μονοτονία. Για να γίνη πιο δύσκολη αυτή ή ζωή, έρχον-ται οι έμπορες του ραδιοφώνου ή τα έντυπα, που πληροφορούν όλον αυτό τον κόσμο ότι ύ-πάρχει μια άλλη φανταχτερή ζωή: Θεάτρα, κινη-

ται να έρθη στην Αθήνα για να ζήσει σαν άν-θρωπος, να μορφώση τα παιδιά του, να τους δώση τα έρόδια για την μελλοντική ζωή τους, να χαρή κι' αυτός λίγο. Θα μπορούσε κανείς να τον κατηγορήση ή να τού ζητήσει εύθους μόνο όταν είχαν γίνει τα έξης πράγματα:

1) Να τον είχε βοηθήσει το κράτος ν' άπο-κτήση ένα σπίτι σύγχρονο και προσρμοσμένο στις άνάγκες του.

2) Να τού είχε εξασφαλίσει μια μόνιμη δου-λειά, ένα μεροκάματο με την ίδουσι άναλόγων βιομηχανιών και εργοστασίων στην περιοχή του.

3) Να είχε ίδουσει τεχνικές σχολές και νυ-χτερινά γυμνάσια.

4) Να είχε όργανώσει σε κάθε χωριό ένα τπό-πο άπασχόλησεως και ψυχαγωγίας της νεολαί-ας. Μιά λέσχη με τη διδασκαλία της, το μαγνη-τόφωνο της για τους χορούς, τις διαλέξεις, τις συναυλίες, τις θεατρικές παραστάσεις κι' όχι τυχερά αυτόματα παιχνίδια, που τους παίρνουν τις βραχμέες!...

5) Να είχε όργανώσει υποδειγματικά την πε-οίβαση. Και τέλος να τον είχε κάνει νοικοκύρη στα προϊόντα του κι' όχι ν' αφήνη να τού τα παίρνουν... καφωχρονιά οι διάφοροι μεσάζοντες και να τον εγκαταλείπουν άπένταρο και χρεω-μένο.

Τότε ένας τρελλός μόνο θα έγκατέλειπε το χωριό όπου γεννήθηκε, για να έρθη στην Αθήνα, άγνωστος μεταξύ άγνωστων, ν' άγωνισθή για να ζήσει...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★ Το 1780, μια ήθοποιος τόλμισε να έμφανισθή στους όδρομους τού Παρισιού, έχοντας το κεφάλι της σκεπασμένο μ' ένα σάλι, αντί για καπέλλο. Οι Παρισινοί άρχισαν να της πετάνε σάπια φρούτα, λάσπες και διάφορες ακάθαρσιες, έτσι που ή δυστυ-χισμένη άναγκάστηκε να καταφύγη στην έκκλησία της Παναγίας για να σωθή.

★ Σύμφωνα με την παλιά κινέζικη Ιατρική, κάθε όργανο τού σώματος έχει διάφορες συγγένειες και σχέσεις με τα άλλα όρ-γανα. Η καρδιά π.χ. είναι κόρη του σκελετού, φίλενάδα της σπλήνας, έχθρα των νεφρών κλπ. Το άγαπημένο της χρώμα είναι το κόκκινο κι' ή πιο εύνοική έποχή γι' αυτήν το καλοκαίρι.

★ Πολλά έμβρυα, κατά την περίοδο της κυοφορίας, κλαίνε, παθάνουν λόξυγκας και παρουσιάζουν έλαφρές άναπνευστικές κινήσεις.

★ Από τις 600.000 περίπου λέξεις, που περιλαμβάνει ή άγγλι-κή γλώσσα, οι 150.000 προστεθήσαν καά τα τελευταία είκοσι χρόνια.

★ Υπάρχουν 400 περίπου είδη σταυρών, που χρησιμοποιούνται ως θρησκευτικά σύμβολα ή στα οικόμια πολλών φεουδαρχικών οικογενείων.

★ Το 1/2 περίπου των νηπίων των 'Ηνωμένων Πολιτειών ζούν σε άκαρπυρισμένες οικογένειες, σε οικογένειες, δηλαδή, από τις όποιες λείπει ο πατέρας, ή μητέρα ή και οι δυο γονείς, συνεπεία θανάτου, έγκαταλείψεως ή διαζυγίου.

★ Τα 63% τού πληθυσμού της γής άσχολούνται σε άγροτικές έργασίες.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ελάττωση των λευκών αιμοσφαιρίων

Μιά ασθένεια που προσβάλλει τις γυναίκες της εποχής μας

ΚΑΘΕ εποχή έχει τις ασθένειές της. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας. Έτσι, οι γιατροί παρατήρησαν από κάμποσο καιρό, ότι αυξάνει συνεχώς ο αριθμός των ατόμων, που παρουσιάζουν μείωση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων. Σε ώριμες πεπτώσεις, τα λευκά αιμοσφαίρια από 5—6000, κατά κυβικό χιλιοστόμετρο, που είναι ο κανονικός αριθμός τους, πέφτουν σε 2500, ή και πιο κάτω.

Κάθε τι που έχει σχέση με τα λευκά αιμοσφαίρια, μας φέρνει στο μυαλό τη λευγαμία. 'Αλλ' έδω πρόκειται για το έντελο αν- τιθετο. Στη λευγαμία έχουμε μία καταπληκτική αύξηση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων, που μπορεί να φθάσουν τις 50 ή και τις 200 χιλιάδες κατά κυβικό χιλιοστόμετρο. Στις περιπτώσεις για τις οποίες μιλάμε, αντίθετα, ο αριθμός τους περιορίζεται στο μισό από το κανονικό ή και λιγώ- τερο.

Το κυριότερο σύμπτωμα αυτής της ασθένειας και εκείνο που προ- καλεί την προσοχή του ασθενούς, είναι μία μεγάλη εξάντληση των δυνάμεων, μία διαρκής κόπωση, που συνοδεύει και την πιο μικρή προσπάθεια. Δεν είναι υπερβολή αν πούμε, ότι ο ασθενής κοιμά- ρεται να σηκώσει ακόμη και το χέρι του.

Η ιατρική εξέταση δεν απο- καλύπτει καμιά πάθηση. Όλα τα όργανα λειτουργούν κανονικά. 'Αλλ' η εργαστηριακή εξέταση του αίματος μας δίνει το κλειδί του μυστηρίου. Ο αριθμός των λευκών αιμοσφαιρίων εμφανίζεται εξαιρετικά μειωμένος.

Σε τι οφείλεται, λοιπόν, αυτή η μείωση;

Ας σημειώσουμε, πρώτα-πρώ- τα, ότι η ασθένεια αυτή παρατη- ρείται με μεγαλύτερη συχνότητα στις γυναίκες και περισσότερο σ' εκείνες που ζουν στις μεγαλουπό- λεις, ενώ είναι σπάνια και σχεδόν ανύπαρκτη στις γυναίκες της ύ- παθους.

Οι λόγοι, που μπορούν να προ- καλέσουν αυτή την ελάττωση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρί- ων είναι πολλοί.

α) Φαρμακευτικοί. Ποτέ άλλο- τε οι άνθρωποι δε χρησιμοποίησαν τόσα φάρμακα, όσο στην εποχή μας. Και πολλά απ' αυτά, παρό- την άμεση επίδραση όφελιμότητά τους, επιδρούν με τρόπο κατα- στρεπτικό στην αναπαραγωγή των λευκών αιμοσφαιρίων.

Ο καπνισμός των φασμακών, που έχουν αυτή τη δυσμενή επί- δραση είναι μακρός. Ας ανα-

φέρουμε τα κυριότερα:

Η αντιπυρίνη και τα παρόμοια γά της (άσπιρίνη, διάφορα αναλ- γητικά και καταπραϊντικά) ήταν από τα πρώτα φάρμακα, που έ- νογοποίησαν οι γιατροί. Κι' ένας Θεός ξέρει πόσο τομακτική εί- ναι η κατανώσις αυτών των φαρμάκων στην εποχή μας. Πολ- λοί άνθρωποι ζουν με το κουτάκι της άσπιρίνης ή κάποιου άλλου παρομοίου φαρμάκου στην τσέπη.

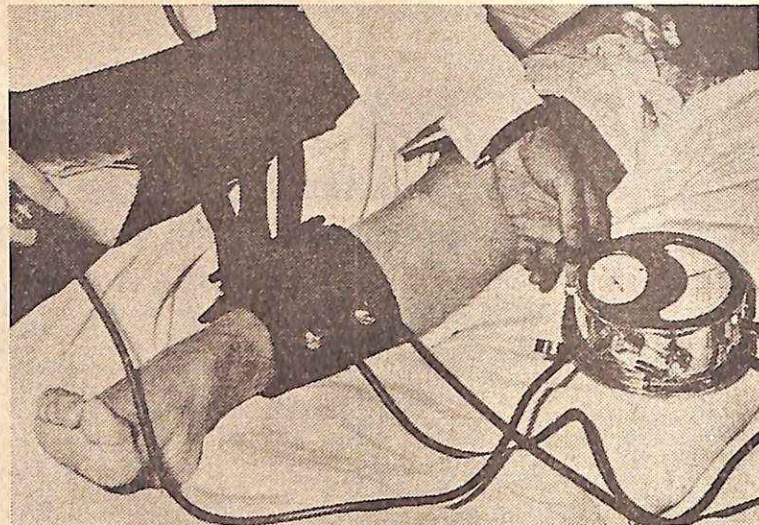
Την ίδια επίδραση έχουν κι' οι σουλφamidες, τα άλατα του χον- σοφ, η φαινολμυτουαζόνη και τα παρόμοια της, τα άρσενικοχημα- παρασκευάσματα (όταν η χρήση των παρατείνεται επί μακρό χρό- νικό διάστημα), τα αντιισταμινικά φάρμακα, καθώς και ώρισιμένα δι- ουρητικά.

Το ίδιο συμβαίνει με τα αντι- βιοτικά και ιδίως τη χλωρομυ- κητίνη. Τα φάρμακα αυτά, όταν παρατείνεται η χρήση τους, ελατ- τώνουν τον αριθμό των λευκών αιμοσφαιρίων και προκαλούν γε- νική εξάντληση του οργανισμού. Όταν άκουσε, λοιπόν, έναν αθε- νή να λέει, ότι «τόν κορούσαν τα φάρμακα», δεν πρέπει να φαντα- ζώμαστε, ότι ή ασθένεια τον έκα- με μινιμουο και γκοινιάρη. Για- τί ο ασθενής αυτός κυριολεκτεί.

β) Η καταπολέμηση του κα- ρκίνου με ακτίνες ή με άζωτοπι- ρική διαταράσσει επίσης τον τύ- πο του αίματος και προκαλεί ε- λάττωση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων.

γ) Η παραμονή στις σύγχρο- νες μεγαλυνόλεις. Οι παρατηρή- σεις των Αμερικανών γιατρών έ- δειξαν, ότι ο αριθμός των λευκών αιμοσφαιρίων των κατοίκων των μεγαλυνόλσεων παρουσιάζει ση- μαντική ελάττωση σχετικά με τους κατοίκους της υπαίθρου. Η αιτία βρίσκεται στο ότι ο αέρας των μεγαλυνόλσεων είναι γεμάτος από βιομηχανικούς κομπούς, εξατμί- σεις των αυτοκινήτων κλπ.

δ) Είναι πιθανόν, ότι και η αϋ- σις της ραδιενέργειας στις ημέ- ρες μας επιδρά στην ελάττωση του αριθμού των λευκών αιμο-

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Το «παλόμετρον του Πασόν», είναι μία νέα συσκευή, που όχι μόνο μετράει την πίεση, αλλά συγχρόνως ελέγχει και καταγράφει την όλη κατάσταση της κυκλοφορίας του αίματος μέσα στις αρτηρίες του σώ- ματος. Η νέα συσκευή θεωρείται ύψιστης σημασίας, γιατί θα προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες ιδίως σε όσους πάσχουν από υψηλή πίεση.

σφαιρίων.

ε) Ο έμφιατικός ρυθμός της σημερινής ζωής έχει επίσης τα ι- δια αποτελέσματα. Αν οι άνδρες κοιράζονται περισσότερο, οι γυ- ναίκες όμως επηρεάζονται σε με- γάλυτερο βαθμό απ' αυτό το ρυθ- μό. Γι' αυτό, η ελάττωση του α- ριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων παρατηρείται συχνότερα σ' αυ- τές.

Οι γιατροί συνιστούν κάθε φο- ρά, που ένας ασθενής υποβάλλε- ται σε μία κάπως μακρά θεραπευ- τική άγωγή (είτε πρόκειται για φάρμακα, είτε για φυσικά μέσα) να εξετάζεται με προσοχή ο τύ- πος του αίματος. Κι' η πιο μικρή ελάττωση του αριθμού των λευ- κών αιμοσφαιρίων πρέπει να κι- νήσει άμεσως την προσοχή μας.

Για τον ίδιο λόγο συνιστούν την

επίληψη σ' ένα πιο ήμολο και φυσικό ρυθμό ζωής. Η ύγιεινη κοούρας δε βλάπτει, παρατηρούν. Έκείνο που βλάπτει είναι το να περισπούμε τον εαυτό μας σε χί- λια-δυο πράγματα, χωρίς να μπο- ρούμε να κάμουμε κανένα σιστά.

Τ'απόχουν, εξ' άλλου, ώρισιμέ- να φάρμακα, που, καταλλήλως χορηγούμενα, μπορούν να αναζω- γονήσουν τα λευκά αιμοσφαίρια και να τα ξαναφέρουν στον κα- νονικό τους αριθμό. Τα κυριώτε- ρα απ' αυτά είναι τα εκχυλίσμα- τα του ήπατος, η βιταμίνη Β4 ή

αδενίνη, η πεντόζη και τα νουκλεϊ- νούχα. 'Αλλ' είναι καλύτερο να προλαμβάνει κανείς την ελάττωση του αριθμού των ερυθρών αιμο- σφαιρίων παρά να βιάζεται να

τοπιν στην ανάγκη να τη θερα- πεύσει.

Μικρά επιστημονικά νέα

Το «κιν» καταπολεμά τις αμοιβάδες;

Το «κιν» ή «κινά», η γνωστή και παμπάλαιη φυτική ουσία, που χρη- σιμοποιείται ακόμη και σήμερα για το βάψιμο των μαλλιών και των υ- χιών — οι γυναίκες της 'Ανατολής έβρασαν επίσης μ' αυτή τις παλιές και το πέλαμα του ποδιού — δοκί- μάστηκε τελευταία από τους 'Ελλε- τούς γιατρούς εναντίον των αμοιβά- δων με εξαιρετικά αποτελέσματα. Στους ασθενείς χορηγήθηκαν 3 γραμμάρια σκόνης από αποξηραμένα φύλλα αυτού του φυτού επί 2—3 ε- τ, δόσες, παρατηρήθηκε δε ότι σ' όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις τα δυσάρεστα συμπτώματα εξαλείφ- νοντο. Πρέπει να σημειωθεί ότι το «κιν» έ- χει ελαχίστη τοξικότητα και ότι εί- ναι πολύ ασφαλέστερο από διάφορα άλλα φάρμακα που χρησιμοποιού- νται εναντίον των αμοιβάδων.

Θα αποκτήσουμε μετ'άλλιναν νεύρα;

Ένας Ρώσος επιστήμονας, ο καθη- γητής Βόρις Ονίφ, καταρρίβει να αντικαταστήσει ένα μέρος από το ι- σχιακό νεύρο ενός σκύλου με ένα με- ταλλικό σύρμα από ταντάλλιο. Το σκυ- λι αυτό το παρουσίασε στη Σύσκεψη της 'Ιατρικής Ακαδημίας της Μόσχας, όπου οι συνάδελφοί του το υπέβαλαν σε διάφορες δοκιμές. Όλες οι κινή- σεις του ήταν κανονικές και τίποτε δεν εφρόδισε αυτή την αντικατάστα- ση. Έκτοτε έγιναν και πολλά άλλα πειράματα αυτού του είδους, που εί- χαν όλα τα ίδια αποτελέσματα. Πρέ- πει να ελπίσουμε ότι κι' ο άνθρωπος θα μπορούσε ν' αποκτήσει μία μέρα παρόμοια νεύρα. 'Αλλά θα πρέπει άραγε να το ευχώμαστε; Τα μετά-

Για εκείνες που έχουν «άγριο» δέρμα

Πολλές γυναίκες παραπονούνται ό- τι έχουν «άγριο» δέρμα. Ένας Γάλ- λος δερματολόγος, ο δόκτωρ Μπου- λιε, συνιστά σ' αυτές τις περιπτώ- σεις τα εξής: Θα τρίβετε κάθε μέρα

το δέρμα σας ζωηρά με μία δοού- ρα, που θα την θουάτε μέσα σε ζε- στή σαπουνιά (θα χρησιμοποιήσετε μόνον λευκό σαπούνι). Θα βάλετε κατόπιν μία αλοιφή με βιταμίνες Α και D. Κάθε πρωί, θα πλυνώσατε με ζεστό νερό, στο οποίο θα διαλύ- σετε λίγο ανθρακικό αέριο. Θα πουδραρίσθετε κατόπιν με τάλκ.

Το κάπνισμα και η φυματίωση

Οι Άγγλοι επιστήμονες, έπειτα ά- πό μακρής έρευνας, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το κάπνισμα παίζει πολύ δευτερεύοντα ρόλο στην έμ- φάνιση της πνευμονικής φυματίωσης στους νέους. Μπορεί, όμως, να προ- καλέσει επικίνδυνες υποτροπές στους παλαιούς φυματικούς και ιδίως στα άτομα που έχουν ξεπεράσει τα 45 χρόνια.

Ο καρκίνος του παχέος έντέρου

Πειράματα που έγιναν σε διάφο- ρα καρκινολογικά κέντρα έδειξαν ό- τι η 5-φλουορουρασίλη επενεργεί ά- νασχετικά στον καρκίνο του παχέος έντέρου και παρεμποδίζει την επέκ- τασί της καρκινώδους επεξεργασίας.

Ο διαβήτης και η χοληστερόλη

Τρεις Αμερικανοί Ιατροί παρατή- ρησαν ότι ώρισιμένα φάρμακα, όπως η ορίνηση, η δεβινάση και το DBI κατεβάζουν ταυτόχρονα την χοληστε- ρόλη του σακχάρου και της χοληστερόλης μέσα στο αίμα. Συμπεραίνουν απ' αυτό ότι υπάρχει κάποια σχέση με- ταξύ του διαβήτη και της αύξησης της χοληστερόλης.

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Οι αιτίες που τις προκαλούν και η θεραπεία τους

ΠΟΙΟΣ δεν ξέρει τις χιονίστρες, που έμ- φανίζονται συνήθετα στα χέρια και στα πόδια, αλλά που όχι σπάνια προσβάλ- λουν επίσης τη μύτη και τ' αυτιά;

Οι άλλες χιονίστρες προκαλούν μία το- πική φαγούρα, που είναι λιγώτερο ή πε- ρισσότερο έντονη κατά τις περιπτώσεις. 'Αν τις παραμελήσουμε, όμως, μπορούν να προ- καλέσουν σοβαρές εξελκώσεις και να πα- ρεωφράσουν τελικά τα δάχτυλα.

Οι χιονίστρες προκαλούνται από το κρύο. Το πέραςμα ιδίως από το κρύο στο ζεστό και αντίθετα τις χειροτερεύει. 'Αλλά το κρύο δεν προκαλεί σ' όλα τα άτομα χιο- νίστρες. Για την εμφάνισή τους απαιτούν- ται ώρισιμένες προϋποθέσεις, που οι κυριώ- τερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Η λυμφοατική ιδιοσυγκρασία προδια- θέτει στις χιονίστρες.

2) Οι κυκλοφοριακές διαταραχές των ά- κρων δημιουργούν επίσης ένα πρόσφορο πε- δίο. Το κρύο προκαλεί τότε ένα σπασμό των μικρών αιμοφόρων αγγείων και κάνει το αίμα να λιμνάζει σ' αυτά. 'Η συχνή έ- παναλήψις αυτού του φαινομένου δημιου- ργεί τις χιονίστρες.

3) Η κακή λειτουργία των ενδοκρινών αδένων και ιδιαιτέρως η υπολειτουργία του θυρεοειδούς προδιαθέτει στις χιονίστρες. Παρατηρήθηκε επίσης ότι προσβάλλονται ά- πό χιονίστρες οι γυναίκες που έχουν έτα- κτη έμμηνου ροή.

4) Η ακρόαυσις, που χαρακτηρίζε- ται από το ότι τα χέρια και το κατώτερο μέρος των ποδιών παίνουν ελαστί χρώ- μα. 'Οφείλεται σε ελαττωματική κυκλοφο- ρία και σε διαταραχές των ενδοκρινών ά- δένων, που, όπως είδαμε, προδιαθέτουν στις χιονίστρες.

5) Ο υποσιτισμός και ιδίως η έλλειψη λιπαρών στοιχείων και βιταμινών από την τροφή.

6) Οι χιονίστρες μπορεί να οφείλονται, τέλος, σε μεγάλη νευρικότητα που προκα- λεί σπασμούς των τριχοειδών αγγείων και λιμνάζημα στο αίματος.

Η έπιστημη δεν είναι σήμερα άνισχυ- ρη μπροστά στις χιονίστρες. Ξέρουμε τις αιτίες που τις προκαλούν, είναι σε θέση και να τις θεραπεύσει.

Η θεραπεία είναι γενική και τοπική. Πρέπει πριν από όλα να τροποποιήσουμε τη γενική κατάσταση του οργανισμού. Τα κυ- ριώτερα φάρμακα γι' αυτό το σκοπό είναι:

ΠΟΙΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΙΜΟΦΙΛΙΚΟΥΣ;

Η αποτελεσματική θεραπεία τους θ' άργήσει να βρεθεί

ΕΝΩ άλλοτε η αιμοφιλία έθεωρείτο πολύ σπάνια αρρώστια, σήμερα υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες αιμοφιλικοί — χωρίς να λογαριάζουμε κι' εκείνους που πάσχουν από ελαφρότερες μορφές της ασθένειας αυτής, δίχως να το ξέρουν. Χιλιάδες δε άλλοι εί- ναι «φορείς» της αιμοφιλίας, χωρίς να πά- σχουν οι ίδιοι απ' αυτήν.

Η τόσο ασήχη οφείλεται... στις προό- δους που έχουν σημειωθεί στη διάγνωση και τη θεραπεία της αιμοφιλίας! Πράγματι, από έτών, μόνον ένας ή δυο στους δέκα αιμοφιλικούς έφτανε σε ηλικία 20 έτών, κι' οι άρρωστοι αυτοί τελείωναν συνήθως τη ζωή τους ακίνητοι σε μία πολυθρόνα ή σ' ένα κρεβάτι. Σήμερα όμως, ολόσνα περισσότεροι αιμοφιλικοί φθάνουν σε ώρι- μη ηλικία, παντρεύονται, αποκτούν παιδιά, κι' έτσι αυξάνουν τον αριθμό των θυμάτων της ασθένειας.

Γιατί η αιμοφιλία είναι κληρονομική. Οι συστηματικές έρευνες που έγιναν πάνω σε σκυλιά αιμοφιλικά, απέδειξαν ότι ή ά- σθένεια μεταδίδεται από τα θηλυκά ζώα και προσβάλλει μόνο τα αρσενικά. Το ίδιο συμβαίνει και στον άνθρωπο. 'Αν λοιπόν ένας άντρας αιμοφιλικός κάνει παιδιά, ό- λοι οι υιοί του θα είναι υγιείς, όπως και οι έγγονοι και οι διεγγονοί του. Καθμιά όμως από τις κόρες του θα είναι φορέας της ασθένειας. Δε θα πάσχει ή ίδια απ' αυ- τήν, άλλ' αν παντρευτεί και αποκτήσει παι- διά, κα μία αγόρια της θα είναι αιμοφι- λικά και τα μισά κορίτσια φορείς.

Κάποτε, ή ασθένεια μένει ανεκδήλωτη έ- π' πολλές γενεές, έτσι που ξεχνιόταν πιά ή παρουσία της στην οικογένεια.

Για τους περισσότερους αιμοφιλικούς — και τις οικογένειές τους — ή ζωή είναι μία συνεχής αγωνία. Γιατί ή άρρώστεια τους έμποδίζει το αίμα τους να πήξει, κι' έτσι ή παραμικρή πληγή ή γδάρσιμο, ακόμα και μία άπλη έξελξη ή δοντού, μπορεί να προ- καλέσει ακατάσχετη και θανατηφόρο κάπο- τε αιμορραγία.

Υπάρχει έπειτα ο συνεχής κίνδυνος μιάς άνωτερικής αιμορραγίας, στο στομάχο, στους νεφρούς, στα στήθος ή στους μύ-

τς μαιουρνέλοι, τα φωσφορούχα λωδοταν- νικά παρκευάσματα, ή βιταμίνη Α (συν- τελεστή στην άφροσύνη των λιπών) ή βιτα- μίνη Β (άπορρήτη για την άφροσύνη του άσβεστιού και του φωσφόρου), ή βιτα- μίνη C (ένισχυει τα τοιχώματα των έπι- φανειακών αιμοφόρων αγγείων και αυξά- νει την αντίσταση του οργανισμού), ή βι- ταμίνη D (υποσέθει την άφροσύνη του άσβεστιού και του φωσφόρου), ή βιταμίνη ΡΡ (ένισχυει τα τοιχώματα των αιμοφό- ρων αγγείων όπως και ή C και τα δια- στέλλει).

Πολύ καλό κάνουν επίσης τα άγγεια- διασταλτικά φάρμακα. Σε βαρείες μορφές, ένδεικνυνται οι ένδοφλέβιες ένεσεις φθορι- ζίνης, που δίνουν ξαίρετα αποτελέσματα.

Αν οι χιονίστρες οφείλονται σε όρμη- νικές διαταραχές, μπορεί να χρησιμοποιη- θούν τα εκχυλίσματα του θυρεοειδούς ή των ωοθηκών, κατά τις περιπτώσεις.

Τοπικά, αν οι χιονίστρες παρουσιάζουν έξελκώσεις, πρέπει να γίνυνται καθημέ- ρινες έπασχίσεις με λωδοίχο γλυκερίνη. Πολύ καλό κάνουν επίσης το έλάσαιο του Τολου και οι αλοιφές με μαιουρνέλοι και βιταμίνες.

Σε βαρύτερες μορφές ένδεικνυνται οι όπεριδεις άκτίνες, οι όπεριδεις, τα ή- λεκτρικά μασάζ, και οι πομπές με κορ- τίζον.

Έξαιρετα είναι επίσης τα καλόσμενα πρακτικά φάρμακα. Πρώτο καλό έρθε, θα έυθιζε τα χέρια σας επί 10 λεπτά μέσα στα ακόλουθα παρκευάσματα:

Θα πάρете κομμάτια από φλοιδ δελ- α- νιδιάς και καρυδιάς (50 γραμμάρια από το καθένα) και θα τα βράσετε μέσα σε 5 λίτρα νερό.

Μία φούχτα φύλλα δάφνης και μία ή δυο φούχτες χοντρό άλάτι μέσα σε 2 λί- τρες νερό. Θα τα άφριστε να θράσουν 5 λεπτά.

Μία φούχτα φύλλα κισσού μέσα σε 1 λί- τρο νερό.

Η θεραπεία θα ένισχυθεί και με την κα- τάλληλη διαίτα. Θα προσπαθήσετε ιδίως να ένισχύσετε τον οργανισμό σας με τροφές που είναι πλούσιες πηγές βιταμινών. Μα που θα έρθτε αυτές τις βιταμίνες:

Α: σκυδί, θαλασσινά, κροκός ααού, γάλα και γαλακτερά, μαιουρνέλοι.

Β: σιτάρι, μαγιά μπύρας, έντόσθια.

Γ: πορτοκάλια, χυμός λεμονίου, πιπερί- ές, μαργαρίτες, τομάτες.

Δ: μαιουρνέλοι, γάλα, βούτυρο.

Ρφ: σκυδί, έντόσθια, δημητριακά.

Συχνότερα, τα τριχοειδή άγγεία, μέσα στο γόνατο, στον άστράγαλο ή στον άγκώνα, άρχίζουν να αιμορραγούν. Το αίμα καφέε- ται στην άφροσύνη, πιέζει τα νεύρα και φέ- ρει άφόρητους πόνους. Χωρίς δε την κα- τάλληλη θεραπεία, μπορεί να προκάλεσει μόνιμες άνομιες.

Για την ώρα, το αποτέλεσμα καλύτερο μέ- σον, σε περιπτώσεις αιμορραγίας, είναι ή μετάγγιση υγιούς αίματος, ή όρροφ αί- ματος —που περιέχει τον άπαιτούμενο «αι- μορρομωτικό» παράγοντα που λείπει από τους αιμοφιλικούς. Η άποτελεσματική ό- μως θεραπεία της αιμοφιλίας δεν έχει έρε- θη —και δεν είναι πιθανόν να έρεθη, στο προσεχές μέλλον.

«Ακόμα κι' αν άνακαλώσουμε ποίος ά- κριώς είναι ο θρομβωτικός παράγων και σε ποίο σημείο του σώματος παράγεται, δε θα είμασσε ακόμη σε θέση να διορθώσουμε την ελαττωματική λειτουργία αυτού του οργάνου, έφόσον είναι κάτι που υπάρχει εκ γενετής, είτε τελευταίως ένας ειδικός «αιματολόγος», ο Νεοθωρικός δόκτωρ Ρό- ζενταλ.

Για την ώρα λοιπόν, οι προσπάθειες στρέφονται στην όσο το δυνατόν μεγαλέ- τερη και συστηματικότερη συγκέντρωση αί- ματος γι' αυτό το σκοπό. Για να είναι όμως άρκετη ή ποσότη του, για τους αιμοφιλι- κούς της 'Αμερικής και μόνο, όπολυνέζε- ται ότι θα έπρεπε να φτάει τους 1.000 τόνους το χρόνο!

Τώρα οι έπιστήμονες δοκιμάζουν ένα τρόπο χωρισμού του αίματος στα συστα- τικά του, ώστε, την ώρα της αιμοδοσίας, να κρατά ή γιατρός το όρρο του αίμα- τος —αυτόν μόνο χρειάζονται οι αιμοφιλι- κοί— και να έπιστρέφει τα έρωθρα αίμα- τος στον αιμοδότη. Έτσι, θα μπορεί σφαίρια στον αιμοδότη, ο τελευταίος να δίνει αίμα κάθε έδομάδα, χωρίς να έξαντληται.

Άλλοι έρευνάται προσπαθούν να παρα- σκευάσουν ένα συμπτυκτικό προϊόν θρομ- βωτικό παρκευάσματος, άποτελεσματικότερο από τον άπλο όρρο αίματος. Κι' έδο όμως παρκευάζεται το πρόβλημα έπαρκείας της πρώτης ύλης —του αίματος— για την πα- ρασκευή αυτού του προϊόντος. Το αίμα ζώ- ον άποβείχθηκε άκατάλληλο, γιατί ο όρ- ρισμός του αιμοφιλικού δεν το άνέχεται.

— Δώσε μου το κλειδί να σφίξω μία βίδα!...
— Πάρε!...

Ο δεισθυτής: "Άλλο ένα καλό, που θα- χης έδώ, είναι ότι ο μισός σου θάνατος, που δε θα πληρώνης καθόλου φόρους!...

ΙΝΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Χωρίς λογία.

— Είναι κολλημένη ή άρρώστεια του, γιατρέ!

«Η γυναίκα γονάτισε μπροστά του να της διαβάσει για ευχή...»

ΜΙΑ γυναίκα κλοντυμένη, μ' άσημένια μαλλιά, με πρόσωπο πρόωρα αλλοιωμένο από βαθείς ρυτίδες, γονάτισε μπροστά στο εξομολογητήριο.

— Σε άκουω, τέκνον μου, μουρμούρισε ο παπάς πίσω από το δικτυωτό παραθυράκι του.

— Πάτερ μου! στέναξε η γυναίκα μέσα στ' άναφυλλιά της. Είμαι καταρμένη!...

Οι λέξεις αυτές βγήκαν από τα χείλη της, με τέτοια συντριβή, που ο πνευματικός, ο τόσο συννησιμένος στις ανθρώπινες θλίψεις, ταραχτηκε συγκοιμήτος.

— Έριξε μία γρήγορη ματιά στη γυναίκα, που ήταν γονατισμένη, κι είδε πως τού ήταν δόξα λα άγνωστη. Τό πονεμένο πρόσωπό της διατηρούσε ακόμα ίχνη παλιάς καλλονής. «Η γυναίκα, που ήρθε στην Παναγία της Λούρης να εξομολογηθεί, άνηκε σε υψηλή κοινωνική τάξη».

— Έμπιστευόταν τον πόνο σας στην «Ελεούσα, τέκνον μου, είπε ο παπάς. «Η μακροθυμία της είναι άπειρη».

Τ' άναφυλλιά την έπνιγαν. Σταμάτησε λίγο για να συνέλθει και συνέχισε:

— «Ήρθε στη Μεγαλόχαρη να πω τόν πόνο μου, ένα πόνο, που πρέπει να τόν κρύβω από τους άλλους...» Ήρθε να ανακουφίσω την ψυχή μου από μία άμαρτία, που τόσα χρόνια τη βαρύνει!...

— Μίλησε, τέκνον μου, σε άκούω.

— Έχω, πάτερ μου, ένα γιού είκοσι χρόνων. Είναι ο μόνος, που έζησε ύστερα από τό χαμό τών τεσσάρων παιδιών μου. Και να που κι αυτός άρρώστησε βαρύν και πεθαίνει! Όλοι οι γιατροί τόν απέλπισαν. Θά πεθάνη κι αυτός τό Σεπτέμβρη.

— Από τί άρρώστεια;

— Λευχαιμία.

Μην απέλπίζεσαι, καλή μητέρα. Πολλοί καταδικασμένοι από την ανθρώπινη επιστήμη, σώθηκαν, χωρίς στην ευσπλαχνία του Θεού.

— Όχι! Όχι! φώναξε η γυναίκα μέσα στην απέλπισία της. Θά πεθάνη κι αυτός, όπως πέθαναν και τ' άλλα μου παιδιά, τόν ίδιο άπαίσιο μήνα.

— Γιατί, ρώτησε ο παπάς, μ' έκπληξι.

— Γιατί, πάνω σ' αυτό τό μήνα, έγώ ή άθλια, έκκλημάτσα! ξέσπασε, πνιγμένη στα δάκρυα.

— «Ήσυχσε, της είπε εκείνος με συμπόνια. Δέν υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχη άμαρτία».

— «Ενας βαδύς άναστεναγμός ξέσκισε τό στήθος της.

— Τό έγκλημά μου είναι φοβερό, φώναξε ή γυναίκα με ραγισμένη φωνή. Έχουν περάσει από τότε τριάντα χρόνια! «Ήμουν μόλις δεκαοχτώ χρόνων. Ο πατέρας μου, που ήταν παλιός καπετάνιος, με πάντρεψε μ' ένα ναυτικό. Ο άντρας μου έφυγε, δια μήνα μετά τό γάμο μας.

για μακρινό ταξίδι. «Η άπουσία του κράτησε πολύ. Έγώ έμεινα μόνχη στ' Μασσαλία. Μάνα, μ' έδωκε, ο πατέρας μου, ταξίδι-κι' αυτός κι' έγώ έμεινα άπροστάτευτη, με μία γριά υπηρέτρια. Τότε, για κακή μου τύχη, έπεσα στα δίχτυα ενός νέου, που με κύνηγε από τόν καιρό που ήμουν άνυπαντρη. Είναι άλθεβια π' αυτός κι' έγώ τόν αγαπούσα. Με ζήτησε, αλλά ο πατέρας μου τόν έδιωξε, γιατί ήταν φτωχός. Καταλαβαίνετε τώρα, πάτερ, τί έγινε. Ο παλιός μου φίλος με πλάνεψε. Πάτησα τό συζυγικό μου όρκο... άμαρτήσα!

«Η φωνή της κόπηκε από τ' άναφυλλιά.

— Δέν είσαι ή πρώτη γυναίκα που άμαρτήσε...

— Άκούστε, άκούστε... συνέχισε εκείνη, βουτηγμένη στο κλάμα. Η τιμωρία δέν άργησε

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Υστερα από τέσσαρα άλλα τρία παιδιά. Τά δυό πεθάνανε τόν ίδιο μήνα... Τό τρίτο είναι αυτό, που πεθαίνει τώρα, κι' είναι είκοσι χρόνων!...

Τό κορμί της συγκλονίστηκε από ένα δυνατό λυγμό.

— Είναι πιά όλοφάνερο! συνέχισε με πνιγμένη φωνή. Ο Θεός με τιμωρεί! Τό άπορηγμένο παιδί μου μ' έκδικείται και μου άσπάζει τά άλλα παιδιά, τό ένα ύστερα από τ' άλλο, έλύπητα, όπως έλύπητα φέρθηκε κι' έγώ στο πρώτο. Θέλησα να καταπραύνω τήν άσχημή του, να έπανορθώσω τό σφάλμα μου... Άλλοίμονο! Έψαξα να βρώ τά ίχνη του, για να τού ζητήσω συχώρεσι κι' έλεος, μ'ά δέν τό βρήκα πουθενά. Φοβάμαι μήπως πέθανε, με τήν κατάρτα στα χείλη... Σταμάτησε τρομαγμένη. Ο παπάς εξακολούθησε να σωπαίνει.

★

«Αν ή δυστυχισμένη γυναίκα μπορούσε να δει πίσω από τά σανίδια του εξομολογητηρίου, θα έβλεπε μ' έκπληξη: πώς ο πάτερ-Βικέντιος ήταν βουτηγμένος στα δάκρυα. Είχε βάλει τό χέρι του μέσα στο ράσο του κι' έσφιγγε με λαχτάρα στο στήθος του ένα χρυσό μετάλλιο, που πάνω του ήταν χαραγμένα δυό κεφαλαία γράμματα.

Τή στιγμή αυτή, τά παιδικά του χρόνια περνούσαν από τή μνήμη του σαν ένα θλιβερό όνειρο. Αναθυμήθηκε τή δυστυχισμένη ζωή, που πέρασε, σε μία φτωχή οικογένεια της Βρετανίας, όπου τόν άφησε τό Βρεφοκομείο, όταν έγινε τεσσάρων χρόνων. Ήταν μικρούλης ακόμη κι' όμως τόν έβάζαν στις πιο σκληρές δουλειές. Αυτός ήταν πάντα ο περιφρονημένος, που έτρωγε διαρκώς βύλο. Όταν τ' άλλα παιδιά του σπιτιού φώναζαν μητέρα τήν ψυχωμένη του και φώλιαζαν στην άγκαλιά της, για να τ' αγκαλιάσει, εκείνος έφευγε δακρυσιμένος, για να μην άκούη τό γλυκό αυτό όνομα.

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

νάρθη. Έγινε μητέρα και, πριν γεννηθ' τό παιδί μας, ο φίλος μου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αφήνοντας με όλομόναχη. Τί να κάνω; Στη θέση που ήμουν δε θα βρισκόμ' έλεος ούτε από τό σύζυγό μου, ούτε από τόν πατέρα μου. Ένας από τούς δυό θα με σκότωνε. Ήμουν χαμένη. Ο φόβος με τρέλλαινε. Για να κρύψω από τούς συγγενείς τού άντρα μου τή ντροπή μου, προφασίστηκε πως θα πήγαινα στην Βρετανία, να δώ μία θεία μου, που ήταν άρρωστη. Έτσι, δε με ύπνωσάτηκαν. Μ' ένα ψεύτικο όνομα, σ' ένα μακρινό συνοικισμό, έφερα στόν κόσμο ένα άγόρι, στις 15 τού Σεπτέμβρη, τού μοιραίου αυτού μήνα...

«Τότε, για να σωθ' από τίς συνέπειες της άμαρτίας μου, έκανα και δεύτερο έγκλημα. Για τό έγκλημα αυτό, που είναι πιο φοβερό από τό πρώτο, έκλαψα και μετανόησα πικρά. «Αν και αγαπούσα τό παιδί μου και μπορούσα να τό έμπιστευθ'ό, αφού είχα χρήματα, σε καμιά φτωχή οικογένεια, να μου τό μεγαλώσει λίγο, ώσπου να τό κλείσω σε κανένα σχολείο, ο φόβος μ'ή με πρόσωση κανέναν, μ' έκανε να γίνω άπληχνη. Πήγα, λοιπόν, ή άθλια μία νύχτα και τό άφησα στη βρεφοδόχο... στο Βρεφοκομείο...»

Στό σημείο αυτό ή γυναίκα στάθηκε συντριμμένη, περιμένοντας κανένα ένθαρρυντικό λόγο, Μ'ά ο παπάς σώπαινε.

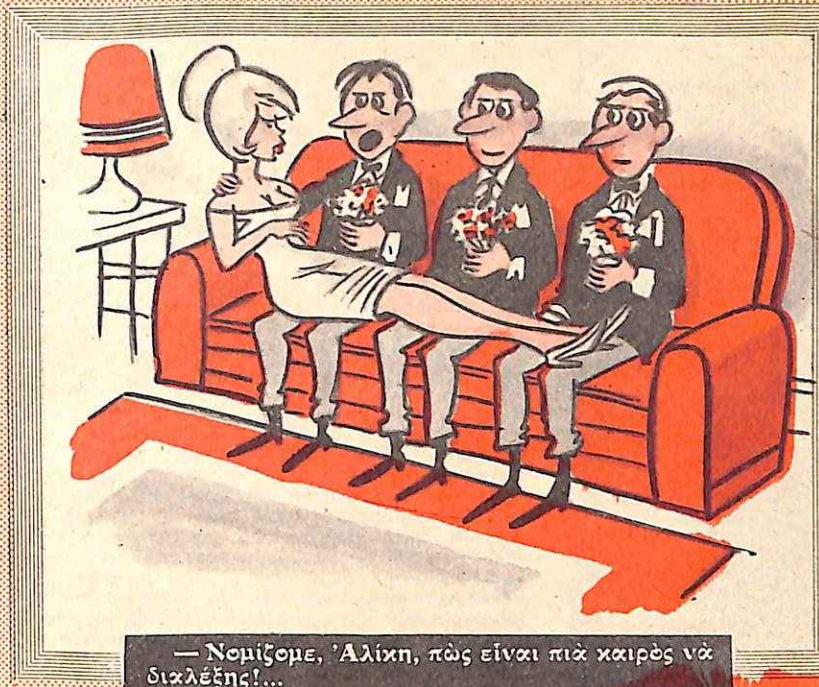
— Τό νοιώθω πως με καταδικάζετε, πάτερ μου, κι' έχετε δίκιο. Δέν ήθελα να έναναθ'ό τό παιδί αυτό τό σφάλματός μου. Ίσως να εύχόμουν και να πεθάνη. Πριν όμως τό άφισω, κρέμασα με σπαργανό στο λαιμό του μία χρυσή αλυσίδα με τήν ταυτότητα τού πατέρα του, που είχε δυό άσπικά γράμματα: «Ι. Μ.».

«Ασχε, ήταν γιατί σκεφτόμουν άργότερα να τό ζητήσω; Όχι, λέω ψέμματα! Δέν είχα ποτέ αυτό τό θάρρος. Όταν περνούσα έξω από τό Βρεφοκομείο, τά γονάτα μου κοδόντουσαν και μία φωνή έλεγε μέσα μου: «Φύγε! Είσαι μία ανόστη μητέρα!» Ο παπάς εξακολούθησε να σωπαίνει.

— Ναί, ήμουν μία άκαθή, μία άθλια μητέρα! Όστόσο, ο καιρός περνούσε και τό μυστικό μου έμεινε κυνόφ. Ρίχτηκε στο στρόβιλο της ζωής και προσπάθησα να ξεχάσω... Και ξεχάσα! Ο καιρός μου δέν ύποπτεύθηκε τίποτα. Απώκτησα τό πρώτο παιδί μαζί του. Μά, τί συμπτωσι! Γεννήθηκε κι' εκείνο μήνα Σεπτέμβρη... Τό άτυχο όμως έζησε μόνάχα λίγες μέρες!

«Αυτή ήταν ή πρώτη προειδοποίησι, μ'ά έγώ δέν έδωσα σημασία.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Νομίζουμε, Άλίκη, πως είναι πιά καιρός να διαλέξεις!...

— Μπαμπά!... Ήρθε ο κύριος Παύλος να σου ζητήσει τό χέρι μου!...

— Και γι' αυτόν τόν κρεμανταλά με κράτησες όλη τή νύχτα ξύπνια για να σου άποτελειώσω τό φόρεμα;

— Ο μισθός σου μου είναι, βέβαια, άρκετός... Έσύ όμως πως θα τήν περνάς, που δε θ'α σου μένη ούτε δεκάρα;

A.M. ο Έρω

— Πηγαίνουν πάντα μαζί στο ύπόγειο, γιατί ή Μαρία φοβάται τά ποντίκια!...

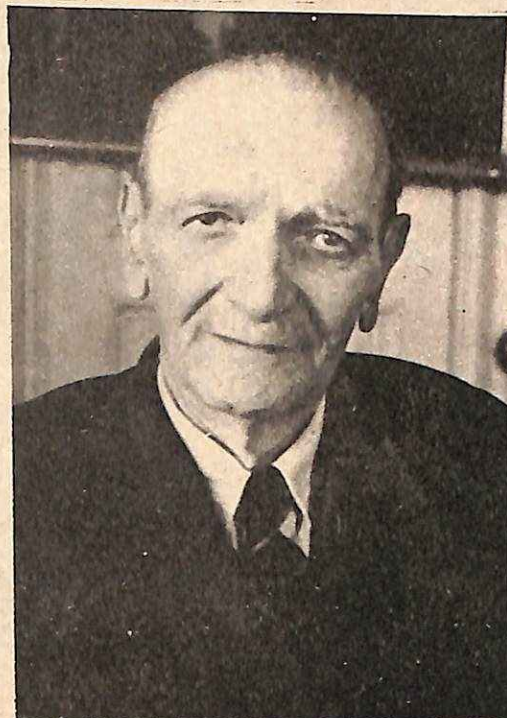

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑ/ΥΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας πραγματικός πνευματικός ηγέτης

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος στα τελευταία χρόνια της ζωής του.

ΕΙΝΑΙ ο πρόταγος των ελληνικών γραμμάτων, χωρίς ανάδρομους — καμιά φορά κακόπιστες — επιφυλάξεις. Και είναι ο πρόταγος, γιατί στη διάρκεια του μακρού του βίου, μπόρεσε να αγκαλιάσει όλους τους τομείς της συγγραφικής τέχνης: Το θέατρο και το μυθιστόρημα, το διήγημα και το κριτικό δοκίμιο. Ήταν, πάνω απ' όλα, γλωσσολάστης, νοικοκυρεμένος και δημιουργικός. Παρέλαβε την ελληνική γλώσσα δεινοπαθούσαν και αναρχομένη από τις προκρουστικές βιαιότητες των άκρων, πελαγωγμένη οδυνηρά ανάμεσα στις ακρότητες του Μιστριώτη και του Ψυχάρη, και την υπέταξε σε μία ήρεμη, συγκρατημένη δημοτική, χωρίς «μαλλιαρισμούς» ή αρχαιοπρεπείς σχολαστικότητες, άφορητες και για τη μιά και για την άλλη πλευρά, για να την παραδώσει, ανθρώπινη και εύχρηστη, στους μεταγενέστερους — σε μας.

Επίσης παρέλαβε το θέατρο από τα σκληρά και άκαμπτα χέρια των Σούτσων, του Ραγκαβή, του Βερναρδάκη, και το έμαλαξε στοργικά, για να το φτιάξει πιστή άπεικόνισή της ζωής, συγκινητικό αισθηματικό ρομάντζο — «Φωτεινή Σάντη», «Στέλλα Βιολάντη» — ή ρωμάλαιο ήθογραφήμα — «Η δίκη του Θανάση» — βαρεία τραγωδία με συνυφωτό φόντο — «Το μυστικό της κοντέσσας Βαλέρινας» — δρασερή κωμωδία, με ασύγκριτο μυθικό και σπινθηροδόλο κέρι — «Πειρασμός», «Φύρο του Λεβάντη», «Ζευγάρισμα»... Κάθε έργο του στο θέατρο κι' ένας θρίαμβος! Η Μαρίκα, ο Βεάκης, η Κυβέλη, έρμηνευται του διαλεκτού, που του χωστάνε τους πιο λαμπρούς ορόλους της θεατρικής τους καριέρας. Ο Παλαμάς, ποιητής δονημένος από το δράμα της «Στέλλας Βιολάντη», της άφιερώνει θεομυθικούς στίχους, που τους αγκαλιάζει ο Μανώλης Καλομοίρης με έμπνευσμένες νότες. Και κάτι πιο απ' όλα αυτά — ίσως πιο απ' όλα, πιο έντονα ωφέλιμο και πιο μεγάλο: Η «Διάπλασις των Παίδων». Η πνευματική μητέρα μας. Αυτή που μας έμαθε να κρατάμε την πέννα και να διαιτυλούμε όπως πρέπει τα διανοητικά μας. Γιατί η «Διάπλασις» δεν ήταν περιοδικό «διά παιδιά», εφηβους και νεανίαις. Ήταν δεύτερο σχολείο, ίσως πιο χρήσιμο και πιο διδακτικό από το πρώτο. Ένα σχολείο, που δε σπαταλούσε τις ώρες της μαθησεως στα γεροντικά και τα σουπίνια των λατινικών, τους ακατάληπτους λογαριθμούς ή τους δύστροπους ιδιοτισμούς της άπικης διαλεκτού, αλλά αγκάλιαζε στοργικά, τρυφερά, το μικρό μαθητή-αναγνώστη, για να του αναπτύξει, εκτός από τη μόρφωση, το ήθος, το γούστο, την ανθρωπιά... Έμπνευστής της «Διάπλασις» των Παίδων, σχεδόν μοναδικός συντάκτης της, ο Γρηγόριος Ξενόπουλος. Κατ' αρχάς ήτανε συνδρομητής της — η «Διάπλασις» είχε πρωτοεκδοθή το 1879, από το Νικόλαο Παπαδόπουλο. Και, μεταξὺ των πρώτων λυτών πνευματικών ασκήσεων του λαμπρού παιδικού περιοδικού, αναφέρεται κι' ο «Γρηγόριος Δ. Ξενόπουλος, εκ Ζακύνθου»... Είναι ο μελλοντικός συνεργάτης της «Διαπλάσεως», ο μελλοντικός δοξαστής της και δημουργικός αναμορφωτής της. Αυτός, που πήρε τη συντάξη από τα χέρια του πρώτου δοξαστή της, του Έξοχου περιδοκίου, του Αριστοτέλους Π. Κουρτίδου, για να συνεχίσει την ακούραστη πορεία προς τα έμπρός — μία πορεία, που κράτησε πάνω από μισόν αιώνα!

Η «Διάπλασις των Παίδων» ήτανε, χωρίς αμφιβολία, το πιο μεγάλο, το πιο έντονα ωφέλιμο πνευματικό έργο του μεγάλου δασκάλου. Γιατί πήρε τα παιδιά από τους δρόμους και τα καθήλωσε στο τραπέζι της έκουσας περιούλου.

σμένα. Στο πρώτο πάτωμα ήταν η αποθήκη της «Διαπλάσεως» — το αρχείο των τομων, τα πακέτα των «Μικρών Μυστικών» και του «Λυσόχαρτου», κλπ. Στο δεύτερο πάτωμα ήταν τα γραφεία της «Διαπλάσεως». Και στον τρίτο ή κατοικία του Ξενόπουλου. Έκει, μέσα σ' ένα γραφείο πνιγμένο από τα χαρτιά και τα βιβλία, κά'ω από το υπέκ του γκαζιού, θυμάμαι, τον άκαματο άσκητή των γραμμάτων, άμετανόητο έχθρο του ηλεκτρικού, να γράφει... Στο διάστημα εξήντα περίπου ετών, μόνο μία φορά ο άκούρατος έργατης σταμάτησε τη δουλειά του. Ήταν όταν... έκηνε άπεργία, γιατί δεν του έδωσαν το Άριστίο Γραμμάτων, το 1918. Τότε, γεμάτος θυμό και αγανάκτηση, ο άδικημένος συγγραφέας άπεράσισε να μην ξαναγράψη! Και προκάλεσε το έξης δητικό τεράστιο, που έγραψε λίγο πριν πεθάνη ο Άγγελος Βλάχος:

«Ξεθύμωσε, Γρηγόριε, πιάσε την πέννα πάλι, κι' αν στον θυμό την έσπασες, άγόρασε μιάν (άλλη)...

Και γράφε, γράφε ακούραστα τον πανηγυρι- (κό σου, ώσπου να δής να γίνεται κι' ο φίλος σου (έχθρός σου)!»

Γιατί αυτή ήταν η μόνη αδυναμία του μεγάλου και τόσο έλκετο αὐτοῦ συγγραφέως: Ν' άρραφή για τον έαυτο του... Κι' η αδυναμία... ή έμεινε παροιμιώδης. Έκτός απ' αυτό όμως, που, επί τέλους, συγκρατείται, ο Ξενόπουλος δεν είχε κανένα άλλο ελάττωμα. Μόνο προτερήματα: Έντιμότητα, έργατικότητα, ήθος, ευγένεια, γλαφυρότητα. Ήταν ο μεγάλος στυλίστας — και το άνεγνώριζε, πρώτος απ' όλους, ο ίδιος!

Μετά την άνατίναξη του τριωρόφου της οδού Εβρυπίδου, κατά το κίνημα, ο Ξενόπουλος, με στάχτη το παρελθόν του — τόμους της «Διαπλάσεως», χειρόγραφα, βιβλία — βρέθηκε πρόσφυγας σε ένα σπίτι της Κυψέλης. Έκει πήγα, λίγο πριν πεθάνη, να του πάρω δημοσιογραφική συνέντευξη. Με κένταξε με τα κουρασμένα αγαθά μάτια του πίσω από τα γυαλιά, και θυμήθηκε στο δημοσιόγραφο του 1950 το διαπλάσπουλο του 1923:

— Δεν είσαι το «Πουλί της καταγίδος»;... Είχε μιάν άπεράντη μνήμη. Θυμόταν όλους όσους είχαμε περάσει από τα χέρια του, καθοδηγούμενοι από τη δημοιογική του διαταχή, που μας είχε μάθει να γράφουμε... Γι' αυτό θα μείνη ο άνεκτίμητος δάσκαλός μας, άξέχαστος απ' όλους που τον θυμόμαστε με συγκινημένη ευγνωμοσύνη...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

***

ΤΕΧΝΗΤΗ ΦΩΝΗ

Όσοι έχουν χάσει τη φωνή τους, από παράλυση του λάρυγγος ή έπειτα από χειρουργική άφαίρεση των φωνητικών χορδών, θα μπορούν και πάλι να μιλήσουν, χάρις σ' ένα ηλεκτρονικό λάρυγγα, που έπινοήθηκε στις Ηνωμ. Πολιτείες. Η συσκευή αυτή έχει το σχήμα και το μέγεθος μακρουλού φαναριού της τσέλης. Για να τη χρησιμοποιήση κανείς, δεν έχει παρά να την άκουμπήσει στο έξω μέρος του λαιμού του. Παράγει τότε ήχητικά κύματα, που μεταδίδονται μέσα στην κοιλότητα του λάρυγγος κι' αντικαθιστούν εκείνα που παράγονται κανονικά με το πέρασμα του άέρος από τις φωνητικές χορδές. Δε μένει πιά, παρά η άρθρωση των ψηφίων και των λέξεων, που γίνεται με τις κατάλληλες κινήσεις των χειλιών και της γλώσσας.

Η συσκευή αυτή ύπάρχει σε δύο μοντέλα: το ένα για ψιλή γυναικεία φωνή, και το άλλο για χοντρή άντρική. Έξέ άλλου, μ' ένα κουμπί, ρυθμίζεται η φωνή σε 8 διάφορες νότες.

Ο Άμερικανός πολνεκατομιοιούχος Τόμας Κόλεμαν Ντιπνόν χρησιμοποιούσε μία τέτοια συσκευή, άλλου τύπου, όμοια στο σχήμα με τσιμπούκι, από τότε που του είχαν αφαιρέσει με έγχεση το λάρυγγα και τις φωνητικές χορδές.

σαλόνι

ΑΗΛΘΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Η βεντέτα με τη μεγάλη καλλιτεχνική καρρία

ΠΡΙΝ από πολλά χρόνια ένα κοριτσάκι μόλις 12 χρόνων, ντυμένο χωριάτικα, με μακριές πλεούδες και κατακόκινη μυτούλα, γτύπωσε δειλά-δειλά μαζί μ' ένα συγγενή του την πόρτα της γνωστής καθηγητοίας κ. Τριβέλλα. Ήταν η Ρένα Βλαχοπούλου, που μόλις είχε φτάσει από την Κέα. Σαν άγνωστη, ή κ. Τριβέλλα δρόθηκε στην ανάγκη να την άκούση. Μά από τις πρώτες νότες έβεινε έκστατική και άμέσως γεμάτη ένθουσιασμό, είπε στο σύνδο της:

— Φωνή σποράν, από τις ωραιότερες, που έχω άκούσει. Θα είναι άπόκτμημά για το θέατρο, αλλά χρειάζεται δουλειά!

Η Βλαχοπούλου, όμως, που ήρθε στην Αθήνα, για να πετύχει δεν πήρε στα σοβαρά τα λόγια της μεγάλης δασκάλας. Και άποφασισμένη να δουλέψη όπουδήποτε, έφτασε το άλλο άπόγευμα στο θέατρο Σαμασιτζή.

Ο κυρ-Φάτης την άκουσε επίσης με πολύ ενδιαφέρον, αλλά είχε σοβαρές επιφυλάξεις για την ηλικία της. Όστόσο, ενδιαφέρθηκε να την συστήση στο συνάδελφό του τον κ. Ζερβό, και την προσέχρη σαιζόν η Ρένα Βλαχοπούλου έκανε την πρώτη της εμφάνισή στην «Όασις» του Ζαμπέιου.

Έκει πήγε και την άκουσε ο ίδιος ο μακαρίτης ο Μακέδης, που άναγκάστηκε πάντα με ενδιαφέρον καινούργια ταλέντα. Του άρεσε, λοιπόν, και από την έπομένη σαιζόν της έκλεισε συμβόλαιο και η Βλαχοπούλου έκανε την πρώτη επίσημη εμφάνισή της στο «Μοντιάλ», που ήταν παλαιότερα ένα από τα πιο «σοβόρια» θέατρα.

Δίπλα στη Σοφία Βέμπο και στις Καλουτά, το «Μοντιάλ» ήταν για την Ρένα μία μεγάλη σχολή και σινά-σινά με την ιδιότητα προσωπικότητά της, έπέβαλε το τραγούδι της και άρχισε να γίνεται περιζήτητη. Μία προ-

Η Ρένα Βλαχοπούλου με την ιδιότητα προσωπικότητα.

σωπικότητα με πολλή φινέτσα και ευγένεια, που, μαζί με την σπασμένη κεκρωμένη προφορά, ήταν τα όπλα της μεγάλης γοητείας της. Έτσι, μέσα σε ελάχιστα χρόνια, τα σουξέ διεδύχοντο το ένα το άλλο:

«Θά με πάρω να φύγουμε σ' άλλη γη σ' άλλα μέρη που κανένα δεν ξέρουμε και κανείς δε μας ξέρει...».

Αυτό ήταν το πρώτο μεγάλο σουξέ της Ρένας Βλαχοπούλου, που τραγούδησε μαζί της όλος ο κόσμος και ταυτόχρονα το πρώτο ελληνικό τραγούδι, που είχε διεθνή άπηχηση, πριν από το «Τ' είν' αυτό που το λένε άνάπη» και τα «Παιδιά του Πειραιά».

Άκολούθησαν και άλλα μεγάλα σουξέ, όπως τα «Αγάπη μου, που νάσαι», «Βρέχει... Βρέχει», «Νάνι-νάνι», «Όμορνια πλάι», «Σατραπία μου», «Καλημέρα ζωή», «Ραγαντεβού» κ.ά.

★

Λίγο μετά την άπελευθέρωσή η Ρένα Βλαχοπούλου έφυγε για μία μεγάλη περιόδεια στο έξωτερικό, μαζί με τον Σπάρτακο. Πήγαν πρώτα στην Τουρκία και κατόπιν στην Κύπρο, Συρία, Λίβανο, Περσία. Από κει με την φροντίδα του Άμερικανού προέξου, πήραν βίζα για την Άμερική, όπου έβειναν τέσσερα δόκιμα χρόνια. Η χώρα του δολλαριού, ήταν μία δεύτερη σχολή γι' αυτήν, γιατί κατάφερε να ειδικευθή στο διεθνές ρεπερτόριο.

Έκτός όμως από την ώραία φωνή, η Ρένα Βλαχοπούλου είχε από μικρή και το τεμπεραμένο της θεατρίνας. Και στα 1952, όταν ξαναγύρισε στην άθναϊκή σκηνή, παράλληλα με το τραγούδι, έκανε την πρώτη της εμφάνισή και σαν νομειρίστα με το άλφισμόνητο «Άλα πασά μου», που νάλασε κόσμος σαν νούμερο, μαζί με τον Νίκο Σταυρίδη.

Άλλεπάλληλες έπιτυχίες του είδους αυτού την έπέβαλαν σινά-σινά και ως πρωταγωνίστρια της μουσικής σκηνής.

Άλήθεια, τι να πρωτοθυμηθώ κανείς: Τη «Βραδύλασση» (θέατρο Βέμπο), τη «Μαρία» (Άκροπόλ), το «Νο 13» (Μετροπόλιταν). Και μαζί με όλα αυτά, που το καθένα είχε και διαφορετικό τύπο, έδω και λίγες μέρες, σ' ένα από τα πρώτα κέντρα της Πλάκας, με την καλλιτεχνική φαντασία του Μανώλη Κασταίου, ζωντανεύει σαν «Ρίρικα» μία δόκιμη έποχή.

Ο κινηματογράφος την άπασχόλησε όλα αυτά τα χρόνια λιγώτερο, γιατί πιστεύει ότι η θέσι της είναι πιο κοντά στο θέατρο. Έπειτα από την έγχρωμη ταινία «Πρωτεύουσα»

Σε μία μεγάλη θεατρική έπιτυχία της Βλαχοπούλου: Το περίφημο νούμερο «Άλα, πασά μου», μαζί με το Νίκο Σταυρίδη.

νικες περιπέτειες», έπαιξε σε μία δραματική τουρκική ταινία με τον τίτλο «Συγγνώσε με, Θεέ μου», το βασικό ρόλο, με πρωταγόνισή τον πρώτο ζέν-πρεμιέ της Τουρκίας Έρεφ Κολκάι. Τώρα δε πρωταγωνιστεί σε μία πολύ ενδιαφέρουσα φάρσα με τον τίτλο «Το ρομάν-τσο μιας καμαριέρας».

★

Την συναντήσαμε ένα από αυτά τα μεσημέρια, στο κοινό σπιτάκι της να... συνεδριάζει με τον Φλερύ και τον Καστρινό, ύστερα από ένα λουκούλαιο γεύμα, από διάφορα φαγητά, που έφτιαξε η ίδια, γιατί της άρέσει πολύ να μαγειρεύη.

— Είσαι τυχερός, μου είπε. Μας τσάκωσε επάνω στα μελλοντικά μας σχέδια!... Μάθε λοιπόν... έμπιστευτικά ότι ετοιμάζω για το καλοκαίρι, για πρώτη φορά, μία μεγάλη προσωπική έξοδωσι, με δυο πολύτιμους συνεργάτες, το Φλερύ και τον Καστρινό... Λεπτομέρειες, φυσικά δεν μπορείς να μάθης, άφου

Η Βλαχοπούλου στην τουρκική ταινία «Συγγνώσε με, Θεέ μου», μαζί με τον γνωστό Τούρκο ζέν-πρεμιέ Έρεφ Κολκάι.

ούτε κι' έμεις δεν τις ξέρουμε... Οικονομήσου λοιπόν, προς το παρόν μ' αυτά κι' έχει ο Θεός!

Το εύχωρο λίβινγκ-ρούμ, εκτός από τα παράξενα υπηψηλά είναι γεμάτο από πίνακες αξίας, που τους κυττάουμε με πολύ ενδιαφέρον.

— Είσαι βλέπω, Ρένα και φιλότεχνος; — Άνι, πώς! Δεν έβρεις λοιπόν, ότι ζωγραφίζω και ότι ώρισμένοι απ' αυτούς τους πίνακες είναι δικά μου έργα;

— Τι άλλο σου άρέσει, εκτός από το τραγούδι και το θέατρο;

— Μ' άρέσει πολύ το νοικοκυριό, το βολάν και το τέχνισ, που με κάνει να διατηρώ τις γραμμές μου. Έλπίζω, ότι στο νέο σπiti, που ετοιμάζω μ' ένα άπεράντο κήπο, έξω από την Αθήνα, θα φτιάξω και ειδικό τεραίν για την προπόνησή μου.

— Από έρωτες πώς πάμε, τελευταία; — Θά σας πω κάτι... έμπιστευτικά. Όστόσο αξίζει να το φέρετε στη δημοσιότητα. Αυτή τη φορά είμαι πραγματικά έρωτευμένη, άφου άξίζει να αγαπάω τον άνθρωπο, που θεωρώ ως τον καλύτερο στον κόσμο!

Αυτή είναι η Ρένα Βλαχοπούλου, η πολυσύθετη βεντέτα με τη μεγάλη καριέρα, που είχε και ανάλογο άπόδοσι, άφου με τις άρχες της καλής άγωγής και το πνεύμα της άποταμεισεως, η Βλαχοπούλου κατάφερε να άποκτήση άκατά άκίνητα, που δά υπορούν να της έξασφαλισουν, όταν κάποτε άποφασίση να άποσυρθε, μία άνετη ζωή.

Προς το παρόν, όμως, έδω που τα λέμε μεταξύ μας, δεν σκέπτεται καθόλου να τα βάλει κάτω!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

#

ΑΟΡΑΤΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

ΠΟΤΕ δεν είχε νοιώσει την άνοιξη καλύτερα απ' την εποχή που έπαψε να βλέπει.

Άλλοτε, η άνοιξη ήταν γι' αυτόν οι περίπατοι, τα γκαρ-ντεν-πάρτεν και τα φλέτς. Έβλεπε τον οὐρανό μονάχα κα-θρεφτισμένο στα μάτια των γυναικών. Κι' αν έκοβε κανένα λουλουδι, συλλογιζόταν τη γυναίκα που θα το δεχόταν απ' τα χέρια του, το χαμόγελο και το φιλί της.

Τόν χαροποιούσε ο έρχομός της άνοιξης, γιατί ήταν η συνένοχη εκείνη εποχή, που φέρνει ταραχή στις κοπέλλες και τις οδηγεί στην άγκαλιά του πρώτου τυχόντος. Κι' αυτός είχε έπωφεληθεί, με το παραπάνω!

Δεν υπήρχε πιά επικίνδυνος κατακτητής, σ' όλη την περιοχή. 'Α-μέτροπτες καρδιές είχαν χτυπήσει γι' αυτόν. Ήταν νέος, ώριμος, με μεγάλο όνομα και περιουσία — ο πυργωδεσπότης του τόπου. Το μέλλον άνοιγότανε μπροστά του, σαν φωτεινή αυγή.

Μά, πριν ξημερώσει καλά-καλά, μία σκοτεινή κι' ασέληνη νύχτα, τόν είχε σκεπάζει, σαν πένθιμη κουρτίνα. Είχε τυφλωθεί!

Ήταν μία συνηθισμένη ιστορία έρωτικής αντίζηλίας, με τραγικό έπιλογο: Μονομάχησε για μία γυναίκα, κι' η σφαίρα του αντίπαλου του κατέστρεψε το όπτικό του νεύρο. Είχε χάσει το φως του, για τα δυο μάτια μιας γυναίκας.

Κι' εκείνη, που στάθηκε άφορη της τραγωδίας — δίχως να το θέλη, η καϊμένη — ήταν πολύ νέα, όμορφη, κοσμική. Δέ μπορούσε ν' άφοσιωθεί σ' ένα τυφλό. Το κατάλαβε εκείνος και δεν της κράτησε ποτέ κακία.

Αφού νίκησε τόν πειρασμό της αυτοκτονίας, κατόρθωσε να βρή την απόλυτη γαλήνη. Όταν συνηθίσει κανείς στο σκοτάδι, διαρκείει μέσα σ' αυτό πολλά πράγματα, που του ξέφευγαν στην άρχή. Έξε-ρευνάει τόν κόσμο των ήχων, των ευωδιών και των σκέψεων...

Νόμιζε στην άρχή πως δε θα μπορούσε να στερηθεί τις παλιές του διασκεδάσεις. Μά τώρα αναρωτιότανε πως διασκεδάζει άλλοτε με τόσο μάταια και κοινά πράγματα. Εύχαριστιότανε πιά με τη μοναξιά, το στοχασμό, τόν όνειροπόλημα. Έμαθε μουσική, διδάχθηκε τόν άλφάβητο των τυφλών.

Ξαναγύρισε, την άνοιξη, στόν πύργο του. Εκεί δεν ήταν τυφλός. Τα έβλεπε όλα... Τα δάχτυλά του ανακάλυπταν λεπτομέρειες, που δεν τις υποπνόνταν ποτέ, στην ευλογητική των τοίχων, στα άσημέ-νια σκεύη, στα κινέζικα φυτζάνια...

Ένα πρωί, η συνοδός του τόν πηγε κοντά στο ποτάμι και τόν άφησε εκεί να όνειροπολήσει. Μόνος του τώρα, προσπαθούσε να ξαναδ ή όλο τόν τοπίο... Άλλοτε, όταν είχε μάτια, δεν πρόσχε στο κελάδημα των πουλιών, στο κελάρυσμα του νερού, στόν ψίθυρο του άνέμου ανάμεσα στα φύλλα...

Εσπλωμένος τώρα σε μία σαιξ-λόγγκ, βυθίζει τόν χέρι του στο χορ-τάρι, προσπαθώντας να ξεχωρίσει με την άφή διάφορα άγριοιού-λουδα... Ξαφνικά, άγγίζει, πιάνει κάτι που δεν είναι λουλουδι. Είναι πολύ όρσορο κι' έλαφρό: Ένα γυναικείο μαντηλάκι. Έχει στη μία γωνιά του κεντημένο ένα Α.

Τό φέρνει στη μύτη του. Μυρίζει χορτάρι, όχι γυναικεία ευωδιά. Ποιά νάναι η γυναίκα που έχει τόσο όμορφα μαντηλία και που βγαί-νει περίπατο χωρίς μρωδικιά; Όποτε υπάσχον τέτοιες γυναίκες;...Θά-ναι καμιά νεράιδα...

Ο τυφλός χαμογελάει, με όρθάνοιχτα μάτια, στο όνειροπόλημά του... Ναι, θάνα μια νεράιδα, που βγήκε περίπατο, κρατώντας τόν μαν-τηλάκι της... Τη φαντάζεται πενταόμορφη, Ξανθεία, λουλουδοστολι-σμένη...

Συγγνώμη, κύριε. Μου δίνετε τόν μαντηλι μου; Σηκώνει τόν κεφάλι του προς τη φωνή και κυττάζει τη νεράιδα, χωρίς να τη βλέπει.

Αν την έβλεπε, άλλωστε, θ' άπογοητευόταν πικρά. Γιατί έχει μαλ-λιά σά σκουπιά, φακίδες στο πρόσωπο, χέρια κοκκαλιάρικα και κατα-κόκκινα! Είναι κακοντυμένη, με μία ξεθωριασμένη μπλούζα, όλο μαν-ταρίσματα.

Μά έχει φωνή γλυκειά — ό,τι χρειάζεται για ένα που δε βλέπει! Ο τυφλός σηκώνει τόν πρόσωπό του προς τόν μέρος της, σά να την κυττάζει, και μισοκλείνει τα βλέφαρά του, ζαλισμένος απ' την άκτινο-βολία της.

Πάρτε το, δεσποινίς... της λέει με τρεμουλιαστή φωνή. Και τόν χέρι του τρέμει, καθώς της δίνει τόν μαντηλι. Εκείνη τόν παίρνει, τόν ευχαριστεί. Και μένει εκεί, κοντά του. Κατάλαβε άμέσως πως είναι ο κύριος του πύργου, ο τυφλός. Είναι ο άφέντης της. Αύτός την πληρώνει, δυό φορές τη βδομάδα, για να πλένει και να σιδερώει τ' άσπρόροουχα του. Την άνοιξη, τόν καλοκαίρι, δεν είναι διάσκολο να πλύνει, στο ποτάμι. Τό χειμώνα όμως παγώνουν τα χέρια της...

Μά τί να κάνει; Είναι φτωχή, πεντάορανη. Πόσο θάθελε να γινό-ταν δασκάλα, να βγαζε τόν σχολείο! Μά έγινε μία πλύστρα...

Ο τυφλός μάντεψε πως βρίσκεται εκεί ακόμα, και της χαμογελάει. Έχετε πολύ όμορφα μαντηλία, δεσποινίς... Άλίσ, Άλίν, Άν-τουανέτ;...

Εκείνη τόν κυττάζει έκπληκτη στην άρχή, μά ύστερα βλέπει τόν Α και μαντεύει... Τόν μαντηλι άνήκει στη δεσποινίδα ενός μεγάλου σπι-τιού που πλένει — τη δεσποινίδα Άντρέ.

Όποτε δε θέλετε να μου πητε τ' όνομά σας; έπιμένει ο τυφλός. Ξέρω πως άρχίζει από Α.

Δίχως να ξέρη τότε γιατί — ίσως γιατί ο νέος είναι όμορφος και τη συγκινεί — θυμάται τα ποιήματα, που μάθαινε στο σχολείο, και φωνάζει με καρδιοχτύπι:

Αυγή!

Τόν πρόσωπο του τυφλού φωτίζεται. Αύγη! Τί όμορφο όνομα!... Δεν ξέρετε πόσο σάς ευχαριστώ, που λέγεσθε Αυγή!...

Κι' έχει δικιο να την ευχαριστή για τόν ψέμμα της. Είχε βοη τ' όνομα που χρειαζότανε, τη θεία σπίθα, που διέλυσε γι' αυτόν τα τε-λευταία πυγνά πέπλα της νύχτας.

Μη μ' έγχαταλείτε, δεσποινίς Αυγή! Καθήστε κοντά μου, πάνω στο χορτάρι, ανάμεσα στα λουλουδια, που θα ευχαριστηθούν πολύ. Και μιλήστε μου για την άνοιξη...

Εκείνη ύπακούει. Τηνωτισμένη απ' τα μάτια του, που σβύσανε χω-ρίς να χάσουν καθόλου την όμορφιά τους, και που δε βλέπουν την άσχημία της, κάθεται στο χορτάρι, φιλάει τόν χέρι που ψαχούλευε τις παπαρούνες, τόν άνοίγει την καρδιά της, μ' όλους τους θησαυ-ρούς της τρυφερότητας και της ποιήσεως, που έχει μαζεμένους απ' τα παιδικά της χρόνια.

Τού μιλάει για τόν οὐρανό, για τόν νερό, για τα δέντρα, για τα λουλουδια, μ' άλλες και γοητευτικές λέξεις, που τις προφέρει για πρώτη φορά...

Συνεχίστε! την ίκετεύει εκείνος. Θάσαστε όμορφη σαν όλες τις νεράιδες...

Ναι, τόν άπαντάει άδισταχτα. Άπλώνει τόν χέρι του προς τόν μέρος της, κι' εκείνη τραβιέται πίσω. Φοβάται μη μαντέψει με την άφή πως είναι άσχημη...

Τί να κάνει;... Της έρχεται μία καινούργια έμπνευση. 'Η μοναδική της όμορφιά — τόν έρεοι καλά — είναι τα μακρινά μαλλιά της, που τάχει δεμένα κάτω. Βγάζει βιαστικά τις φουρκέτες. Και, κάτω απ' τα τρεμουλιαστά δάχτυλα του τυφλού, κουνάει τα μαλλιά της, σά χλαρό χορτάρι.

Νεράιδα! ψιθυρίζει ο τυφλός. Κι' όμως δεν είναι παρά μία φτωχούλα, που δεν έχει λεφτά για να πάη στόν κουρέα!

Όπως στα παραμύθια, η νεράιδα πετιέται και φεύγει. Αύγη! Αύγουλα μου! φωνάζει άπελπισμένος ο τυφλός.

Εκείνη τη στιγμή, ξαναγυρίζει κοντά του η γριά συνοδός του. Βλέ-πει, σαστισμένη, να φεύγει τρέχοντας μία κοπέλλα, με λυμένα τα μαλλιά.

Καλέ ποιά Αυγή; λέει. Αύτη τη μικρή λέτε Αυγή; Μά είναι η μικρή πλύστρα, που την έξερετε καλά... Τη λένε Φεβρωνία...

Τη λένε Αυγή! φωνάζει ο τυφλός, ενώ τα μάτια του πετάνε άστραπές. Φέρετε μου γρήγορα αύτη τη μικρή! Τώρα, άμέσως! Είναι η μόνη γυναίκα που με συντρόφευε, χωρίς φόβο, χωρίς πλξή, μέσα στο σκοτάδι μου! Αύτη μόνο άγατώ!

Κι' έτσι η Αυγή έμεινε για πάντα με τόν τυφλό...

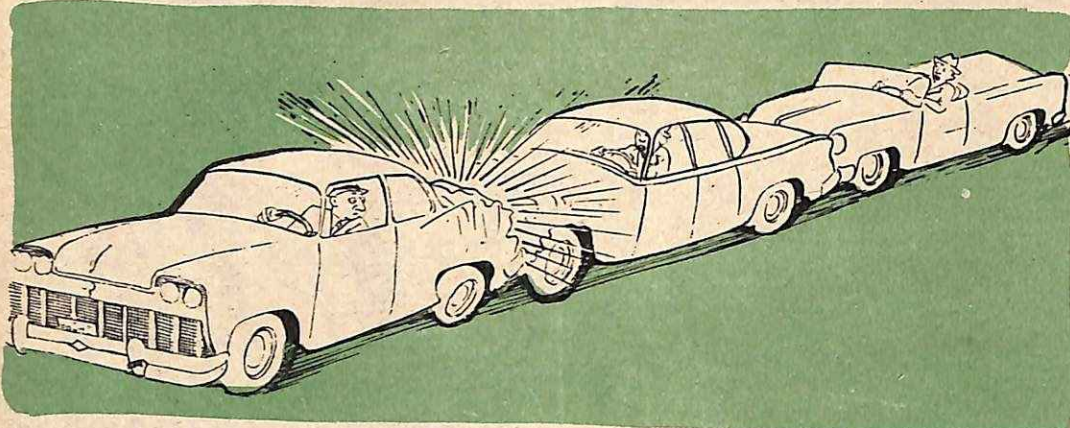
Όπως στα παραμύθια με τις νεράιδες, η Νύχτα παντρεύτηκε την Αυγή. Και τα παιδιά τους είν' όμορφα σαν τόν φώς της ήμερας.

Μ. ΜΠΡΟΣΣΕ

— Συνεχίστε να μιλάτε! την ίκετεύει εκείνος. Θάσαστε ό-μορφη σαν όλες τις νεράιδες...

ΠΟΙΟΣ λίγο ποιος πολύ, όλοι οι νέοι ασχολούνται με τ' αυτοκίνητα ή τουλάχιστον ενδιαφέρονται ζωηρά γι' αυτά. Θα θέλουν λοιπόν ασφαλώς να μάθουν ποιόν βαρύνει ή εύθυνη, σε καθεμία από τις τόσο συχνές —δυστυχείς—συγκρούσεις.

Ας δούμε μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, καθώς και τις αποφάσεις που έκδωσαν γι' αυτές διάφορα αμερικανικά δικαστήρια. Στις περισσότερες απ' αυτές, κατά τον ίδιο τρόπο θα κρίνανε πιθανόντα και οι Έλληνες δικαστάι.

Αν οδηγείτε αυτοκίνητο, είναι πιθανόν να σας ζητήση κάποιος άλλος αυτοκίνητι-

έτρεχε. Ο οδηγός του πανικοβλήθηκε, θέλησε να τη σκοτώση, έχασε έτσι τον έλεγχο του βολάν κι' έπεσε πάνω σ' ένα άλλο αμάξι. Ο παθών του έκανε αγωγή για τις ζημιές και την κέρδισε. Άλλα τ' όφετείο, στο οποίο κατέφυγε ο πρώτος, είχε διαφορετική γνώμη. Παραδέχθηκε δηλαδή ότι ο πρώτος οδηγός δεν έδειξε αμέλεια στο σωφάρισμα, αλλά παρουσίασε μια κεντελώς ανόρθωτη αντίδραση και προκάλεσε έτσι ένα ατύχημα, για το οποίο δεν έφταιγε κανείς.

Πιθανόν όμως να μην έχουν όλοι οι δικαστάι τόσο ευρεία αντίληψη. Γι' αυτό, αν σας τύχη καμιά τέτοια περίπτωση, το πιο σωστό

ση, ή εύθυνη θα ήταν αποκλειστικά δική του, κι' όχι δική σας.

Όταν έχετε ένα επιβάτη στ' αυτοκίνητό σας, κι' αντιληφθή αυτός κάποιο κίνδυνο, τον οποίο εσείς δεν είδατε ακόμη, έχει υποχρέωση να σας προειδοποιήση. Αλλιώς, αν πάθι κάποι, σε περίπτωση συγκρούσεως, δεδικαιούται να ζητήση αποζημίωσι, ούτε από σας, ούτε απ' τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου.

Όταν όμως είναι βέβαιος πως αντιληφθήκατε και σεις τον κίνδυνο, τότε δεν έχει καθήκον να μιλήση. Το σωστότερο μάλιστα είναι τότε να σωπάση και να σας άφιση να κάμετε σεις ό,τι νομίζετε.

Εξ άλλου, αν κρίνη ότι οδηγείτε με επικίνδυνο τρόπο, ότι π.χ. τρέχετε πάρα πολύ, όφειλε να διαμαρτυρηθή, ή ακόμη και να ζητήση να σταματήσετε για να κατεβή. Αν δεν το κάνει, δε μπορεί να ζητήση αποζημίωσι σε περίπτωση δυστυχήματος.

Υπάρχουν περιπτώσεις, που μπορείτε να θεωρηθήτε υπεύθυνος για τη συγκρούσι δύο άλλων αυτοκινήτων.

Ναί, όταν ξεπεταχθήκατε ξαφνικά και αντικανονικά μπροστά στο ένα από τ' αυτοκίνητα αυτά, ή όταν ζαλίσατε τον οδηγό, του με τα έκτυπλωτικά φώτα σας, ή όταν κάνατε πίσω σ' ένα δρόμο με μεγάλη κίνηση, ή όταν σταματήσατε απότομα σ' ένα τέτοιο δρόμο χωρίς να υπάρχει απόλυτη ανάγκη. Σ' αυτές, και σε μερικές άλλες ανάλογες περιπτώσεις, μπορεί να υποχρεωθήτε να πληρώσετε τις ζημιές, μ' όλο που το δικό σας αυτοκίνητο δεν έλαβε μέρος στη συγκρούσι.

Ποιός θα πληρώσει τὰ συμβαδμένα;

Η εύθυνη των οδηγών αυτοκινήτων στις διάφορες περιπτώσεις ατυχημάτων

στης να σπρώξετε με τ' αμάξι σας το δικό του, που έπαθε κάποια βλάβη κι' έμεινε στη μέση του δρόμου. Προσέξτε λοιπόν, σε τέτοιες περιπτώσεις, μη βρεθήτε μπλεγμένοι, όπως κάποιος Αμερικανός—ας τον ονομάσουμε κύριο Α.

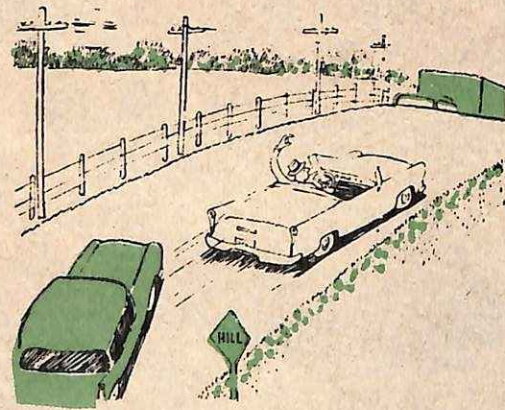
Μία βοοκερή χειμωνιάτικη νύχτα, συνάντησε στο δρόμο του ένα χαλασμένο αυτοκίνητο, κι' ο οδηγός του τον παρακάλεσε να το σπρώξει με το δικό του. Ο Α δέχθηκε πρόθυμα, για να τον εξυπηρετήση. Καθώς όμως έστρωγε, το αυτοκίνητο του άλλου έπεσε πάνω σ' ένα τρίτο και τούκανε μεγάλες ζημιές. Ο οδηγός του ζήτησε τότε αποζημίωσι. Το δικαστήριο θεωρήσε υπεύθυνο τον Α και τον υποχρέωσε να πληρώση 5.000 δολλάρια. Άλλ' ο Α έκανε έφεσι, και το άνωτερο δικαστήριο τον απήλλαξε.

Συγχρόνως όμως, με την απόφασί του, ο δικαστής καθόρισε μερικούς κανόνες, για παρόμοιες περιπτώσεις. "Αν ο Α—είπε—πληρωτόνε για το σπρώξιμο, θα ήταν υπεύθυνος για τις ζημιές, γιατί θύκανε τότε μια έργασια με κέρδος, σαν επαγγελματίας, και θα είχε την υποχρέωσι να καθοδηγή το δεύτερο σωφ' έπρεπε να κάνει. Εφόσον όμως πρόσφερε μια εξυπηρετήσι από καλωσύνη του, δεν ήταν δίκαιο να πληρώση κι' όλος απ' την τσέπη του. Θα έθεωρείτο υπεύθυνος, μόνον αν δεν έπαρινε τις απαιτούμενες προφυλάξεις: π.χ. αν έτρεχε πάρα πολύ, αν ακολουθούσε το άριστερό μέρος του δρόμου, αν δεν λάβαινε υπ' όψιν του τα σήματα της Τροχαίας, κλπ.

Στη Λουϊζιάνα, μία σφήκα μπήκε απ' το ανοιχτό παράθυρο ενός αυτοκινήτου που

είναι να φρενάρει πρώτα, να σταματήσετε, κι' ύστερα να επιδοθήτε στο κυνήγι της σφήκας.

Ανεβαίνετε ένα ανήφορο. Πίσω σας έρχεται ένας άλλος σωφ', που ριζαίεται. Για να τον εξυπηρετήσετε, του κάνετε νόημα με το

χέρι σας ότι μπορεί να σας προσπεράση ελεύθερα.

Καθώς όμως αυτός περνάει δίπλα σας—και βρίσκεται συνεπώς στο άριστερό μέρος του δρόμου—εμφανίζεται ξαφανά στην κορυφή του ανήφορου ένα τρίτο αυτοκίνητο, που έρχεται αντίθετως, και συγκρούεται με το δεύτερο.

Στην περίπτωση λοιπόν αυτή δικαιούνται να σας ζητήσουν αποζημίωσι κι' οι δύο σωφ'! Γιατί, κάνοντας το νόημα εκείνο ήταν σαν ν' αναλάβατε έτσι την εύθυνη πως μπορούσε το δεύτερο αυτοκίνητο να περάσι ακίνδυνο.

Εκείνο που έπρεπε κανονικά να κάνετε, ήταν να παραμερίσετε απλώς προς τα δεξιά. Τίποτα περισσότερο! Αν ο άλλος σωφ' έκρινε τότε πως μπορούσε να σας προσπερά-

Πόσες φορές θα σας έχη τύχει, ενώ προσπερνάτε ένα αυτοκίνητο, να πατήση γκάτζι ο οδηγός του, και ν' άρχισή ένα συναγερμισμό ταχύτητας μαζί σας, για να μη σας άφιση να τον περάσετε!

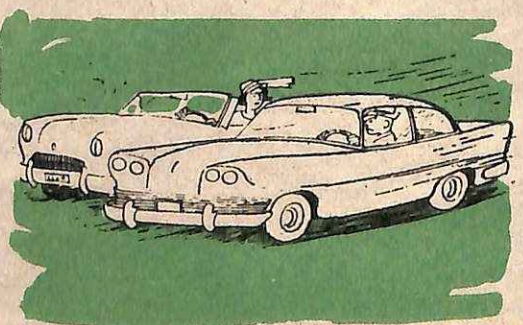
Αυτό ακριβώς συνέβη στον Κ. Α. Καθώς προσπερνούσε τ' αυτοκίνητο μιας κοπέλλας, εκείνη περιόχθηκε στο φιλότιμο κι' άνέπτυξε ταχύτητα, από πείσμα. Έτσι, ο Α βρέθηκε παγιδευμένος στο άριστερό μέρος του δρόμου, ενώ λογάριζε πως, μετά το προσπεράσμα, θα ξαναγύριζε στο δεξιό μέρος. Την ίδια στιγμή, έρχοταν αντίθετως ένα τρίτο αυτοκίνητο.

Για ν' αποφυγή τότε τη συγκρούσι, που θα ήταν φοβερή, ο Α έκανε δεξιά όσο μπορούσε, κόλλησε στ' αυτοκίνητο της κοπέλλας και την ανάγκασε να το ρίξη δεξιά, στο διπλανό χαντάκι.

Εύτυχώς ή νέα δ' γτύπησε. Τ' αυτοκίνητό της όμως έπαθε μεγάλες ζημιές. Έκανε τότε αγωγή στον Α, αλλά το δικαστήριο την άπερριψε. Γιατί έκανε πως η υπεύθυνη για όλα ήταν αυτή η ίδια, που είχε πη, πεισισμένη με το νου της.

«Όχι, δεν τον άφινω να περάσι! "Αν πάθι κανένα δυστύχημα, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!»

Κανονικά, όφειλετε να βοηθήτε τον άλλο οδηγό ν' αποφυγή ένα ατύχημα, έστω κι' αν δεν έγκρινε αυτό που κάνετε.

Όδηγείτε τ' αυτοκίνητό σας, κανονικά, στη δεξιά πλευρά του δρόμου. Ξαφνικά, βλέπετε έν' άλλο αυτοκίνητο που έρχεται αντίθετως, καταπάνω σας. Σκέπτεστε άμέσως πως ο οδηγός του δε θα σας προσέξε ή πως δεν κατάλαβε ότι βρίσκεται στο άριστερό (γι' αυτόν) μέρος του δρόμου. Πάντως, σας φαίνεται αναπόφευκτη ή συγκρούσι, από στιγμή σε στιγμή, αν δεν κάνετε άμέσως κάτι για να την προλάβετε. Κι' αυτό το κάτι δε μπορεί να είναι άλλο, παρά να έρθετε στην άριστερή πλευρά του δρόμου και ν' άφισετε τ' άλλο αυτοκίνητο να περάσι δεξιά σας.

Πραγματικά, στρίβετε απότομα το τιμόνι σας. Μαζί με σας όμως, κάνει το ίδιο κι' ο άλλος οδηγός, για ναβή στη σωστή πλευρά του δρόμου. Κι' επακολουθεί μοιραία ή συγκρούσι, που προσπαθήσατε ν' αποφυγήτε.

Ποιός φταίει τώρα; Έσείς, που βρισκόσαστε στο άριστερό μέρος του δρόμου, ή ο άλλος οδηγός που σας ανάγκασε να το κάνετε αυτό, γιατί έρχοταν καταπάνω σας;

Αν αποδείχθι ότι τα πράγματα συνέβησαν ακριβώς έτσι, το πιθανότερο είναι πως θα κερδίσετε την υπόθεσι. Γιατί το δικαστήριο θα παραδεχθι ότι, πάνω στην αγωνία της στιγμής εκείνης, κάνατε ό,τι θύκανε κάθε φρόνιμος άνθρωπος.

Βγαίνει κάποιος άπρόσεχτος με τ' αυτοκίνητο του από μια πόρδο. Έσείς δεν τον αντιλαμβάνεστε και πέφτετε πάνω του, με το δικό σας αμάξι. "Αν του κάνετε αγωγή, θα την κερδίσετε.

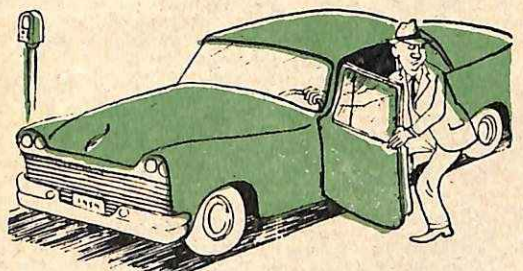
Δεν είναι βέβαιο, αυτό. Τα δικαστήρια έχουν άπορίσει άμετρητες τέτοιες άγωγές. Γιατί υποτίθεται ότι όφειλατε να έχετε το νου σας στις διασταυρώσεις

και να δήτε το άλλο αυτοκίνητο που έβγαине—έστω κι' αν δεν πήγαινε κανονικά. "Αν άποδείχθι πως δεν το είδατε καθόλου, αυτό αποτελεί βαρέα αμέλεια για σας, κι' έπομένως δίν έχετε δικαίωμα να ζητήσετε αποζημίωσι.

Βαρεία αμέλεια θα σας καταλογίσουν επίσης τα δικαστήρια, σε περίπτωση ατυχήματος, αν το παμπρίζ σας ήταν λερωμένο, ή τα φώτα σας άσύντακα, ή αν το ραδιόφωνό σας έπαίξε τόσο δυνατά, ώστε να μην άκούτε τα κοινάρισμα...

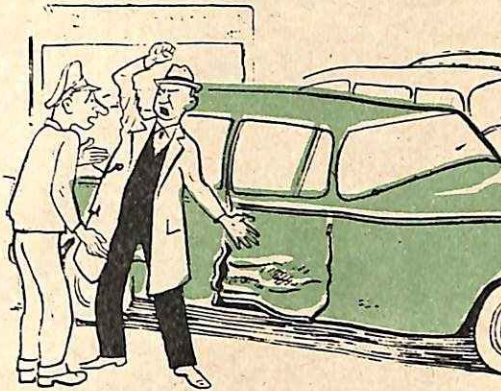
Κατεβαίνετε για λίγο από τ' αυτοκίνητό σας, για να ψωνίσετε κάτι σ' ένα κατάστημα. Αφίνετε όμως άπάνω τα κλειδιά. Ένας κλέφτης έπωφελείται τότε, για να το βάλι μπροστά. Καθώς φεύγει όμως, το ρίχνει

πάνω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο. Κι' ο οδηγός του σας κάνει αγωγή. Θα την κερδίσι;

Αν ή συγκρούσι έγινε άμέσως μετά την κλοπή, μπορεί να θεωρηθήτε υπεύθυνος για τις ζημιές, γιατί, με την αμέλεια σας—ξεχνώντας δηλαδή τα κλειδιά στ' αυτοκίνητο—δημιουργήσατε ένα κίνδυνο. Άλλ' αν έχουν περάσει μέρες από τότε που έγινε ή κλοπή, έχει πιά λείψει ή εύθυνη σας για ό,τι θα κάνει ο κλέφτης με τ' αυτοκίνητό σας.

Αφίνετε τ' αυτοκίνητό σας σ' ένα γκαράζ, κι' όταν ξαναπηγαίνετε να το πάρετε, βρίσκατε βουλιανγμένη τη μία πόρτα του. Το γτύπησε, βγαίνοντας, κάποιος άπρόσεχτος οδηγός. Έπειδή όμως δε μπορείτε να εξακριβώσετε ποιός ήταν αυτός, ζητάτε αποζημίωσι απ' το γκαραζίστα. Θα κερδίσετε την υπόθεσι;

Έξαρτάται! Τα δικαστήρια κάνουν συνήθως την έξησ διακρίσι: "Αν άφισατε τ' αυτοκίνητό σας, κλειδωμένο, και φύγατε, παίρνοντας τα κλειδιά, τα λεφτά που δίνετε στο γκαράζ άντιπροσώπου άπλως και μόνο το νοίκι για το χώρο που πιάνετε, κι' έτσι ο γκαραζίστας δεν έχει καμιά εύθυνη για τις ζημιές που μπορεί να σας συμβούν.

Άλλ' αν του παραδώσατε τα κλειδιά, ή αν τ' άφισατε πάνω στ' αυτοκίνητο ώστε να μπορεί να το μετακινήση, ή πληρωμή του περιλαμβάνει και την επίβλεψη, και τότε έχετε δικαίωμα να του ζητήσετε αποζημίωσι για τις ζημιές που πάθατε.

Ο Α και Β πηγαίνουν με το ίδιο αυτοκίνητο. Οδηγεί ο Α. Προσπαεί να προσπεράσι έν' άλλο αυτοκίνητο, με οδηγό του το Γ, και το πετυχαίνει. Άλλ' ο Γ πεισιώνει, πατάει γκάτζι, προσπερνάει κι' αυτός τον Α κι' ύστερα του κλείει το δρόμο.

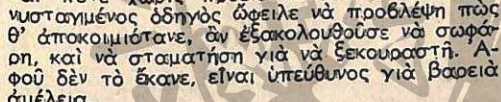
Ο Α θυμώνει. Έπιχειρεί να περάσι, ενώ δεν υπάρχει άρκετός χώρος, και ρίχνει τ' αυτοκίνητό του σ' ένα χαντάκι. Ο Β σκοτώνεται. Καί ή οικογένειά του ζητάει αποζημίωσι απ' το Α. "ΕΤί φταίω εγώ, άπανταί εκείνος, αν ο Α πήγε κι' έπεσε στο χαντάκι; "Ας προσέχε!» Το πιθανότερο όμως είναι ότι το δι-

καστήριο θα τον θεωρήσι υπεύθυνο, γιατί, με τη συμπεριφορά του, έστρωσε εκ προθέσεως τον Α σ' ένα επικίνδυνο χειρισμό του βολάν.

Όδηγώντας κάποιος τ' αυτοκίνητό του, σε μια μακρινή διαδρομή, κουράζεται κι' άποκοιμάται στο βολάν, πέφτει πάνω στο δικό σας αμάξι και σας κάνει ζημιές. Δικαιούσε να του ζητήσετε αποζημίωσι;

Όσο κι' αν σας φαίνεται παράξενο αυτό, τα αμερικανικά δικαστήρια παραδέχονται άλλοτε πως δεν είναι υπεύθυνος ένας άνθρωπος για ό,τι συμβαίνει ενώ είναι κοιμισμένος! Σήμερα όμως ακολουθούν μια ρεαλιστικότερη άποψι. Δέχονται δηλαδή ότι ο ύπνος δεν έρχεται ποτέ χωρίς προειδοποίησι, έπομένως ο νυσταγμένος οδηγός όφειλε να προβλέψι πως θ' άποκοιμήστανε, αν εξακολουθούσε να σωφάρι, και να σταματήση για να ξεκουραστή. Αφού δεν το έκανε, είναι υπεύθυνος για βαρεία αμέλεια.

Ο παράξενος ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

Κρυώνουν εύκολα, προτιμούν να καποικούν στο λούγιο και δεν γίνονται ποτέ φλακχρεί!

Στον περισσότερο κόσμο έπικρατεί, σχετικα με τον άγνωστο και παράδοξο κόσμο των νάνων, μία αντίληψι που πολύ λίγο ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Στην άποκάτιστα, σι της αλήθειας και στη διάφυνσι μερικών άνυπόστατων έρύλων αποβλέπει ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο, που εξέδωσε τελευταία ο Γερμανός δημοσιογράφος και συγγραφέας Κούρτ Σμίντ και που το υλικό του στηρίζεται τόσο σε έπιστημονικά δεδομένα, όσο και σε ρεπορτάζ, που έκανε ο ίδιος ο συγγραφέας.

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν σήμερα, σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, που συγκέντρωσε ο Σμίντ, γύρω στους 3.000 νάνους. Το άναστημά τους ποικίλλει άνάμεσα στα... 55 εκατοστά και στο 1,25, το βάρος τους άνάμεσα στα 16 και στα 23 κιλά και το πιο παράδοξο κοινό χαρακτηριστικό τους είναι πως δε βρίσκεται μεταξύ τους κανείς φαλακρός! Αντίθετα, σχεδόν όλοι οι νάνοι έχουν μαλλιά άφθονα, και πικνά.

Απέναντι στις μεταδοτικές ασθένειες παρουσιάζουν μικρότερη εύαισθησία από τους ανθρώπους με φυσιολογικό άναστημα, είναι, όμως, εξαιρετικά εύαισθητοί στο κρύο και, για όσους ζουν σε χώρες του βορρά, ένα ταξίδι στις ήλιόλυστες χώρες του νότου είναι το μεγάλο δεινρό της ζωής τους.

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύεται, δεν κατέχονται από πλέγμα μειονεκτικότητας για το άναστημά τους ή τολάχιστον συμβαίνει αυτό σε πολύ μικρότερο βαθμό απ' ό,τι ο πολλός κόσμος νομίζει. Ανακριβές είναι ακόμη πως ο νάνος κατέχεται από το άγχος των μεγαλοπύλων και πως φοβάται να κυκλοφορήση στους πολυάναστους δρόμους. Έχει, όμως, άπέβεια—άπόλυτα δικαιολογημένη, όπως έξηγει ο Γερμανός συγγραφέας—για τις πολυάριθμες κατοικίες και φροντίζει ώστε το διαμερίσμα του να νάνει στο λούγιο ή, το πολύ, στο πρώτο πάτωμα.

Η άποστροφή αυτή των νάνων για τα πολυόροφα κτίρια και για τα διαμερίσματα, που βρίσκονται στους επάνω όρόφους όφειλεται στο ότι τους κουράζουν τρεμερά οι σκάλες, ενώ το άσσανσέρ τους είναι δυσκολομεταχειρίστο.

Κάποτε, που μπήκα στο άσσανσέρ, για ν' ανέβω στον έβδομο όροφο, έίπε ένας νάνος στον Κούρτ Σμίντ, διαπιστώντας πως, ακόμη κι' αν σηκώνομουν στις μύτες, δεν έφταναν να πατήσω το κουμπί. Πάτησα, λοιπόν, το κουμπί για τον τέταρτο όροφο και συνέχισα από εκεί με τα πόδια. Από τότε, μίσησα βαρεία τα άσσανσέρ!

Το πρόβλημα του ντυσίματος και ιδιαίτερα των παπουτσιών είναι εξαιρετικά κουραστικό για τους νάνους. Φορούν παπούτσια νομέρο 26, κατά μέσον όρο, δε μπορούν, όμως, να βολευνούν με τα παιδικά παπούτσια, που υπάρχουν σ' αυτό το νομέρο, γιατί το πέλαμα τους είναι παχύτερο από το πέλαμα των παιδιών. Έτσι, αναγκάζονται να καταφύγουν στην παραγγελία.

Καπνίζουν ή πίνουν στα ίδια μέτρα με τους φυσιολογικούς ανθρώπους. Έχουν, όμως, αίσθησι λιγότερη ανάγκη από τροφή. Συχνά, δύο νάνοι παραγγέλνουν στο έστιατόριο μία μερίδα μόνο φαγητό και τη μοιράζονται.

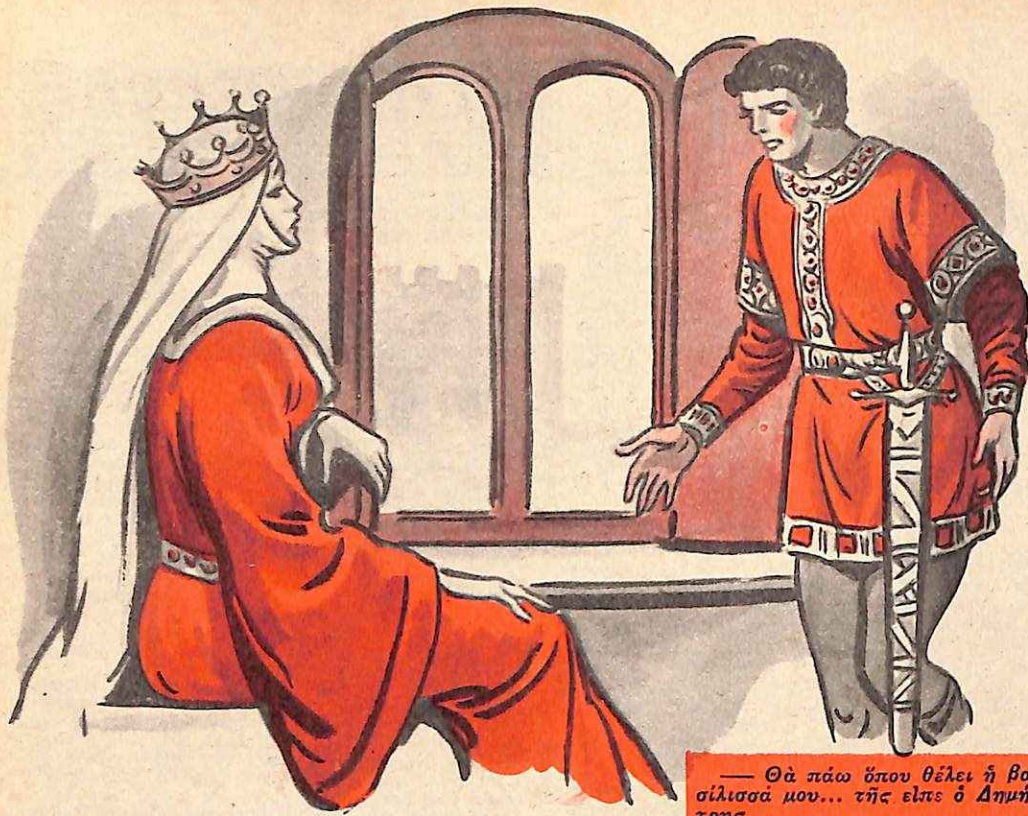
Συνήθισμα να πιστεύαμε πως όλοι οι νάνοι γίνονται κλόουν στο τσίρκο, στην πραγματικότητα, όμως, υπάρχουν κι' άλλα επαγγέλματα, στα όποια διατρέπουν. Πολλοί μεταξυ τους γίνονται ρολογάδες, ραδιοελεγκτοί, εφαρμοστές και, γενικά, διακρίνονται σε κάθε τέχνη, που άπαιτεί λεπτοδουλειά κι' επίδεξη.

Τίποτα δεν τους πληγώνει όσο το να τους βλέπουν ή να τους μεταχειρίζονται σαν παιδιά. Η έξεζητημένη σοδειά, που έχουν μερικοί νάνοι, όφειλεται ακριβώς στη φροντίδα τους να μη δώσουν έντύπωσι παιδιό.

Ένα ποσοστό 40% μεταξύ τους παντρεύονται με γυναίκες φυσιολογικού άναστηματος, ενώ το αντίθετο, άντρες φυσιολογικού άναστηματος να παντρευτούν με γυναίκες—νάνους, είναι σπανιότατο. Έτσι, βέβαια, πολλές γυναίκες—νάνοι μένουν άνυπαντρες, αυτό όμως, δεν τις πειράζει, γιατί τρέμουν τους κινδύνους, που συνοδεύουν την τεκνοποίησι. Κατά κανόνα, γεννούν φυσιολογικά παιδιά, που δε μπορούν, όμως, παρ' όλο που καίσαρική τομή να τα φέρουν στον κόσμο και, συχνά, χάνοντας τη ζωή τους.

Όσο για τα παιδιά, που προσέρχονται από νάνο πατέρα και φυσιολογική μητέρα, αυτά δε βγαίνουν ποτέ νάνοι. Από παράξενη, μάλιστα, κι' άνεξήγητη ιδιοτροπία της φύσεως, γίνονται και μερικά ξεπερνούν στα άνάστημα τα δυο μέτρα!

—Θα πάω όπου θέλει η βασίλισσά μου... της είπε ο Δημήτρης.

ΟΤΑΝ ο βασιλεύς της Κύπρου Πέτρος Α' ντε Λουζινιάν παντρεύτηκε στα 1359 με την Έλεονώρα της Αραγωνίας, όλοι οι Κύπριοι γέμισαν τούς δρόμους για να δουν τη νέα τους βασίλισσα.

Μόλις η Έλεονώρα έφτασε στην Κύπρο, διευθύνθηκε στην εκκλησία της Άγίας Σοφίας, όπου θα γινόταν η στέψη. Κι' ο λαός έμεινε ικανοποιημένος, γιατί η Έλεονώρα ήταν πραγματικά πολύ όμορφη.

Όσοι μάλιστα την είδαν μέσα στην εκκλησία, γονατισμένη πλάι στο βασιλιά, έλεγαν ότι δεν είχαν δη' ωραιότερο ζευγάρι.

Το πρόσωπο του βασιλιά ακτινοβολούσε από χαρά. Γιατί ο Πέτρος, περισσότερο από τη δόξα, αγαπούσε τις ωραίες γυναίκες.

Μα και το πρόσωπο της βασίλισσας έλαμπε από ευτυχία. Ένοιωσε μέσα στην καρδιά της φλογερό έρωτα για τον ωραίο και χαριτωμένο βασιλιά!

Μετά το γάμο τους, λοιπόν, ζήσαν άρκετον καιρό ευτυχισμένοι... Απ'ότι έβλεπε κανείς, που το άνοιξαν κι' αυτό Πέτρο.

Μα παρ' όλο που ο βασιλιάς αγαπούσε τη γυναίκα του, δε μπορούσε να μείνει άσυγκλητος από τις άλλες ωραίες γυναίκες. Ίδιαίτερα τον γοήτευαν οι πεντάμορφες γυναίκες των Κυπρίων άρχοντων.

Η Έλεονώρα υπέφερε από τις άπιστιες του συζύγου της. Μα, περιήρανη όπως ήταν, ούτε έκλαιγε, ούτε του παραπονιόταν.

Έμαθε όμως κάποτε ότι μια από τις ευνούχες δούλο της Κύπρου, η Ίωάννα Άλμαν, είχε τόσο ξελογιάσει τον βασιλιά Πέτρο, που για χάρη της είχε ξεχάσει όλες τις άλλες φίλες του.

Κι' αυτή τη φορά η βασίλισσα αποφάσισε να έδωκε την ευκαιρία. Η ευκαιρία δεν άργησε να της παρουσιασθεί.

Σε λίγες μέρες ο βασιλιάς έφυγε για περιοδεία στις χώρες της Ανατολής.

Και η Έλεονώρα κάλεσε την Ίωάννα Άλμαν στο παλάτι, με την πρόφαση ότι ήθελε να την κρατήσει κοντά της για κυρία της τιμής.

Μόλις όμως η Ίωάννα έφτασε στο βασιλικό πύργο, την άρπαξαν οι δήμιοι κι' άρχισαν να τη βασανίζουν με τον πιο φρικτό τρόπο, ενώ η Έλεονώρα τους παρακολουθούσε, μη ξέροντας πώς να χορτάσει το μίσος και τη ζηλία της.

Μα τότε κάτι παράξενο κι' ανέλπιστο συνέβη στη βασίλισσα.

Η γυναίκα αυτή, που τόσο υπέφερε για τις άπιστιες του συζύγου της, άρχισε ν' ανταπεκρίνεται άξια, στο φλογερό πάθος, που είχε γι' αυτή ο νέος και όμορφος Κύπριος Ίωάννης Μόρφος.

Οι αόλικοι, όταν καταλάσαν την ένοχη συμπάθεια της βασίλισσας, θώρησαν καθήκον να είδωποιήσουν το βασιλιά. Ο Πέτρος γύρισε άμέσως στην Κύπρο για να θεσπισθεί αν οι πληροφορίες τους ήταν αληθινές.

Ήταν όμως τόσο η λύπη κι' η απέλπισία του, που οι ίδιοι οι αόλικοι του τον λυπήθηκαν. Κι' άρχισαν να τον βεβαιώνουν ότι ξεγελάστηκαν, ότι όλα ήταν συκοφαντίες κι' ότι η βασίλισσα δεν είχε πάλαι να τον ελπίσει κι' άφοσμήνη.

Έκείνος όμως δε μπορούσε να ήσυχάζει. Ή άμφοβόλια και ή υποψία του φορμάκων την καρδιά. Έξ αιτίας μάλιστα της κρυφής του λύπης έγινε σκληρός. Οι αόλικοι κι' οι άδωροι άρχισαν να χάνουν την υπομονή τους. Και συζητούσαν κρυφά μεταξύ τους με τί μέσον να εξολοθρεύουν τον κακό βασιλιά.

Ο Πέτρος είχε δυο αδελφούς, τον Ίωάννη της

Η όμορφη Βαβίλιδα

Αντιοχείας και τον Ίάκωβο ντε Λουζινιάν. Οι αόλικοι πρότειναν σ' αυτούς να σκοτώσουν τον Πέτρο, προσπαθώντας να τους δολοφονούν με την ιδέα ότι όταν έβγαينه απ' τη μέση ο αδελφός, θα γινόντουσαν αυτοί κύριοι της Κύπρου, αφού ο διάδοχος ήταν ακόμη παιδί.

Ο Ίωάννης και ο Ίάκωβος δέχτηκαν κι' έτσι μια νύχτα μπήκαν στον κοιτώνα, του βασιλιά, ένω αυτός κοιμόταν και τον σκότωσαν.

Το πρωί ύψωσαν στον πύργο τη βασιλική σημαία κι' άναγγελλαν ότι πέσανε ο βασιλιάς.

Ο λαός τότε φώναζε: «Ζήτω ο βασιλιάς Πέτρος ο δεύτερος!» έννοώντας το μικρό διάδοχο.

Όταν η βασίλισσα Έλεονώρα έμαθε το θάνατο του συζύγου της έγινε ξέω φρενών. «Ο πόνο κι' η όργη της έμοιαζε με λύσσα τήγερως. Κι' άρρίσθηκε να τον εκδικηθεί. Περιμένη λοιπόν την ευκαιρία, γιατί δεν είχε πιά τη δύναμη στα χέρια της.

Ο Ίωάννης της Αντιοχείας περιφρονώντας τα δικαιώματα της νύφης του, έγινε αντίβασιλιάς.

Άξαφνα κηρύχτηκε πόλεμος μεταξύ Κυπρίων και Γενοβέζων. Οι τελευταίοι νίκησαν, έγκαταστάθηκαν στη Λευκωσία, αχμαλώτισαν τον μικρό Πέτρο και τη βασίλισσα την περιώρισαν σ' έναν πύργο, έξω από την πόλη.

Η Έλεονώρα τότε αποφάσισε να δράσει. Ήθελε όμως πρώτα να ελευθερώσει το παιδί της από τους Γενοβέζους και να μάθει ακόμη αν υπήρχαν στη Λευκωσία Κύπριοι πιστοί σ' αυτήν και στο μικρό βασιλιά.

Και μια μέρα κάλεσε τούς ανθρώπους, που ήταν στην υπηρεσία της και τους είπε:

— Ποιός από σας είναι τόσο εφοσιωμένος σέ μένα, ώστε να δεχθεί με κίνδυνο της ζωής του να μ' εξυπηρετήσει;

— Όλοι σάπαιναν. Ένας νέος όμως προχώρησε και είπε στη βασίλισσα:

— Δέσποινι, είμαι πρόθυμος να θυσιαστώ για σά!...

Ήταν ένας λεπτοκαμωμένος νέος και λεγόταν Δημήτρης Δανιήλ. Ήταν γραμματέας της βασίλισσας. Σιγά-σιγά είχε ανάψει στην καρδιά του μια τρελλή αγάπη για την ωραία Έλεονώρα. Κι' έπρεπε τώρα μπροστά της όχι από φόβο, αλλά από χαρά, που θα μπορούσε να θυσιάσει τη ζωή του για τη γυναίκα, που λάτρευε.

Η βασίλισσα τον κτύπησε καλά και έλεγοντας πόσο νέος ήταν αναστέναζε. Δίωταξε να έμπιστευθεί το μυστικό της σ' ένα παιδί. Σκέφτηκε όμως λίγο και είπε:

— Άς φύγουν όλοι κι' άς μείνει ο Δημήτρης!... — Δημήτρη, θέλω να πάς στη Λευκωσία, χωρίς να σε αντιληφθεί κανείς και να μάθεις αν υπάρχουν

ακόμη όπαδοι του μικρού βασιλιά Πέτρο. Ο Δημήτρης υποκλίθηκε και της άπάντησε: — Θα πάω όπου θέλει η βασίλισσά μου και θα κάνω ό,τι θέλει η δέσποινιά μου!...

Φεύγοντας ο Δημήτρης από τον πύργο, μεταμφιέθηκε σέ έσοκο. Πήρε μια στάμνα γεμάτη γάλα και ξεκίνησε για τη Λευκωσία. Έκεί κατάρθωσε να ξεγελάσει τούς φρουρούς και μπήκε στην πόλη από τη μεγάλη πύλη. Μίλησε με πολλούς Κύπριους και έμαθε ότι υπήρχαν στη Λευκωσία πολλοί πιστοί στο μικρό βασιλιά.

Όταν γύρισε και άνέφερε στην Έλεονώρα τις πληροφορίες του, εκείνη ένθουσιάστηκε και του είπε:

— Είσαι όπέρροχος, Δημήτρη!... Είσαι ο πιο γενναίος κι' ο πιο έξυπνος νέος της Κύπρου!... Μα πρέπει να ξαναπάς στη Λευκωσία για να μιλήσεις με τούς έπαθους του γιου του μου, να τούς διαβεβαιώσεις τις όδηγίες της Έλεονώρας, που σε λίγο καιρό, μετά την άποστολή του στον πύργο, οι Κύπριοι ξεσηκώνθηκαν σ' έπαναστασία, έδιωξαν τούς Γενοβέζους και λύτερσαν τον βασιλιά τους.

Η βασίλισσα τον άντάμειψε με άφθονα χρήματα. Τη στιγμή όμως που του τα έδινε, ο Δημήτρης μελαγχολικό και γεμάτο παράπονο.

Τότε η βασίλισσα κατάλαβε ότι δεν ήταν για δυνάστη τη ζωή του. Κι' έσκυψε και του χαμογέλασε γλυκά!...

Η Έλεονώρα, έχοντας τώρα κοντά της το παιδί της, άρχισε πάλι να σκέπτεται πώς να εκδικηθεί τον θάνατο του συζύγου της.

Και με το σκοπό αυτό προσπαθούσε να έμπνεύσει το μίσος στην καρδιά του γιου της έναντιον του θείου του Ίωάννη.

Ο Ίωάννης, που ήξερε το μίσος της νύφης του, κτύπησε πώς να ξεφύγει από την εκδίκησή της. Μα στο τέλος έπεσε στο δίχτυα της. Μια μέρα τον κάλεσε να γευματίσει μαζί της. Κι' εκείνος έκανε την άνοησία να δεχθεί την πρότασή της.

Η βασίλισσα είχε διατάξει να στρώσουν το τραπέζι, στο ίδιο δωμάτιο, όπου ο Ίωάννης είχε σκοτώσει τον αδελφό του.

Η Έλεονώρα κι' ο κουνιάδος της άρχισαν να τρώνε. Σαφνικά, εκείνη, ξεδιπλώνοντας ένα άνδρικό πουκάμισο τον ρώτησε:

— Το άναγνωρίζεις αυτό το πουκάμισο;

Ο Ίωάννης ρίγισε. Είδε στο πουκάμισο λεκές αίματος. Ήταν εκείνο που φορούσε ο αδελφός του, τη νύχτα που τον δολοφόνησε.

Κατάλαβε τότε ότι είχε φάσει ή σειρά του. Κι' εθώς σηκώθηκε και βέλησε να έγχειρίδι του, για να υπερασπιστεί τη ζωή του. Μα δεν πρόφτασε. Πέντε άτρες ώρμησαν, τον χτύπησαν αλύπητα με τα έγχειρίδια τους και τον έσπλωσαν νεκρό.

Η ψυχή της Έλεονώρας δεν ήσυχασε. Ήθελε και κάτι άλλο. Ήθελε να κυβερνάει τον γιού της και την Κύπρο με τρόπο έντελώς δικό της. Στην αρχή ο βασιλιάς Πέτρος το δέχτηκε. Μα όταν μεγάλωσε, άρχισε ν' άνασταθεί με τις αξιώσεις της μητέρας του, που ήταν άτέλειωτες.

Στο τέλος, πρόταξε μια μέρα να πάρουν τη μητέρα του με το ζόρι και να την πάνε σ' ένα πλοίο, που θα τη μετέφερε στη μακρινή πατρίδα της, την Άραγωνία.

Το πλοίο με τη βασίλισσα Έλεονώρα προχώρουσε άργα στη θάλασσα, που σκοτεινιάσε ολοένα, καθώς το θάλας άπλωνότανε τριγύρω!...

Η Έλεονώρα έβλεπε ν' άπομακρύνεται το νησί της Άφροδίτης, που ήταν για μερικό καιρό βασίλισσά του.

Και συλλογιότανε με πικρία ότι όλοι εκεί την είχαν προδώσει: ο άντρας της, οι κουνιάδοι της, το παιδί της.

Κανείς τώρα, στο ωραίο αυτό νησί, δεν λυπόταν για την άναχώρησή της. Κανείς, έκτος ίσως από ένα νεαρό Κύπριο, που δυο φορές κινδύνεψε τη ζωή του για χάρη της!...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣ ΤΗΝ ΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τελειώνοντας τη διήγησή του, ο Ρα. βαλιάνος έξηγει, πώς, ενώ έβρισκόταν σέ κρίσιμη οικονομική θέσι, πήρε την είδοσή του για την κληρονομία κι' έφυγε άμέσως για το Λονδίνο. Ο Όρεσθης έτοιμάει μια πλαστή διαθήκη του Μονγκρένο που όριζε γενικό κληρονόμο του το Ραβαλιάνο, και φροντίζει ώστε να τη δρούν οι άρχες στο σπίτι του Μονγκρένο και να την άναγνωρίσουν ως γνήσια. Έτσι, ο Ραβαλιάνος παίρνει όλα τα λεφτά, έπειτα όμως ο Όρεσθης τον δολοφονεί, τον ληστεύει και έξασα νίζει το πτώμα του. Στο μεταξύ, για να έξασφαλίσει τη θώθειά της Πιερέτης, της έχει υποσχεθεί να την παντρευτεί, μολοντί άνακάλυψε πώς αυτή δηλητηρίασε τη Λιλίνα και πώς σχεδίαζε το ίδιο και για τα παιδιά της. Όταν όμως έδειξε δολοφονεί τον άντρα της, για να μείνει χήρα κι' έλευθερή, αυτός την σκοτώνει μ' ένα άπ' τα δηλητήρια της. Ύστερα παραχωρεί το ξενοδοχείο στο φίλο του Μπέρτο και φύγει με τα δυο παιδιά για το Τουρίνο όπου γίνεται πασίγνωστος και δημοφιλής. Ένώ όμως προσπαθούσε να ξεχάσει τα περασμένα, που τα ξαναφέρνει τώρα μπροστά του ή ξαφνική εμφάνιση της Λυτίας. Και τρέμει μήπως άποκαλυφθεί το έγκλημά του. Η Λυτία έχει πιάσει δουλειά στο κατάστημα όπου εργάζεται και ή Ρίτα, ή κόρη του μπαρμπα-Λούκα. Οι οικογένειές τους συγκατοικούν κι' έχουν συνδεθεί με στενή φιλία. Γυρίζοντας μαζί απ' τη δουλειά τους, οι δυο κοπέλλες συναντούν δυο νέους, που τις παρακολουθούν από τότε τακτικά και ζητάει ευκαιρία για να τούς μιλήσουν. Ο ένας απ' αυτούς είναι ο γιός του Όρεσθι Πιέτρο, ο Τζοβάννι, κι' ο άλλος ο Αντόλφο Βούλφ, γιός πλουσίου διονυχίου. Ο πρώτος ένδιαφέρεται για τη Ρίτα, κι' ο δεύτερος για τη Λυτία. Η Ροσάννα Βούλφ, μητέρα του Αντόλφο, είναι ή μοιχευμένη αδελφή του Ρικάρντο Ραβαλιάνο, τον πατέρα της Λυτίας.

Μολοντί είχε περάσει τα 40, έμενε ακόμη πολύ όμορφη — ψηλόγυνη με ωραιότατα μάτια.

Καθώς έκανε να μπει στο σαλόνι, ο Αντόλφο άκουσε τη φωνή της μητέρας του να λέν, νευριασμένη, στην καμαριέρα της:

— Όχι, δεν είν' αυτή ή κορδέλλα που διάλεξα. Έκανε λάθος ή υπάλληλος. Πήγαίνε την πίσω και πές σ' αυτή την ήλιθια να προσέχει στο έξης πιο πολύ, αν δε θέλει να χάσει το μαγαζί την πελάστια του εξ αιτίας της!

Ο Αντόλφο ήπικε στο δωμάτιο. Βλέποντάς τον, ή μητέρα του ξαναβρήκε το χαμόγελό της. Τον φίλησε και τον ρώτησε:

— Πού ήσουν, αγόρι μου; — Με το Τζοβάννι Πιέτρο!...

Του είπες πώς, την έρχομνη βδομάδα, θα δώσουμε ένα χορό, γιατί κλείνεις τα 20 χρόνια σου, και πώς θα ευχαριστηθούμε πολύ αν έρθη, με τον πατέρα του και την αδελφή του;

— Όχι, το ξέχασα. — Μα έξερεις πώς ο πατέρας σου θέλει να σχετισθεί με τον κ. Πιέτρο... κι' εγώ πάλι, από τότε που γνώρισα σέ κάποιο σπίτι την κόρη του, έπλασα ένα όνειρο που έπιζα να πραγματοποιηθεί.

Ο Αντόλφο είχε καθήσει κοντά στη μητέρα του και την κτύπαζε χαμογελώντας.

— Το μαντεύω, τ' όνειρό σου, της είπε. Η έσοποίησις Πιέτρο σου φαίνεται ιδεώδης νύφη!

—Ναι! Μήπως ξέρεις εσύ καμιά άλλη κοπέλλα, που άποσφαιρεί και πιά άξια;

— Παράλκνεις ν' άναστέλλεις και

τη μεγάλη προίκα της, παρατήρησε ο νέος.

Η Ροσάννα δάγκασε τα χείλη της. Την είχε προσβάλει αυτή ή φοβή του γιου της.

Είσαι άρεκτα πλούσιος, ώστε να μη χορεύεσαι να κυνηγάς προίκες! φώναξε, άνασκητώντας άγέροχη το κεφάλι της.

Ο Αντόλφο χαμογέλασε πάλι.

Τότε λοιπόν θα μου επιτρέψεις, αν άγαπήσω καμιά ή φαχιά κοπέλλα, να την παντρευτώ;

Η μητέρα του έσπασε τα φρύδια της, από κρυφό θυμό.

Μη λές άνοησίες, Αντόλφο, πρόφερε. Και κτύπαζε την κνήμη τέτοια κουτουράδα, γιατί δεν πρόκειται ποτέ να δώσω τη συγκατάθεσή μου για ένα γάμο που δε θα τον εγκρίνω! Παρά να μπει στο σπίτι μου καμιά απ' αυτές τις τυχοδιώκτριες, που κυττάνε να μπλέκουν τους πλούσιους νέους σάν έσένα, καλλίτερα να την πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!

Ο Αντόλφο άνασκήκωσε τούς ώμους του.

Τί τραγικά που τα λές, καυμένη μαμά! φώναξε. Ένοιω σου όμως, δεν πρόκειται να σέ σπρώξω ως αυτό το σημείο... Σε παρακαλώ μονάχα να μη μου μιλάς για γάμο, για την ώρα. Θέλω να γλεντήσω τη ζωή μου, όπως κι' ο Τζοβάννι. Λοιπόν, άς τ' άφίσουμε αυτά, και πές μου καλλίτερα γιατί γκρινιάζεις με την καμαριέρα, όταν ήπικα;

Μα όχι, δεν τα είχα με την καμαριέρα, αλλά με μία ήλιθια υπάλληλο του μαγαζιού «Ο Μεγάλος Κόσμος», γιατί μουστειλε άλλη απ' την κορδέλλα που είχα διαλέξει.

— Τί σέχει έχει ο κόμης μ' όλ' αυτά, πρόφερε με πνιγμένη φωνή.

Μα είνε ο τύπος του κοσμικού γλεντζέ, που θαυμάζει τις κυρίες της άριστοκρατίας όπως και τις άπλες μοδιούτρες.

Η Ροσάννα άναπνευσε μ' άνακούφισι. Η φυσιογνωμία της ήρμησε.

Ο κόμης δεν είνε παράδειγμα για μίμηση, είπε άργα.

— Τρεχάτε παιδιά... Είναι ή ώρα, που θα πάρεθ το μπάγιο της δ' Άλβη!...

— Ιατί, μαμά; διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Έγώ άπενατίας θά-θελα να τον πάω για υπόδειγμα, να χαρώ τη ζωή μου όπως αυτός, χωρίς να δημιουργήσω ποτέ σοβαρούς δεσμούς.

Η Ροσάννα σηκώθηκε. Μια σκοτεινή λάμψη υπήρχε μέσα στα μάτια της.

—Ότάνει! είπε ξερά. Σήμερα μου λές πρόγραμμα που δεν ταιριάζουν για την ηλικία σου και την άνατροφή σου! Σίγουρα, ο φίλος σου ο Τζοβάννι δε θα σέπτεται σάν έσένα.

— Ό Τζοβάννι έχει καλές αισθήματα... όπως κι' εγώ. Κανείς απ' τούς δυο μας δεν πρόκειται να κάνει θεληματικά κακό σέ άνθρωπο. Μα και συ τώρα, που είσαι άνώτερη γυναίκα και άσχολησαι με τόσα φιλανθρωπικά έργα, πρέπει να φανής έπικειρά για μία φαχιά κοπέλλα, που έκανε άπλως ένα μικρό λάθος στη δουλειά της.

— Έξακολουθώ λοιπόν να την υπερασπίζομαι;

— Πάντα υπερασπίζομαι τούς αδύνατους... Πήγαίνω τώρα ν' άλλω, μαμά, για το φαγητό.

Όταν έφυγε ο γιός της, ή κ. Βούλφ έμεινε για μερικά στιγμές με το κεφάλι γυρισμένο στο στήθος της. Ύστερα τ' άνασκήκωσε και κτύπαζε γύρω της, με μάτια δακρυσμένα.

Μήπως υποπτεύεται... μουρμούρισε. Μήπως ξέρει τίποτα;... Όχι, δε θα το επιτρέψω ο Θεός. Πρέπει πάντως να μιλήσω στο Φόλκο. Είν' ανάγκη!

Έπλυνε το πρόσωπό της και τα μάτια της, πουντορισμένα, βεβαιώθηκε πως δεν έδειχνε πιά κανένα σημείο συγκινήσεως, κι' ύστερα πήγε στην τραπεζαρία, λέγοντας με το νου της πεισματικά:

«Πρέπει να τιμωρηθώ αυτή ή παλητόρα! Πρέπει να τιμωρηθώ!»

Β'

Όταν ή Ρέντζα άλλαξε σπίτι, πήρε το οικογενειακό της όνομα, γιατί της φαίνόταν πώς το επίθετο Ραβαλιάνο της έρενε δυστυχία. Κι' έτσι, ή Ρίτα παρουσιάσε τη φίλη της στο κατάστημα ως Λυτία Μπόλτον.

Το μικρό διαμέρισμα της Ρέντζα έπικονούνησε με το Λούκα, κι' έτσι οι δυο οικογένειες ζούσαν μαζί.

Οι κοπέλλες κοιμόταν στην ίδια κάμαρα. Έν' άλλα δωμάτια, πολύ μεγάλο, χωσίμενο για κρεβατοκάμαρα της γήρας και τραπεζαρία. Ο Λούκα έμεινε σέ μια καμαρούλα δίπλα στην κουζίνα, όπου μπορούσε να υπαγοδαίνει χωρίς να ένοχληση κανένα.

Η Ρέντζα έβρισκε ωραία κεντήματα, για ένα κατάστημα που της είχε συστήσει ο Λούκα.

Είχε άγαπήσει άμέσως τη Ρίτα, σάν δεύτερη κόρη της. Μα κι' εκείνη την ένοιωσε σάν μητέρα της.

Έτσι, οι δυο κοπέλλες άγαπήθηκαν σάν άδελφές. Η Ρίτα, με τον άνευρητικό χαρακτήρα της, είχε ανάλαβε την προστασία της πιά αδύνατη Λυτία.

Σε ώρα που λείπανε κι' οι δυο στη δουλειά τους, ή Ρέντζα διη-

γήθηκε στο Λούκα δηλ την πονεμένη ιστορία της.

—Είπε μυστήριο ή εξοφάνισι του συζύγου σας συμπεριέφερε εκείνος. Ξέρω όμως αρκετούς, στην αστυνομία. Θα τους παρακαλέσω να ενδοαφροδύνουν. Και ίσως ν' ανακαλυφθεί μια μέρα η αλήθεια.

—Μακάρι! Αν μπορούσα να ξαναβρω τον άντρα μου και τα πλούτη του, θα γινόταν πλούσια και η Ρίτα σας, γιατί θ' αποτελούσαμε πιά μια και μόνη οικογένεια.

Τρεις μέρες μετά την συνάντησι των κοριτσιών με τους δυο νέους, κατά τις 8 το βράδυ, η Ρέντζα έδωσαν το τραπέζι και έτοιμαζε το λιτό δείπνο, όταν μπήκαν οι κοπέλλες και τη φίλησαν τρυφερά.

—Επειτα από λίγο έφαγε κι' ο Λούκα και κάθισαν όλοι στο τραπέζι. Μια σούπα από λάχανα και φασόλια σκόρπιζε γύρω την δρεχτική μυρωδιά της. Η άνοστη θερμάστρα γέμισε το δωμάτιο με μια γλυκεία ζεστασιά.

—Κάνει κρύο, είπε ο Λούκα τρίτοντας τα χέρια του. Έδώ όμως μου φαίνεται παράδεισος!

—Αφού φαίνεται η σούπα, πρόσθεσε:

—Είσατε τέλεια μαγειρίσσια, Ρέντζα! Φτιάχνετε κάτι σούπες που ανασταίνουν πεθαμένους... "Αχ, εύλογημην να είναι η βραδιά εκείνη που συνώδεμα την κορούλα σας στο σπίτι σας. Ήταν εύλογια για μένα και για τη Ρίτα μου.

—Η Ρέντζα χαμογέλασε.

—Εγώ θέλω να το πω αυτό! φώναξε. Αν η κόρη μου κι' εγώ δεν είμαστε πιά μόνες κι' εγκαταλειμμένες στον κόσμο, το κραστόμε σε σας.

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Θάλεγε κανείς πως αυτή η κυρία είχε ένα προσωπικό μίσος έναντι μου, παρατήρησε η Λύντια. Με κύτταξε με τόσο κακία, σαν να θέλε να με δολοφονήσει με τις ματιές της!

—Βούλφα... Μουρούρισε η Ρέντζα. Δε θυμάμαι να έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

—Θα προσπαθήσω να μάθω ποιά είν' αυτή η κυρία, πρόσφερε άναμεια στα δόντια του ο Λούκα. Κι' αν βρω κάτι εις βάρος της, θα της δώσω να καταλάβη... Η Ρίτα άνασκήκωσε τους ώμους της.

—Εγώ πιστεύω πως είνε προτιμώτερο να μην ασχοληθούμε πιά μαζί της, είπε.

Το φαγητό είχε τελειώσει. Τα κορίτσια σηκώθηκαν, για να ξεστρώσουν το τραπέζι και να ταχτοποιήσουν τα διάφορα πράγματα.

Είχε ξεχαστή πιά το έπεισόδιο που συνέβη στη Λύντια.

—Αλλά οι δυο κοπέλλες είχαν, αυτό το βράδυ, κάτι άλλο που τις απασχολούσε κυνά. Στο γυρισμό τους, η θυρωρός είχε δώσει στην καθεμιά τους ένα γράμμα, που είχε φτάσει ταχυδρομικώς.

Το πρώτο, κοκκινίζοντας, κι' ενώ ανέβαιναν τη σκάλα, η Λύντια ρώτησε δειλά:

—Νά τα δείξουμε στη μαμά...

—Καλλίτερα να τα διαβάσουμε πρώτα, απάντησε η Ρίτα, "Υστερα θ' αποφασίσουμε.

Όταν λοιπόν, μετά το φαγητό, δοθήκαν μονάχα στην κάμαρά τους, έβγαλε καθεμιά τους το γράμμα της και ξαναδιάβασε την επιγραφή του σκελλού.

Η Ρίτα άνοιξε πρώτη το δικό της και διάβασε δυνατά:

—«Δεσποινίς. Θα με θεωρήσετε ίσως πολύ τολμηρό, πρόπερ όμως να σας εκφράσω τα αισθήματά μου. Δε χρειάζεται να σας το πω πως σας αγαπώ, γιατί θα τοχετε καταλάβει. Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε ίσως, είνε η έκτιμησι κι' ο σεβασμός που τρέφω για σας.

—Τέτοια είνε η κυρία Βούλφ, συνέχισε η Ρίτα. Δε συμπονέει κανένα, δε συγχωρεί καμιά ασηρομιάδα... Ξαναήρθε σήμερα στο μαγαζί κι' εξεδήλωσε την εκπληξί της, γιατί η Λύντια βρισκόταν ακόμα στη θέση της.

—Ευτυχώς, ήμουν μπροστά, εκείνη την ώρα, και της απάντησα όπως της αξίζει, χωρίς να την προσβάλω πάντως. Οι συνάδελφοί μου με υποστηρίζανε. Ένας απ' τους προϊσταμένους μας έτρεξε να δει τι συνέβαινε. Κι' όταν του εξήγησα, δήλωσε στην κυρία πως ήταν άδικη η απαίτησι της και πως θα προκαλούσε τις διαμαρτυρίες όλου του προσωπικού του καταστήματος, αν συμμορφωνότανε μ' αυτήν.

—Η κυρία είπε τότε πως δε θα ξαναπατήση το πόδι της σ' ένα μαγαζί, όπου οι υπάλληλοι κάνουν τ' αφεντικά. Γύρισε ύστερα τις πλάτες της κι' έφυγε. Άλλ' ο διευθυντής δεν έδωσε σημασία. Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Θάλεγε κανείς πως αυτή η κυρία είχε ένα προσωπικό μίσος έναντι μου, παρατήρησε η Λύντια. Με κύτταξε με τόσο κακία, σαν να θέλε να με δολοφονήσει με τις ματιές της!

—Βούλφα... Μουρούρισε η Ρέντζα. Δε θυμάμαι να έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

—Θα προσπαθήσω να μάθω ποιά είν' αυτή η κυρία, πρόσφερε άναμεια στα δόντια του ο Λούκα. Κι' αν βρω κάτι εις βάρος της, θα της δώσω να καταλάβη... Η Ρίτα άνασκήκωσε τους ώμους της.

—Εγώ πιστεύω πως είνε προτιμώτερο να μην ασχοληθούμε πιά μαζί της, είπε.

Το φαγητό είχε τελειώσει. Τα κορίτσια σηκώθηκαν, για να ξεστρώσουν το τραπέζι και να ταχτοποιήσουν τα διάφορα πράγματα.

Είχε ξεχαστή πιά το έπεισόδιο που συνέβη στη Λύντια.

—Αλλά οι δυο κοπέλλες είχαν, αυτό το βράδυ, κάτι άλλο που τις απασχολούσε κυνά. Στο γυρισμό τους, η θυρωρός είχε δώσει στην καθεμιά τους ένα γράμμα, που είχε φτάσει ταχυδρομικώς.

Το πρώτο, κοκκινίζοντας, κι' ενώ ανέβαιναν τη σκάλα, η Λύντια ρώτησε δειλά:

—Νά τα δείξουμε στη μαμά...

—Καλλίτερα να τα διαβάσουμε πρώτα, απάντησε η Ρίτα, "Υστερα θ' αποφασίσουμε.

Όταν λοιπόν, μετά το φαγητό, δοθήκαν μονάχα στην κάμαρά τους, έβγαλε καθεμιά τους το γράμμα της και ξαναδιάβασε την επιγραφή του σκελλού.

Η Ρίτα άνοιξε πρώτη το δικό της και διάβασε δυνατά:

—«Δεσποινίς. Θα με θεωρήσετε ίσως πολύ τολμηρό, πρόπερ όμως να σας εκφράσω τα αισθήματά μου. Δε χρειάζεται να σας το πω πως σας αγαπώ, γιατί θα τοχετε καταλάβει. Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε ίσως, είνε η έκτιμησι κι' ο σεβασμός που τρέφω για σας.

—Τέτοια είνε η κυρία Βούλφ, συνέχισε η Ρίτα. Δε συμπονέει κανένα, δε συγχωρεί καμιά ασηρομιάδα... Ξαναήρθε σήμερα στο μαγαζί κι' εξεδήλωσε την εκπληξί της, γιατί η Λύντια βρισκόταν ακόμα στη θέση της.

—Ευτυχώς, ήμουν μπροστά, εκείνη την ώρα, και της απάντησα όπως της αξίζει, χωρίς να την προσβάλω πάντως. Οι συνάδελφοί μου με υποστηρίζανε. Ένας απ' τους προϊσταμένους μας έτρεξε να δει τι συνέβαινε. Κι' όταν του εξήγησα, δήλωσε στην κυρία πως ήταν άδικη η απαίτησι της και πως θα προκαλούσε τις διαμαρτυρίες όλου του προσωπικού του καταστήματος, αν συμμορφωνότανε μ' αυτήν.

—Η κυρία είπε τότε πως δε θα ξαναπατήση το πόδι της σ' ένα μαγαζί, όπου οι υπάλληλοι κάνουν τ' αφεντικά. Γύρισε ύστερα τις πλάτες της κι' έφυγε. Άλλ' ο διευθυντής δεν έδωσε σημασία. Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Θάλεγε κανείς πως αυτή η κυρία είχε ένα προσωπικό μίσος έναντι μου, παρατήρησε η Λύντια. Με κύτταξε με τόσο κακία, σαν να θέλε να με δολοφονήσει με τις ματιές της!

—Βούλφα... Μουρούρισε η Ρέντζα. Δε θυμάμαι να έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

—Θα προσπαθήσω να μάθω ποιά είν' αυτή η κυρία, πρόσφερε άναμεια στα δόντια του ο Λούκα. Κι' αν βρω κάτι εις βάρος της, θα της δώσω να καταλάβη... Η Ρίτα άνασκήκωσε τους ώμους της.

—Εγώ πιστεύω πως είνε προτιμώτερο να μην ασχοληθούμε πιά μαζί της, είπε.

Το φαγητό είχε τελειώσει. Τα κορίτσια σηκώθηκαν, για να ξεστρώσουν το τραπέζι και να ταχτοποιήσουν τα διάφορα πράγματα.

Είχε ξεχαστή πιά το έπεισόδιο που συνέβη στη Λύντια.

—Αλλά οι δυο κοπέλλες είχαν, αυτό το βράδυ, κάτι άλλο που τις απασχολούσε κυνά. Στο γυρισμό τους, η θυρωρός είχε δώσει στην καθεμιά τους ένα γράμμα, που είχε φτάσει ταχυδρομικώς.

Το πρώτο, κοκκινίζοντας, κι' ενώ ανέβαιναν τη σκάλα, η Λύντια ρώτησε δειλά:

—Νά τα δείξουμε στη μαμά...

—Καλλίτερα να τα διαβάσουμε πρώτα, απάντησε η Ρίτα, "Υστερα θ' αποφασίσουμε.

Όταν λοιπόν, μετά το φαγητό, δοθήκαν μονάχα στην κάμαρά τους, έβγαλε καθεμιά τους το γράμμα της και ξαναδιάβασε την επιγραφή του σκελλού.

Η Ρίτα άνοιξε πρώτη το δικό της και διάβασε δυνατά:

—«Δεσποινίς. Θα με θεωρήσετε ίσως πολύ τολμηρό, πρόπερ όμως να σας εκφράσω τα αισθήματά μου. Δε χρειάζεται να σας το πω πως σας αγαπώ, γιατί θα τοχετε καταλάβει. Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε ίσως, είνε η έκτιμησι κι' ο σεβασμός που τρέφω για σας.

—Τέτοια είνε η κυρία Βούλφ, συνέχισε η Ρίτα. Δε συμπονέει κανένα, δε συγχωρεί καμιά ασηρομιάδα... Ξαναήρθε σήμερα στο μαγαζί κι' εξεδήλωσε την εκπληξί της, γιατί η Λύντια βρισκόταν ακόμα στη θέση της.

—Ευτυχώς, ήμουν μπροστά, εκείνη την ώρα, και της απάντησα όπως της αξίζει, χωρίς να την προσβάλω πάντως. Οι συνάδελφοί μου με υποστηρίζανε. Ένας απ' τους προϊσταμένους μας έτρεξε να δει τι συνέβαινε. Κι' όταν του εξήγησα, δήλωσε στην κυρία πως ήταν άδικη η απαίτησι της και πως θα προκαλούσε τις διαμαρτυρίες όλου του προσωπικού του καταστήματος, αν συμμορφωνότανε μ' αυτήν.

—Η κυρία είπε τότε πως δε θα ξαναπατήση το πόδι της σ' ένα μαγαζί, όπου οι υπάλληλοι κάνουν τ' αφεντικά. Γύρισε ύστερα τις πλάτες της κι' έφυγε. Άλλ' ο διευθυντής δεν έδωσε σημασία. Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Θάλεγε κανείς πως αυτή η κυρία είχε ένα προσωπικό μίσος έναντι μου, παρατήρησε η Λύντια. Με κύτταξε με τόσο κακία, σαν να θέλε να με δολοφονήσει με τις ματιές της!

—Βούλφα... Μουρούρισε η Ρέντζα. Δε θυμάμαι να έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

—Θα προσπαθήσω να μάθω ποιά είν' αυτή η κυρία, πρόσφερε άναμεια στα δόντια του ο Λούκα. Κι' αν βρω κάτι εις βάρος της, θα της δώσω να καταλάβη... Η Ρίτα άνασκήκωσε τους ώμους της.

—Εγώ πιστεύω πως είνε προτιμώτερο να μην ασχοληθούμε πιά μαζί της, είπε.

Το φαγητό είχε τελειώσει. Τα κορίτσια σηκώθηκαν, για να ξεστρώσουν το τραπέζι και να ταχτοποιήσουν τα διάφορα πράγματα.

Είχε ξεχαστή πιά το έπεισόδιο που συνέβη στη Λύντια.

—Αλλά οι δυο κοπέλλες είχαν, αυτό το βράδυ, κάτι άλλο που τις απασχολούσε κυνά. Στο γυρισμό τους, η θυρωρός είχε δώσει στην καθεμιά τους ένα γράμμα, που είχε φτάσει ταχυδρομικώς.

Το πρώτο, κοκκινίζοντας, κι' ενώ ανέβαιναν τη σκάλα, η Λύντια ρώτησε δειλά:

—Νά τα δείξουμε στη μαμά...

—Καλλίτερα να τα διαβάσουμε πρώτα, απάντησε η Ρίτα, "Υστερα θ' αποφασίσουμε.

Όταν λοιπόν, μετά το φαγητό, δοθήκαν μονάχα στην κάμαρά τους, έβγαλε καθεμιά τους το γράμμα της και ξαναδιάβασε την επιγραφή του σκελλού.

Η Ρίτα άνοιξε πρώτη το δικό της και διάβασε δυνατά:

—«Δεσποινίς. Θα με θεωρήσετε ίσως πολύ τολμηρό, πρόπερ όμως να σας εκφράσω τα αισθήματά μου. Δε χρειάζεται να σας το πω πως σας αγαπώ, γιατί θα τοχετε καταλάβει. Έκείνο όμως που δεν καταλάβατε ίσως, είνε η έκτιμησι κι' ο σεβασμός που τρέφω για σας.

—Τέτοια είνε η κυρία Βούλφ, συνέχισε η Ρίτα. Δε συμπονέει κανένα, δε συγχωρεί καμιά ασηρομιάδα... Ξαναήρθε σήμερα στο μαγαζί κι' εξεδήλωσε την εκπληξί της, γιατί η Λύντια βρισκόταν ακόμα στη θέση της.

—Ευτυχώς, ήμουν μπροστά, εκείνη την ώρα, και της απάντησα όπως της αξίζει, χωρίς να την προσβάλω πάντως. Οι συνάδελφοί μου με υποστηρίζανε. Ένας απ' τους προϊσταμένους μας έτρεξε να δει τι συνέβαινε. Κι' όταν του εξήγησα, δήλωσε στην κυρία πως ήταν άδικη η απαίτησι της και πως θα προκαλούσε τις διαμαρτυρίες όλου του προσωπικού του καταστήματος, αν συμμορφωνότανε μ' αυτήν.

—Η κυρία είπε τότε πως δε θα ξαναπατήση το πόδι της σ' ένα μαγαζί, όπου οι υπάλληλοι κάνουν τ' αφεντικά. Γύρισε ύστερα τις πλάτες της κι' έφυγε. Άλλ' ο διευθυντής δεν έδωσε σημασία. Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Αξίζει αλήθινά ένα μάθημα, η στρίγγλα! Ξέσπασε ο Λούκα. Μπαράβω που της τώδωσες, Ρίτα! Είπε μάλιστα πως θα ήταν μισο-τρέλλη!

—Θάλεγε κανείς πως αυτή η κυρία είχε ένα προσωπικό μίσος έναντι μου, παρατήρησε η Λύντια. Με κύτταξε με τόσο κακία, σαν να θέλε να με δολοφονήσει με τις ματιές της!

—Βούλφα... Μουρούρισε η Ρέντζα. Δε θυμάμαι να έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

—Θα προσπαθήσω να μάθω ποιά είν' αυτή η κυρία, πρόσφερε άναμεια στα δόντια του ο Λούκα. Κι' αν βρω κάτι εις βάρος της, θα της δώσω να καταλάβη... Η Ρίτα άνασκήκωσε τους ώμους της.

—Εγώ πιστεύω πως είνε προτιμώτερο να μην ασχοληθούμε πιά μαζί της, είπε.

Το φαγητό είχε τελειώσει. Τα κορίτσια σηκώθηκαν, για να ξεστρώσουν το τραπέζι και να ταχτοποιήσουν τα διάφορα πράγματα.

Είχε ξεχαστή πιά το έπεισόδιο που συνέβη στη Λύντια.

Η ΜΠΑΡΝΤΟ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

—Όπως γράφαμε πρό ημερών, όταν οι δημοσιογράφοι ρώτησαν την Μπέ.Μπέ, ποιά στάρ θεωρεί σαν διάδοχο της, τώρα, που πρόκειται να εγκαταλείψη την θρόνη, εκείνη υπέδειξε την 'Ιταλίδα Κλαούντια Καρντινάλε. Οι δυο γόσσες συναντήθηκαν πρό ημερών για πρώτη φορά σε μια διεθνή κινηματογραφική γιορτή, στις Βρυξέλλες. 'Η γιορτή στην οποία πήραν ενεργό μέρος οι διασημότεροι καλλιτέχνες παρουσιάζοντας ενούμενα ακροβατικά ή άλλα τελειώσα σχετικά με τις καλλιτεχνικές τους ικανότητες τελειώσε με την άπνομη βραδείων και τιμητικών διακρίσεων. Τα περισσότερα, τέσσερα εν όλω, τα πήρε η Μπέ.Μπέ, ενώ η Κλαούντια περιώριστηκε σ' ένα, που της δόθηκε για την έρμηνεία της στο φίλμ «Το κορίτσι με τη θαλίτσα».

—Όχι, όχι, σε βεβαιώ! Μα τα λόγια του με τρυμάσανε.

—Τί σου είπε; "Ας ακούσουμε.

—'Ηρθε να σου μιλήσω για σοδορά πράγματα.

—Θα σου είπαν ίσως πως είμαι άμετανόητος άμαρτωλός! φώναξε γελώντας ο Φόλκο. Κι' ότ δαχόχκα στο άτελιό μου την ώρα κήρυγμα Εύα.

—'Η Ροσάννα έγινε κατακόκκινη, σαν τη φωτιά.

—Πώς! "Ηρθε εδώ; ρώτησε, πλησιάζοντας ζωηρά το φίλο της.

—Δεν τόξερες;

—Όχι. Τώρα το μαθαίνω...

Και τί ήρθε να κάνει;

—'Ηθελε να πληροφορηθώ από μένα αν ο κ. Πιέτρο είχε αδελφή κι' επιθυμούσε ακόμη να μάθω για το παρελθόν του.

—Και σου τί απάντησε;

—Την αλήθεια; ότi άγνοούσα αν είχε αδελφή κι' ότi δεν ξέρω για το παρελθόν του περισσότερα απ' ότi ξέρεi όλος ο κόσμος.

—Δεν ξέρω. Μου είπε μόνο πως την είχαν γελάσει, ίσως, μιλώντας της για μια αδελφή του πρώτi. Έχω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοδορό.

—Όταν το διάβασε, άνασκήκωσε τους ώμους του και μουρούρισε:

—Εν'ή πάλι καμιά από κείνες τις φαντασιοληξίες, που αρχίζουν να με κουράζουν. Δεν καταλαβαίνει αυτή η γυναίκα ότi γεράμε κι' ότi είναι γελοίες οι ήλξεις, προκειμένου για ανθρώπους που σχετίζονται πάνω από 20 χρόνια, όπως εμείς!

—Πάντως, το πρώτi της Παρασκευής, βρισκόταν από τις 9 στο άτελιό του, ζεστό και γεμάτο ήλιες ευωδίες — γιατί του άρεσαν πολύ τ' άρώματα.

—Ακούστηκε έλαφοά θήματα, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ή κ. Βούλφ.

—Ο Φόλκο έπιασε τ' άνωποφωτισμένο νέριό της και τ' άπλωσε με:

—Μα πές μου τώρα, τί είν' αυτό που σε άναστατώνει; Γιατί σε βλέπω κατάχλωμο!

—'Η Ροσάννα κύτταξε γύρω της, σαν να φοβόταν μήπως την άκούσουνε, κι' ύστερα τόν τράβηξε πιό κοντά της και του ψιθύρισε σ' αυτό:

—Φοβάμαι πως ύποπτεύεται ό 'Αντόλφο, ή ίσως τ' άξερει όλα...

—Αυτή τη φορά, ό κόμης χλώμιασε.

—Διάβολε! φώναξε. "Έκανες καμιά άπνονησ!

—'Οχι, όχι, σε βεβαιώ! Μα τα λόγια του με τρυμάσανε.

—Τί σου είπε; "Ας ακούσουμε.

—'Ηρθε να σου μιλήσω για σοδορά πράγματα.

—Θα σου είπαν ίσως πως είμαι άμετανόητος άμαρτωλός! φώναξε γελώντας ο Φόλκο. Κι' ότ δαχόχκα στο άτελιό μου την ώρα κήρυγμα Εύα.

—'Η Ροσάννα έγινε κατακόκκινη, σαν τη φωτιά.

—Πώς! "Ηρθε εδώ; ρώτησε, πλησιάζοντας ζωηρά το φίλο της.

—Δεν τόξερες;

—Όχι. Τώρα το μαθαίνω...

Και τί ήρθε να κάνει;

—'Ηθελε να πληροφορηθώ από μένα αν ο κ. Πιέτρο είχε αδελφή κι' επιθυμούσε ακόμη να μάθω για το παρελθόν του.

—Και σου τί απάντησε;

—Την αλήθεια; ότi άγνοούσα αν είχε αδελφή κι' ότi δεν ξέρω για το παρελθόν του περισσότερα απ' ότi ξέρεi όλος ο κόσμος.

—Δεν ξέρω. Μου είπε μόνο πως την είχαν γελάσει, ίσως, μιλώντας της για μια αδελφή του πρώτi. Έχω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοδορό.

—Όταν το διάβασε, άνασκήκωσε τους ώμους του και μουρούρισε:

—Εν'ή πάλι καμιά από κείνες τις φαντασιοληξίες, που αρχίζουν να με κουράζουν. Δεν καταλαβαίνει αυτή η γυναίκα ότi γεράμε κι' ότi είναι γελοίες οι ήλξεις, προκειμένου για ανθρώπους που σχετίζονται πάνω από 20 χρόνια, όπως εμείς!

—Πάντως, το πρώτi της Παρασκευής, βρισκόταν από τις 9 στο άτελιό του, ζεστό και γεμάτο ήλιες ευωδίες — γιατί του άρεσαν πολύ τ' άρώματα.

—Ακούστηκε έλαφοά θήματα, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ή κ. Βούλφ.

—Ο Φόλκο έπιασε τ' άνωποφωτισμένο νέριό της και τ' άπλωσε με:

—Μα πές μου τώρα, τί είν' αυτό που σε άναστατώνει; Γιατί σε βλέπω κατάχλωμο!

—'Η Ροσάννα κύτταξε γύρω της, σαν να φοβόταν μήπως την άκούσουνε, κι' ύστερα τόν τράβηξε πιό κοντά της και του ψιθύρισε σ' αυτό:

—Φοβάμαι πως ύποπτεύεται ό 'Αντόλφο, ή ίσως τ' άξερει όλα...

—Αυτή τη φορά, ό κόμης χλώμιασε.

—Διάβολε! φώναξε. "Έκανες καμιά άπνονησ!

μου, λέγοντάς του: «Σκότωσε το, ή λείε ψέματα!»

—'Ο Φόλκο είχε σκεπαστεί, είχε σταυρωσει τα χέρια του στο στήθος και χαμογέλουσε περιφρονητικά.

—'Ησυχασε, είπε ψυχρά, δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος για σένα. Κι' αν ήπληξε, γεροδεμένος, νευρώδης, με ματία ζωηρά, δόντια ύπεροχα και κατάμαυρα μαλλιά.

Καταγόταν από πολύ παλιά άριστοκρατική οικογένεια κι' είχε κληρονομήσει μια τεράστια περιουσία απ' τόν πατέρα του. Καθώς όμως είχε μείνει όρφανός από τα 20 χρόνια του, έκανε μια ζωή τόσο εύθυμη, με τέτοια τρελλά έξοδα για τις γυναίκες και τ' άλογα, έλασε τόσο στα χαρτιά, ώστε στα 30 θα είχε μείνει άπένταρος. Ευτυχώς όμως, χορτασμένος πιά απ' όλα, βρήκε τη δύναμη θελήσεως που χρειαζόταν για να σταματήσει στο χείλος της καταστροφής.

Τού έμεινε ένα εισόδημα από 20 χιλιάδες λιρέττες το χρόνο, άκετό για να κρατήσει όπωσδήποτε τη θέση του στην κοινωνία. 'Αντί για ένα ύποθεκμενο μέγαρο, περιορίστηκε σ' ένα διαμίσματα εγγύην, όπου συγκέντρωσε τα καλλίτερα έπιπλά του. 'Αντί για ιδιωτικό αυτοκίνητο πολυτελείας, χρησιμοποίησε το λεωφορείο.

—'Απ' τούς ύπηρετες του, κράτησε ένα μονάχο, το Ρένο. Πήρε δε στο σπίτι του και τη μητέρα του τελευταία, μια τίμια κι' εργατική χήρα, που του ήταν άφοσιωμένη όσο κι' ο γιός της.

Μερικές κυρίες που θέλανε να παντρεύονταν το Φόλκο, του κάνανε δελεαστικές προτάσεις. Μα εκείνος τούς δήλωσε πως δεν ένούσε να χάση την έλευθερία του.

—'Εκτός απ' την έλκυστική έμφάνισι, είχε και πολύ πνεύμα, μαζί με την το λεπτό χιούμορ που τραβεί και γοητεύει σχεδόν όλες τις γυναίκες.

Τόν είχαν ποτέ ζεπεσμού του, όταν πιά είχε φτάσει στο χείλος της άβυσσου και πριν ακόμη συγκρατηθί και τραβηχτή πίσω, ό κόμης Φόλκο γνώριζε τη Ροσάννα Βούλφ, που ήταν μια ώραιότητα κι' έξυπνη γυναίκα, σύζυγος από δυο χρόνια του πλούσιου διομηχάνου Βούλφ. Και δεν άργησε να την κάνει φιλενάδα του.

—'Οστόσο, εκείνη φρόντισε να μην προδοθή ποτέ το μυστικό της και μπόρεσε έτσι να διατηρήση τη γενική έκτιμησι.

Οι σχέσεις αυτές είχαν άρχισι σε ένα χρόνο πριν γεννηθί ό 'Αντόλφο.

Την άλλη μέρα της συνουμίας του 'Αντόλφο με τη μητέρα του, ό κόμης πήρε ένα μπλιέτο της Ροσάννας, που του έγραφε:

—«Θαρόθ την Παρασκευή το πρώτi. Έχω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοδορό.

—Όταν το διάβασε, άνασκήκωσε τους ώμους του και μουρούρισε:

—Εν'ή πάλι καμιά από κείνες τις φαντασιοληξίες, που αρχίζουν να με κουράζουν. Δεν καταλαβαίνει αυτή η γυναίκα ότi γεράμε κι' ότi είναι γελοίες

Δορυφόρος: Το μικρό ελεφαντάκι περιεργάζεται αμήσυχον την αγκυλωτή μητέρα του, που είναι δεμένη στον κορμό ενός δέντρου. Δεξιά: Ένας άρσενικός έλεφας προχωρεί με προσφύλαξι στο στενό πέραςμα της παγίδας.

ΟΙ έλεφαντες είναι περιζήτητο είδος για τους ζωολογικούς κήπους και τα τσίρκα. 'Αλλ' η σύλληψις ενός έλεφαντος ζωντανού, εκτός από τους κινδύνους, παρουσιάζει επίσης αναριθμητές δυσχέρειες. Για το σκοπό αυτό χρειάζεται αληθινή εκστρατεία, που πρέπει να παρασκευασθῇ σύμφωνα με αληθινά επιτελικά σχέδια.

ΕΠΙΤΕΛΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Βάλληκα άμέσως να κάνω έναν τοπογραφικό χάρτη της περιοχής, σε άκτινα 30 και πλέον χιλιομέτρων. Αύτη ή εργασία δεν ήταν καθόλου εύκολη, γιατί έλειπε να κινούμαι μέσα σε μία περιοχή, όπου ή ζούγκλα ήταν εξαιρετικά πυκνή.

Γι' αὐτή την εργασία χρειάστη-

σαν μία μοναδική διεύθυνσι, εκείνην που θέλαμε εμείς. Αὐτή ή διεύθυνσι θα τους οδηγούσε αναστοφέντα σ' έναν κλειστό περιόλο, που θα γινόταν ή φυλάκη τους.

Για τὸν περίολο αὐτό εἶχα διαλέξει μία περιοχή με μεγάλα «ξίγνγκ-κουνάγκ», που είναι οί δρυς τῆς 'Ινδοκίνας. Εἶχα τὴν

αν για σάλπιγγες, βαρελότα, καμπάνες... 'Αλλοι ανέβηκαν σὲ δέντρα, που βρίσκονταν σὲ σημεία προσδιορισμένα ἀπὸ πρίν. Καθένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου εἶχε μίαν ὀριζμένη θέσι καὶ μόνο ή συνεργασία ὅλων μπορούσε νὰ μᾶς δόσῃ τὴν ἐπαύγλῃ.

Μὲ τὰ ξημερώματα, καθένας εἶχε τὴν θέσι του. 'Εδῶσα

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

διο, μεγάλος δαιμόνης ἐμπείων ἀνθρώπων καὶ σύνεργα, πού ή μεταφορά τους δὲν εἶναι πάντοτε εύκολη.

Σ' ἄλη μου τὴ σταδιοδρομία δὲ μοῖ δόθηκε ή εύκαιρία παρὰ μίαν μόνο φορά για νὰ κάνω αὐτὸ τὸ κυνήγι.

Εἶχα πᾶει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὴν 'Ινδοκίνα, πού εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ελεφάντων. Οἱ ἱθαγενεῖς ἀνιχνεύτες, ἔπειτα ἀπὸ πολλές προσπάθειες, κατόρθωσαν νὰ ἐντοπίσουν μίαν περιοχή, ὅπου ζοῦσε μίαν ἀγέλη ελεφάντων. Τὴν ἀποτελοῦσαν 300—400 ζῶα, μεταξύ καὶ μικρὰ, ἴσως περισσότερα. 'Η ἐξασφάλισι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δὲν ἦταν δυνατή.

Ἡ αἰκμαλωσία μὶς ἀγέλης ελεφάντων

κα κοντὰ ἔξη μῆνες. 'Αλλ' ἤξερα, σὸ τέλος, τὰ πάντα. 'Ο χάρτης μου περιεῖχε κάθε λεπτομέρεια: δέντρα, θάμνοι, ἔλη, βοσκοτόναι καθενα στή θέσι του. Εἶχα σημειώσει ἐπίσης τὸ εἶδος κάθε δένδρου, τὴ διεύθυνσι πού ἀκολουθοῦσαν, τὴν ἀπόστασι πού βοσκοτόναι τὸ ἔνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, κλπ.

Ἔτσι, μπόρεσα νὰ καταστρώσω τὸ σχέδιό μου.

Οἱ ελεφάντες ζοῦσαν κοντὰ σὸν ποταμὸ Κούα-Ράο. 'Ολόγυρα ἀπλώνονταν βάλλοι καὶ μικροσκοπικά νησάκια. Ἔπρεπε ν' ἀναγκάσωμε τοὺς ελεφάντες νὰ βγοῦν ἀπὸ καὶ ν' ἀκολουθῇ-

πρόνοια νὰ φέρω τόνους ἀπὸ κοντρές ἀλυσιδες, πού τις δέσαμε ἀπὸ τὸ ἔνα δέντρο σὸ ἄλλο σὲ τρεῖς σειρές. 'Ο περίολος αὐτὸς εἶχε μίαν μοναδικήν εἰσόδον. Κι' ἔπρεπε νὰ κἀμωμε τοὺς ελεφάντες νὰ μποῦν ἀπ' αὐτήν.

ΒΑΡΕΛΟΤΑ, ΣΑ'ΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑΜ — ΤΑΜ

Ξεκίνησαμε λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. 'Ομάδες ἀπὸ ἱθαγενεῖς γλῶστρον ὡς τὰ μικρὰ νησάκια καὶ κούφτηκαν ἐκεῖ ἀνάμεσα σὺς θάμνους. Ἦταν ἐφοδιασμένοι μετὰ τὰμ-τὰμ, τοῦμπανα, κέρατα ζῶων, πού τοὺς χρησίμευ-

τότε τὸ σύνθημα για τὴν ἔναρξι τοῦ κυνήγιου.

Τὸ πὺδ προχωρημένο φυλάκιο, οἱ ἱθαγενεῖς, δηλαδὴ, πού βοσκοτόναι σ' ἔνα νησάκι, πού κοντὰ σὸν λιμῆνι τὸν ελεφάντων, ἀρχισαν ἀμέσως τὰ «κουνάγκ». Οἱ ἱθαγενεῖς χτυποῦσαν τὰ τὰμ-τὰμ, τὰ γλῶνγκ, τις σάλπιγγες, τις καμπάνες, καὶ ἔκαναν ἔνα δαιμονισμένο θόρυβον. 'Απὸ ἔνα ἄλλο νησάκι ἀντιχρῆσαν ταυτόχρονα ἐκκοῖεις βαρελότων.

Ὁλόκληρη ή ἀγέλη βοῆθηκε ἀμέσως σὸ πὺδι. Τὰ μεγάλα παχῦδερμα χτυποῦσαν μετὰ τις προδοσιδες τῶν τῶν ἀέσα κι' ἔβγαζαν δυνατὰ μουνγκοῖα. Φαίνονταν ἀναστατωμένα.

Τὴ σύγχυσι τοὺς δυνάμωσε μίαν βοήθην ἀπὸ χρωματιστὲς σαῖτες, πού ἔβριαν μεγάλα τόξα κι' ἔσχαζαν μ' ἔναν ἐξορ κορὸ πᾶνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Ἡ ἀγέλη δὲν περιέμενε περισσότερο. Κινῆθηκα ἀμέσως για νὰ φύγῃ. Κι' ὅπως ὁ θόρυβος πού ἐρχόταν ἀπὸ τὰ νησάκια τῆς ἐφαρξε τὸ δρόμο πρὸς τὸ ποτάμι, κινήθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς ζούγκλας. 'Αλλ' ἐκεῖ ὑποδέχτηκαν τοὺς ελεφάντες νέοι θόρυβοι, νέες ἐκκοῖεις βαρελότων καὶ νέες σαῖτες.

Τὰ ζῶα ἔγασαν ἀμέσως τὴ σύνοχὴ τους καὶ χωρίστηκαν σὲ μικρότερες ἀγέλες. ἀπὸ 20 ὡς 30 ζῶα, πού καθεμιά ζητοῦσε μετὰ τὸ δικὸ της τρόπο νὰ σωθῇ.

ΤΟ «ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΒΟΥ»

Μ' ὅλο, πού εἶχαμε πᾶσει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τις ὀμάδες, κατὰφεραν νὰ ἐξφύγουν. Καὶ νὰ ποῖς ἦταν ὁ λόγος;

Ὅπως εἶπα, τὰ μεγάλα παχῦδερμα ἐφενγαν πανικόβλητα για νὰ σωθοῦν. 'Αλλὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, πού κατὰφεραν νὰ ἐντοπίσουν τὴν πηγή τοῦ θορύβου, ὁμοῖσαν ἀνάθεκτα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ τότε οἱ ὅροι ἀντιστρέφονταν. Οἱ ἱθα-

γενεῖς ἐφενγαν πανικόβλητοι. Ἔτσι σχηματίζονταν «ἐνὰ θορύβον», ἀν ἐπιτρέπεται αὐτὴ ή ἐκφρασι. Τὰ ζῶα ὁμοῖσαν τότε σ' αὐτὰ τὰ κενὰ καὶ γλῦτωνα.

Ἔπρεπε κατόπιν νὰ συγκεντρώσω καὶ πάλι τοὺς ἱθαγενεῖς καὶ νὰ τοὺς βάλω σὲς κατὰλληλες θέσεις, για νὰ σχηματισθῇ τὸ «φράγμα τοῦ θορύβου», πού ἦταν ἀπαραίτητο για ν' ἀκολουθήσουν οἱ ελεφάντες τὴ διεύθυνσι πού θέλαμε. Τὸ δυσάρεστο ἦταν, ὅτι δὲ μπορούσα ν' ἀπομακρύνω τοὺς ἱθαγενεῖς ἀπὸ τὰ νησάκια. Γιατὶ οἱ ελεφάντες, μὴ ἀκούγοντας θόρυβον ἀπὸ καί, μπορούσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὰ βήματά τους καὶ νὰ γωθοῦν μέσα σὸν νερό. Στὴν περίπτωση αὐτή, ὅλοι μας οἱ κόποι κι' οἱ προσπάθειες τῶσαν μνηνὼν θά πῆγαν νὰ χαμῖνοι.

Ἀρκετὲς ἀγέλες, ὅμως, εἶχαν πέσει στὴν παγίδα κι' ἀκολουθοῦσαν τὴν κατεύθυνσι πού τοὺς εἶχαμε προδιγράψει. Προχωροῦσαν σ' ἔνα εἶδος διαδρόμου, πού θὰ εἶχε πλάτος πᾶνω ἀπὸ ἔνα χιλιόμετρο.

Αὐτὸς ὁ διάδρομος ἦταν νοητός. Τὸν σχημάτιζε τὸ «φράγμα τοῦ θορύβου». Δεξιά, ἀριστερά, πᾶνω, οἱ ἐκκωφαντικοὶ θόρυβοι ἐφραζαν τὸ δρόμο σὺς ελεφάντες.

Οἱ πρῶτοι ελεφάντες, πού ἐφτασαν σ' αὐτὸ τὸ στενὸ πέραςμα, κοντοστάθηκαν. ἴσως μὴ στήκαν τὴν παγίδα. 'Αλλὰ τὸ κῦ-

Μόνον ἀπὸ ἔνα μέρος δὲν ἀκούγονταν θόρυβος. 'Απὸ τὸ μέρος, πού ὠδηγοῦσε σὸν κλειστὸν περίολο.

Εἶχα σχηματίσει δύο κινούμενες ὀμάδες ἀπὸ νεαροὺς ἱθαγενεῖς, ἐφοδιασμένους μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα σύνεργα θορύβου. Μαζὶ μ' αὐτοὺς τρέχαμε πᾶνω-κάτω για νὰ διορθώσωμε τὰ πιθανὰ λάθη τοῦ σχεδίου ή νὰ προλάβωμε τὰ ἀπρόοπτα. Καί, κάθε τόσο, ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπῶμε τὴν ἐπίθεσι κάποιου ελεφάντα, πού ἐφενγε ἀπὸ τὴν ἀγέλη κι' ὠμοῦσε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀποφασισμένος νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν κατὰστασι.

Οἱ ελεφάντες, σὸν τρελλὸν τρέξιμό τους, ἱσοπέδωναν τὰ πάντα. Κι' ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος για τις δύο κινούμενες ὀμάδες. Κινδύνευαμε σὲ κάθε στιγμή νὰ βοηθοῦμε κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου, πού ἔπεφτε ή νὰ μπλεχτοῦμε ἀνάμεσα στὰ κλαδιά του καὶ νὰ ποδοπατηθοῦμε ἀπὸ τὰ παχῦδερμα, πού ἐρχόνταν ἀπὸ πῶς. 'Αλλὰ κανεῖς δὲ σκεφτόταν

Οἱ ἱθαγενεῖς πὲ μίαν ἐπιληκτικὴν ψυχραμία δένουν τοὺς αἰχμᾶλωτους ελεφάντες ἀπὸ τὰ πῶνω, ἀλλὰ καὶ τὰ μικροῦν πῶνω.

τὸν κίνδυνο. Ἡ ἰδέα, ὅτι αὐτοὶ οἱ ελεφάντες θὰ γίνονταν σὲ λίγο δικοὶ μας μᾶς ἐνθουσίαζε.

Ο ΚΛΕΙΣΤΟΣ ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ

Κόντευε μεσημέρι, ὅταν οἱ ελεφάντες ἐφτασαν σὸν τελευταῖον τιμήνα τοῦ διαδρόμου, για τὸν ὁποῖον μίλησα. 'Αλλὰ τὸ τιμήμα αὐτὸ δὲν ἦταν πᾶ νηοτὸ ὅπως τὰ προηγούμενα. Εἶχα διαλέξει μετὰ πᾶν προσοχὴ αὐτὸ τὸ μέρος. Τὸ πλάτος του δὲν ἐπερνούσε τὰ τριάντα ή σαράντα μέτρα. 'Απὸ τὴ μίαν πλευρὰ ὠνοῦνταν μίαν σειρά ἀπὸ μικροὺς βοάχους, πού ἦταν σκεπασμένοι μετὰ ἀφθονὴ βλάστησι. Δὲν εἶχαν ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ πέντε ή ἔξη μέτρα. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ ὕψος ἦταν ἀρκετὸ για νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ελεφάντες νὰ ἐξφύγουν πρὸς αὐτὴ τὴν πλευρὰ. 'Απὸ τὴν ἀντιθετή, βοσκοτόναι μὲγάλα δέντρα «τέξ», σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸ ἔνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Στὰ ἐνδιάμεσα, οἱ ἱθαγενεῖς εἶχαν βάλει μντερούς πασσάλους, ὁμοῖους μετὰ κείνους, πού οἱ σύγχρονοι στρατοὶ χρησιμοποιοῦν για νὰ ἐμποδίσουν τὰ ὄρματα μάχης νὰ προχωρήσουν.

Οἱ πρῶτοι ελεφάντες, πού ἐφτασαν σ' αὐτὸ τὸ στενὸ πέραςμα, κοντοστάθηκαν. ἴσως μὴ στήκαν τὴν παγίδα. 'Αλλὰ τὸ κῦ-

καν κάτω μ' ἔναν τρομαρὸ πᾶνω. Ἔπειτα κι' ἄλλα δύο κι' ἄλλα ἄλλα δύο. Αὐτὰ τὰ ἔξη δέντρα ἐφταζαν ἔνα ἀδιαπέραστο φράγμα.

Για νὰ γίνῃ αὐτὸ, χρειάστηκε μίαν ἐργασία, πού εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ ἡμέρες προωτέρα. Εἶχαμε προοινοῖσει τὸν τεράστιον κορμὸς αὐτῶν τῶν δέντρων, σὲ ὕψος τριῶν περὶπου μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ πρῶτονισμα εἶχε γίνῃ κατὰ τὰ 3)4 περίπου. Σκαῖναμε κατόπιν μίαν μακροῦλὴ τοῦπα μέσα σὸν ἱδιὸν τὸν κορμὸ καὶ τὴν γεμίσαμε μετὰ ἐκρηκτικὴ ὕλη, πού τὴ χρησιμοποιοῦν οἱ ἱθαγενεῖς ὅταν θέλουν νὰ σπᾶσουν ἔνα βράχο ή ν' ἀνοίξουν ἔνα πέραςμα καὶ πού ἔχει πολλές ὁμοιότητες μετὰ τὴ δικὴ μας δυναμίτιδα, ἀν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἶναι πᾶν μικρότερα. Δὲ χρειάστηκε, λοιπὸν, παρὰ νὰ βάλομε φωτιά σ' αὐτὴ τὴν ἐκρηκτικὴ ὕλη. Ἐπακολούθησε τότε ή ἀνάφλεξι κι' ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου, ὅπως ἦταν προοινοσμένος, σωριάστηκε κάτω.

Τὸ ἴδιο ἐγινε για ὅλα τὰ δέντρα, ὅσπου ή εἰσόδος φραχτηκε τελείως.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΦΑΣΙ

Οἱ ελεφάντες ἦταν τώρα φυλακισμένοι καὶ δὲ μπορούσαν νὰ ἐξφύγουν.

Ἡ ὁρχή για τὸ πάθημά τους τοὺς ἔφερε σὲ ἀληθινὸ παροῦσιν. Ἀρχισαν τότε νὰ χτυποῦνται μετὰ τις προδοσιδες τους καὶ τὰ χτυπήματα πού ἔβριαν ὁ ἔνας σὸν ἄλλον ἦταν ἀληθινὰ τρομαχτικά. Ἐβγαζαν ταυτόχρονα ἔνα μουνγκοῖα.

Ἄν θάρρεπε νὰ ἐρημνεύσω ἀνθρώπινα τὴ σκέψι τους, θάρρεπε νὰ πῶ, ὅτι ἐξεδικόνητο ὁ ἔνας τὸν ἄλλο, γιατὶ εἶχαν πέσει στὴν παγίδα.

'Αλλ' ὁ χῶρος, ὅπου βοσκοτόναι, ἦταν πᾶν περιορισμένος καὶ δὲν εἶχαν τὴν εύχέρεια νὰ κινήθοιν.

Ἔτσι ή πάλι αὐτὴ δὲν εἶχε δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Στὸ τέλος, σταμάτησαν.

'Αλλὰ μίαν καινούργια «ἀνταρσία» ἦταν πάντοτε δυνατή. Κι' ἔπρεπε ν' ἀσφαλισθοῦμε.

Ἡ φάσις, πού ἐπακολούθησε, ἦταν ἀπὸ τις πὺδ ἐπικίνδυνες. Καμμία εύκαιρία νεαροὶ ἱθαγενεῖς σκαρφίσσαν πᾶνω στὰ δέντρα. Ἦταν ὀλόγυρνοι κι' εἶχαν ἀλείψει τὸ σῶμα τους μετὰ ἀφθονὸν λάδι κοκκοφοίνικος, για νὰ μὴ δύνουν λαδί.

Ἔπειτα ἀρχισαν νὰ γλῶστρον πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ θάρος κι' ή ψυχραμία αὐτῶν τῶν νεαρῶν ἱθαγενῶν, μού ἔκανε ἐντύπωσι. Ὅταν ἐφταναν στὰ τελευταία κλαδιά τοῦ δέν-

τρου, πηδοῦσαν κάτω καὶ γλῶστρον ἀνάμεσα στὰ πόδια ἑνὸς παχῦδερμου. Εἶχαν τυλιγμένο σὸν κορμὸ τους ἔνα σχοινί. Μ' αὐτὸ τὸ σχοινί ἔδεναν πρῶτα τὰ δὺδ πῶσω πόδια τοῦ ελεφάντα κι' ἔπειτα τὰ δύο μπροστινά. Ἡ γοηγοῖα μετὰ τὴν ὁποία ἔκαναν αὐτὴ τὴ δουλειά, ἦταν καταπληκτική. Δὲ χρειάζονταν παραπάνω ἀπὸ τρία ή τέσσερα λεπτά για κάθε ελεφάντα.

Μερικά ἀπ' αὐτὰ τὰ παχῦδερμα ἀνασηκωναν τὰ πόδια τους, για νὰ ποδοπατήσουν ἐκείνους, πού βοσκοτόναι ἀνάμεσα τους. 'Αλλὰ, πρῶτοῦ προφασίσαν ν' ἀποτελειώσουν τὴν κίνησιν τους, οἱ νεαροὶ ἱθαγενεῖς ἐφινγαν τὴ θλιελά γύρω σὸν πόδι τους καὶ τὸ ἀχρῶστεσαν.

Τὸ δέσιμο τέλειωσε μέσα σ' ἔλαχιστα λεπτά.

137 ΠΑΧΥΔΕΡΜΑ

Μετρήσαμε τὴν λεία μας. Μέσα σὸν περίολο βοσκοτόναι 137 παχῦδερμα: 46 ἀρσενικοὶ ελεφάντες, πού τὸ ὕψος τους ἐπερνούσε τὰ 3 μέτρα, 52 θηλυκῆς, πού τὸ ὕψος τους κινινοῦνταν μετὰ 2.50 — 2.80 μ. καὶ 39 ελεφαντόνια.

Κάμωμε ἀμέσως τὴν ἐπιλογή. Ἀπὸ τοὺς 137 αἰχμαλώτους ἐξερωρίσαμε 19 (11 ἀρσενικοὺς καὶ 8 θηλυκῆς) ζῶα, πού μᾶς φάνηκαν πᾶν γερασμένα. Σ' αὐτὰ τὰ 19 ζῶα, θὰ δύναιμε τὴν εύχέρεια τους, μόλις τελειώναμε τὴ μεταφορά τῶν ὑπολοίπων σ' ἔνα πᾶν ἀσφαλισμένο στρατόπεδο, μακρὰ ἀπὸ τὴ ζούγκλα.

Για τὴ μεταφορά αὐτὴ μᾶς χρειάστηκαν κάμποσες ἡμέρες. Τὰ βάλαμε δύο-δύο, τὸ ἔνα πλᾶς σὸν ἄλλο, μετὰ δειμένες τις προδοσιδες τους καὶ μεγάλους σιδερένιους καλκάδες στὰ πόδια τους. Οἱ ἀρσενικοὶ ἦταν πᾶν ἀπειθαρχητοί. 'Αλλ' οἱ θηλυκῆς ἔπαιρναν πᾶν στοικὰ τὴ μοῖρα τους.

Ἡ ἐξημερωσι τους θὰ ἀπαιτοῦσε πᾶν καιρὸ. Οἱ ἱθαγενεῖς «καλοπιάζουν» τις θηλυκῆς, πού εἶναι πᾶν εύδοκῆτες σὲς περιουήσεις τῶν ἀνθρώπων. Τis χρησιμοποιοῦν ἔπειτα για νὰ κἀμινουν τὴν ἀντίστασι τῶν ἀρσενικῶν. Για τὰ μικρὰ ελεφαντόνια τὸ πρᾶγμα ἦταν πᾶν εύκολο. Μερικά ἀπ' αὐτὰ ἐξοικειώθηκαν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τις πρῶτες ἡμέρες.

Τὸ κυνήγι αὐτὸ μᾶς εἶχε δώσει 118 ζῶα. Ἦταν μίαν συγκομιδὴν παραπάνω ἀπὸ πλῆθος. 'Αλλὰ χρειάστηκε νὰ ἀπερῶσω σ' αὐτὸ κοντὰ ἔνα χρόνο, ὅσπου τὸ εἶδος νὰ γίνῃ εύποροῦσιν, ὅσπου οἱ ελεφάντες, δηλαδὴ, νὰ ἐξημερωθοῦν ἀρκετὰ, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ὁ καρὸς τοῦ πύθου.

μένοι δημότες αρχισαν να το παρα-
κάνουν.

—Ο αφέντης μας, έλεγαν μεταξύ
τους, είναι κοροκορώτος. Και με
τη ζωή που κάνει, θα τα φάει όλα,
όσα έχει, και θα πάνε οι κόποι μας
χαμένοι. Πρέπει να του σφίξουμε τα
λουριά...

Κι' άρχισαν να του βάζουν έλεγ-
χο. Το χειμώνα έπαυαν ν' ανάβουν
φωτιά, μόλις έμπαινε ο Φλεβάρης.
Και μόλις ο κ. Μπιζούτης έκανε να
διαμαρτυρηθεί, τοδώναν την άπάν-
τησι:

—Η φωτιά βλάπτει... Φέρνει πο-
νοκέφαλο, ανεβάσει το αίμα στο κε-
φάλι... Κάθετα κάνει μέσα ανά-
δει, ιδρώνει και μόλις βγει έξω α-
πάζει συνάχι, που θα τώχη όλο το
καλοκαίρι...

—Υστερα έκοψαν τον καφέ μετά το
δειπνό.

—Ο καφές το βράδυ φέρνει α-
πνία. Στους ηλικιωμένους βοηθάει
την αρτηριοσκληρωσί... Και νάναν
μόνο ο καφές!... Ο καφές θέλει τα-
γάρο και το ταγάρο φέρνει φαρυγ-
γίτιδα, Γι' αυτό βήχετε όλη τη νύ-
χτα!

—Υστερα κόπηκε το γάλα.

—Το γάλα είναι για τους άρρώ-
στους και, δόξα τω Θεώ, κύριε, έ-
σεις δεν είστε άρρωστος. Το γάλα
σας φέρνει τις ξυνίδες στο στομάχι
και τα ρεβμάτια.

Μετά το γάλα ήρθε η σειρά του
ηλεκτρικού.

—Όλοι πρέπει να κοιμούνται με
τις κόττες, έλεγαν η Γερτρούδη. Αύ-
τό ωφέλει στην υγεία!...

Μα ένα πρωί έσχελισε πιά το πα-
τήρι. Ο κ. Μπιζούτης είχε πιά πώς
πήγαινε στο ράφτι του να παραγ-
γείλη ένα πανωφόρι, γιατί πλησίαζε
ο χειμώνας.

—Μπα! Μπα! Κύριε, τι λέτε;
Κανονικό πανωφόρι θα φτιάξετε
μ'; αυτή την ακρίβεια, ένα ή γκαρ-
νιφόρι; ας είναι γεμάτη! Δεν πε-
τάνε έτσι τα λεπτά τους στο δρόμο!
—Εγώ έχω το πανωφόρι, που μου δώ-
σατε πρόπερσι κατακαινουργό! Δύο
φορές το φόρεσα, που πήγα στην εκ-
κλησία... Ο γιακάς είναι μόνο λε-
ρωμένος, μα η Γερτρούδη θα τον
πλώνη με τσουένι...

—Καλέ, τι λέτε, κύριε; είπε κι'
η Γερτρούδη. Με τέτοια κρίσι κανείς
δεν φτιάχνει κανιούργια!...

—Α, μα για να σας πω! Εξέσπα-
σε πιά ο κ. Μπιζούτης. Το καταλάβατε
πώς μου παραμήγατε στο ρουθούνι;
—Υπάρχουν εσείς, η κακός με-
λας;

—Είχατε οι κληρονόμοι σας! Α-
πάντησε, το ζευγάρι Γιουσίνου-Γερ-
τρούδη. Αν λογαριάσετε να φάτε ο-
λη σας την περιουσία, δεν αξίζει τον
κόπο να μάς κανέτε κληρονόμοι!...
Σαν κληρονόμοι που είμαστε, πο-
νύμε το βίο μας και το διαφεν-
τεύουμε!...

★

—Αυτή ήταν η έσχατη πλάνη χει-
ρων της πρώτης! μονολογούσε ο κ.
Μπιζούτης. Είπα πως με το κόλπο μου
θα τα κατάφερα να έχω δυο άφροσι-
μένους και πιστούς υπηρέτες... Το
πρόσχα!... Άς μοιλάει η άφροσύνη
τους και το καλό τους.

»Αν ήταν καλοί και κλέφτες σαν
τους άλλους, θα τους πετούσα, το κά-
τω-κάτω με τις κλωτσιές έξω απ' το
σπίτι!... Έτσι, εγώ, αν πω και τι-
ποτα, θα πετάξουν έμένα έξω από
την... κληρονομία τους!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙ

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΜΕΝΟ από τις
πιο αποτελεσματικές προσε-
χωτικές ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΠΟΛΥΤΑ ΥΠΕΡΟΥΡΝΗ
ΕΠΙΣΤΟΙ ΔΕΝΑΝΟΝΙΣΤΑ
ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΡΕΜΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΕΛΑΤΟΛΙΜΝΗ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΕΛΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΕΣ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΗΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ PLACENTA

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Γιά μικρούς

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θα τοποθετήστε 19
λέξεις των έξι γραμμάτων, των οποίων σας δίνουμε
πιο κάτω τις σημασίες. Ακολουθώντας θα πάρετε τα δυο
πρώτα γράμματα από την κάθε λέξη και θα τα έ-
χετε στη στήλη «Β», έτσι ώστε διαβάζοντάς τα στη

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			

σειρά, από πάνω προς τα κάτω, να σχηματίσετε μια
γνωστή ελληνική παροιμία.

Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματι-
σμένα ή όχι, θα τοποθετηθούν στη στήλη «Γ» σχημα-
τίζοντας λέξεις των τεσσάρων γραμμάτων, των οποίων
έπίσης θα δώρητε κατωτέρω τις σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Είδη που σχετίζονται με τα μάτια.
- 2) Παραπόταμος του Εύρωτα, πιο γνωστός ως Κε-
λεφίνα.
- 3) Θεός των άρχ. Αλυπτίων.
- 4) Η εσπρή μαζί που είναι πολύ δυσάρεστη στους
κολομβητές.
- 5) Αποφραξίς, του έντερου.
- 6) Σημειώνεται πάνω στους χάρτες με μια γραμμή.
- 7) Ένας από τους δέκα Άττικους δήμους.
- 8) Πρώτη ύλη για την κατασκευή καπέλλου.
- 9) Σημείο της Άττικής, που βρίσκεται πολύ κοντά
στη Σαλαμίνα.
- 10) Θανατωτική σειρά όρέων κατά την αρχαιότητα.
Έκαλούντο και Ύπερβόρεια.
- 11) Το φυτό ερυθρόδανον και η εσπρή, που μάς δίνει.
- 12) Το έχει το δελουδο.
- 13) Ζωγραφία.
- 14) Πρωτεύουσα κράτους της Β. Αφρικής.
- 15) Χερσόνησος στα Β. της Αδριατικής.
- 16) Ζώδιο του άρσενικού.
- 17) Μέρος του σώματος.
- 18) Άρεσει στις γάτες και στις γυναίκες.
- 19) Μεταβάλλει ένα ταξίδι σε μαρτύριο.

ΣΤΗΛΗ «Β»

- 1) Αόριστη αντωνυμία.
- 2) Επιτρέπει τη σκέψη.
- 3) Μέρος του ματιού.
- 4) Μικρός στην ηλικία.
- 5) Τα νερά του εάσουν σε κίνδυνο την υγεία.
- 6) Οργανον ασθίσεως.
- 7) Μέρος του αυτοκινήτου.
- 8) Φρούτα της εποχής.
- 9) Αρχηγός της γαλλικής Έπαναστάσεως.
- 10) Φρούτα (καθαρ.).
- 11) Απορατήριο στο τάβλι.
- 12) Δείγμα.
- 13) Η δουλειά δεν τα ένθουσιάζει.
- 14) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 15) Αριθμός.
- 16) Κίνηση ύφρου.
- 17) Χωρίζει στα δύο.
- 18) Το παίρνει από την παραλαβή.
- 19) Οργανον ασθίσεως.

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

— Πρόσεξε εκείνο το φυτό. Νά το θάλης, Γεωρ.

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

για, σε μια γλάστρα και να το περιποιηθεί. Βγάξει
πολύ ωραίο λουλούδι.

— Τι λουλούδι βγάξει, θεία;

— Μά νομίζω πως στο είπα.

— Τι θα γίνει τέλος πάντων Μαρία; Τρως ακόμα;

— Ήρθε και σε περιμένει στο σαλόνι.

— Ποιός καλέ;

— Δεν άκουσες;

— Αιλή. Κώστα, η έσύ Μαρία, ρωτήστε το Γιωρ-
γο, που κάθεται στο παράθυρο αν το είδε να περνά...

— Και δε θα το πούμε ποιά πράγμα;

— Μά σας το είπα!...

Αριθμητική λέξεων

- 1) Πόλις της Ελλάδος — Αριθμητικό = Νότα
μουσικής.
- 2) Ένα μεγάλο χωριό — Απαγορευτικό = Νησι
του Αιγαίου.
- 3) Μικρό νησί — Μία των Κυκλάδων = Σύμφωνον.
- 4) Μοναχική πολιτεία — Άγριμι = Φωνήεν.

Το άθροισμα των διαφόρων υπολοίπων θα σας έ-
πιτρέψει να σχηματίσετε μια περιφέρεια της Πελοπον-
νήσου.

Λεξιγριφός

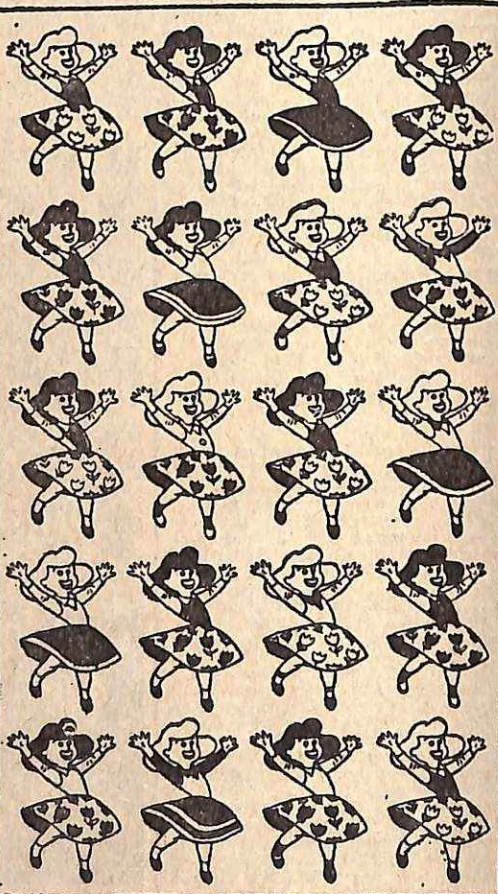
«Αν το πρώτο μου προφέρεις,
ξέβαινα δε θ' άρνηθες.
Μα το δεύτερο το ξέρεις
σά μητέρα ενός θεού,
πρώτη φίλη του... μωρού.
Και στα δυο μαζί θα ίδης
πολύ του παλιού καιρού.»

Αίνιγμα

Τη νύχτα σε ταίμαζ τ' άρσενικο μου,
Σε πανεύ.

Χερσόνησο θα δής στο θηλυκό μου,
Μακρυνή.

Οι δυο όμοιες κουκλές

«Από τις εικόνες αυτές κουκλές μόνο δυο είναι έν-
τελώς όμοιες, ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτο-
μέρεια. Προσπαθήστε να τις ανακαλύψετε μέσα σε 1½
λεπτό, το πολύ, αν θέλετε να υπερφανεύσετε για
την παρατηρητικότητα σας.»

Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν
μέρος δυο παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος ο
οποίος θα έρθ πρώτος το αναζητούμενο ζευγάρι, που
το αποτελούν οι δυο μοναδικές όμοιες κουκλές του
σχεδίου μας.

Οι λύσεις στη σελίδα 77

Ασυνήθιστοι δρόμοι του έρωτα

ΜΙΑ έκρηξη ήφαιστείου έρημωσε, τελευταίως,
το μακρινό κι' άπομονωμένο νησί του Ά-
τλαντικού Τριστάν ντ' Κούνχα. Οι λιγοστοί
κατοίκοι του μετανάστευσαν αναγκαστικά σ'
ένα νησάκι της Σκωτίας, όπου βοηχαν ένα πε-
ριβάλλον ανάλογο με της πατρίδας τους. Και,
φυσικά, μεταφέρθηκε εκεί την ασυνήθιστη γλώσ-
σα τους και τα έθιμά τους.

Ένα από τα έθιμα αυτά είναι από τα πε-
ριογρότερα του κόσμου. Αφού τον τρόπο, που
φλερτάρουν και παντρεύονται οι νησιώτες της
Τριστάν ντ' Κούνχα.

Ο νέος, που θ' άρχισαν να συμπαθή μια κο-
πέλλα, πηγαίνει στο σπίτι της και κάθεται επί
ώρες, αμίλητος και ντροπαλός, σ' ένα σκαμνί
της κουζίνας. Η τακτική αυτή συνεχίζεται κά-
θε μέρα, επί μήνες!

Το δεύτερο, καί... το μνηστήριο βήμα του έ-
ρωτημένου είναι να φτιάσει ένα ζευγάρι πα-
πούτσια «μοκασίν» για την αγαπημένη του. Έ-
κείνη ζητάει τότε απ' τη μητέρα του νέου την
άδεια... να του πλένει τα ρούχα του. Έτσι, το
ειδύλλιο τους θεωρείται άρκετά προχωρημένο.
Αλλά μόνον όταν άρχισουν να βγαίνουν έξω
μαζί, την Κυριακή τ' άπόγεμα. Ξέρουν οι συμ-
πατριώτες τους πως είναι πιά βέβαιος ο γάμος
τους.

Αν όμως οι αγαθοί αυτοί νησιώτες είναι τό-
σο ύπομονητικοί, αντίθετα, άλλοι έρωτευμένοι
βιάζονται αφάνταστα να φορέσουν στεφάνι!
Έτσι, μ' ένα άμερικανικό έξπρεξ ταξιδεύανε,
απ' το Σάν Φραντσίσκο για το Σικάγο, μια
κοπέλλα κι' ένας στρατιώτης. Ήταν η πρώτη
φορά, που βλέπονταν. Ωστόσο, αυτό δεν τους
έμπόδισε να νοιώσουν το λεγόμενο «κού-ντε-
φούντ»...

Στα πρώτα 500 μίλια του ταξιδιού ντρέπον-
ταν ακόμα να εκδηλώσουν το αμοιβαίο αίσθη-
μά τους. Τέλος, ο στρατιώτης άποφάσισε να
μιλήσει.

— Μις λέγε Φλόυντ, είπε με συστολή.

— Και μίνα Μαίον, άπάντησε με τον ίδιο
τρόπο η νέα.

— Θέλετε να παντρευτούμε, όταν φτάσουμε
στο Σικάγο;

— Γιατί να περιμένουμε τόσο πολύ;... πα-
ρατήρησε η Μαίον.

Κατέβηκαν λοιπόν για λίγο στην επομένη
στάση και δηλώσανε τηλεγραφικώς το γάμο
τους στο άμοιρο γράφειο! Το ειδύλλιο τους
ήταν... έξπρεξ, όπως και το τραίνο που ταξι-
δευάνε!

Ακόμα πιο παράξενη ήταν η περίπτωση ενός
πλούσιου κτηματία της Καλιφορνίας. Καθώς
ταξίδευε με το ιδιωτικό αεροπλάνο του, μια
εαφηνική βλάβη του μοτέρ τον ανάγκασε να πη-
δήσει με το άλεξίπτωτο. Κατέβηκε ως το έδα-
φος δίχως άπροσπα... και βρέθηκε καθισμένος
πάνω στη ράχη μιας αγέλαδας, που την άομεγες
έκείνη τη στιγμή μια πολύ άμορφη κοπέλλα.
Δίχως να χάσει καιρό, της έκανε πρότασι γά-
μου — στην κοπέλλα, όχι στην αγέλαδα —
κι' εκείνη δέχθηκε άμέσως τόν... ούρανοκατά-
βατο αυτό γαμπρό!

Με έντελως ασυνήθιστο τρόπο γνωρίστηκαν
έπίσης ένας Καναδός έπιχειρηματίας και μια

Τον άπειλησε πως θα τόν άφινε στον τόπο,
αν άρνούνταν να παντρευτούν!

Οι πιο παράξενες προτάσεις
γάμου

άμορφη κοπέλλα απ' το Τορόντο, 21 χρόνων.
Παίοναγε κι' οι δυο το μάνιο τους σε μια πι-
σίνα. Έτσι, λοιπόν, να κάνουν συγχρόνως
μια λουσιά, άλλ' από τις αντίθετες άκρες της
πισίνας, με το μοιραίο αποτέλεσμα... να κου-
τουλήσουν με όρη κάτω απ' το νερό!

Τους μεταφέρανε τότε στο νοσοκομείο, για-
τί είχαν πάθει διάσεισι — έλαφρεία, εύτυχώς.
Κι' εκεί, όταν έγιναν καλά, ένόσανε πάλι τα
κεφάλια τους — μαλακώτερα τώρα — κι' ά-
ποφάσισαν να παντρευτούν, χωρίς άναβολή.

Αλλά κι' ένας Άμερικανός παπάς, του θρη-
σκευτικού δόγματος των Μεθοδιστών, διάλεξε
ένα έκκεντρικό τρόπο για να βοηθίη σύντροφο
της ζωής του. Λίγο καιρό αφού πέθανε η πρι-
τη του γυναίκα, άνάγγειλε στο ποίμνιό του,
την ώρα της λειτουργίας: «Ζητώ σύζυγο. Ο-
ποια από τις έδω παρούσες γυναίκες θέλει να
με παντρευτεί, άς σηκωθεί απ' τη θέση της.»

Άμέσως σηκώθηκαν δυο ύποψηφες. Ο πά-
στρο τις κτύπησε έξιστακτικά για ένα λεπτό,
κι' ύστερα είπε: «Μου φαίνεται πως σηκώθηκε
πρώτη αυτή που βρίσκεται πιο κοντά μου. Πάν-
τως, την προτιμώ και θα την κάνω γυναίκα
μου.»

Τα βέλη του θεού Έρωτος μπορεί κάποτε να
είναι... χάρινα, όπως άποδεικνύει η παρακάτω
περίπτωση: Μια κοπέλλα απ' το Μπίονγκχαϊ,
της άμερικανικής πολιτείας της Άλαμπάμα,
ήταν κλεισμένη στο κρατητήριο, για κάποια ά-
σημαντή αίτια. Στο άντικρυνό κελλί είχαν
κλειστεί, προσωρινά έπίσης, ένα συμπαθητικό
νέο.

Η κοπέλλα του χαμογέλασε πρώτη, κι' έκει-
νος της άνταπόδισε το χαμόγέλο της. Αλλά ο
κανονισμός άπαγόρευε κάθε συζήτηση μεταξύ
τους, κι' ο θερμοφύλακας βρισκόταν εκεί την
περισσότερη ώρα.

Τέλος, ο νέος είχε μια έμπνευσι. Έγραψε

Ο νέος προχώρησε, με τα χέρια τεταμένα
μπροστά, ώσπου άγγιξε μια απ' τις κοπέλλες.

Ένα σημείωμα, ρωτώντας τ' όνομα της κοπέ-
λλας, έφτιαξε κι' αυτό μια σκατιά και την πέ-
ταξε απ' το κελλί του στο δικό της.

Έκείνη του άπάντησε με το ίδιο σύστημα
του... αεροπορικού ταχυδρομείου, κι' η άλλη
λογαφία αυτή συνεχίστηκε όλη την ημέρα.

Το τελευταίο σημείωμα του νέου έγραφε:
«Έβελυν, άγάπη μου, θα με παντρευτείς;»
«Ναι, άπάντησε άδίστακτα εκείνη. Και, μό-
λις βρέθηκαν έλεύθεροι, έκαναν τους γάμους
τους.»

Ένας νέος, στο Μπρούκλιν, είχε ξετρολλα-
θεί με μια έαγνούλα, άλλ' εκείνη δεν τον έδι-
νε σημασία. Ένα άπόγεμα, της τηλεφώνησε
και την έκτεσε να τον παντρευτεί. Άντι γι'
άλλη άπάντησι, η σκληρόκαρδη έκλεισε το τη-
λέφωνο.

Αλλά ο έρωτευμένος δεν άπελπίσθηκε. Είχε
απ' όλη του, ότι «ο έπιμένον νικά». Την έανα-
πήρε άμέσως στο τηλέφωνο κι' επανέλαβε την
πρότασί του, χωρίς αποτέλεσμα και πάλι.
Το ίδιο συνεχίσθηκε... ολόκληρη τη νύχτα!
Κι' η κοπέλλα έλεγε όλοένα «όχι», άσπου, στο
έβδομο κατό στο τηλέφωνο, άπαιδώς πιά και
είπε το «ναι» για να ησυχάσει!...

Παράξενος ήταν κι' ο τρόπος, που παντρε-
θηκε κάποιος Μπαστιέν, γινός ενός πλούσιου
Γάλλου. Όταν πέθανε ο πατέρας του, το 1889,
ώριος με τη διαθήκη του ότι, για να πάρη ο
γινός του την τεραστία περιουσία του, έπρεπε
να παντρευτεί τη μά από έξη διάφορες κοπέ-
λες.

λες, που άνάφερε στη διαθήκη του — και που
ήταν όλες άγνωστες στο νέο. Τα πράγματα πε-
ριπλέκονταν ακόμα περισσότερο από ένα άλλο
όρο, που του επέβαλλε να κάνει την έκλογή του
στην τύχη, με... δεμένα τα μάτια!

Αφού προσάθηκε του κάπου να βοηθι-
πο να τ' άποφύγη, ο νέος δέχθηκε τελικά να
σημμορφωθεί με τη διαθήκη. Κι' έτσι συνέβη

Βρέθηκε καθισμένος πάνω στη ράχη μιας
αγέλαδας...

μια παράξενη σκηνή, στη βιβλιοθήκη του οικο-
γενειακού μεγάρου, μπροστά στους έκτελεστές
της διαθήκης και μερικούς μωρτούρες.

Ο συμβολαιογράφος του μακαρίτη έβαλε τις
έξι ύποψηφες στη σειρά κι' ύστερα έφερε μέ-
σα στο δωμάτιο το νέο, με τα μάτια καλά δε-
μένα. Έκείνος προχώρησε, με τα χέρια τετα-
μένα μπροστά, ώσπου άγγιξε μια απ' τις κο-
πέλλες. Για καλή του τύχη, ήταν η άμορφο-
τερη απ' όλες.

Οι δυο νέοι παντρεύτηκαν κι' έζησαν εϋτυ-
χιμένοι 40 χρόνια.

Τυχρόος ήταν έπίσης κι' ο γάμος που έκα-
νε... με το ζόρι ο Γάλλος Φρανσουά Μπλάν,
ένας «επαγγελματίας» χαρτοπαίκτης. Για πολ-
λόν καιρό, δεν έδινε καμιά προσοχή στη Γερ-
μανίδα Καρλόττα Χένσελ, που ήταν τρελλά έ-
ρωτευμένη μαζί του.

Τέλος, μια μέρα, η κοπέλλα δομήσε μέσα
στο γράφειό του, κρατώντας ένα πιστόλι, και
την άπειλησε πως θα τόν άφινε στον τόπο, αν
άρνούνταν να παντρευτούν!

Ο Φρανσουά δέχθηκε άμέσως. Και δε με-
τάνιωσε εκ των ύστερων, γιατί η Καρλόττα
άποδείχθηκε διαβολέμενο έπιχειρηματίας πνεύ-
μα. Ακολουθώντας τις οδηγίες της, ο Μπλάν
άγόρασε τα χαρτοπαίκτη δικαιώματα του Κα-
ζίνο του Μοντεκάρο, κι' έγιναν έτσι πλού-
σιοι!

□□

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

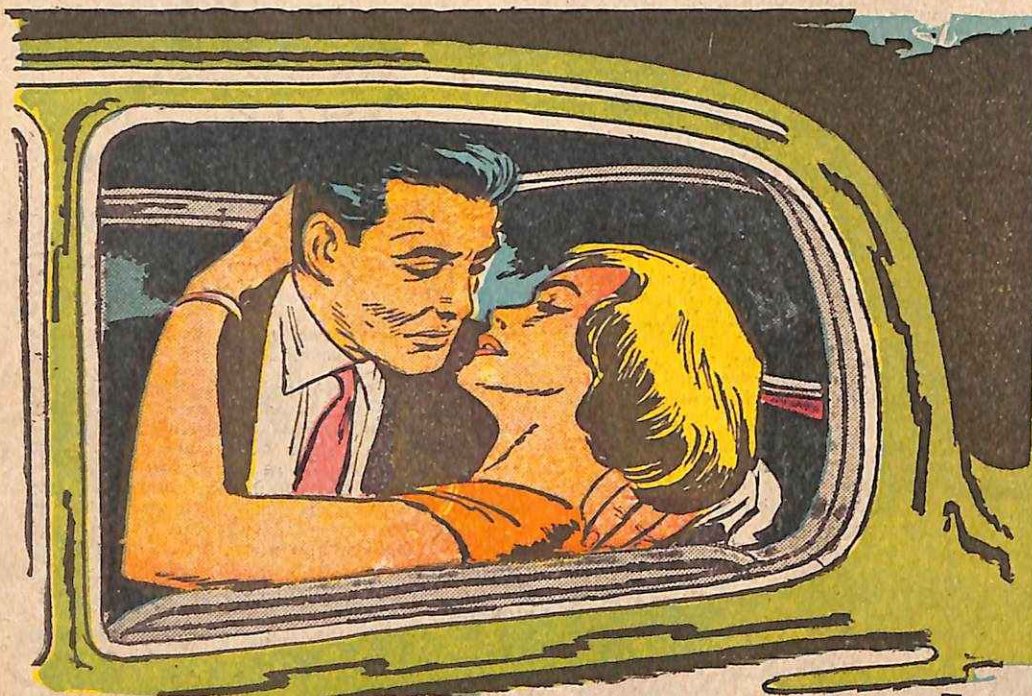
Τί μπορεί να βρούμε οι έξορνητικοί του Δια-
στήματος σ' άλλους πλανήτες; Είναι άδύνατο
να το προβλέψουν κανείς με βεβαιότητα.

Οι έπιστήμονες διαφωνούν πάνω σ' αυτό το
σημείο και ύποστηρίζουν διάφορες άπόψεις. Τε-
λευταίως άκούη, ο Άμερικανός άστρολόγος
Καρλ Σάγκαν διατύπωσε μια έντελως πρωτο-
τυπη θεωρία: «Ότι είναι πολύ πιθανό να υπάρ-
ξη ζωή στον τεραστίο πλανήτη Δία, που απέ-
χει 770 εκατομμύρια χιλιόμετρα απ' τη Γη, κα-
θώς και στους τρεις γείτονές του, τόν Κρόνο,
τόν Ουρανό και τόν Ποσειδώνα.»

Κατά το δόκτορα Σάγκαν, οι υπερίσθεις
άκτινες του ήλιου και οι άτμοσφαιρικές ήλε-
κτρικές έκκενώσεις άποτέλούν εύνοϊκούς συνθήκες
για τη δημιουργία ζωής σ' αυτούς τους πλε-
νιτες. Ένώ, αντίθετα, είναι πολύ άπρόσβ-
ο να άπάρουν ζωντανά όντα στη γειτονική μας Ά-
φροδίτη, που η θερμοκρασία της έμφανειλες
της άνεβαίνει ως τους 350 βαθμούς!

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ήταν σύννεφοι και οι ψιχάλες άργόπεφταν εκείνο το πρωί.
Ο Σώτος άνοιξε το παράθυρο, έριξε μία ματιά προς τα πάνω και μουρμούρισε:
— Πάλι ο ίδιος καιρός!
Ξανάκλεισε το παράθυρο, έτριψε τα χέρια του, σαν νάθελε να ζεσταθεί και κάθισε στο τραπέζι. Σε λίγο άκουσε τα συρτά όθματα της μητέρας του από την κουζίνα. Η γριά παρουσιάστηκε μ' ένα δίσκο:
— Καλημέρα, παιδί μου.
— Καλημέρα, μητέρα. Κοιμήθηκες καλά;
— Έ, κάπως καλλίτερα από χτές. Φαίνεται πως μούκανε καλό το γιατρικό, που μουφέρεις.
— Έβαλε τα φλυτζάνια το ένα αντίκρυ στο άλλο, άδειασε το δίσκο, και κάθισε.
Ο Σώτος κύτταζε το ρολόγι του και άρχισε να τρώει το πρωινό του, συντροφιά με τη μητέρα του, μία καλοδεμένη, αλλά γερασμένη από τα έσσανα, γυναίκα.
Είχαν τελειώσει σχεδόν το πρωινό τους, όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.
Η κυρά Κατίνα σηκώθηκε ξαφνισμένη, έβριξε μία ματιά στο γυιό της κι' έτρεξε βιαστικά ν' άνοιξη.
Ο Σώτος παραξευήθηκε με τις ύποπτες κινήσεις της μητέρας του. Άναψε ένα τσιγάρο και

Ένα βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι τους, άλλαξαν ένα φιλή μέσα στο ταξί.

περίμενε. Ξανακύτταζε το ρολόι του: ήταν ακόμη όχτώ ή ώρα. Είχε καιρό ως τις ένιά, για να πάει στο γραφείο του έγκαιρος.
Η μητέρα του έσκαρβόταν σέρνοντας τα πόδια της, και με τα μάτια της χαμηλωμένα:
— Ποιός ήταν, μητέρα;
— Η Μίνα, η γειτονοπούλα μας. Ήρθε να δει μήπως χρειάζομαι τίποτα.
Ο Σώτος την κύτταζε στα μάτια. Ήξερε πως η μητέρα του δεν του έκρυβε ποτέ τίποτα και περίμενε να συνεχίση...
— Άς είναι καλά... είπε ο Σώτος.
— Ναι, παιδί μου! Είναι καλό κορίτσι. Δεν σου το είχα πη... Σήμερα ήταν να πάει κάπου κι' ήρθε λίγο πιο πριν...
— Τι ήρθε να κάνει, μητέρα;
— Έρχεται και με βοηθάει, γυιέ μου.
— Και γιατί δε μπήκε μέσα;
— Έ, ήσουν ένω έδώ... Ντραπήκε να μπή... Θά ξανάθνη άργότερα...
Ο Σώτος δεν είπε τίποτα. Φόρεσε τη γραμπιέρ, ντύνει του, φίλησε τη μητέρα του στο μάγουλο κι' έφυγε για το γραφείο του.
Λίγα όθματα μακρύτερα από το σπίτι του ήταν η στάση του λεωφορείου. Το πέτυχε κι' εύτυχως δεν είχε πολύ κόσμο. Έτσι βολεύτηκε σε μία θέση.
Δέκα χρόνια τώρα έκανε αυτή τη διαδρομή από το σπίτι Άχαρινών στην Όμιονοία, κι' από εκεί ως το Ύπουργείο, όπου είχε μία καλή θέση.
Είχε μαζευτεί πολλή δουλειά εκείνο το πρωί στο γραφείο του. Κι' έπρεπε να τη διεκπεραιώσει ως το μεσημέρι. Μά—περίεργο!—δούλευε άφρημένα.
Ο νους του δε μπορούσε να συγκεντρωθεί στη δουλειά, γιατί κάτι άλλο τον απασχολούσε: η Μίνα!
Ήταν δυνατόν; Η Μίνα έπειτα από την άνοησία του... Ναι, δεν τολμούσε να σκεφθεί την κακή συμπεριφορά, που της είχε δείξει. Κι' όμως αυτή πήγαινε τις ώρες, που έλειπε και βοηθούσε

τη μητέρα του στο νοικοκυριό, γιατί η γριά ήταν άρρωστη από τα άρθρικά της.
Δεν συζητήσε, θέβαια, το πράγμα, το πρωί, όταν τού το είπε η μητέρα του. Μά τώρα, όσο το κοιλούκετόταν, εύρισκε τον εαυτό του πολύ ταπεινωμένο, μπρός στην ανωτερότητα της.
Με τη Μίνα, τη γειτονοπούλα του, ο Σώτος πήγαινε μαζί στο σχολείο, και μαζί της τελείωσε το γυμνάσιο. Ο ένας βοηθούσε τον άλλο στα μαθήματά του. Μά εκείνη δεν προχώρησε για άνω. Τρεις σπουδές, έπειδή έπρεπε να βοηθήσει τη χήρα μητέρα της, ενώ εκείνος τα κατάφερε να τελειώσει τη Νομική Σχολή και μ' ένα διαγωνισμό να διοριστεί στο Ύπουργείο.
Όλον όμως, αυτό τον καιρό οι οικογενειακές τους σχέσεις δε σταμάτησαν. Ο Σώτος μάλιστα, λογάριασε πως η Μίνα, μία μέρα, θα γινόταν γυναίκα του.
Οι δύο νέοι δεν ανταλλάσανε ποτέ έρωτικά λόγια. Δεν έκαναν όνειρα ποτέ. Άλλα όλα μαρτυρούσαν, πως θα μπορούσαν να γίνουν μία μέρα ένα ευτυχισμένο ζευγάρι.
Κι' οι μητέρες των δύο αυτή τη γνώμη είχαν. Από τις ιδιαίτερες κουθέντες τους, το πράγμα φαινόταν καθαρά.
Άλλα παραξευήνονταν πως τα παιδιά τους δεν είχαν εκδηλώσει ακόμη, αφού μία τέτοια μεγάλη φίλια ένωσε τα δύο τους σπίτια.
Θέβαια, η Μίνα ήταν φτωχή και συντηρούσε αυτή το σπίτι της με τη γραφομηχανή της. Έκανε αντίγραφα σε δικηγόρους και κερδίζει αρκετά από αυτή τη δουλειά. Μά κι' ο Σώτος είχε μία καλή θέση στο Ύπουργείο κι' ένα μεγάλο μίσλουν.
Έτσι, εύκολα θα μπορούσαν να συντηρηθούν τέσσερα άτομα...
Ένα βράδυ, ώστόσο, που οι δύο νέοι είχαν πάει σ' ένα χορό, γυρίζοντας στο σπίτι τους άλλαξαν ένα φιλή μέσα στο ταξί. Αυτό ήταν όλο. Μά για την καρδιά της Μίνας ήταν αρκετό για να κάνει όνειρα και σχέδια για το μέλλον.

Εκείνος όμως λυπήθηκε που παραφέρθηκε. Μά δεν της ζήτησε συγγνώμη την άλλη μέρα, ούτε δικαιολόγησε τη στάση του μέσα στο ταξί.
Κι' η ζωή εξακολούθησε να κυλάει γεμάτη ένθουσιασμό, όπως πριν...
★
Μία μέρα ο Σώτος άνάγειλε στη μητέρα του ότι άρραβωνιάστηκε! Εκείνη τον κύτταξε και τσίπληκτη και περίμενε με άγωνία να της πη το όνομα της νέφης.
Είναι μία πολύ πλούσια, μητέρα. Από δω κι' εμπρός θα ζήσουμε εύτυχισμένοι.
Η μητέρα του χαμήλωσε το κεφάλι, γιατί κατάλαβε πως δεν έπρόκειτο για τη Μίνα.
— Και... που τη έβρηκες; τον ρώτησε.
— Προξενιά! Ένας συνάδελφος μου τη γνώρισε. Είναι άνηψιά του. Πήγα στο σπίτι της, μ' άρεσε κι' έδωσα το λόγο μου. Μάλιστα, διαζόνται και σ' ένα μήνα θα γίνη ο γάμος...
Η μητέρα του σάπαινε. Ο Σώτος όμως έπρεπε να πη πως αυτός ο γάμος, θέβαια, θα τους χώριζε, γιατί η νέφη είχε μεγάλο και πλούσιο σπίτι. Άλλ' αυτός δε θα έχενοίσε ποτέ τη μητέρα του και θα τη φρόντιζε ακόμη πιο πολύ.
Η κυρά Κατίνα πάλι άγαπούσε το γυιό της τόσο πολύ, που δεν ήθελε να τού φέρη έμπόδια.
Ο γάμος, λοιπόν, έγινε έπειτα από ένα μήνα, με μεγάλη πολυτέλεια.
Όταν γύρισε στο σπίτι της η κυρά Κατίνα, μόνη, έβριξε τη Μίνα έξω από την πόρτα της να την περιμένει. Οι δύο γυναίκες έβλαψαν η μία στην άγκαλιά της άλλης. Η μία γιατί έχασε το γυιό της κι' η άλλη γιατί έχασε τον άγαπημένο της...
Από τη στιγμή εκείνη οι δύο γυναίκες συνδέθηκαν τόσο πολύ, που δεν έκαναν η μία δίχως την άλλη.
★
Πέρασαν δύο μήνες χωρίς να εμφανισθεί ο Σώτος. Η άλλη γιατί έχασε τον άγαπημένο της... κά, με λεφτά, αλλά μόνος. Έμεινε μισή ώρα με τη μητέρα του και πάλι έφυγε. Αυτό γινόταν μία φορά το μήνα, όπου ένα βράδυ, η κυρά Κατίνα, όταν άνοιξε την πόρτα, που χτύπησε, είδε το γυιό της να κατεβάζει από ένα ταξί τρεις έα. Λίτσες και να τις μπάζει στο σπίτι.
— Ήταν μία άνοησία, μητέρα, της είπε, που διάσπηκα να παντρευτώ. Δεν ήταν η κατάλληλη γυναίκα για μένα. Νόμισα πως τα λεφτά θα μ' έκαναν εύτυχισμένους. Γελάστηκα...
Σώπασε μία στιγμή και πάλι συνέχισε:
— Ήταν μία κακομαθημένη γυναίκα. Το μεσημέρι που πήγα στο σπίτι, έβριξε ένα γράμμα της. Άγαπούσε κάποιον άλλον, πριν από μένα κι' έφυγε μ' αυτόν.
Μητέρα και γυιός έβλαψαν το βράδυ εκείνο και η ζωή ξανάρχισε όπως πριν, με περιορισμένη στις σχέσεις τους, γιατί ο Σώτος ντρεπόταν τη Μίνα και τη μητέρα της.
Από τη δουλειά, λοιπόν, στο σπίτι και τα βράδια, πότε έμενε για να διασάση κανένα βιβλίο, πότε πήγαινε σε κανένα κινηματογράφο.
Έξέ άλλου, τα άρθρικά της μητέρας του τον απασχολούσαν και καθόταν πιο πολύ τα βράδια μέσα για να της κάνει συντροφιά.
★
Και, νά, που τώρα μάθαινε, πως η Μίνα, παρ' όλη την σκληρή συμπεριφορά του, δεν άφηνε τη μητέρα του μόνη της.
Δύο φορές μετανοιμένος από το μεγάλο σφάλμα του νόμισε πως ήρθε η στιγμή να της ζήτηση συγγνώμη και να την ευχαριστήσει για το ενδιαφέρον της για τη μητέρα του.
Έτσι, όταν γύρισε το απόγευμα στο σπίτι—ήταν Σάββατο—είπε στη μητέρα του, να προσκαλέσει τη Μίνα και τη μητέρα της για την άλλη ημέρα, την Κυριακή, να φάνε το μεσημέρι μαζί.
Η κυρά Κατίνα δεν είπε τίποτα, δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Μά μόλις ξάπλωσε ο γυιός της το απόγευμα, άνοιξε την πόρτα της και πηγε να βρή τη Μίνα. Ανοηκόληπτη να τις πείσει, μά τελικά δέχτηκε να έρθουν. Η Μίνα μάλιστα θάρχονταν από το πρωί να βοηθήσει την κυρά Κατίνα.
Ο Σώτος βγήκε το ίδιο απόγευμα, μία ώρα πριν κλείσουν τα μαγαζιά κι' άγοράσε διάφορα πραγμάτια, που τού χρειαζόταν.
Κι' όταν, την άλλη μέρα, μητέρα και κόρη μπήκαν στο σαλόνι, έβριξαν το Σώτο να διαβάζει μία έφημερίδα. Εκείνος σηκώθηκε να τις υποδεχτεί και να βάλει τη Μίνα να καθήσει πλάι του στον καναπέ.
Τα σφάλματα είναι για τους ανθρώπους, της είπε. Έκανα κι' έγω ένα μεγάλο σφάλμα και σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις. Μά ήμουν, πιθανόν, τα πλούτη. Μά η τύχη μου ήταν άλλου. Σ' ευχαριστώ, Μίνα, για τις φροντίδες σου στη μητέρα μου, μά κι' έγω δεν έπαφα να σ' άγαπάω και να σ' έκτιμώ... Πες μου, Μίνα, θα ήθελες να γίνης γυναίκα μου;
Τα μάτια της Μίνας βούρκωσαν από τα δάκρυα. Άπλωσε το χέρι της και το άκούμπησε στον ώμο του. Εκείνος, πήρε το χέρι της, της πέρασε ένα ώροστο δαχτυλίδι με διαμαντόπετρα κι' έπειτα έσκυψε και τη φίλησε.
Μία μεγάλη συγκίνηση είχε πλημμυρίσει στη θέση τους. Οι δύο μητέρες και οι δύο νέοι έκλαιγαν από τη χαρά τους.
— Άντε, πάμε τώρα στην τραπεζαρία, να γιορτάσουμε τους άρραβώνες μας. Και κανονίστε, έσεις πιά, για το γάμο, πότε θέλετε να γίνη, είπε ο Σώτος.
Ήταν η πιο εύτυχισμένη στιγμή για όλους, μία στιγμή που την περιμέναμε από καιρό και που ήρθε επιτέλους, έπειτα από τόσες στενωρόρες.
ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΝΤΡΑΠΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΙΣ ΜΟΥΣΕΛΙΝΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στα τόσα πλούσια ύφασματα, που η μόδα μ' προσφέρει για τις βραδυνές τουαλέττες, η μουσελίνα διατηρεί πάντα μία προεξέχουσα θέση.
Το άραχνοφάντο αυτό ύφασμα δίνει άφορμή σε πολυποικίλες έμπνεύσεις, πότε στη μία και πότε στην άλλη γραμμή.
Έχουμε τουαλέττες, που εμφανίζονται με άτέλειωτα μέτρα μουσελίνας, για να μ' προσφέρουν μία τονισμένη έβάση και πλούσια γραμμή, κι' άλλες πάλι, πιο συντηρητικές, που άρκουνται στο να πλουτίσουν την ίσια γραμμή, με σουρωτά πανώ ή τραπεζορίσματα.
Μία σχετική τουαλέττα εμφανίζεται απλούστατη στο κορσάκι της, με ένα μικρό άνοιγμα στο λαιμό, αλλά χωρίς μανίκια, καταλήγοντας με έλαφρεία σουρά στη μέση.
Η σουρά αυτή πιάνεται σε μία μάλλον φορεδιά έφαρμοστή ζώνη και στο κορσάκι, καθώς και στη φούστα. Η τελευταία αυτή, μολονότι είναι ευθύγραμμη, σχηματίζει μπροστά ένα διπλό φύλλο, πυκνά σουρωτό, του οποίου οι πτυχές, αντί να πέφτουν έλεύθερες, έρχονται και διπλώνουν κάτω από τον ποδόφυρο. Έπι πλέον, στο άλλο πλάι, ένα πανώ σουρωτό και έλεύθερο, δίνει ένα ιδιαίτερο άερα στην ευθύγραμμη, κατά τα άλλα, φούστα. Ένα κόσμημα, στο ένα πλάι της ζώνης καρφωμένο, είναι το μόνο στολισμα της τουαλέττας.
ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟ ΜΑΚΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ
Η τουαλέττα, που σ'ας περιγράψαμε, μένει πιστή στο περιορισμένο μάκρος της μόδας. Άλλα η ίδια η μόδα σπείθει άμέσως να μ'ς τονίση πως όλα έφέτος άρδεκονται στην αντίφαση και την ποικιλία. Έτσι και στο ζήτημα αυτό τα βραδυνά φορέματα δέχονται με την ίδια ευκολία το περιορισμένο μάκρος, άφ' ένος, και άφ' έτέρου, ένα μέσο μάκρος, που σ'άνει λίγο ψηλότερα από τους άστραγάλους κι' ακόμη κι' εκείνο που είναι έντελως μακρύ και καταλήγει σε ουρά.
Στο ένδιάμεσο μάκρος, ένα κομψότατο μοντέλο μ'ς δείχνει μία ευθύγραμμη τουαλέττα, σε τύπο φουρώ. Είναι από λαμέ, που σχηματίζει γεωμετρικά σχέδια πάνω σε φόντο μάτ. Το φουρώ, που κλείνει πλάγιως από πάνω ως κάτω, διπλωτά, σ'άγκελλος, παρουσιάζει την ιδιοτροπία στο ντεκολτέ να έχη διαγώνια γραμμή, με τον ένα όμο σκεπασμένο και τον άλλο γυμνό.
Σ' ένα άλλο μοντέλο, που διαλέγει για την εμφάνισή του το μάκρος, που συνεχίζεται σε ουρά, βλέπουμε να χρησιμοποιείται ως υλικό ή γταντέλλα, της οποίας τα σχέδια υπογραμμίζονται με πέρολες.
Η κόμη έδώ άκολουθεί τον τύπο της τουνίκ. Το φόρεμα, δηλαδή, γίνεται μονοκόμματο από πάνω ως κάτω, με έφαρμογή στο στήθος και με ντεκολτέ σε γραμμή οριζόντια. Μικρές μπρετέλλες συγκαταούν το κορσάκι μ' δστέρα από ένα έλαφρο φορμάρισμα της μέσης, ή φούστα συνεχίζεται όλο και φαροδαινοντας, και καταλήγει μερικώς φορές σε ουρά.

Έπανωφόροι κοντόταλλο έμπρός και μακρόταλλο πίσω.

Τουαλέττα από μουσελίνα.

ΤΑ ΚΙΜΟΝΟ ΚΑΙ Η ΔΙΑΓΩΝΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Μπορούμε να πούμε πως και τα δύο είναι χαρακτηριστικά της εφευρετικής μόδας. Την κιμονό κόψη στα μανίκια, που δίνει τόση χάρι στο επάνω μέρος του σώματος, τη βλέπουμε τόσο στα φορέματα, όσο και στις βέστες και στα επανωφόρια.

Την κόψη αυτή, άλλωστε, προσπαθούν να μιμηθούν και τα κανονικά κολλημένα μανίκια. Γι' αυτό, τα βλέπουμε να έχουν ελάχιστη χαμπύλη στο επάνω μέρος και να προσαρμόζονται χαμηλά στους ώμους. 'Η διαγώνια γραμμή έρχεται κι' αυτή να δώσει, με διαφορούς τρόπους, σ' ένα φόρεμα, σ' ένα επανωφόρι, κάτι το έντελως πρωτότυπο.

Ένα κομψό μοντέλο από λεπτό λαϊνάκι, σε ζωηρό χρώμα, κατορθώνει να συνδυάσει με μεγάλη επιτυχία τα δύο αυτά χαρακτηριστικά. Το σύνολο του φορέματος παρουσιάζει μία μονοκόμμη γραμμή, που καταλήγει σε έδαζε φούστα.

Το επάνω μέρος του φορέματος σχηματίζει στο λαιμό ένα μικρό στογγυλό άνοιγμα και το κιμονό των μανικιών, με το τρουά κάρ μάκρος σχηματίζεται με ραφή κατά μήκος του μανικιού.

Το κορσάκι συνεχίζεται εφαιροστώ, σχηματίζοντας μέση, με πάρομο των κλαϊνών ραφών

γαρνίριμε γύρω-γύρω το γιακά και τις τσέπες και κάνομε και τη στενή ζώνη.

ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Το κοντόταλλο, που επιτυγχάνεται στα φορέματα με τις φαρδείς κορσελέ ζώνες, βρέσκει τρόπο να εκδηλωθί και στα επανωφόρια. Σε μερικά μάλιστα βλέπουμε, κατά ένα παράδοξο τρόπο, να συνδυάζεται σ' ένα και το αυτό επανωφόρι, το κοντόταλλο και το μακρόταλλο.

Σ' ένα επανωφόρι με μανίκια κιμονό, το σύνολο πέφτει σε μία γραμμή τονισμένη έδαζε. Στα δυό όμως μπροστινά του επανωφοριού, που κλείνουν σταυρώνοντας, βλέπουμε μία δριζόντια ντεκούπ, αρκετά ψηλότερα από τη μέση, και τα δυό ζεύγη των κουμπιών, που κλείνουν το επανωφόρι, πάνω από τη ντεκούπ.

Αυτό είναι αρκετό για να έχουμε άμεσως την εντύπωση του κοντόταλλου.

Για αντίθεσι όμως σ' αυτό, το ίδιο το επανωφόρι συμπληρώνεται στην πλάτη με μία «μαρτεγκάλ», τοποθετημένη χαμηλά. Έτσι έχουμε την μακροτάλλη γραμμή.

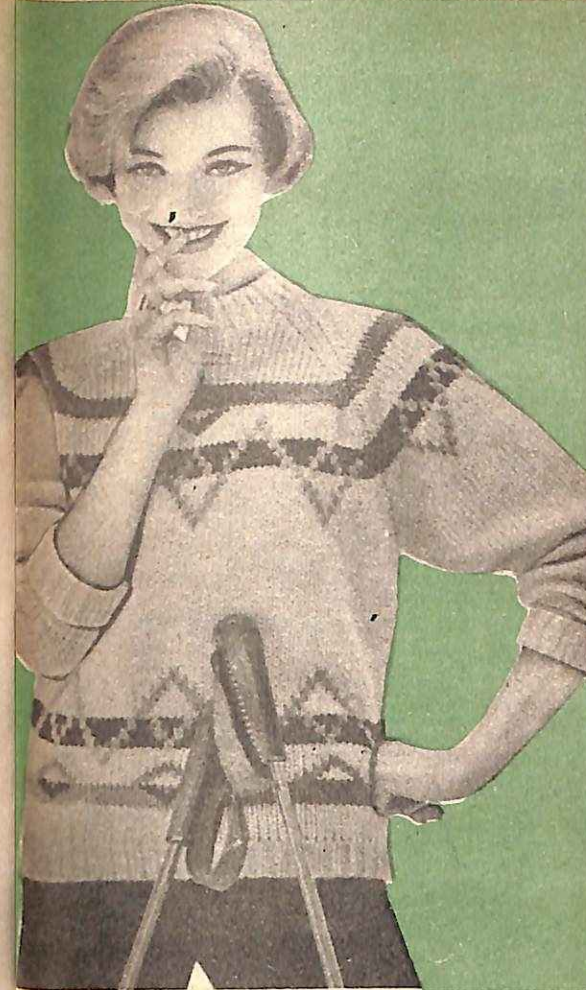
Όλες αυτές οι αντιθέσεις έχουν κάτι το παρόδοξο, ωστόσο, που κρύβει τα μυστικά της μόδας. Αυτά που κάνουν την κάθε γυναίκα να είναι πάντα κομψή.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΜΕ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Κοντά στις διάφορες πρωτοτυπίες, η μόδα δεν παύει να ευνόη και την απλότητα στη γραμμή, παρουσιάζοντας επανωφόρια κλασσικού τύπου.

Έτσι βλέπουμε επανωφόρια εϋθύγραμμα από πάνω ως κάτω, με τονισμένο σταυρωτό κουμπωμα, με τρία ζεύγη μεγάλα κουμπιά. Ένας

Έπάνω: Πλεκτό μπονέ χνουδάτο. Κάτω: Κλωστό γαρνιρισμένο με πλεκτή κοτσίδα.

Άριστερά: Σκεοτσόζικο πουλόβερ γαρνιρισμένο με μοτίβα σταυροβελονιάς. Δεξιά: Έπανωφόρι σταυρωτό με γούνα στο λαιμό.

πλούσιος γιακάς στο λαιμό και μανίκια σε περιορισμένο φάρδος, λίγες κοντύτερες του κανονικού, το συμπληρώνουν.

Έμφανίζεται ωστόσο κι' εδώ κάποια ιδιοτροπία της μόδας:

Οι κοφτές κάθετες τσέπες από τη μία μεριά και την άλλη του σταυρωτού κλεισίματος, είναι τοποθετημένες πολύ χαμηλότερα από το κανονικό, κι' αυτή η λεπτομέρεια δίνει ένα σκρότσος στο άλλο επανωφόρι.

Μία άλλη γραμμή, άλλη κι' αυτή, βασίζεται στην έδαζε εμφάνισι. Το φάρδος όμως του επανωφοριού συγκεντρώνεται μπροστά, αφήνοντας την πλάτη εϋθύγραμμη οριζή.

Η ιδιοτροπία αυτή στην κόψη επιτυγχάνεται με μία δετή ζώνη, που, ξεκινώντας από τις πλάινες ραφές, δίνει μπροστά. Συγκεντρώνει έτσι όλο το φάρδος του επανωφοριού μπροστά, καθώς είπαμε, όπου και σχηματίζονται αψθονα γκοντέ.

Τα μανίκια εδώ είναι αρκετά άνετα και διατηρούν το τρουά-κάρ μάκρος της μόδας.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Είναι τώρα η εποχή των πλεχτών. Μπορούμε να πούμε, ότι είναι απαραίτητα. Η μόδα προσφέρει και σ' αυτό το είδος αφάνταστη ποικιλία.

Τα τουίντ-σέτ παραμένουν πάντα της μόδας και βλέπουμε το συνδυασμό πουλόβερ και σουέτερ ή πουλόβερ και βέστας, σε όλα τα δυνατά χρώματα: Άνοιχτες αποχρώσεις, ζωηρές και στους πάντα μονόχρους τόνους των γκρι και των μπλέ.

Κοντά σ' αυτά έχουμε και τη μεγάλη ποικιλία των σπορτίφ πουλόβερ, που εμφανίζονται πολύ συχνά πλεγμένα με άσπρο μαλλί. Σχηματίζουν ραβδώσεις, μοτίβα στον τύπο ζακάρ, και κάποτε είναι και κεντημένα με σταυροβελονιά.

Το χαρακτηριστικό τους είναι η μεγάλη άνεσι με τη ραγκλάν ως επί το πλείστον κόψη τους.

Το κλείσιμο του λαιμού είναι πάντα στογγυλό και συμπληρώνεται με μία φάσα λάστιχο. Το ίδιο έχουν και τα μανίκια για τελείωμα.

ΠΛΕΚΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η μόδα συμβουλεύει επί πλέον και χαριτωμένα πλεκτά καπελλάκια, που έχουν το προσόν να είναι ελαφρά και ζεστά. Τα βλέπουμε άλλοτε σε σχήμα μπονέ-μετερέ, από χνουδάτο

μαλλί και άλλοτε σε σχήμα κλός, με τεπε μπουλ. Τα μπόρ είναι μικρά και γαρνιρονται με μία πλεχτή κοτσίδα, που δένει στο πλάι.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΛΑΙΝΑΖ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μήν παραλείψετε να διαλέξετε για τα χειμωνιάτικα φορεματάκια των παιδιών σας κάποιο από τα τόσο όμορφα φανταίζι λαϊνάκι, που μάς παρουσιάζει η μόδα.

Η ποικιλία τους σε σχέδια και χρωματισμούς είναι τόσο μεγάλη, ώστε ασφαλώς θα βοηθε εκείνο που θα ικανοποιήσει το γούστο σας και θα ταιριάξει στο κοριτσάκι σας.

Ανάμεσα στα διάφορα καντριγιέ οριγωτά και σκωτσέζικα, έχουμε και τα νταμιέ, με τις τόσο χτυπητές αντιθέσεις στο συνδυασμό των χρωμάτων.

Μπουστάκια εφαιροστώ ή άνετα συνδυάζον-

Άπλο φόρεμα από ξέρεσϋ φανταίζι.

Σκωτσέζικο φόρεμα για κοπελίτσα 15 χρόνων.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Τὰ επανωφόρια τῶν κοριτσιῶν σας, πού χρησιμοποιοῦνται καθημερινῶς, διατηροῦν μιὰ ἀπλή κλασσικὴ γραμμὴ. Ἐχουν σταυρωτὸ κλείσιμο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ ἴσιο κούμπωμα. Τὰ γιακαδάκια εἶναι στρογγυλά ἢ μυτερά, κατεβαστὰ ἢ ὀρθία.

Ἐνίοτε γαρνίζονται μὲ μιὰ ντεκούπ ὀριζόντια, πού περιβάλλει ὅλο τὸ επανωφόρι.

Οἱ τσέπες βρίσκονται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴν ντεκούπ. Ἀλλὰ πάλι επανωφόρια χρησιμοποιοῦν τὴς ὁμορφες μαρτεγκάλ καὶ τότε κατ' αὐτὲς τοποθετεῖται μιὰ κουφωτὴ πιέτα, πού δίνει στὸ επανωφόρι ἀνεσι.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΩΝ 15 ΧΡΟΝΩΝ

Ὅταν πατήση ἡ κορούλα σας τὰ 15 τῆς χρόνια, ἀρχίζει νὰ ἔχη ἀπατησεις καὶ δὲν τὴν ικανοποιεῖ πιά τὸ παιδικὸ ντυσιμο.

Ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ τὴς ἐπιτρέψετε νὰ βάλῃ λίγο ψηλότερα τακούνια, ἀλλὰ προσπαθήστε νὰ τὴν πείσετε, ὅτι νὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς ἀνεγκαταλήψῃ τὸ ἀπλό ντύσιμο. Εἶναι ἡ ἀχάριστη, ὅπως λέμε, ἡλικία, καὶ δὲν πρέπει νὰ βιάζεται νὰ μεγαλώσῃ. Ἀς μὴ περιφρουῇ τὰ σκωτσέζικα λαινά, οὔτε τὴς πλισσεδωτὲς φούστες. Τὰ λευκά γιακαδάκια ταιριάζουν τόσο μὲ τὴ φρεσκάδα τῆς ἡλικίας τῆς.

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Μιὰ χαριτωμένη μόδα γιὰ τὰ μικρὰ ἀγόρια ἢ κορίτσια, εἶναι νὰ συνδυάζετε μὲ τὰ πλεχτά τους κ' ἕνα ὁμοιόμορφο σκουφάκι. Τὰ σκουφάκια αὐτὰ γίνονται μὲ μύτη πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μὲ μὴ φαρδεῖα φάσα λάστιχο, πού διπλώνει. Τὸ φαινομένη μας θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ καταλάβετε πὺ καλὰ.

Ἐπὶ πλέον τὸ μυτερὸ τελειώμα στολιζέται μὲ ἕνα πονπὸν ἢ μὲ μιὰ φουτίνα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ταὶ μὲ τὴ σουρωτὴ φουτίτσα. Μιὰ πεταχτὴ τσέπη στὸ κάθε πλάι γαρνίρει αὐτὴ τὴ φουτίτσα-κ' ἂν θέλετε μάλιστα τὴς γαρνίρετε μὲ δύο πιχδεμένες φάσες λευκῆς. Τὸ ἴδιο θὰ εἶναι καὶ τὸ γιακαδάκι.

1. Ἐπανωφόρι εὐθύγραμμο μὲ ὀριζόντια ντεκούπ. 2. Φορεμάκι ἀπὸ λαινὰ νταμιέ. 3. Μαρτεγκάλ στολίζει τὸ ριχτὸ αὐτὸ παιδί.

Γιὰ τὴς ρυτίδες

Μερικὲς γυναῖκες πού ἔχουν πρόσωπο παχουλὸ, ἀργούν ν' ἀποκτήσουν ρυτίδες, κ' αὐτὸς τὴς καθυστερεῖ καὶ τὴς κάνει νὰ παραμελοῦν τὴς ἀπαιτούμενες φροντίδες γιὰ τὸ πρόσωπό τους. Ἀλλ' ἂς μὴ ξεγελιοῦνται, γιατί δὲν συμπεριπατᾷ τὸ κοκκὸ, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεπαρόντως. Πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε κ' αὐτὲς ὅπως ὅλες—κανονικὸ καὶ ταχτικὸ μασάζ, πού ἀποτελεῖ τὴ γυμναστικὴ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Οἱ περισσότερες ρυτίδες σχηματίζονται γύρω ἀπ' τὸ στόμα καὶ κάτω ἀπ' τὰ μάτια. Ἐκεῖ συνεπῶς θὰ ἐντείνετε τὴν προσοχήν. Τὸ μασάζ πρέπει νὰ γίνεται μὲ κινήσεις μαλακῆς καὶ πάντοτε ἀντίθετα πρὸς τὴς ρυτίδες. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ σὰς δείξῃ τὸν τρόπο μιὰ εἰδικὴ μασεῖ.

Τὸ κοκκινάκι τοῦ προσώπου

Τὸ κοκκινάκι πού θὰ διαλέξετε γιὰ τὸ πρόσωπό σας, πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ χρώμα τῆς ἐπιδερμίδος σας. Οἱ μελαγχρονῆς, πού ἔχουν ἔριμα μὲ καὶ μαλλιά μαύρα, θὰ χρησιμοποιοῦν σκούρο κοκκίνο. Ὅσες ἔχουν ἄσπρο δερμα, μαλλιά καστανά ἢ κοκκινωδῶς καὶ μάτια γαλανὰ ἢ πρασινωπά, θὰ χρησιμοποιῶν τὸ ανοιχτὸ ρόζ. Αὐτὲς πού ἔχουν μαλλιά πλατινέ, θὰ χρησιμοποιοῦν κοκκίνο ὀρνέ. Τέλος, ὅσες δὲ θέλουν νὰ φαίνονται μακιγιαρισμένες, θὰ διαλέξουν ἕνα κοκκίνο μανταρινί.

Ἀν τὸ πρόσωπό σας ἔχη σχῆμα ὀβάλ, τὸ μακιγιαρίσμα θὰ γίνεται ἀκριβῶς στὰ μῆλα τῶν μαγουλάων, ὡς τὴς ριζὲς τῶν κρατῶν. Προκειμένου γιὰ στρογγυλὸ πρόσωπο, τὸ κοκκινάκι πηγαίνει κοντὰ γιὰ μύτη καὶ καθόλου πρὸς τὴς ριζὲς τῶν μαλλιών.

Πρῶτὸν ξύπνημα

Πρὶν σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι, κάθε πρωί, ἀρχίστε ν' ἀνακαλύψετε, ὡς πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας πρὸς ὅλες τὴς διευθύνσεις. Γιατί τὸ ἀπόλομο σηκώμας, ἑμέσως μετὰ τὴ γενικὴ χαλάρωσι, τοῦ ὀνιου, ἐλάττει τὸ νευρικὸ σύστημα. Ἀφοῦ σηκωθῇτε ὕστερα, τετίνωστε ἀκόμα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας. Ὑστερα σταθερὴ σ' ἑκάστη προσοχὴ καὶ γείρετε τὸ κορμὶ σας μπροστὰ, τόσο ὥστε οἱ ἀκρὲς τῶν χερῶν σας ν' ἀγγίζουν τὴς μύτες τῶν ποδιῶν σας. Αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνετε 10 φορές, γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὸ ἀπαραίτητο μυϊκὸ τόνο καὶ τὴ ζωτικότητά σας.

Τὸ κανονικὸ βάρος

Ἡ γυμναστικὴ ἔχει τὸ καλὸ ν' ἀδυνατίζει τὴς χοντρές γυναῖκες καὶ νὰ παχαίνει τὴς ἀδύνατες, ἐνῶ συγχρόνως σφίγγει τοὺς μύς καὶ διορθώνει τὴς γραμμές.

Νὰ τῶρα τὸ κανονικὸ ὅγκος γιὰ κάθε γυναῖκα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τῆς καὶ τὸ ἀνάστημά της:

Ἀνάστημα 1,55: Ἡλικία 20 ἐτῶν, 52 κιλά. 24 ἐτῶν, 53 κιλά. 30 ἐτῶν, 54—56 κιλά. 35 ἐτῶν, 57 κιλά.

Ἀνάστημα 1,60: Ἡλικία 20 ἐτῶν, 54 κιλά. 24 ἐτῶν, 56 κιλά. 30 ἐτῶν, 57 κιλά. 35 ἐτῶν, 60 κιλά.

Φυσικὰ ὁμῶς, ὁ πίνακας αὐτὸς ποικίλλει ἀναλόγως καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς καθεμίας.

Καθαριότης καὶ τάξι

Ἡ οἰκοδόμησις θὰ δώσῃ πάντα τὸ παράδειγμα τῆς καθαριότητος καὶ τῆς τάξεως στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ τὴν μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι. Τὰ παιδιά της πρέπει ν' ἀνατραφοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, γιὰ νὰ γίνουν ἀργότερα καθαροὶ καὶ ταχτικοὶ ἄνθρωποι.

Νάχετε ὅπ' ὅψι σας ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ περισσότεροι ἄντρες ἀγαποῦν τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα καὶ ὅτι γυρίζουν μὲ περισσότερη εὐχαρίστησι ἀπ' τὴ δουλειά τους στὸ σπίτι τους, ὅταν ξέρουν πὺς θὰ τὸ βροῦνε καθαρὸ καὶ συγυρισμένον καὶ τὴ γυναῖκα τους περιποιημένη κ' ἑλκυστικὴ.

Γιὰ τὸν ξενῶνα

Ἀν τὸ σπίτι σας ἔχη κανένα περισσευούμενο δωμάτιο, μπορεῖτε νὰ τὸ διαρρυθμίσετε σὲ ξενῶνα. Μὴ τὸ χρησιμοποιήτε ὁμῶς ὡς ἀποθήκη, ὅταν δὲν ἔχετε φιλοξενούμενον. Πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἑτοιμὸ γιὰ τὸν προορισμὸν του, σὰν ἕνα μικρὸ σπιτάκι. Δὲ θάναϊ δηλαδὴ μόνον κρεβατοκάμαρα, ἀλλὰ ὅλα μέσα κ' ἕνα γραφειάκι, μιὰ βιβλιοθήκη καὶ μιὰ ἐξέστη γωνία, ὅπου θὰ μπορῇ ὁ φιλοξενούμενος νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴς ὥρας του, ὅταν θέλῃ νὰ μείνῃ λίγο μόνος.

Δὲ θὰ διαλέξετε γιὰ ξενῶνα τὸ χειρότερο δωμάτιο, ἀλλὰ μιὰ κάμαρα μὲ ἥλιο, ἀέρα καὶ ὡραία θέα. Θὰ φροντίσετε νῶς ντουλάπα, σινιέ, ἀνταρτή, ποταλέτα, κοσμητοῦς, καλὸ φανὸς καὶ προπύργιον καθαριότητος. Τέλος, θὰ προσπαθῆτε ν' ἀντιληφθῇτε τὰ γούστα καὶ τὴς συνηθειές τοῦ φιλοξενούμενου σας, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇτε ἀνάλογα, ὡς τὰ ναιὶδῇ σὰν στὸ σπίτι του.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ σερίφόρα Νέλλα πληροφορεῖ τὸν Ρέννερ πὺς εἶδε τὴν Ταμάρ νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ Λὸς Ἀντζελες, μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς ρεπόρτερ. Κ' ὁ Ρέννερ ξεκινᾷ ἀμέσως, γιὰ νὰ πᾶ νὰ τὴν βρῇ. Συγχρόνως τὴν ἀναζητεῖ παντοῦ ἡ ἀστυνομία, καθὼς καὶ τὸν Κέλσευ. Στὸ δρόμο, ὁ Ρέννερ πετάει στὴ θάλασσα τὸ ματωμένον μαχαίρι καὶ τὸ λειδί. Βρίσκει τὴν Ταμάρ στὸ σπίτι της. Κ' ἀφοῦ τὴς ζητᾷ συγγνώμην γιὰ τὸ ἀρχικὸ σχέδιό του νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ὁμορφιά της, τῆς μιλάει γιὰ τὴν ὁλοφάνη τῶν χρημάτων. Αὐτὴ ὁμῶς τὸν βεβαιώνει πὺς δὲν ἔχει ἰδέα κ' ὁ Ρέννερ περβεῖται πὺς εἶναι ἄσπαστος. Ἀγωνιᾷ ὁμῶς γιὰ τὴν δὲν ἔχει πᾶς θ' ἀποδείξῃ τὴν ἀδωτικότητα της. Πρέπει, γι' αὐτὸ, νὰ βροῦν τὸν πραγματικὸν δολοφόν. Στὸ μετὰ, πρὸς τὴν κρυφότητα κ' οἱ δύο τους. Πράγματι, καταγγέλλεται τώρα κ' ὁ Ρέννερ, γιατί ἀνακαλύσθηκε τὸ πτώμα τοῦ Κέλσευ. Ἀναγκάσει, νὰ χτυπήσῃ ἕνα ἀστυνομικὸ, πού ἐπιχειροῦσε νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ὑστερα καταφεύγουν γιὰ λίγο στὸ μόντελ τοῦ Γιένσεν, παλιὸ φίλου τοῦ Κούρτ. Ἀπὸ μιὰ φράσι τῆς Ταμάρ, ὁ Ρέννερ βγαίνει τὸ συμπεράσμα πὺς ἔκανε τὴν δολοφονία ἡ Τζίνα Γκομέζ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀνδραπό που τὴν εἶχε καταστρέφει ἄλλοτε. Πρέπει τῶρα νὰ τὴν βρῇ καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ συγχωρήσῃ. Στὸ μετὰ, ὁμῶς, πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ κάποιον τὴν Ταμάρ, γιατί ὁ Γιένσεν φοβεῖται νὰ τοὺς κρατήσῃ περισσότερον.

Ὁ Γιένσεν ἔβρισε τὸν πρόβλημα, στὴ θέα τοῦ Ρέννερ.

Ἐλγε ἀφίσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, κ' ὁ ἄνεμος ἔφευγε ἀπὸ μακριὰ μιὰ βροχὴν μουσικὴ.

— Συμφωνίον, θὰ φύγομε, εἶπε πάλι ὁ Κούρτ. Πρώτα ὁμῶς πρέπει νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ τελευταία χάρι: Νὰ πᾶς στὸ μεγάλο κατάρτημα Χένσευ, στὸ τμήμα μηχανῶν κοριτσιῶν, καὶ ν' ἀγοράσῃς ἕνα ἀπλό ἄσπρο σμιεῖ, γιὰ κοπελίτσα 14 χρόνων, καὶ μιὰ φούστα μὲ μπρετέλες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ φοροῦν ἐφέτος οἱ μαθητοῦλες.

Τράβηξε μερικὰ χαρτονομίσματα ἀπ' τὸ μάτσο του καὶ τὰ βάλε στὸ χέρι τοῦ Γιένσεν, προσθέτοντας:

— Ὅ' ἀγοράσῃς κ' ἕνα ξενῶνα ἄσπρο σμιεῖ καὶ παπούτσια μὲ χαμηλὰ τακούνια, νομίζω 36, ἀπὸ καφετὴ δέουσα μὲ καὶ ἄσπρο καστόρι.

Ὁ Γιένσεν πῆρε κακόκεφα τὰ λεφτά.

— Ἐπειτα ὁμῶς θὰ φύγετε κ' οἱ δύο. Ἐταί: ἔπεινε.

Ὁ Ρέννερ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Μὲ μεγάλην μὴ γαστρά! νομίζω. Μὴ σοῦ κατεβῇ ὁμῶς ἡ ἰδέα νὰ μᾶς προσφύσῃς στὴν ἀστυνομία! Πρώτα, δὲν πορεύεται νὰ κερδίσεις γινιμὰ ἀνομιῇ. Λεύτερον, τὸ ἔργο πού λίγο ἐξήγησε νὰ φᾶς ἄλλοτε ἀπὸ κείνους τοὺς χαρτοπαίγτες. Θάναϊ παινιδάκι ὑποστά σ' αὐτὸ πού θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ!

— Δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω. Ἡ προσέγγισή σου τὸ μόνο πού θέλω, εἶναι νὰ μοῦ ἀδειάσεις τὴ γωνία, ἐσὺ κ' ἡ κοπέλλα.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Γιένσεν, ἡ Ταμάρ σηκώθηκε καὶ ὥρτησε:

— Ἐλγε κανένα σχέδιο;

— Ναι.

— Τί θέλεις νὰ κάνω τώρα;

— Πήγαμε στὸ μπάτιο καὶ βγάλε ὅλο τὸ μαζινάκι σου, τὴν πουντοῦ, τὸ ὀμπιελ... Ἀπὸς ὕστερα τὰ μαλλιά σου, γένεισέ τὰ πρὸς τὰ πλάι καὶ φτιάξε τὰ ἀλογουστὰ.

Ἡ Ταμάρ διεισδύθηκε πειθύνει πρὸς τὸ λουτοῦ.

Καὶ δέσε μιὰ πετσέτα, δὸς πᾶς σφιχτὰ μπουρσέ, ἦσο ἀπ' τὸ στήθος σου, τὴς φώναξε ὁ Ρέννερ. Τίθεις πολὺ ἀνεπτυγμένο.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ.

γιὰ κοπελίτσα 14 χρόνων! ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἦταν Σάββατοβράδυ. Ἐνα πυκνὸ πλῆθος εἶχε δώσει ὀρεγντοῦ στὸν παραλιακὸ περίπατο. Τὰ παθροὶ πωλητὲς ἐτοίμαζαν σάντουιτς καὶ βραστὰ λουκάνικα. Τὰ καφετεῖα καὶ τὰ εστιατόρια ἦταν γεμάτα κόσμο. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ διάφορα σκοπευτήρια, οἱ λοταρίες, τὰ ηλεκτρονικὰ αὐτοκινήματα...

Κάποιον-κάποιον, ἕνα ἀισιόδοξο ψαρά, ἐφοδιασμένον κ' ἕνα καλάμι καὶ κ' ἕνα σακκούλι, πού ἔλιπε νὰ τὸ γεμίσει, ἀνοίγε δρόμο μὲ σπρωξιές ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ πηγαίνει νὰ διαλέξῃ μιὰ ἡσυχὴ γωνιά, στὴν ἀκρὴ τῆς προκυμαίας.

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ, πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατῆς, βοσκόταν ἕνα μικρὸ λουνα-πάρκ. Κοιμημένος στὴν σκιά, ὁ Ρέννερ περιμένε νὰ ξαναφανῇ τὸ ρόζ ἀλογάκι, πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε καθαιλιχθεῖ ἡ Ταμάρ.

Ἡ κοπέλλα κρατιόταν μὲ τὸν χέρι, ἐνῶ σ' ἄλλο ἐστῆγε ἕνα σάντουιτς μὲ λουκάνικο. Οἱ λεπτὲς γάμπες τῆς ἦσαν γυμνῆς. Φοροῦσε σποδὸ παπούτσια καὶ σοσόνια. Μὲ τὴν ἀπλούστατη ἀσχημιὰ πλουτοῦ της καὶ τὴν ὑπὲρ φούστα τῆς φαίνονταν σὰ μικρὸ κοριτσάκι.

Κάθε φορὰ πού θυμότανε τὴς ὀδῆς, πού τὴς εἶχε δώσει ὁ Ρέννερ, χαμογελοῦσε. Ἐταί, τὸ δεκατετράχρονον ἀγόρι, πού καθόταν στὸ διπλάν ἀλογάκι, τὴν εἶχε ἐροστευτὴν κερανοβόλα...

«Καλὴ διασκέδασι!», τοὺς εὐχίστηκε μὲ τὸ νοῦ τοῦ ὁ Ρέννερ.

Γιὰ τὴν ὥρα, χάρις στὸ κῶλο του, ἡ Ταμάρ ἦταν ἐξασφαλισμένη ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Ὅταν τὴν ἐπαίονε καθέναν γιὰ μιὰ μικρὴ κοπελίτσα.

Ὁ Ρέννερ ξαναγύρισε στὸ μέρος, πού εἶχε παρᾶξει τ' αὐτοκίνητό του. Ὅποτε ὁμῶς μετανοήσε κ' ἀποφάσισε νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῇ. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ ἀριθμὸς κυκλοφορίας του θὰ ἦταν γράμμιενος στὰ σημειωματάρια ὁλὸν τῶν πόλεων τῆς Τροχάδας τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ τῶν περικύκλων του.

Βοήκε ἕνα σταθμὸ ταξί, στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου. Μπῆκε γρήγορα στὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ κ' ἐκλείσε τὴν πόρτα, πού πολλὰ ὁ δὲ

δηγὸς νὰ δῇ τὸ πρόσωπό του.

— Πού θὰ σὰς πάω; ὥρτησε ὁ σωφὸρ, κατεβάζοντας τὴ σημαία.

Ὁ Ρέννερ εἶπε σκεπθῇ πολὺ, στὸ μετὰ... Δὲν εἶχε ἰδέα πού ἔμενε ἡ Τζίνα. Μιὰ λύσι μοναχὰ ὑπῆρχε, γιὰ νὰ τὴν βρῇ: Ἀν πηγαίνε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅχι πολὺ μακρινὸ ἀπ' τὸ κέντρο, γνωστὸ γιὰ τὴς «εὐκολίες», πού προσφέρει στοὺς πελάτες του, πού θέλανε νὰ γλεντήσουνε λιγάκι.

Ἦξερε ἐκεῖ τὸν ἀσχημὸ τῶν γχορὺν: τὸν Κάρλ Τέρου. Ἦταν κ' αὐτὸς ἀντίγραφος τοῦ παλιοῦ Ρέννερ, τοῦ πὺ νέου καὶ πὺ κινιζοῦ, τῆς ἐποχῆς, πού δούλευε ἀκόμα στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα.

Ἦταν ἀπολασμένος νὰ φτιάξῃ ἕνα γερὸ κομπόδεμα, δὸς πὺ γρήγορα μπουρσέ. Θάκανε τὸ κάθε τι γιὰ ἕνα δολλάριο.

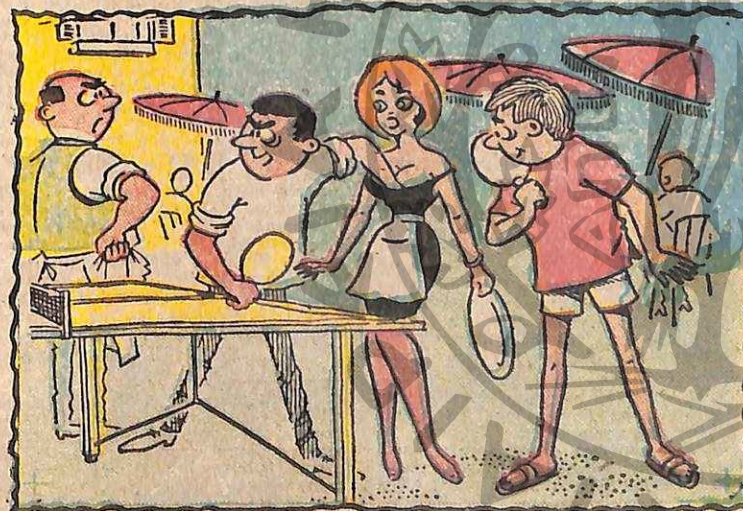
— Στὸ ξενοδοχεῖο «Χόλλυγουντ-Ὀυλίσκο», ἀπάντησε ὁ Ρέννερ, πού σωφὸρ τοῦ ταξί.

Ὅταν φτάσανε, πληρώσε, κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἔκανε τὸ γρήγο τοῦ κτιρίου καὶ μπῆκε ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Δὲ χρειάστηκε νὰ ὥρτησῃ πού βοσκόταν ἡ γχορτοματάρια τῶν γχορὺν, γιατί εἶχε πάει πολλές φορές.

Ἀνοῖξε τὴν πόρτα χωρίς νὰ χτυπήσῃ καὶ μπῆκε, τὴ στιγμή πού ἀλλάζε οὐρα ἕνας γχορὺν, πού εἶχε τελειώσει τὴν ὑπηρεσία του. Ἐκείνος τοῦρῶσε μιὰ ἀδιάφορη ματιά.

— Τί θέλεις ὁ κύριος; ὥρτησε.

— Νὰ δῶ τὸν Κάρλ Τέρου, τοῦ ἐξήγησε ὁ Ρέννερ.

— Πρόσεχε, βοῖ Μπάμπη, πού τὴ στέλνεις τὴ μπάλλα!...

Ἐβγαλε ἕνα χαρτονομίσμα τῶν 5 δολλαρίων καὶ τοῦ τῶδωσε, προσθέτοντας:

— Πῆς, τοῦ μονάχα πὺς τὸν περιμένω ἐδῶ κάποιοι παλιὸς τοῦ φίλος.

Ἐκείνος τὸ ἐξαφάνισε στὴν τσέπη του, μ' ἐπιδειξιότητα, πού πρὸς ἕνα μαχαίρι συνήθεια.

— Ὁ κεύ! εἶπε.

Καί, καθώς ἀνοίγε τὴν πόρτα, πρόσθεσε:

— Ἀν ἔχεςαι νὰ τοῦ ἐπληρώσῃς δουλειά, φρόντισε ν' ἀνοῖξῃς τὸ ποστοβόλι σου... Εἶναι καλὸ παιδί ὁ Κάρλ, ἀλλὰ δὲ σοῦ κάνει καμία χάρι τίςαιπα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μισοφωτισμένο καὶ μύριζε ἀγαστητικὸ φάρμακο.

Ἐνῶ περιμένε, ὁ Ρέννερ σκεπτόταν μελαγχολικὰ πὺς, τώρα πού πίστευαν ὅλοι, ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Κέλσευ, θὰ ἦταν ὁ πλοιομὸς οἱ ἀστυνομικοὶ πού τὸν κινηγοῦσαν...

Πέρασαν δέκα λεπτά, ὥσπου νὰ ξανανοῖξῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπῇ ὁ Κάρλ Τέρου.

Ἦταν μελαγχρονῶς, ὁμορφόπαδο, σὰν κινηματογραφικὸς ἀστὸρας. Σανᾶλκισε πίσω του τὴν πόρτα καὶ τὴν κλείδωσε. Ὅποτε, μπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα:

— Ἀπ' ὅπως σὲ περιέγραψε ὁ Χάρου, μάντεψα πὺς ἦσουν ἐσὺ... Μὰ τί γυροῦναι ἐδῶ, Κούρτ; Τί περιμένεις ἀπὸ μένα; Μὴ μοῦ πῆς πὺς ἦρθες μόνο γιὰ μὲν γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλαιά...

Ὁ Ρέννερ δὲ χάσμιερεσε κ' αὐτὸς μὲ πολλοὺς.

Θάθελα νὰ μοῦ δοῖς μιὰ κάμαρα, χωρίς νὰ χρειασθῇ νὰ περάσω κανονικὰ ἀπ' τὸ γκαρσὶ τοῦ ξενοδοχείου, ἐξήγησε. Κ' ἔπειτα, νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ μικροῦλα.

Ὁ Τέρου κάθισε σ' ἕνα πάγκο.

— Σὲ θαυμάζω, Κούρτ! εἶπε. Ἐνῶ σὲ κινηγοῦναι γιὰ μιὰ δολοφονία ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Λὸς Ἀντζελες, ἐσὺ ἔχεις ἀκόμα τὸ νοῦ σου στὰ θηλικά!...

Μὰ γιατί ἀπεθύνεσαι σὲ μένα; Ἐσὺ ἦξερες ἄλλοτε τόσες διευθύνσεις κ' ἀντιμῶς τηλεφώνου! Ἡ ὑπὸς πέταξες τὸ κινεῖ σου;

— Αὐτὴ πού θέλω, δὲ θάβῃ ἀν τὴν καλέσω ἐγὼ, ἐξήγησε ὁ Ρέννερ. Δὲν ἔχω ἀλλάσει τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου της.

Ὁ Τέρου ξεκοιμήθηκε τὴν τσέπη τῆς γχορτῆς λιθοῦς του κ' ἔβγαλε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο.

— Πὺς τὴ λένε; ὥρτησε.

— Τζίνα Γκομέζ.

— Ἐγὼ ἐδῶ τ' ὀνομάζω τῆς, δηλώσε ὁ Τέρου κινηγοῦναι τὸ γεγάλι του. Οὐροσφύλα εἶναι, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἔχουν ὁμῶς ἀρρίσει νὰ τὴν παίρνουν τὰ χρόνια... Καλὰ λοιπὸν, θὰ τὴν εἰδοποιήσω. Πόσα θὰ μοῦ δώσῃς;

— Ἐκατὸ δολλάρια στὸ χέρι, χάρις τὸ νοῦ γιὰ τὴν κάμαρα.

Ὁ Τέρου ἔγνευε ὅχι.

— Δὲ γίνεται! Εἶναι ἐπικίνδυνον τώρα νὰ τὴν κάνεις ὁσοπομῆς μαζί σου. Δὲν ἀναλαμβάνω μὲ λιγότερα ἀπὸ 200 δολλάρια.

</

— "Όχι, απάντησε ο Ρέννερ κουνώντας το κεφάλι του. Πές της μονάχα πώς έχεις ένα καλό πελάτη γι' αυτήν. Προσπάθησε πάντως νάρθη! Προέπει, δίχως άλλο, να της μιλήσω άπονε.

— "Ο Τέρον σφύριξε ελαφρά.

— "Αν τβέρεα πώς είναι τόσο σπουδαίο, θα σούπαιωνα πού πόλα..."

— "Ελα, κατέβαινε τώρα!

— "Ο Ρέννερ ξελάφρανε το μάτσο του κατά 200 δολάρια... Τάδωσε στον Τέρον. "Επειτα τον ακολουθούσε, δγῆκε απ' τη γκαρνταρόμπα, διέσχισε ένα ύπνοιο και, με το άσανσέρ της ύπηρεσίας, ανέβηκε στο ένατο.

— Μόλις έπινοονήσω με την κοπέλλα, θα σε είδοποιήσω, του έπασχέθηκε ο Τέρον.

Το διαμέρισμα άποτελείτο από δυό δωμάτια. "Ο Ρέννερ είχε ιδή έκατοντάδες βμοια.

Οι περισσότερες μεγάλες επιχειρήσεις νοίκιζαν τέτοια, με το χρόνο, σ' όλα τα ξενοδοχεία, για νάχουν άνεση στα ταξίδια τους οι μεγάλοι διευθυντές τους και συγχρόνως να κάνουν έντύπωση στους πιθανούς πελάτες τους. "Ωρισμένα απ' αυτά μένανε άδειαν επί πολλούς μήνες συνέχεια, α' όμως το ξενοδοχείο δεν τα διέθετε ποτέ σε κουνούς πελάτες.

— "Ο Κούρτ πήγε ως το παράθυρο. "Η πόλι άλλωνόταν δς εκεί που έφτανε το μάτι, σαν περιβόλι με λουλούδια από πολύχρωμες φωτεινές έπιγραφές.

Στρώθηκε και κάθισε στο ποεβάκι του παραθύρου. Μετάνοιωσε πού δεν είχε ζητήσει απ' τον Τέρον να του φέρει στο γυρισμό του μια μπουτίλια ούισκι.

— "Αν άνοιότανε νάρθη ή Τζίνα, ο Ρέννερ ήταν χαμένος! Στο σημείο πού βρισκόταν, είχε την έντύπωση πώς δεν του προσπερότανε, παρά μια μόνο διέξοδος: να συμφωνήσει με τον άναγκιστή και να παραδεχθῆ την ένοχή του γιά ένα φόνο πού δεν είχε κάνει, με τον όρο να συγκατατεθῇ ή δικαιοσύνη ν' άφισή άνερόχλητη την Ταμάρρα. Της τό, χωστούσε, αυτό.

— Κάποιος χτύπησε διακοιτικά την πόρτα.

— Πούς είναι; ρώτησε ο Ρέννερ.

— "Ο γκρούμ, κύριε, απάντησε ή φωνή του Τέ.

— Άνοιξε την πόρτα και μίληκε, φέροντας, πάνω σ' ένα δίσκο, μια μπουτίλια ούισκι α' ένα κουβαδάκι με πάγο.

— Σκέφθηκε πώς θα σ'άς έκανε ευχαριστίαι ένα μικρό άνανγκιστή, κύριε, έξήγησε.

— Ακούγοντας τον κινείας, θα πίστευε πώς έβλεπε γιά πρώτη φορά το Ρέννερ...

— "Η νέα κυρία πού μου έητήσατε, έρχεται, πρόσθεσε. Δεν είχε πολλή διάθεση γιά έργασία άπονε. Άναγκάσθηκε να της πώ πώς ο κύριος πού έπαυόμυρε τη συντροφία της, θα της πρόσφερε πολύ ευχαρίστηση 100 δολάρια, σαν δείγμα της έντιμότητάς του.

— Ένώ μιλούσε, έβελώνανε συγχρόνως τη μπουτίλια α' έορριχνε παγάκια στο ποτήρι.

— Τίποτ' άλλο, κύριε; ρώτησε.

— "Όχι, ευχαριστώ, Κόολ.

— "Τότερα, βλέποντας πώς δεν έβεννε ο Τέρον, ο Ρέννερ πρόσθεσε:

— Συμβαίνει τίποτε;

— "Επειδή φοβάμαι πώς δε θάβαν τόσο πρακτικό γιά σ'ας να άπογοήψετε το λογαριασμό, κύριε, θα με άπογοήψετε αν πληρώσετε άμέσως το ούισκι σας. Κάνει 50 δολάρια.

— Έβρεε καλά αυτός ο Τέρον να εβιδιάθῃ τον πελάτη! "Ο Ρέννερ δίστασε μιά στιγμή, α' ύστερα άφισε δυό χαρτονομίσματα των 20

δολλαρίων α' ένα των 10 πάνω στο δίσκο πού κρατούσε ο Τέρον.

— Έβρεις τη δουλειά σου, βλέπω... παρατήρησε.

— Βοίσκεας; απάντησε ο άλλος με μετροποροσύνη. Στο κάτω-κάτω, μου τη δίδαξε ένας «άσος»: έσύ! Και συ την ήξερες άρεστά καλά, ώστε να μπροσής ν' άναράσης τελικά ένα ξενοδοχείο πού άξίζει 250 χιλιάδες δολάρια...

— Φύγε τώρα! διάταξε ο Ρέννερ.

— Μάλιστα, κύριε. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας!

Το ούισκι φάνηκε στο Ρέννερ λιγώτερο καλό απ' ό,τι περιμένε... Κυττάζοντας τον Κάολ Τέρον, ήταν σαν νάβλεπε τον έαυτό του σ' ένα καθρέφτη. "Επειτα από τόσον καιρό πού είχε περάσει, του φαινόταν άδύνατο νάχη κάνει όρισμένα πράγματα, με το μοναδικό σκοπό να πετύχη στη ζωή του και

να γίνη ιδιοκτήτης ενός μεγάλου ξενοδοχείου...

Κι' όλ' αυτά, τώρα, ύπηρεχε κίνδυνος να πάνε χαμένα!

Πέρασε στο μπάνιο α' έβρεξε το πρόσωπό του με κρύο νερό. "Τότερα κυττάχθηκε στον καθρέφτη α' ανατρίχιασε.

Κλεινόντας τα μάτια του, άναβόησε την εικόνα της Ταμάρρας, όπως την είχε δῆ την τελευταία φορά: νέα, γερή, όλο ζωντάνια, καθισμένη σ' ένα έξυλινο άλογάκι πού στριφογύριζε α' άνεδοκατέβαινε...

— "Αν κατάφεραν να γλυτώσουν απ' αυτό το φοβερό μπλέξιμο, ο Ρέννερ θ' άκολουθούσε πιά έντελως άλλο δρόμο. "Ηταν καιρός να πάνη να σκέπτεται τί θα μπορούσε να γίνη, και ν' άνοεσθῆ σε ό,τι είχε. Στο κάτω-κάτω, ένα «μυτέλ» ούτε θα του μάγειρευε, ούτε θα τούκανε παιδιά...

— "Η άναμονή του φάνηκε άτελείωτη. Μία καινούργια ερώτηση τον βασάνιζε: "Όταν θάφτανε ή Τζίνα, πώς θα την άποχρόωνε να μιλήσει;

Βέβαια, ή Τζίνα, ο Μπίλ Πρίσαρντ α' αυτός έκαναν τακτικά συντροφία, πρίν φύγη ο Ρέννερ γιά το στρατό. Βγαίνανε μαζί έξω, πήγαιναν στο χορό... Μά ή Τζίνα ήταν πολύ μικρότερη του, και δεν ύπηρεσε ποτέ πραγματική φιλενάδα του.

— "Αν δεν εύρισκε τώρα κάποιον τρόπο να την κάνει να μιλήσει — με πονηριά ή με φόβος — δεν έβλεπε γιά πού λόγο θα πήγαινε να πέση μόνη της στο στόμα του λύκου, γιά να σώση αυτόν και την Ταμάρρα!

— "Ενοιθε πάντα ξαναμμένο το πρόσωπό του και προσπαθούσε κάθε τόσο να το δροσίσει με κρύο νερό.

Βοισκόταν και πάλι στο μπάνιο, όπου έπιτέλους χτύπησε την πόρτα ή Τζίνα. Της φώναξε τότε, δάζοντας μπροστά στο στόμα του μια πετσέτα, γιά ν' αλλάξει τη σωνή του.

— Περάστε μέσα. "Η πόρτα είν' άνοιχτή.

— "Η Τζίνα φαινόταν τώρα άκόμα πού έπιπιδευμένη απ' ό,τι στον «Παράδεισο». Στά χείλη της ήταν άποτυπωμένο το στερεότυπο εκείνο χαμόγελο πού έχουν όλες οι έπαγγελματίες του έξωτα.

— Πού είσαι, χρυσό μου; ρώτησε.

— Στο μπάνιο, απάντησε ο Ρέννερ α' άλλαγμένη φωνή. Κάποιο λίγο την τσιουλάει μου... Κάθισε. "Έχει ούισκι στο τραπέζι.

— Ναι, το είδα.

— Ένώ ο Ρέννερ την κρυφούταζε, ή Τζίνα άφισε να πέση απ' τους ώμους της ή άσπρη γούνινη ζακέτα της — φανταστική, αλλά φτηνή — α' έγκαταστάθηκε στο ντιβάνι. Είχε πάρει μια πόσα πού έδειχνε προκλητικώτερα τα θέληγιά της, κάτω απ' την πολύ ντεκολτέ δαδνήνη τσιουλάει της.

— Αφού έοριζε μια λοξή ματιά πούς το μπάνιο, πήρε τη μπουτίλια, ούισθη έπληκτα δυό — τρεις μεγάλες γουλίες και την άφισε πάλι πάνω στο τραπέζι.

Το χαμόγελο χάθηκε απ' τα χείλη της α' ανατρίχιασε. Φάνηκε έαφνικά γερασμένη και κουρασμένη... Ξαναγαμώλεσε όστόσο, καθώς έβλεπε στο Ρέννερ:

— Έβρεις άπό πιστά, χρυσό μου... Μα, γιά όνομα του Θεού, τί κάνεις εκεί μέσα; Δεν πιστεύω να παίρνεις το μπάνιο σου!

— "Όχι, απάντησε έκείνος.

Και δγῆκε απ' το λουτρό.

— "Η Τζίνα σπηθύθηκε σιγά — σιγά, με τα μάτια μισόκλειστα. Το προσποιητό χαμόγέλο της έγινε ένας μικρός μορφοσμός.

— Πώς μπορείς να με ντροπιάσεις έτσι, Κούρτ;... διαμαρτυρήθηκε.

— "Ο Ρέννερ την έσπρωξε μαλακά, την άνάγκασε να ξανακαθήσει στο ντιβάνι.

— Άστα, αυτά, Τζίνα, της είπε. Έβρεις καλά γιάτί σε έζητσα και τί θέλω άπό σένα.

— Τι;

— Να όμολογήσεις!

— "Ο θιμός της Τζίνας έδωσε τη θέσι του στην κατάληξη.

— Τι να όμολογήσω; Δεν καταλαβαίνω τί έννοεις...

— "Ο Ρέννερ ήπιε μια γουλιά ούισκι και σκούπισε το στόμα του με τη ράχη του χεριού του.

— Όέλω να παραδεχθῆς πώς σκότωσες τον Κέλσευ "Αντρες και του πήρες τις 40 χιλιάδες δολάρια.

— Τρελλάθηκες;...

— Δεν το πιστεύω.

— Μα ναι, Κούρτ, δεν είσαι στα καλά σου! επέμεινε ή Τζίνα

με τόσο ειλκοινείας. Σου όριζόμαί πώς δε σκότωσα έγώ τον Κέλσευ! Διάβασα στις έφημερίδες γιά τη δολοφονία του και γιά το λεπτά πού γάχησαν.

Παρασυρόμενος απ' το φόβο, την άπελπισία και την άπογοήτευση, ο Ρέννερ έκαμε κατί, γιά το όποιο δε θα πίστευε ποτέ ίκανό τον έαυτό του: Χαστούκισε ή Τζίνα τόσο δυνατά, ώστε τα δάχτυλά του άφισαν σημάδια στο μάγουλό ης. "Τότερα έσκυψε πάνω της και της φώναξε:

— Μη με περνάς γιά ήλιθιο, Τζίνα. Δέ με νοιάζει τί θα συμβῆ σε μένα... μά δε θ' άφισα ποτέ να στείλουν την Ταμάρρα στο θάλαμο άείριον, αντί γιά σένα! Παραδέξου πώς σκότωσες τον Κέλσευ και πώς πήρες τα λεπτά! "Τότερα έκροέμισα το τηλέφωνο α' έπανήλαβέ το στον είσαγγελέα του Λός "Αντίλες.

— "Η Τζίνα σκούπισε με τη γλώσσα της το λίγο αίμα πού κυλούσε απ' τη γωνία των χείλιών της.

— Κι' αν άορνθώ;... πρόσφερε.

— "Αν άορνθῆς, θα σε σκοτώσω!

— "Η κοπέλλα χαμογέλασε.

— Σκότωσέ με λοιπόν, Κούρτ. Δέ μπορώ να όμολογήσω ένα έγκλημα πού δεν έκανα!

— Έμεισε απ' τη μέση με ούισκι ένα μεγάλο ποτήρι του νερού.

— Άλλωστε, πρόσθεσε, τί σε κάνει να πιστεύεις πώς άγαπάω τη ζωή μου;... Σκότωσέ με. Δέ μπορεί νάμια χειρότερος ο θάνατος απ' τα χάδια πού δέχομαι κάθε νύχτα άναγκαστικά άπό τόσους συγκαμένους γέρους!

— "Ηπιε μονορούφι το ούισκι της και συνέχισε:

— Δέ θάπρεπε νάρθω πάλι στο Μένσον Μπέυ, μαζι με το Μανουέλ! Βλέποντας το Μπίλ α' όλους τους άλλους, άδειασα άκόμη πού πολύ τη ζωή πού κάνω... Μα πρέπει να κερδίσω το ψωμί μου... δεν είν' έτσι;

— "Ο Ρέννερ δοκίμασε και πάλι την έντύπωση πώς έκανε έδαφος... — Άηλαδή... δεν σκότωσες έσύ τον Κέλσευ;

— "Όχι.

— Ούτε πήρες τα λεπτά;

— Είσ' άστειος, Κούρτ! έλεπε δάζοντας τα γέλια. Μα, με την ιντιπάθεια και την άηδία πού ίού προκαλούν οι περισσότεροι άντρες, φαντάζεσαι πώς θα δέχομυνα νάρθω έδώ άπονε γιά 50 δολάρια, αν είχα 40 χιλιάδικα στην τσέπη μου;

— "Ο Ρέννερ την κούτταξε πολλή ώρα. "Τότερα παρατήρησε:

— Μα ο Κάολ μου έλεπε πώς άναγκάστηκε να σου ύποχρεθῇ, γιά λογαριασμό μου, 100 δολάρια!

— Τα συνηθίζω, οι γκρούμ, κάτι τέτοια, απάντησε ή Τζίνα άνασχηματίζοντας τους ώμους της. Πρέπει να το έξεις, έσύ...

— "Ο Ρέννερ δοκίμασε μια καινούργια τακτική.

— Πολύ καλά, έλεπε. Λές πώς δε σκότωσες τον Κέλσευ. Πούς λοιπόν τον σκότωσε, κατά τη γνώμη σου;

— "Η Τζίνα διάστηκε ν' άπαντήσει:

— Οι έφημερίδες άναφέρανε έσένα ή τη μίς Νταράν...

— Άναγνωρίζεις όμως πώς ξαναπήγες στο περίπτερο της Ταμάρρας;

— Ναι.

— Γιατί;

— Γιά να της συστήσω να ηυλάγεται απ' την Κέλσευ. Δεν ήθελα να πάθη τα ίδια με μένα...

— "Όχι.

— Καθ' όρισμόν άκόμη στο περίπτερο, όταν έβγινε ή Ταμάρρα.

— Ναι.

— Γιατί δεν είχες φύγει πρώτη έσύ;

— Γιά τον άπλούστατο λόγο δτι δεν πρόλαβα! Έκείνη τόσασε, σαν να της είχαν βάλει νερό. Και βρισκόμα πώς δεν είχε άδικο...

— Τι κάνατε τότε;

— Πήγα πάλι στο μπαρ και είπα στο Μανουέλ πώς ήθελα να γυρίσω στην πόλι. Αύτός άφισε τότε στο μπαρ τον Τόνι, και φύγαμε μαζί.

— Όταν ξαναπήγες στο μπαρ, είδες εκεί τον Κέλσευ;

— "Όχι.

— Ούτε κανένα πού θα μπορούσε να τον είχε σκοτώσει;

— "Όχι.

— "Η Τζίνα είχε διαστή πολλή ν' άπαντήσει α' αυτή τη φορά. "Ενδιαφερότανε πολύ να πείση το Ρέννερ γιά την ειλκοινεία της...

— "Λέει ψέμματα, γιά να σκεπάσει κάποιον! σκέφθηκε έκείνος.

Κι' άναρωτήθηκε αν αυτός ο κάποιος ήταν άραγε ο Μανουέλ...

Μά όχι, ο Μανουέλ δεν είχε κανένα λόγο να παρακολουθήσει τον Κέλσευ ως το περίπτερο, ούτε και μπορούσε να έξηρ πώς κουβά-

λούσε στις τσέπες του δόλοχρη περιουσία!

— "Ο Ρέννερ άρπαξε τη Τζίνα απ' τα χέρια, τόσο σφιχτά ώστε την πόνεσε.

— Δες ψέμματα, Τζίνα! Γυρίζοντας στο μπαρ, είδες τον Κέλσευ, πού δεν ήξερε πώς είχε φύγει ή Ταμάρρα και πήγαινε προς το περίπτερό της. Συγχρόνως είδες και κάποιον άλλον, πού παρακολουθούσε τον Κέλσευ και μίληκε μαζί του στο περίπτερο.

— Πούς ήταν αυτός; "Αν δε μου τό πῆς, θα σου πιάσω το χέρι, σου τ' όρκίζομαι!... Μη νομίζεις πώς άστείομαι, ούτε πώς θα σε λυπηθώ έπειδή κάναμε άλλοτε συντροφία, έσύ, ο Μπίλ Πρίσαρντ κι' έγώ...

— Σταμάτησε άπότομα α' άφισε το χέρι της Τζίνας.

Μά βέβαια! "Ο Μπίλ Πρίσαρντ!... "Ως πού μπορεί λοιπόν να φτάσει ή άνοησία του ανθρώπου!...

— Όταν σκέπτεται κανείς ένα σερίφη, τον φαντάζεται πάντα

γρηαίλο, άδύνατο, με άσπρα μουστάκια... ή ο Μπίλ δεν ήταν τέτοιος τύπος.

— "Ο Ρέννερ τον ξαναβλέπε τώρα με τη φαντασία του, όρθιο στο κατώφλι της πόρτας του μπαρ, με την άσπρη στολή του και το καπέλλο στραβοφορεμένο... "Ο καλός αυτός οίκογενείας είχε προσπαθήσει, το βράδυ εκείνο, να γίνη όμορφος, γιά την κοπέλλα πού είχε άγαπήσει — και πού την είχε χάσει ύστερα, γιάτί κάποιος άλλος την είχε καταστρέψει διά της βίας. "Ηταν τόση ή ντροπή της Τζίνας, ώστε είχε διαλύσει τότε τους άοραδώνες της...

Το μυαλό του Ρέννερ κάλπασε... Την έποχη εκείνη, ή Τζίνα σκόπευε να γίνη νοσοκόμα α' ο Μπίλ γιατρός. Μάλιστα, ο δεύτερος είχε σπουδάσει δυό χρόνια στην ιατρική σχολή, πρίν δῆ να γκοεμίζονται όλες οι έλπίδες του...

— "Ο Μπίλ σκότωσε τον Κέλσευ... Δεν είν' έτσι, Τζίνα; πρόσφερε ο Ρέννερ.

— Έκείνη έδαλε τα κλάματα.

— Δεν έρω... τραύλισε.

— Είδες όμως τον Κέλσευ να μπαίνει στο περίπτερο και το Μπίλ να τον ακολουθῇ!

— "Όχι, δεν έβγιναν έτσι τα πράγματα, βεβαίως ή κοπέλλα κρινόντας το κεφάλι της.

— Τώρα πού είχε άρχίσει να μιλά, δεν έδειχνε διάθεση να σταματήσει.

— "Η ιστορία άρχισε με κείνα τα παιδιά, πού είχε βάλει να καθήσουνε στο τραπέζι μου... "Ετσι, στ' άστεία, είπα πώς ο Κέλσευ κούτταξε τη μίς Νταράν σαν νάθελε να την άρπάξει με το έσοι στην άγκαλιά του, έκει μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Τότε ή μελαχρινούλα — τη λέγανε Μαρία, νομίζω — έλε πώς είχε μάθει ότι κάτι παρόμοιο είχε συμβῆ και σε μένα άλλοτε. "Τότερα αυτή α' ο καβαλιέρος της άρχισαν να λογοφέρουνε... δεν έρω γιά ποιά λόγο.

— Έγώ δεν τους πρόσεχα. Σκεπτόμυνα μόνο το δράμα μου, σ' έκείνη την καταραμένη παραόνη καλύβα... "Ενοιωσα έαφνικά ένα προαίσθημα: "Επρεπε να πάω άμέσως να προειδοποιήσω τη μικρή Νταράν!

— "Μά αυτή ήταν τόσο μανιασμένη με τον τρόπο πού της είχε φερθῇ ο κόσμος, ώστε δε θέλησε ούτε να μ' άκούσει... Γυρίζοντας ύστερα στο μπαρ, συνάντησα τον Κέλσευ, πού πήγαινε προς το περίπτερο. Μου πέταξε ένα ποδύτη γιο πείραγμα, γιάτί είχε μάθει τη δουλειά πού κάνω... Δέ μπορούσα τότε να κρατηθῶ α' έβγαλα τα κλάματα.

— Έκλαια άκόμα, όταν μίληκα στο μπαρ. Αισθάνομυκα έαφνικά να με πιάνη κάποιος απ' το μπροστό. Γύρισα α' είδα το Μπίλ. Θέλησε να μάθῃ αν με είχε πειράξει ο Κέλσευ.

— "Είχα χροόνια να τον δώ. Στη σκέψη της εύτυχίας πού χάσαμε κι' οι δυό μας, άρχισα να κλείω άκόμα πού πολύ. Τού είπα πώς ήταν καλλίτερο να μ' άφισῃ, γιάτί μπορούσε να θυμώσῃ ή γυναίκα του. Χλώμιασε τότε. Διέσχισε γρήγορα το καλλί και βγῆκε απ' την πίσω πόρτα.

— "Μη μπορούντας πιά να άνδέξω άλλο, πήγα να παρακαλέσω το Μανουέλ να με πιά πίσω στην πόλι, όπως α' έκανε... Καί, έαφνικά, σμειρά, όλες οι έφημερίδες άναγγέλανε το θάνατο του Κέλσευ! Φοβήθηκε στην άσχη πώς τον είχε σκότωσει ο Μπίλ. "Τότερα διάβασα πώς ή άπαινομία άναζητούσε έσένα και τη μίς Νταράν, α' άναγνωρίσθηκε τότε. "Έβρεα πώς έσύ δεν είχες φόβο, γιάτί θάβρεα να ήτεροασπίστη τον έαυτό σου... Αυτό είν' όλο!

Λοζή Χειρά...

* Η χαρά τής νοκυρεαί

... Γιατί έχει την ΧΛΩΡΙΝΗ της — και προσέτε: ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΧΛΩΡΙΝΗ — που λευκονεί και πολυμυλίνει ΚΑΛΑΙΤΕΡΑ και αυτό το γνωρίζουν όλες οι νοκυρεαί

Κ' Η χαρά τού θαυδιού

Γιατί θα γευθῇ ΜΙΟ ΓΛΥΚΕΙΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΠΑΥΛΙΑΟΥ που προσφέρει

Η Χλωρίνη

Αγοράζοντας σήμερα την ΝΕΑ ΧΛΩΡΙΝΗ σε ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ, παίρνετε ΔΩΡΕΑΝ και μια διαλεχτή ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Ο Ρέννερ είχε ακούσει δηλαδή την αφήγησή, αλήθεια, δίχως όμως να προσέχει καλά - καλά τί του έλεγε ή Τζίνα. Νά λοιπόν ή αλήθεια! Την είχε απ' την αρχή μπροστά στη μύτη του...

Ηξερε τώρα γιατί ο Μπίλ είχε προσπαθήσει ν' αποσύνη την έρευνα στον «Παράδεισο», και γιατί είχε αρνηθεί να τον συλλάβει, παρ' όλη την έπιμονή του πατέρα «Αντρε».

Ηξερε γιατί είχε προσποιηθεί πως δεν πρόσεξε το μαχαίρι, το περμένο στο πάτωμα, και γιατί το είχε στείλει με μία κλωτσιά του κάτω απ' το κρεβάτι...

Δεν έπρεπε να ανακαλύψει το μαχαίρι αυτό, ούτε και ν' αφήσει άλλον να το βρει, γιατί είχε πάνω το δακτυλικό του αποτυπώματα - όπως και το λειδί...

Ο Ρέννερ φανταζότανε τώρα τη σκηνή, σαν να ήταν μπροστά. Ο Μπίλ Πρίσαντ ήταν ισοροπημένος τύπος, που ήξερε να συγκρατεί τον εαυτό του. Είχε κατορθώσει σιγά - σιγά να παρηγορηθεί και να ξεχάσει τα κακά...

Σαναβλέποντας όμως τη Τζίνα, μιλώντας της, είχε αισθανθεί να ξαναβροίη ή πληγή της καρδιάς του κι είχε πάει στο περιπτερό, για να τα πη στον Κέλσεϊ έξω απ' τα δόντια.

Έκείνος, μεθυμένος και θυμωμένος για την απουσία της Ταμάρας, του είχε απαντήσει άσχημα. Κι' ο Πρίσαντ, πριν καταλάβει τί έκανε, είχε άρπάξει απ' το δίσκο το μαχαίρι κι' είχε χτυπήσει τον Κέλσεϊ εκεί που έπρεπε (οι ιατρικές γνώσεις του είχαν καθοδηγήσει το χέρι του).

Ο Ρέννερ χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο τη Τζίνα. «Τότερα κυτάξτε απ' το παράθυρο του άνωκάνο των πολυώροφων φώτων...

Και τώρα τί βλέπετε; Πώς ένας άνθρωπος που τον κινηγούσε ένας σερίφης για δολοφόνο, θα μπορούσε να κληθεί ν' ιδιο εκπρόσωπο της εξουσίας να δηλώσει πως ήταν αυτός ο δολοφόνος του φόνου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Δεν υπήρχε διήγηση μέσα στην κυρίως πόλη. Έτσι, ο Ρέννερ είχε δη απ' το παράθυρο του ξενοδοχείου να ξεχωρίσει ολοκάθαρα μία άπεροπληκτη έκταση από καταφύγιο κτίρια.

Τώρα όμως που είχε απομακρυνθεί απ' τις κεντρούς συνοικίες, είδισε έντελώς διαφορετικές ατμοσφαιρικές συνθήκες. Ένας θολός πέπλος σκέπαζε τους δρόμους, απ' τον ένα ως τον άλλο τοίχο, εμποδίζοντας να περάσει το φως των φαναριών των ταξί και παραμορφώνοντας τις σιλουέτες των άλλων αυτοκινήτων που έρχονταν αντίθετος.

Ο σφαέρος γύρισε λίγο το κεφάλι του και είπε ειρωνικά: — «Βραδύς καιρός, ε;»

— Ναι, πολύ βραδύς, συμφώνησε ο Ρέννερ.

Ο σφαέρος λιγόστεψε πολύ την ταχύτητα του αυτοκινήτου και συνέχισε την κουβέντα του: — «Όσα κι' αν μου δίνανε, δε θα θέλα να ταξιδέψω μ' αεροπλάνο, τέτοια νύχτα!

— Ούτε κι' εγώ... είπε ο Ρέννερ.

«Αμέσως όμως σκέφτηκε: «Έξοτιστα απ' τον προορισμό του αεροπλάνου!».

Στην κατάσταση της αβεβαιότητας και του δισταγμού που βρισκόταν τώρα, θάθελε πολύ να ταξιδέψει, μαζί με την Ταμάρα, για το Τομπουκτού ή τη Ζανζιβάρη, με τις τσέπες του γεμάτες λεφτά...

Αυστηρός, τα χόμματα του ήταν λίγα. Κι' όποτε, καθώς ήθελε, οι μόνες χώρες, όπου δεν έπρεπε συμβάσεις εκδόσεως των έγγραφων...

τιών, βρίσκονταν πίσω απ' το Παριζιέτομα... Έπρεπε στο σωφείο να σταματήσει τοια τετραγόνα μακροά απ' την παραλία. Κατέβηκε και πλήρωσε. Καθώς πήγαινε ύστερα πεζή, το λούνα-πάρκ, εύχεται ενδόμυχα να μην είχε ενοχλήσει κανείς την Ταμάρα, όσην ώρα την είχε άφισει μονάχη...

Είχε κάνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. «Αλλά» είχε χάσει τον καιρό του και τα λεφτά του — με μοναδικό κέρδος του το ότι είχε ανακαλύψει το όνομα του δολοφόνου του Κέλσεϊ.

Δε μπορούσε, βέβαια, να σταματήσει ένα πολίσμα και να του πη: —

«Ακούστε! Είμαι ο Κούρτ Ρέννερ. Με ζητάει ή αστυνομία του Μίσιον Μπέι, για δολοφονία και κλοπή. Μα δεν ξέλενα, ούτε σκοτώσα. Ο αληθινός ένοχος είναι ο Μπίλ Πρίσαντ, ο σερίφης του τόπου.

Ο αστυφύλακας θα γελοούσε μαζί του και θα τον χτυπούσε με το κλμπ στο κεφάλι. Κι' όταν θα τηλεφωνούσε κατόπιν στην υπηρεσία του πως είχε συλλάβει τον Κούρτ Ρέννερ, θα συνιστούσε συγχρόνως να έτοιμάσουν ένα ζουρλομανδία και να καλέσουν ένα ψυχίατρο...

Αναψε τσιγάρο και τράβηξε μία βαθεία ρουφηξιά, συλλογισμένος, καθώς προχωρούσε ψαγουλεντά μέσα στην διήγηση... Έπρεπε να βοηθ έναν οποιοδήποτε τρόπο να γυρίσει στο Μίσιον Μπέι, για να έξηλθη ιδιαιτέρως με το Μπίλ Πρίσαντ!

Έσφιξε τις γροθιές του. «Ηξε-

ρε πως δε θα χρειαζότανε να κοινοποιήσει περισσότερο από πέντε λεπτά με το σερίφη, για να τον κληθεί να δηλώσει την αλήθεια...

Για να στήσει στο λούνα-πάρκ, έπρεπε αναγκαστικά να περάσει κοντά απ' την είσοδο του μόντελ του Ρέννερ. Η διήγηση ήταν τόσο πικρή, ώστε λίγο έλειψε να κοιτουλήσει πάνω στην ασπρόμαυρη καρσορέϊ ενός αυτοκινήτου, πριν καταλάβει πως ήταν αστυνομικό!

Βρισκότανε τόσο κοντά του, που θάφτανε ν' απλώσει το χέρι του για να τ' αγγίξει... Εύτυχως, ο αστυφύλακας που το οδηγούσε, δεν το άγγιξε καμιά προσοχή.

Στάθηκε κι' απομακρύνθηκε γρήγορα. «Τότερα όμως του γινήθηκε ή περιέργεια να μάθει αν, παρ' όλες τις απειλές του, ο Ρέννερ τον είχε προδώσει στην αστυνομία. Ξαναγύρισε, λοιπόν, πατώντας στα νύχια, και πήγε ως το παράθυρο του γραφείου, που βρισκόταν κοντύτερα στο δρόμο.

Ήταν μισανοιχτό. Μέσα στο γραφείο βρισκόνταν δυο άνθρωποι. Ο Ρέννερ πλησίασε περισσότερο και τέκνωσε τ' αυτί του, ν' ακούσει τί λέγανε.

Ο ένας ήταν ο Γιένσεν. Κι' έλεγε σ' ένα αστυνομικό επιθεωρητή: —

«Μάλιστα... Φύγανε, εδώ και δύο μήνες... Δεν είμαι βέβαιος αν ήταν ο Ρέννερ κι' ή φιλενάδα του. Πάντως, μοιάζανε με την περιγραφή που μου κάνατε... Μα γιατί; Τους κινηγάτε; Τι κάνανε;

— Κλοπή και δολοφονία, του ξέηγησε εκείνος. Δε διαβάτετε λοιπόν εφημερίδες;

— Συνήθως ναι. Σήμερα όμως μούπεσε πολλή δουλειά... Ο Ρέννερ έβρισε το μαθρο σταυρό, που είχε βάσει με το νου του διπλά στ' όνομα του Γιένσεν. «Όχι, δεν είχε ειδοποιήσει αυτός την αστυνομία. Αλλά» οι αστυνομικοί κάνανε, φαίνεται, έρευνα σ' όλα τα ξενοδοχεία και τα μόντελ της γειτονιάς...

Ο επιθεωρητής συμβουλευτηκε το καρόν που κρατούσε.

Πώς ήταν ντυμένος αυτός ο άνθρωπος, που μου είπατε; ρώτησε.

— Αν θυμάμαι καλά, φορούσε ένα γκριζό κοστούμι, σκουαζέ, μπλε σκούρο πουκάμισο και γκαμπαντίνια.

— Ταίριαζε ή περιγραφή, παρατήρησε ο αστυνομικός. Κι' ή κοπέλλα;

— Τώρα ο Γιένσεν είπε ψέμματα: — Δεν την πρόσεξα. Μπήκε εκείνος, υπόγραψε στο βιβλίο μου και πλήρωσε μπροστά για την κάμαρα. Την κοπέλλα, δεν την είδα καλά-καλά.

Ο επιθεωρητής βγήκε και φώναξε: —

Μου φαίνεται πως κάτι βρήκαμε. Τσάκ! Ο Γιένσεν λέει ότι, σήμερα τ' απόγεμα, ήρθε στο ξενοδοχείο του ένα ζευγάρι, που αυτοκτονήσανε στην περιγραφή, κι' ότι ξαγάφυνε πριν από δυο μήνες. Καλά θα κάνης να τηλεφωνήσης και να ρωτήσεις το δικαστή μας αν θέλη να κάνουμε έρευνα ή να περιμένουμε ένοχους.

«Ο κέϊ, απάντησε ο πόλιςμαν που καθόταν στο βολάν. Ο επιθεωρητής Ξαναγύρισε στο γραφείο του Γιένσεν.

— Έλλείπω να μη γελαστήκατε... του είπε. Από τότε που αυτός ο Ρέννερ χτύπησε ένα συνάδελφό μας, σήμερα το πρωί, όλοι μας τυχουμε βάλει πείσμα να τον τσακώσουμε! Θάναι σπουδαία έπιτυχία για μας, αν τα καταφέρουμε.

— Πολύ σωστά, συμφώνησε ο Γιένσεν.

Και του έκανε άμέσως την ερώτηση που απασχολούσε το Ρέννερ: —

«Αν δεν είμαι αδιάκριτος, μπορώ να σας ρωτήσω γιατί ήρθατε να τον γυρεύετε εδώ;

Γιατί, έδω και μία ώρα, ξαναεπ' τους άντρες μας επισήμανε τ' αυτοκίνητό του, πενήντα μέτρα μακριά απ' την παραλία. Ώτα, λοιπόν, στο λούνα-πάρκ της προκίμαλας, με την έλπίδα πως θα βρίσκαμε εκεί αυτόν και τη φιλενάδα του. Αφού πήγε χαμένος ο κόπος μας, σκεφθήκαμε να κάνουμε μία έρευνα σ' όλα τα ξενοδοχεία και τα μόντελ της περιφέρειας.

«Α, κατάλαβα... είπε ο Γιένσεν, φανερά ανακουφισμένος.

Ο Ρέννερ απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο και τράβηξε προς την παραλία, όσο πιο γρήγορα μπορούσε να περπατήσει δίχως κίνδυνο να πέσει πάνω σε κανένα αστυνομικό αυτοκίνητο, μέσα στην διήγηση.

Ο επιθεωρητής είχε πη πως ψάεανε στην προκίμαλα και πως οι έρευνες συνεχίζονταν. Αυτό σήμαινε, ότι δεν είχαν κατορθώσει, ως την ώρα, ν' αναγνωρίσουν την Ταμάρα, κάτω απ' τη μεταμφιεσί της. «Αν όμως εξακολουθούσαν να γυρίζουν τ' αλογάκια, παρ' όλη την διήγηση, ή κοπέλλα δε θ' άντεχε πιά!...

Ο Ρέννερ εξέτασε τη θέση τους, όπως παρουσιαζότανε τώρα. Δε μπορούσε πιά να μεταχειριστή τ' αυτοκίνητό του. Θα το είχαν, άλλωστε, οχυρώσει στο γκαράζ της αστυνομίας... Μα ίσως και να το είχαν άφισει στη θέση του και να παραμόνιευαν κάπου εκεί κοντά.

με την έλπίδα πως θα πήγαινε να τον πάρει.

Η δεύτερη υπόθεση ήταν ή παθολογική. Γιατί δεν ενδιαφερόταν για τ' αυτοκίνητό του, αλλά γι' αυτόν τον ίδιο.

Συνεπώς, ο Ρέννερ μπορούσε να χρησιμοποιήσει για τις μετακινήσεις του μόνο τα λεωφορεία, τα ταξί και τα πόδια του. Ήταν αδύνατο να νοικιάσει αυτοκίνητο, χωρίς να δώσει τα στοιχεία του. Ούτε και μπορούσε να πάει ταξί, για να πάη στο Μίσιον Μπέι.

«Επειτα, οι σιδηροδρομικοί σταθμοί, οι αφετηρίες των λεωφορείων και τα αεροδρόμια θα επιβλεπόνταν απ' την αστυνομία.

Δεν ήταν δυνατόν, εξ' άλλου, να κάνει τη διαδρομή με τα πόδια. Τον χροαίαν σωστά 235 χιλιόμετρα απ' τον «Παράδεισο».

Έπρεπε να ναι τρελλός, για να φαντασθεί πως θα μπορούσε να ξεφύγει για πολύ απ' την αστυνομία. Δεν ήταν παρά μερικές ώρες, που είχαν αρχίσει οι αναζητήσεις, κι' όμως το δίκτυο σφιγγότανε κιόλας γύρω του... Αδύνατο να τα βάλει πόρα μ' ένα τόσο τέλεια οργανωμένο σύστημα!

Ο κόσμος είχε αραιώσει πολύ, στην προκίμαλα. Δε μέγαλε παρά μία φουχτα έφηβοι, αγόρια και κορίτσια, και μερικά νεανικά ζευγάρια. Όλοι αυτοί φαίνονταν να βρίσκονιν ευχαρίστησι στην διήγηση. Αστειεύονταν με το προσωπικό του λούνα-πάρκ, αγρόαζαν λουιάνικα και σάντουιτς με ψάρι τηγανητό.

Η μουσική εξακολουθούσε να χαλάει τον κόσμο.

Απ' δ,τι παρατήρησε ο Ρέννερ, δεν υπήρχε καμιά αστυνομική επίβλεψη. Προαγματικά δεν είδε πουθενά αστυφύλακες με στολή, ούτε και τύπους, που να μοιάζουν γι' ντέτεκτιβ με πολιτικά.

Πλησίασε με προσφύλαξη. Έδω ή διήγηση είχε διαφορετική μορφή. Είχε κατέβη πολύ χαμηλά, σκεπαζε τα πόδια από τ' αλογάκια, άφηνε όμως να φαίνωνται καθαρά τα κεφάλια τους και το άπάνω μέρος του κορμιού τους. «Όταν φάνηκε ή Ταμάρα, ο Ρέννερ δοκίμασε την έντύπωση πως αυτή και τ' αλογό της πλέανε μέσα σ' ένα άσπρο σύννεφο...

Δίπλα της βρισκόταν ο μοναδικός άλλος πελάτης: το δεκαεπτάχρονο αγρόακι, που είχε ήη και πριν ο Ρέννερ.

Ο Ρέννερ χτύπησε το τζάμι, για να τοαθήξη την προσοχή της κοπέλλας. «Τότερα σφουίξε. Κι' εκείνη έγγρασε το κεφάλι της, για να του δώσει να καταλάβη πως είχε ακούσει.

«Όταν έπαψε για λίγο ή μουσική και σταμάτησαν τ' αλογάκια, ή Ταμάρα κατέβηκε απ' το δικό της και προχώρησε προς την πόρτα. Ο νεαρός θαναμαστής της την άκολουθήσε από κοντά, λέγοντας της: —

Μα γιατί δε θέλετε να σας συνοδέψω ως το σπίτι σας; Έκείνη του χαμογέλασε και του ύπασέθηκε, δίνοντάς του το χέρι: «Άλλη φορά, Τζάκ... Εύχαριστώ γι' αυτή την όραία βοάδινά. Έλλείπω να ξαναυδωθώ.

Το αγρόι της χάιδεψε τα δάχτυλα, με μία αδέξια χειρονομία.

— Το έλλείπω κι' εγώ, απάντησε. Σας βρίσκω πολύ συμπαθητική! Δε μοιάζετε σαν τ' άλλα κορίτσια του σχολείου.

Η Ταμάρα του χάιδεψε ελαφρά το μάγουλο.

— Ευχαριστώ και πάλι, είπε Καληνύχτα!

Το παιδί έμεινε για μία στιγμή δισταχτικό, μη ξέροντας τί να κάνει. Τέλος, απάντησε: —

Κα... καληνύχτα λοιπόν. Κι' απομακρύνθηκε σιγά-σιγά. Η Ταμάρα περίμενε, ώσπου να εξαφανισθεί μέσα στο σκοτάδι και

στην διήγηση. «Τότερα πήγε κοντά στο Ρέννερ.

— Πόσο χάρηκα όταν άκουσα το σφουρίγμα σου! του είπε. Είχα άρχισει να βγάίω ρόλους στο... Καταλαβαίνεις πού έννοά!

Ο Ρέννερ την τράβηξε παρ' όμα, σε μια σκοτεινή γωνία. — Δεν πιστεύω να πέρασεσ δηλαδή την ώρα πάνω στ' αλογάκι! της είπε.

— «Όχι, απάντησε εκείνη, κενώνοντας το κεφάλι της. Κάναμε δοκετές βόλτες στην παραλία, με κείνο τ' αλογάκι. Κρατούμαστε απ' το χέρι και φλυαρούσαμε... Πάίξαμε επίσης με τα βέλη και κέρδισα ένα κουτάκι φονταν, που τα

νώντας το κεφάλι της. Κάναμε δοκετές βόλτες στην παραλία, με κείνο τ' αλογάκι. Κρατούμαστε απ' το χέρι και φλυαρούσαμε... Πάίξαμε επίσης με τα βέλη και κέρδισα ένα κουτάκι φονταν, που τα

Γνώμη

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ήμζει για την υγεία μας

1950 :	Γενική νοσηρότης	19%
	Νοσηρότης δόδόντων	67%
1960 :	Γενική νοσηρότης	1,3%
	Νοσηρότης δόδόντων	89%
1961 :		
1962 :		

Τό παγκοσμίου κύρους Έλβετικό φαρμακοχημικό έργοστάσιο CIBA ανέλαβον την πρωτοβουλία της καθιέρωσης τοό έτους 1962 ως

ΕΤΟΥΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

Μήν ξεχνάτε να πλένετε τα δόντια σας δύο φορές την ημέρα και να επισκεπτεσθε τον οδοντίατρό σας τουλάχιστον δύο φορές το χρόνο.

CIBA - Από το 1884 εις την ύπηρεσίαν της υγείας σας ή Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA

Μάθετε σπιτι σας μιιά από αυτές τις 34 γλώσσες

1/4 της ώρας κάθε μέρα άρκει. Σε 3 μήνες θα μιλάτε ελεύθερα και με άψογη προφορά.

Κανένα βιβλίο δεν μπορεί να σας κάνει να μιλήσετε με εύχερσία Άγγλικά ή άποια άλλη γλώσσα, και με άψογη προφορά. Πρέπει να άκούτε τους ανθρώπους της κώδε χώρας να μιλούν. Και δά τους άκούτε στο σπίτι σας, και μάλιστα την στιγμή που δέλετε, άκολουθώντας την ζωντανή διδασκαλία του LINGUAPHONE με δίσκους που μιλούν. Εύδης έξ άρχής άκούσσετε μέσα στο περιβάλλον της ξένης χώρας, και άε 3 μήνες μιλάτε φυσικά και με άψογη προφορά. Ή σπουδή με το LINGUAPHONE είναι τόσο διασκεδαστική, που δεν έχετε να έπιθυμήσετε τίποτε καλύτερο για να περάσετε λίγη ώρα εύχάριστη μέσο στην ημέρα.

Επισκεφθήτε μας άμέσως σήμερα για να παρακολουθήσετε ένα μαθήμα δωρεάν. Άταχυδρομήστε μας το καλύτερο άπόκομμα για να λάβετε ένα έκτακτως ένδοξο έπαιριο τεύχος, που σας έξηγει πως δά μόντε στο σπίτι σας γρήγορα, τέλεια την ξένη γλώσσα που σας χρειάζεται.

INSTITUTION LINGUAPHONE Πανεπιστημίου 10 - Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς άποχρέωση μου τό άναλυτικό σας τεύχος. Ή γλώσσα που μ' ένδιαφέρει είναι ή

Με ένδιαφέρει για (αδύνατε τις περιπτώσεις που δεν σας άπορούν):

Γαλλία, άγγλωση, γερμανία, διδασκαλία, έξέταση, δελτίου της θεασός μου, για να μάθω ένα παιδί.

ΟΝΟΜΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Θεσσαλονίκη: Κομνηνών 12

μοιραστήκαμε, χαζεύοντας τους ψαράδες.

— Ξαφνικά, γέμισε η παραλία αστυνομικούς! Δεν είχαν τί γυρεύανε εκεί. Σταματούσαν όμως κι' ανακρίνανε όποιον βόσκανε μπροστά τους.

— Σε ρώτησαν και σένα; Τι τους απάντησες;

— Ότι με λέγανε Σάλλυ Τόντ, ότι ήμουν 15 χρονών κι' ότι πήγαινα στον λύκειο της Σάντα Μονίκα!

— Καλ' σέ πιστέψανε;

— Πώς μπορούσε να γίνει αλλιώς; Ό καθάλιερός μου δοκίμασε πώς ήμαστε στην ίδια τάξη!

— Σταμάτησε λίγο κι' έβρεξε με τη γλώσσα της τ' αχίλλειας της.

— Λοιπόν, Κούστ, άσχετα φλυαρήσαμε, είπε. Έλπιζα κάθε στιγμή πως θα με διέκοπτες, γιά να μου πής ότι όλα πάνε καλά...Μπόρεσες να δής τη Τζίνια Γκομές;

— Ναί.

— Όμολόγησε πως πήρε τα λεφτά και πως σκότωσε τον Κέλσει;

— Όχι. Βεβαιώνει πως είναι άθώα.

— Καλ' σ' την πιστεύεις;

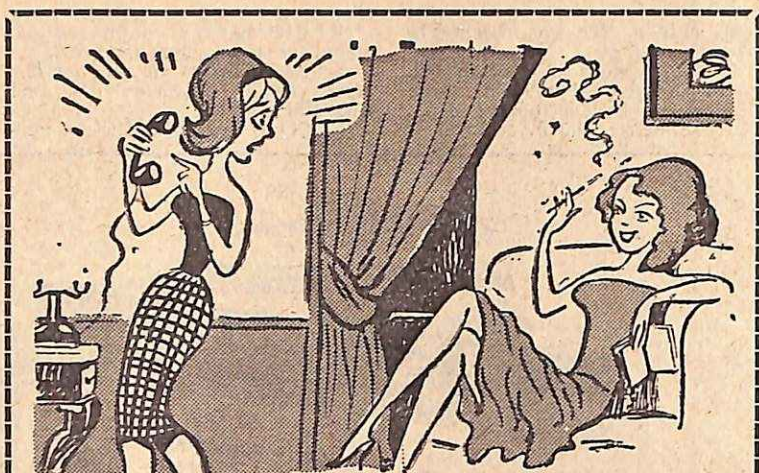
— Ναί.

Παρ' όλη την δυήλη, και τό σκοτάδι, μπορούσε να τους δη κανείς, στο μέρος που είχαν σταθεί. Ό Ρέννερ πήρε απ' το μπράσο την Ταϊόρα και την δάγκωσε μακρύτερα, δίπλα στη θάλασσα. Έκει, η εφημέρια ήταν άσπυρτη. Ακούγονταν μονάχα τ' αρωματικά μουνχότα της σειρήνας, της εγκατεστημένης στην είσοδο του λιμανιού, και το σπάσιμο των κυμάτων πάνω στην αποβάθρα.

— Έδώ είναι καλύτερα, παρατήρησε ο Ρέννερ.

— Δέ μου τά είπες όλα, απάντησε η Ταϊόρα, προσπαθώντας να διακριούν το πρόσωπό του.

— Έχεις δίκιο... Λοιπόν, ξέρω

— Μόλις του είπα πως δέ θέλω να τον ξαναϊδώ άκουσα ένα «μπάου»... Ό' αυτοκτόνησε!... — Μπα, καυμένη... Ό' άνοιξε καμιά μπουνκάλα σαμπάνια!...

ποιός σκότωσε τον Κέλσει!...

— Ποιός; Ποιός είναι;

— Ό Μπιλ Πρίσσαντ.

— Ό σερίφης;

— Ναί.

— Τι θα κάνουμε τώρα;

— Θα κανονίσουμε όστε να γυρίσουμε στο Μίσιον Μπέυ και να τον υποχρεώσουμε να όμολογήσει την αλήθεια.

Ό Ρέννερ έδειχνε μιά αυτοπεποίθηση, που δεν την ένοιωθε πραγματικά, κατά βάθος. Θα μπορούσαν να θεωρηθούν εύτυχιμένοι, αν κατάφεραν να φύγουν απ' την προκωμωδία, κι' ακόμα περισσότερο απ' την περιφρούρηση του Λός Άντζελες. Μά, κι' αν άκόμα πετύχαιναν να τους πώση κάποιο περαστικό αυτοκίνητο, θα σταματούσαν υποχρεωτικά σ' ένα απ' τ' α «μπλόκα», που είχε όργανα

νώσει ή αστυνομία στους κυριότερους δρόμους.

Κι' όστόσο, μόνο αν γυρίζαν στο Μίσιον Μπέυ και υποχρεώσαν τον Πρίσσαντ να όμολογήσει την αλήθεια, θα είχαν ελπίδες ν' άθωωθούν!

Ό Ρέννερ ένοιωσε ξαφνικά να παγώνει όλοκληρος, σε μιά στιγμή. Είχε διακρίνει μπροστά τους, μέσα στην όμίχλη, κάτι σαν άγρωθόπλην σιλουέττα! Άρπαξε την Ταϊόρα απ' τους ώμους και την άναγκασε να περάσει πίσω του.

— Αν είσατε όπλισμένος, Ρέννερ, μην επιχειρήσετε να μου ρίξετε! τον διατάζει ο άνθρωπος. Έχω τό οεβόλβερ μου γυρισμένο καταπάνω σας. Και με τρώει τό δάχτυλό μου να πατήσω τη σκανδάλη. Σκεφθήτε τί οεκλάμια θα γινότανε τότε στο πρακτορείο

μου! Όπως και στόν κινηματογράφο, ένας ιδιωτικός ντετεκτίβ κατορθώνει να βρή ένα δολοφόνο, που τό' ανακρίνανε τό κάκου όλη ή αστυνομία της Καλιφορνίας!...

— Προέπει νάσαστε ό Χάλ Μέγιερς. Έτσι; είπε ό Ρέννερ.

— Τό βοηράτε! απάντησε σαρκαστικά ό Μέγιερς, πλησιάζοντας τον.

— Η ματιά του Ρέννερ πήγε, απ' τό οεβόλβερ που κρατούσε ό ντετεκτίβ, στο πρόσωπό του.

— Πώς μάς ξετρονώσατε; ρώτησε.

— Αυτά κάνουν ή προσπάθεια κι' ή έπιμονή, όταν συνδυασθούν με λίγη τύχη... Σας είδα που φεύγατε απ' τον «Παράδεισο» και σ' ας παρακολούθησα. Πήγα ύστερα σ' ας περισσότερα μέρη, που είχε επισκεφθή ή αστυνομία, συμπεριλαμβανομένου και του διαμερίσματος της μίς Νταράν... Έδώ και μιά ώρα, άνοιξα τό ραδιόφωνό μου κι' έπεςα τυχαίως πάνω στο μήκος κύματος της αστυνομίας. Έτσι, έμαθα πως είχαν άνακαλύψει τό αυτοκίνητό σας. Θυσίασα, λοιπόν, λίγη μπενζίνα, γιά νάβωθ έδώ και να βοηθήσω τους αστυνομικούς στο ψάξιμο. Ένώ όμως έκεινοι φύγανε άπρακτοι, εγώ πέτυχα «διάνω»!

— Βλέπετε, αυτοί δεν είχανε παρ' αμιά φωτογραφία της μίς Νταράν, ενώ εγώ την είχα δη όντανη. Φαντασθήτε, λοιπόν, την έπιπλήξην μου, όταν τη συνάντησα, ντυμένη μαθητοούλα και άνεβασημένη σ' ένα έξιλινο άλογάκι του λούνα-παρκ!

Ό Ρέννερ ήταν βέβαιος πως ό ντετεκτίβ είχε κάποια κρυφή ιδέα, κάποιο σχέδιο... Ένώ είχε άναγνωρίσει την Ταϊόρα, έδω και τόση ώρα, δεν την είχε προσδώσει στην αστυνομία. Έπρεπε νάχη τους λόγους του!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ δ' ή άμέτρητες φορές άυτή την έπιγραφή ό Χάρου, καθώς περνούσε με τό αυτοκίνητό του απ' τό μικρό δρομάκι: «Ζάρα - Χειρομάντις και μέντινιου». Κι' ήθελε πάντα να συμβουλευθή αυτή την κυρία Ζάρα, γιάτί πίστευε σ' ας προφητείες, από τότε που είχε δη να έπαληθεύουν δυο-τρεις τέτοιες για μικροπράγματα της ζωής του. Τόν συγκρατούσε όμως ή σκέψη της δαπάνης, που θάταν όπωσδήποτε σημαντική γιά ένα υπάλληλο, όπως αυτός.

Ναί, μά τόσα τό είχε αποφασίσει πιά! 'Ηθελε να λείψη ή άγωνία του γιά τή γυναίκα του, τη Τζάνι, και γιά τό παιδί τους, που έπρόκειτο νάρθή στόν κόσμο. Ό γιαιτός τόν είχε προειδοποιήσει πως μπορούσε να παρουσιαστούν έπιπλοκές στόν τοκετό. Κι' ήταν ή πρώτη φορά, που θά γινόταν μπερσα ή Τζάνι.

Είχε άνάγκη να ήσυχάση ό Χάρου. Αν τούλεγε τό μέντινιου πως έβλεπε εύτυχιμένο τό μέλλον του, θα ήξερε τότε με βεβαιότητα, ότι όλα θα πήγαιναν καλά — γιάτί ήταν άδύνατο νάνα ποτέ πιά εύτυχιμένος, αν πάθαινε κάτι ή Τζάνι του!...

Έτσι, τώρα βοισκότανε μέσα στο παράξενο και ύποβλητικό περιβάλλον του «μαντινιού» της Ζάρα. Οι τοίχοι, τό ταβάνι, τό χαλί σ' ας πάτωμα, ήταν όλα μαύρα και σπαρμένα με χουσα άστρα και με άσημένα μωσφογγαρά. Κάποια άόρατη πηγή σκόρπιζε ένα άμυδρο φως. Καί, σ' ας μέση του δωματίου, ξεχώριζε, με τή μαρογαριτσένια λάμψη της, ή κρυστάλλινη σφαίρα της Ζάρα. Τό μικρό τοσιέτι, πάνω στο όποιο

Τό πρόσωπό της είχε κάτι τό έξωτικό, καθώς τό φωτίζε ή άντανάκλασι της σφαίρας...

Ό Χάρου έμεινε σάν παράλυτος γιά ένα λεπτό. Έπειτα τινάχτηκε όρθιος κι' έτρεξε έξω, να ζητήσει βοήθεια...

Τώρα ήταν άναστατωμένος. Όχι γιά τή Ζάρα. Αυτή δεν είχε τίποτα. Μόνο μιά άπλη λιποθυμία. Τό είχε βεβαιώσει κι' ό γιαιτός, που είδοσδήποτε κι' έφατσε άμέσως. Σε λίγο, είχε συνέλθει, μένοντας όμως ακόμα κατάχλωμη και βουβή απ' τον τρομο.

Πάντως, ό Χάρου δεν άνησυχούσε γι' αυτήν, αλλά γιά τή Τζάνι του. Τί φοβερό είχε δη ή Ζάρα μέσα στην κρυστάλλινη σφαίρα της; Καίτι μοιάζε, άναπότρεπτο — τού είπα πη. Καί τό είχε καθόρισει μάλιστα, σάν τό πιο μοιραίο και τό πιο άναπότρεπτο πράγμα του κόσμου!

Ό Χάρου νόμιζε πως άκουγε ακόμα τά άνατριχιαστικά έπεινα λόγια της: «Βλέπω θάνατο... θάνατο... θάνατο...».

Γνώριζε σ' ας σπύτι του σε κακή κατάσταση. Η Τζάνι δέ φαινότανε πολύ καλά. Φυσικά, δεν της είχε τίποτα.

Πέρασαν κι' οι δυο άνήσυχη νύχτα. Ό Χάρου δεν έκλεισε μάτι. Τήν άλλη μέρα, ήσπασε πολύ, όποια να φύγη γιά τή δουλειά του. Δεν τολμούσε ν' άψισ μονάχη τή Τζάνι. Τού φαινότανε τόσο χλωμή και άροσστή!

Αν δεν είχε πεί σ' έκεινο τό «μαντινιού». Μά είχε πεί! Τώρα πιά δέ γινότανε τίποτα. Η τομαματική λέξι, που είχε προσφέρει ή Ζάρα, σφρασκοπούσε τό μυαλό του...

Κατά τις 11, τό πράγματα άόχαιαν να έξελισσάνε με κινηματογραφική ταχύτητα.

Πρώτα, οι φόβοι του έξοπασαν σε πραγματικό έφιάλη, όταν ένα τηλεφώνημα τόν είδοποίησε πως είχαν μεταφέρει τή Τζάνι στο μαιευτήριο. Παρασείσμένος, μ' ατολμώντας να σκεσθή, τηλεώνησε

στό νοσοκομείο, αλλά από κεί τού είπαν μονάχα να μην άνησυχή, πρόσθεσαν πως δέ θά μπορούσε ακόμα να δη τή γυναίκα του, και τού ύποσέθηκαν πως θά τόν είδοποιούσαν όταν θά ήταν καιρός.

Προσπάθησε να έσρασθή, γιά ν' άπασχολήση κάπου τό μυαλό του. Άλλά δεν τό κατάφερε...

Τέλος, σ' ας 2, τού τηλεφώνησαν πως είχε έρθει στόν κόσμο τό παιδί. Ήταν άγροα. Είχε γεννηθή πρόωρα, δέ διέτρεχε όμως κανένα κίνδυνο.

Κι' ή μπερσα... τραύλισε ό Χάρου.

Τού είπαν πως ήταν κι' αυτή πολύ καλά. Θά μπορούσε να την έπισκεφθή τό βράδυ, σ' ας 7.

Φεύγοντας απ' τό γραφείο του, με τό αυτοκίνητό του, άργα τό άπόγεμα, ό Χάρου ήταν ακόμα ζαλισμένος, άδύνατος. Έτρεμε από άνακουφισι. Δέ μπορούσε ακόμα να πιστέψη πως ήταν πραγματικά καλά ή Τζάνι του. Δέ θά τό πίστευε, πούν τη δη και τό άκούση απ' τή χείλη της!...

Πάντως, είχε γιαιτενή γιά πάντα απ' τήν πίστι του σ' ας μάντις και τ' ας μέντινιου! Ήταν όλοι τους άπατεώδες... Πόσο είχε ύποψεί, έξ αιτίας έκεινης της γυναίκας!

Ό δόμος του περνούσε απ' τό σπύτι της, ή μάλλον απ' τό άντρο της, όπου είχε σπηλιό τα δίχτυα της και περίμενε τούς άφελείς! Είχε πιά σκοτεινάσει. Ό Χάρου κούταζε, γεμάτος θυμό, τή σφαιτική έπιγραφή, που κοιμότανε πάνω απ' τήν πόρτα της: «Ζάρα - Χειρομάντις και μέντινιου»...

Ξαφνικά, άκουσε μιά τρομαγμένη φωνή. 'Η ματιά του ξαναγύρισε άμέσως στο δρόμο, μπροστά σ' ας αυτοκίνητο. Προέλαε μόλις να δη μιά γυναίκα, που είχε κατεβή απ' τό πεζοδρόμιο και διέσχισε τήν άσφαλτο.

Πάτησε άμέσως φρένο, μ' όλη του τή δύναμη. Μά ήταν πολύ άργά! Η γυναίκα βοισκότανε κάτω απ' τίς σόδες τού αυτοκινήτου του!

Πετάχτηκε απ' τή θέσι του, σάν τρολλός, όρμησε, έσκυψε πάνω της...

Μερικοί διαβάτες είχαν μαυεντή κιάλας γύρω τους.

— Δεν έφταγε ό δόγνος, ειπε κάποιος. Αυτή ή δυστυχήμένη δεν έβλεπε πού πήγαινε. Έπρεπε μωροστά σ' ας σόδες του!

Ό Χάρου κούταζε τή σκοτεινή νη. Ήταν ντυμένη τώρα αλλοιώτικα, μ' ένα συνθησιμένο φόρεμα περσίου. Μά τό έξωτικό πρόσωπό της έμεινε τό ίδιο, και τό μυστηριώδες, άνιμητικό, χαμόγελο έξοκολούθησε να πλανιέται σ' ας χείλη της.

Ήταν ή Ζάρα, που είχε προσηπεί ή ίδια τό θάνατό της!

ΤΖΩΝ ΝΤΑΙΒΙΣ

ΣΚΥΛΟΣ - ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

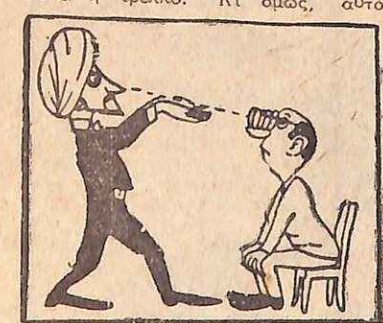
— Αν έώσατε σ' ας Σούτεολαντ, μιά μικρή πόλη της Αυστραλίας, κοντά στο Σίδνεϊ, θα σας έφανε κάθε μέρα τό ταχυδρομείο σας ένας σκύλος, ό «Σμιθλι». Τό όνο αυτό άνήκει σ' ένα γεωμετριομίστη, δνόματι Κέϊθ Χάρουαν.

Ό άφεντικός του ταξιδιού τα γράμματα κι' άστεα τού άναβήκει τή διακίνησή τους. Κι' ό σκύλος γράφει έδώ κι' εκεί, σ' ας τούς φράγες κι' άφινε μωροστά σ' ας πόρτα τού κάθε παραλήπτη τήν αλληλογραφία του. Κάνει ατή τή δουλειά, γρήγορα και στην έντέλεια, έδώ και 4 χρόνια. Τό κακό όμως είναι πως οι κάτοικοι τού Σούτεολαντ τόν παρακαλεύουνε με διάφορες άχουδιές, κι' έτσι έχει άρχισεί να παχαίνει και να γίνεται λιγώτερο εύκίνητος!

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η μυωπία έφειλεται σε ψυχικά αίτια;

— Αν πήςτε σ' ένα μωπάκι ότι δεν βλέπει καλά, γιάτί δέ θέλει να δη, θα σ' ας περάσει άσφαλώς γιά κακό, τιστό ή τρελλό. Κι' όμως, αυτό

υποστηρίζει ένας Άμερικανός ψυχολόγος, ό δόκτωρ Τσάρλ Κέλλυ, από τό Στάφορντ της Κοννεκτικούτης. Άλλά δέ παρατηρήσει ότι ή μυωπία όφειλεται σ' ένα φυσικό αίτιο, τή χαλάρωση τού έδωθμικού θολού, που έχει ως άποτέλεσμα τήν έπιμικνισι τού άόρους τού μωπιά. Ό δόκτωρ Κέλλυ υποστηρίζει, λοιπόν, ότι αυτή ή χαλάρωσι προέρχεται από μιά έξασθένσι της βελήσεως. Καί, γιά ν' αποδείξη τόν ισχυρισμό του, ό πνάτιος έναν άσθενή, που ή βρασί του άντιστοιχούσε σ' ας 110 της κα νονικής, και ταυτόχρονα τού υπέβαλε να δη καγορικά, όπος κι' έμεις. Ό άσθενής αυτός δηλαδή άπέκτησε πηρή βρασί. Μόλις έζήτησε, όμως, έα νάόρθε τή... μυωπία του. Παρόμοια πειράματα ό δόκτωρ Κέλλυ έκαμε και σ' ας άλλους άσθενείς.

ΑΝΤΙΡΕΚΤΟ

Υπολογίστηκε ότι, τ' ας «αντιρέκτο» που έδινε ό πρωτοπυγμάχος Τζέι Λι

ούς, είχαν ταχύτητα 80 χιλιομέτρων τήν ώρα, δηλαδή 1333 περίπου μέτρων σ' ας λεπτό.

Ό φιλάνθρωπος που έκανε λαθρεμπόρι

Στή Νέα Υόρκη συνέληψη ό Τζών Κράμ, που είχε τή φήμη φιλάνθρωπου, γιάτί βοηθούσε τους φτωχούς κι' έκανε δωρεές σε κοινωφελή ίδρύματα. Η αστυνομία άνεκάλυψε, όμως, ότι ό Κράμ ήταν άρχηγός μιάς σπείρας που άσολούε με τήν εισαγωγή και τή διάθεση ναρκωτικών. Η φιλικανθρωπία, που τήν άσκόπε, έλλωσσε, με τρόπο πολύ επιδεικτικό, τού χρησιμεύε ως άσπίδα, γιά να διατηρή καλή φήμη και ν' άπομακρύνει τίς ύπονοίες της αστυνομίας.

Ό πληθυσμός της γής

— Έπειτα από ένα χρόνο, ό πληθυσμός της Γής σ' ας έχη αύξηθή κατά 25 εκατομμύρια.

Γιά ν' αύξηση τήν κατανάλωσί του

— Ένας πρατηριόχος θενήνισι στο Τέξας έπενδυσε έναν πρωτότυπο τρόπο γιά ν' αύξηση τήν κατανάλωσί του. Έβαλε πλάι σ' ας αυτόματο μη χάνημα διανομής της βενζίνης ένα παπαγάλο, που όταν ένα αυτοκίνητο σταματούσε μπροστά, έλεγε προσεχτικά:

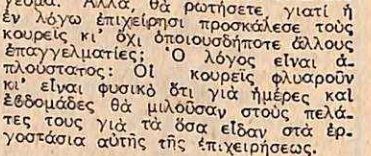
— Γέμισε τό ρεζερβουάρ!

Οι κουρείς κάνουν διαφήμιση

Μιά βιομηχανική έπιχείρησι, τού Ιλλινόις σκέφτηκε να χρησιμοποίησι τούς κουρείς γιά τή διαφήμισι τής «Βργάνωσης», λοιπόν, μιά ειδική δεξι.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό Λεμπόν έφυγε, σ' ας τέλος, γιά τή Γερμανία, όπου έπιασε δουλειά σ' ένα άνδρα καρυειο. Η Υβόννη κατέφερε, όμως, να τόν έανακρήσθι στο Χάγκεν, κάνοντας τήν άρρωστη. Άλλο τί Λεμπόν της ειπε καθαρά ότι δέ θά τήν έπαιρνε, αφού ό πατέρας του δεν τή ήθελε γιά νύφη. Μερικές ημέρες άργότερα, βρέθηκε σ' ας σ' ας έ, να όρμη. Συνέληψη τότε ό άδελφός της Υβόννης, Εδουάρδος, με τόν ό, πουν, όπος έκαρκεβώθηκε, ή Λεμπόν είχε μιά βίαιη φιλοκικία. Άλλά τήν έπομηνέ παραουάστηκε σ' ας αστυνομία. Ό πατέρας Βάγκνερ, που ήλπιζε ότι αυτός είχε σκότωσει τό άσπυμ, Ό πατέρας Βάγκνερ έκανε άγραφε αυτή τή δήλωσι από άγάπη πρós τό παιδί του ή πράγματι αυτός είναι ό δολοφόνος; Άγνωστον.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

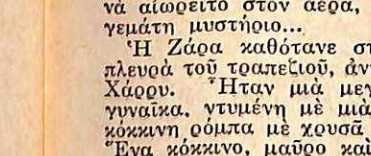
Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό Λεμπόν έφυγε, σ' ας τέλος, γιά τή Γερμανία, όπου έπιασε δουλειά σ' ένα άνδρα καρυειο. Η Υβόννη κατέφερε, όμως, να τόν έανακρήσθι στο Χάγκεν, κάνοντας τήν άρρωστη. Άλλο τί Λεμπόν της ειπε καθαρά ότι δέ θά τήν έπαιρνε, αφού ό πατέρας του δεν τή ήθελε γιά νύφη. Μερικές ημέρες άργότερα, βρέθηκε σ' ας σ' ας έ, να όρμη. Συνέληψη τότε ό άδελφός της Υβόννης, Εδουάρδος, με τόν ό, πουν, όπος έκαρκεβώθηκε, ή Λεμπόν είχε μιά βίαιη φιλοκικία. Άλλά τήν έπομηνέ παραουάστηκε σ' ας αστυνομία. Ό πατέρας Βάγκνερ, που ήλπιζε ότι αυτός είχε σκότωσει τό άσπυμ, Ό πατέρας Βάγκνερ έκανε άγραφε αυτή τή δήλωσι από άγάπη πρós τό παιδί του ή πράγματι αυτός είναι ό δολοφόνος; Άγνωστον.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

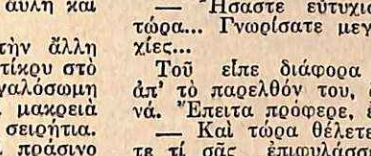
Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό Λεμπόν έφυγε, σ' ας τέλος, γιά τή Γερμανία, όπου έπιασε δουλειά σ' ένα άνδρα καρυειο. Η Υβόννη κατέφερε, όμως, να τόν έανακρήσθι στο Χάγκεν, κάνοντας τήν άρρωστη. Άλλο τί Λεμπόν της ειπε καθαρά ότι δέ θά τήν έπαιρνε, αφού ό πατέρας του δεν τή ήθελε γιά νύφη. Μερικές ημέρες άργότερα, βρέθηκε σ' ας σ' ας έ, να όρμη. Συνέληψη τότε ό άδελφός της Υβόννης, Εδουάρδος, με τόν ό, πουν, όπος έκαρκεβώθηκε, ή Λεμπόν είχε μιά βίαιη φιλοκικία. Άλλά τήν έπομηνέ παραουάστηκε σ' ας αστυνομία. Ό πατέρας Βάγκνερ, που ήλπιζε ότι αυτός είχε σκότωσει τό άσπυμ, Ό πατέρας Βάγκνερ έκανε άγραφε αυτή τή δήλωσι από άγάπη πρós τό παιδί του ή πράγματι αυτός είναι ό δολοφόνος; Άγνωστον.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό Λεμπόν έφυγε, σ' ας τέλος, γιά τή Γερμανία, όπου έπιασε δουλειά σ' ένα άνδρα καρυειο. Η Υβόννη κατέφερε, όμως, να τόν έανακρήσθι στο Χάγκεν, κάνοντας τήν άρρωστη. Άλλο τί Λεμπόν της ειπε καθαρά ότι δέ θά τήν έπαιρνε, αφού ό πατέρας του δεν τή ήθελε γιά νύφη. Μερικές ημέρες άργότερα, βρέθηκε σ' ας σ' ας έ, να όρμη. Συνέληψη τότε ό άδελφός της Υβόννης, Εδουάρδος, με τόν ό, πουν, όπος έκαρκεβώθηκε, ή Λεμπόν είχε μιά βίαιη φιλοκικία. Άλλά τήν έπομηνέ παραουάστηκε σ' ας αστυνομία. Ό πατέρας Βάγκνερ, που ήλπιζε ότι αυτός είχε σκότωσει τό άσπυμ, Ό πατέρας Βάγκνερ έκανε άγραφε αυτή τή δήλωσι από άγάπη πρós τό παιδί του ή πράγματι αυτός είναι ό δολοφόνος; Άγνωστον.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό Λεμπόν έφυγε, σ' ας τέλος, γιά τή Γερμανία, όπου έπιασε δουλειά σ' ένα άνδρα καρυειο. Η Υβόννη κατέφερε, όμως, να τόν έανακρήσθι στο Χάγκεν, κάνοντας τήν άρρωστη. Άλλο τί Λεμπόν της ειπε καθαρά ότι δέ θά τήν έπαιρνε, αφού ό πατέρας του δεν τή ήθελε γιά νύφη. Μερικές ημέρες άργότερα, βρέθηκε σ' ας σ' ας έ, να όρμη. Συνέληψη τότε ό άδελφός της Υβόννης, Εδουάρδος, με τόν ό, πουν, όπος έκαρκεβώθηκε, ή Λεμπόν είχε μιά βίαιη φιλοκικία. Άλλά τήν έπομηνέ παραουάστηκε σ' ας αστυνομία. Ό πατέρας Βάγκνερ, που ήλπιζε ότι αυτός είχε σκότωσει τό άσπυμ, Ό πατέρας Βάγκνερ έκανε άγραφε αυτή τή δήλωσι από άγάπη πρós τό παιδί του ή πράγματι αυτός είναι ό δολοφόνος; Άγνωστον.

Αποδημητικά πουλιά μέ... ραδιόφωνο

Πώς τά πουλιά, κατά τίς μεταναστεύσεις τους, πηγαίνουν από τή μιά ήπειρο στην άλλη, διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα; Η έρώτησι αυτή

Ό σκύλος

Ένας σκύλος μπορεί να καταβροχθεί μέσα σ' ένα χρόνο 45 κιλά μαλλιά!...

Ό δολοφόνος είναι ό γυιός ή ό πατέρας;

Ό Νικόλας Λεμπόν, από τό Χάγκεν μιά δουλειούργου, είχε άγάπηση με ή διαεγγυμένη, τήν Υβόννη Βάγκνερ. Οι όικοί του, όμως, έναντιόνοσαν σ' ας τό γάμο, γιάτί ή Υβόννη δεν είχε καλή φήμη. Ό

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΙΔΗΣΙ διαδόθηκε σαν αστραπή.
Σ' ένα άτ' τα στούντιο του Έλστρον, της αγγλικής κινηματογραφουπόλεως, γυρίσαν μια ταινία μεσαιωνικής υποθέσεως, με πρωταγωνίστρια τη διάσημη ηφύφανο Έλβιρα Ντόθγουορντ. Είχαν φτάσει πιά στην τελευταία σκηνή, στην οποία η Έλβιρα θα τραγουδούσε μια ρομαντίνα, στο παρόντιο του πρόγου της, κλαίγοντας για το θάνατο του αγαπημένου της.

Ποίν άρχισαν το γύρισμα, ή ήθησιος ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Της τώφεραν άμέσως, άπ' το μπάρο, σ' ένα χρυσό δάγκο. Από χέρι σε χέρι, έφτασε στο σκηνοθέτη Σαούθαμπτον, που το προσέφερε ο ίδιος στην Έλβιρα.

Έκείνη το ήπιε. Έπειτα ο σκηνοθέτης διάταξε να σταματήσει κάθε θόρυβος για ν' άρχισαν το γύρισμα. Τέσσερες μηχανές θα κινηματογραφούσαν συγχρόνως τη σκηνή, από τέσσερα διάφορα σημεία, κι ύστερα ο σκηνοθέτης θα διάλεγε το καλύτερο φιλμ.

Βαθεία σιωπή άπλώθηκε στο στούντιο, κι όλοι περίμεναν μ' άνημπονησία ν' άκούσουν το γλυκό τραγούδι της Έλβιρας... Έξασνα όμως, την είδαν να χλωμιάζει, να φέρνει τα χέρια της στο λαιμό της και να σωαίκεται άσπαστο! Έτρεξαν κοντά της, και διατάσσονταν πως είχε πεθάνει!...

Ο Έσασονιός αυτός θάνατος της φάνταζε άπτοπος, στον έπιθεωρητή Χάρισον, της Σκότλαντ Γιάρντ. Γιατί ή ήθοποιός δεν είχε έκδηλωσει προηγουμένως όφει την παρρωμία άδιδασκα. Έγινε, λοιπόν, νεκρούς, και βοήθησε στη σπλάγγνα της Έλβιρας μια μεγάλη ποσότης στοινιγής.

Η νέα αυτή είδηση άναστάτωσε την κοινή γνώμη. Το μυστήριο του θανάτου της Έλβιρας ποικίλισε το γενικό ενδιαφέρον. Δέ χροούσε άμφιβολία πως το δηλητήριο βρισκόταν μέσα στο νερό, που είχε ζήτησει να πι.

Ο Χάρισον άνέκρινε όλα τα πιάσματα, που είχαν πάρει στο νερό, και τους το ποτήρι με το νερό. Δέ βρήκε τίποτ' κανένα συνηγομένο στοιχείο. Όσοι θεωρούσαν πως μια σπυμνή άσπαστη άσπαστη άσπαστη, γιατί άπείθεσαν πάλι δεν είχαν κανένα σημάδιον άπ' τη θάλασσα.

Παντρεύτηκε
31 ΦΟΡΕΣ!

Και έπικαλείται ως έλαφρυντικό πως τον κατείχε το πιάδος του γάμου—συνδεύμενο από το πάθος της άλλωνής.

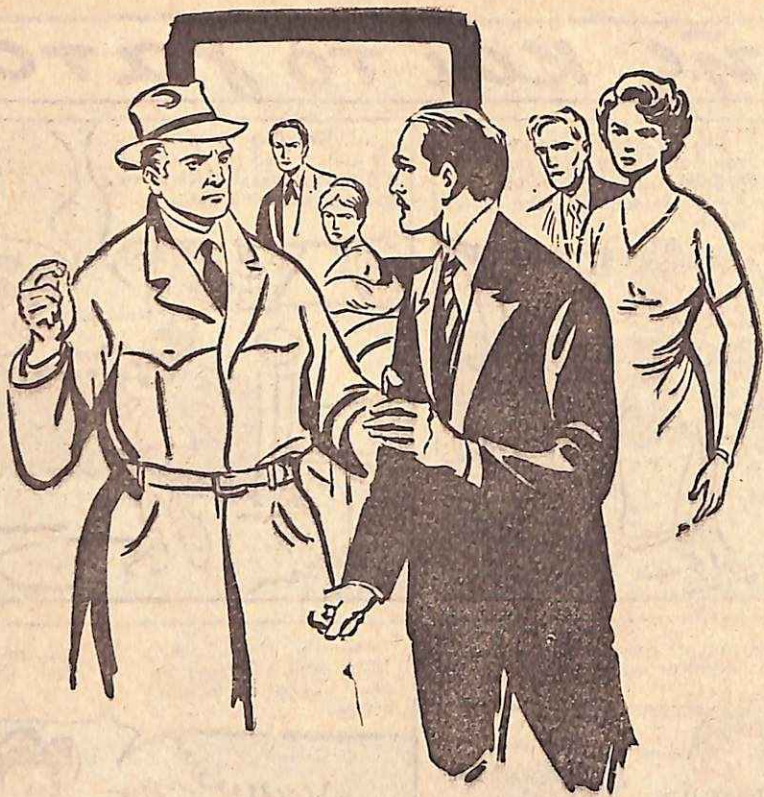
ΕΙΧΑ το πάθος του γάμου, όπως όλοι έχουν το πάθος του άλκοολ, ή της καρποπαίλειας! Αυτό είναι το μόνο, για το οποίο μπορείτε να με κατηγορήσετε, ήλως στον άνακριτή του λόγ' Άντζελος, που έπαινε την άπολόγία του, ο Φράνκλιν Μίλλς, ήλικίας 64 χρόνων.

Έκείνος τον κούταζε με περιέργεια. —Τι άκριβώς ένοείτε με το πιάθος του γάμου; τον ρώτησε.

—Ένωό, άνασταίνω εκείνος, πως αίσθάνονται την άκαταμάχητη έπίδωμά, μόλις γνωρίσω μια γυναίκα, να της πώσω να με παντρευτεί και να την πείσω να το βεχί.

—Τις έγκαταλείπετε, όμως, άμέσως μετά το γάμο; παρατήρησε άσπαστο ο άνακριτής.

—Είμαι άλήθεια, συμφώνησε ο Φράνκλιν Μίλλς, πως με κομιά δεν έζησα παραπάνω από τρεις μήνες. Όφελω όμως, να σας έξηγήσω πως, αν έγω πάθος για το γάμο, για τη διαδίκασία του γάμου, τρέφο άνάλο, ή άπείθεσια στον έγγαμο βίο. Μου είναι εόνοτο να τον άσπαστο για ποτέ διαστήμα με την ίδια γυναίκα!

—Σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο της Έλβιρας Ντόθγουορντ! του έλεε ο Χάρισον.

Έγκλημα στο στούντιο

νατο της ήθοποιού.
Όσο για το Σαούθαμπτον, ο έπιθεωρητής δεν τον ένώχλησε καθόλου, γιατί είχε μάθει πως συνδέονταν ερωτικά με την Έλβιρα. Κι' άλήθεια, ή λήψη του για το θάνατο της ήταν άπερίοργατη. Όσοι τον έβλεπαν χλωμό, συντεταωμένο, τον λυπότουσαν ελικρινώς.

Οι ύπόνοιες έφταναν τελικά στην Άρλετ Ρέιμοντ, μια νέα ήθοποιό που έθροεύονταν την Έλβιρα και φιλοδοούσε να πάρη το ρόλο της.

Κανείς δεν τολμούσε να την κατηγορήσει φανερά, μια και δεν ήπληχαν άποδείξεις. Άστόσο, αυτή διάβαζε στα πρόσωπα των συναδέλφων της τις μυστικές σκέψεις του, κι άρχισε να τους άποφύη. Η στάση της παρεξηγήθηκε, θεωρήθηκε σά μια έγδειξη της ένοχής της.

Οι διαδόσεις αυτές έφτασαν στ' αυτή του Χάρισον, αλλά δεν τους έδωσε σημασία.

Πέρασαν μερικές μέρες. Η έντύπωση άπ' το δράμα είχε άρχι-

σε άντελως περιτή την τυπική διαδίκασία του διαζυγίου. Άκόμη, όμως, και στο έντελως άπίθανο ένεχόμενο ν' άποδείξη ο κατηγορούμενος πως χάρισε νόμιμα και από τις 30 γυναίκες του, δε θα μπόρεση ν' άπολλάξη από μια άλλη κατηγορία: Ότι τις γυναίκες αυτές δεν τις παντρεύτηκε, έπειδή τον παρακινούσε το πιάθος του γάμου, αλλά έπειδή τον έσπρωχνε σ' αυτό ένα πάθος έντελως διαφορετικό: Το πάθος για τα ταξίδια με ένα έσοδο!

Το ταξίδι του γάμου ήταν το μόνο, που ένδιέφερε σ' ένα γάμο το Φράνκλιν Μίλλς. Και κατάφερε να γίνεται πάντα με τις δαπάνες εκείνης! Άργότερα, όταν γύριζαν από το γαμήλιο ταξίδι, αυτός προσέκοιτο πως συνελάλησαν οι κοινωνικές ευκολίες του και πρότεινε, με συντηρή, στη γυναίκα του να χωρίσουν, αφού δε θα ήταν ικανός, για μεγάλο χρονικό διάστημα, να τη συντηρήσει. Συνήθως, το τέχνασμα έπαινε: Έκείνη, παρά να συντηρή ένα σύζυγο άπείλητο, προτιμούσε τη λαιό του διαζυγίου. Και άποφύεγε, από οίκτο για τον άνθρωπο με τις κοινωνικές δυσκολίες, να ζητήσει διατροφή!

Για κακή του τύχη, ο Φράνκλιν Μίλλς την έπιασε μόλις, άποφάσισε να έλποκαταστήσει, για την υπάκουη ζωή του, με μια ένοδο 62 χρόνων, που την παρουσίαστη σαν άρχισατος του στρατού. Έκείνη δεν του σάχωρεσε την άπάτη. Και τον έηλυσσε, με άποτέλεσμα να άποκαλυφθή ή ή πολιτοπορία σταθούσας του.

σε ν' άδυνατή, μέσα στο θόρυβο και την κίνηση του στούντιο, που είχε ξαναβρή τον παλιό γοργό ρυθμό του.

Ένα πρωί, ο Χάρισον παρακάλεσε το διευθυντή να προβάλη στη μικρή αίθουσα δοκιμαστικών προβολών τις τελευταίες σκηνές του φιλμ της Έλβιρας. Άποφασίσθηκε να παηθούν κι οι τέσσερες ταινίες, που είχαν κινηματογραφηθή άπ' τις τέσσερες μηχανές, σά μνημόσυνο της νεκρής. Σά παρακολουούσε την παράσταση όλο το προσωπικό του στούντιο.

Ο Χάρισον είχε το σχέδιό του: Έλπίζε ότι, αν ο δολοφόνος βρισκόταν άνάμεσα στους θεατές, θα έξεδήλωνε κάποια ταραχή, κάποιον τοόμο, όταν θα ξαναβλέπε το θύμα του πάνω στο πανί. Ο έπιθεωρητής θα καθόταν σε τέτοια θέσι, ώστε να μπόρε ή να τους παρακολουθή όλους...

Μ' αυτή την ευκαιρία, έγινε γνωστό πως είχε γυρίσει και μια σκηνή, που δεν την ήξερε κανείς: Ένώ ή Έλβιρα ζήτησε νερό, ή Άρλετ είχε γυρίσει καμιά έκαστη μέτρα ταινίας, με μια μηχανή τοποθετημένη ψηλότερα άπ' τις άλλες. Της είχε φανή τόσο κομική ή αντίθεση του μεσαιωνικού ντυσίματος της πρωταγωνίστριας με τις σύγχρονες μηχανικές έγκαταστάσεις ολόγου της, ώστε είχε σκεφθή να κινηματογραφάρη τη σκηνή εκείνη, για να γελάση ύστερα με τους συναδέλφους της.

Μά, έπειτα άπ' τα γεγονότα, που συνέβησαν, είχε ξεχάσει αυτή τη λεπτομέρεια. Και δεν είχε άντιληφθή κανείς τίποτε, γιατί ή μηχανή εκείνη βρισκόταν σε άχρηστία.

Είχαν τώρα προβληθή κι οι τέσσερες ταινίες, δίχως να προσέξη ο Χάρισον τίποτε το άνώμαλο στις φασονιές των θεατών. Μόνον ο Σαούθαμπτον φωνάζοντα ταραγμένος, μα αυτό ήταν φωνικό, άφου άγατούσε τόσο την Έλβιρα.

Τέλος, παίχθηκε κι ή σκηνή που είχε γυρίσει ή Άρλετ. Στο βάθος στεκόταν ή Έλβιρα, άνάμεσα στις τεχνικές έγκαταστάσεις του στούντιο. Ένα ποτήρι νερό κυκλοφορούσε από χέρι σε χέρι.

Έφτασε τέλος στο Σαούθαμπτον. Τότε ο Χάρισον πρόσεξε, ότι ο σκηνοθέτης, πουν το δάγκο στην Έλβιρα, πέρασε από πάνω ένα δάχτυλο του και το κίνησε κάπως παράξενα... Κανείς άλλος έκτος άπ' τον έπιθεωρητή δεν άντελήφθη αυτή τη λεπτομέρεια...

Όταν τελείωσε ή προβολή κι άγαησαν τα φιλμ, ο Χάρισον πληέσισε το Σαούθαμπτον και, με μια έαφνηκή κίνηση, του τράβηξε άπ' το μικρό δάχτυλο του άριστερο χεριού του ένα δαχτυλίδι με μεγάλο διαμάντι.

Σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο της Έλβιρας Ντόθγουορντ! του έλεε.

Όπως έξακριώθηκε κατόπιν, το δαχτυλίδι ήταν κομψό. Το διαμάντι άνασκόνητον, όταν το πίεζε κανείς, και παρουσίαζε μια μικρή κοιλότητα. Έκει μέσα βρέθηκαν ίχνη στρυχνίνης!

Ο Σαούθαμπτον όμολόγησε τότε, ότι είχε δηλητηριάσει την Έλβιρα, για να την ξεφορτωθή. Έίχε άγαλήσει μαν άλλη κι ήθελε να φύγη μαζί της για το Χόλλυγουντ. Μά ή Έλβιρα, που τον λάτρευε, τον είχε άπειλήσει πως θα σκότωνε την άγαπημένη του.

Το έγκλημά του δε θα άποκαλυπτόταν ποτέ, δίχως την παιδιαστική ιδιοτροπία της Άρλετ...

Ο σκηνοθέτης δεν πρόφτασε να δώση λόγο στη δικαιοσύνη. Γιατί, ένα πρωί, βρέθηκε κρεμασμένος στα κίγκελλα του κλαίου του.

ΤΩΝ ΜΗΡΑΩΝ

Ο Γιάννης Αρσενιάδης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΙΩ. ΑΡΣΕΝΙΑΔΗΣ

Ο πρακτικός μηχανικός

ΓΕΝΝΗΜΑ-ΘΡΕΜΜΑ των Νέων Σφαγείων ο Γιάννης Αρσενιάδης, δε μπορούσε παρά να πάση από κωρίς το δόμο προς τον Φωστήρος.

Ο δημοφιλής σύλλογος, το ήνδαλμα των φιλάλων των Παλαιών και Νέων Σφαγείων «τραβά» σαν μαγνήτης τους νέους της μεγάλης εργατικής περιοχής. Ποσοί και ποσοί δεν έχουν άναδειχθή άπ' τον Φωστήρος: Ο Σπύρος Γιαλαμπίδης, ο σμειονικός προπονητής, ο Τσιουκάνης, ο Πλάτος, ο Δεϊμέλης, που πούν λίγα χρόνια ήταν το μύλον της έοίδος, και τόσο άλλοι, που μεσουράνησαν και δοδεάζουν άκόμη τον έακουστό σύλλογο.

Κάτω άπ' τέτοια όνόματα και μέσα σ' ένα τόσο έντονο ποδοσφαιρικό περιβάλλον, δεν ύπληνε άλλη λύσι για τον Αρσενιάδη, παρά μόνο ή έπίλεκτη ομάδα του Φωστήρος.

Σε ήλικία 18 χρόνων φόρεσε για πρώτη φορά την κιτρινωπάωπ στολή της α' ομάδας του Φωστήρος. Ήταν ένα μάτ με τη Σαφροάωπλη, για το Κύπελλο Έλλάδος. Η ομάδα των Σφαγείων κέρδιζε «με ιδρώτα κι αίμα», μόλις 1—0, αλλά ο νέος παίκτης έκανε καλό ντεμπούτο. Από τότε (1958) έγινε ο τακτικός δεξιός υπάκ, ή σέντερ υπάκ, άνάλογα με τις άνάγκες της ομάδας του.

Σ' αυτή τη θέσι τον βλέπουμε μέχρι σήμερα. Όσοι παρακολουθούν τους άγώνες του Φωστήρος τον θαυμάζουν για τη μαχητικότητα του. Έχει τη δύναμη και την άντιληψη ως έφοδια για να έπιτυγάκη τους σκοπούς του. Έκ όψεως πρακτικός (το έπαγγέλμά του είναι μηχανικός αυτοκινήτων), δεν τον άρέσει ή ποδοσφαιρική ολυαρία, το θέαμα. Κυττάζει κατ' έύθειαν την ουσία και το άποτέλεσμα. Γι' αυτό και όδες οι ένώγειές του είναι βετικές.

Αυτών τον καιρό ύπηρετεί τη θητεία του στο Ναυτικό, στην ομάδα του όποιου διακρίνεται. Ο νεοίό του, όπως μάς έιπε, είναι ν' άγωνισθή κάποτε με την Έθνική ομάδα.

Όνειρο όλων των Έλλήνων ποδοσφαιρών...

Είμαι 21 έτών κι' έλπίζω να παίξω άόκετα χρόνια άκόμη. Άλλά, σαν κάθε νέος, όνειρεύομαι να φορέσω κι' ένώ την γαλάζια φανέλλα. Έτσι θα μπόρω να πώ ότι έφτασα κάπου...

Αυτά προσωπικά. Σαν μονά-

Αθλητικά παρακρήνια

δα του συνόλου του Φωστήρος. Θέλει ν' άνεβάση την ομάδα του πιο ύψηλ.

Θέλουμε να πάρουμε τη δεύτερη ή και την τρίτη θέσι, για να άποδείξουμε ότι τόσο χρόνια είμαστε οι άδικημένοι! μάς προσθέτει.

Και συμπληρώνουμε: Για να δείξουν, έπίσης, ότι οι παίκτες του Φωστήρος είναι πραγματικά Φωστήρες...

θα δώσουν με τον Όλυμπιακό φιλικούς άγώνες, οι εισπράξεις των όποιων θα διατεθούν για την άνοικοδομήσι έξεδρών.

«Μέλι-γάλα» στον Παναθηναϊκό. Ο χειρίζομενος την έξωτερική πολιτική του σύλλογου κ. Α. Παυονογιάς έθελούευσε. Όλοι οι νεώτεροι άνέκρουσαν πούνα...

Λέγεται τώρα ότι τα θαύτα αίτια της κρίσεως δεν ήταν ή πολιτική του κ. Παυονογιά στην

θηες κυνηγός ήρθε στην Άθήνα με το ίδιο άεροσκάφος, που έγύρισαν οι Όλυμπιακοί...

Κάτι το περίεργο σμειώθηκε στον Απόλλωνα Άθηνών: Ένώ μέχρι τώρα ο σύλλογος αυτός ήταν άντιπολιτεύμενος της σμειονικής διοικήσεως του ΣΕΓΑΣ, έντελως άπρροσδόκητα προσχώρησε στην παράταξι του κ. Απ. Νικολαΐδη, άναδέσας την άντιπροσώπευσή του στον νύν γεν. γραμματέα του ΣΕΓΑΣ κ. Δημ. Ξηρογάκη!

Οι λόγοι είναι άγνωστοι, αλλά δεν είναι άσχετοι με την στενότερη συνεργασία ΠΑΟ—Απόλλωνος, προς μεγάλη λύπη του ήγέτου της άντιπολιτεύσεως κ. Κ. Παπαναστασίου...

Μεταξύ Υπουργ. Προεδρίας και Έθνικού Τυπογραφείου το δόνομα του κ. Ι. Μακρίδου... έξαεανίστηκε από το διάταγμα του διορισμού του Γνωμοδότητικού Συμβουλίου Άθλητισμού και στη θέσι του υπήκε του κ. Τσάν. Κανείς δεν έξεοι πως συνέβη αυτό...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ
ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΛΗΓΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Το πρωτάθλημα α' έθνικής κατηγορίας συμπληρώθηκε την Κυριακή των πρώτων κύκλων άγώνων. Σύμφωνα με το πρόγραμμα, οι τελευταίοι άγώνες του α' γύρου, είναι οι έξης:

Γήπ. Καραϊσκάκης: Όλυμπιακός—ΠΑΟ. Γήπ. Ν. Φιλαδέφειας: ΑΕΚ—Απόλλων Θεσ. Γήπ. Ριζουλός: Απόλλων Αθ.—Αρης. Γήπ. Πανινίου: Φωστήρ—Νίκη Βόλου. Γήπ. ΠΑΟΚ—Πανελευσιναϊκός. Γήπ. Καστανόγυλειου: Ηρακλής—Πανινίου. Δράμα: Δόξα—Έθνικός.

Το Σάββατο, στο Φάληρο, θα γίνη ο άγών Προοδευτικής—Αιγάλεω.

ΣΦΑΓΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ

Ο ΟΠΑΠ άπέφασσε να εισαγάγη από την Αυστρία ειδικά μηχανήματα σφραγίσσεως των δελτιών PRO-PO, έτσι ώστε να μη μπόρη κανείς στο μέλλον να πλαστογραφή δελτία.

ΕΛΛΑΣ—ΑΛΒΑΝΙΑ

Η Έλλάς κληρώθηκε να άγωνισθή με την Αλβανία στο 6' κύπελλον έθνικών ομάδων Ευρώπης. Έπειδή, όμως, οι σκέσεις μεταξύ των δύο χωρών δεν είναι διαλές, είναι άμφιβολο αν θα γίνουν οι άγώνες.

ΤΑ 100 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ένεκρίθησαν κατ' άρχήν 100 εκατομμύρια δραχμών για τη δελτία των άθλητικών έγκαταστάσεων, τον ήλεκτροφωτισμό και την χορτοσάρωσι των ποδοσφαιρικών γηπέδων.

ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑ...

Το πρώτο δείγμα της έργασίας του Ιταλού προπονητού κ. Μαρτινι δεν ήταν καλό. Η έθνική Νέων, που έτοιμάζει για τον άγώνα με τους Τούρκους και για το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, έλασε από ένα μέτρο συγκρότημα, ή «δυναμό» Βουκουρεστίου, με 3—0. Δεν θα τον κρίνουμε, όμως, άσπαστο, γιατί δεν είχε τον ά. παρούμενο καιρό μπροστά του. Περιεώσαμε τώρα να δομή τι είδους όμάδα θα έτοιμάση για το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ — ΠΟ ΤΗΣ 28-1-62

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν... θσαυρόες!

1 ΑΕΚ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. 1
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΑΡΗΣ ΘΕΣ. 1
3 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ 1

4 ΗΡΑΚΛΗΣ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ .... 1 X
5 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΣ .... 1 X 2
6 ΠΑΟΚ — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΑΪΚΟΣ 1

7 ΦΩΣΤΗΡ — ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ (Γήπ. Πανινίου) .... 1 X
8 ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΣ — ΡΟΔΙΑΚΟΣ 1
9 ΒΕΡΟΙΑ — ΕΔΕΣ ΣΑΙ-ΚΟΣ .... 1 X

10 ΒΥΖΑΣ ΜΕΓ. — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. 1
11 ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΛΙΣ — ΑΣΤΗΡ .... 1 X 2
12 ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΤΟΡΙΝΟ 1
13 ΣΑΜΠΗΤΟΡΙΑ — ΜΙΛΑΝ .... 1 X 2

Αναπληρωματικοί:
1 Α.Ε. ΤΡΙΚΑΛΩΝ — ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ 1
2 ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ — Α.Ε. ΚΟΜΟΤΙΝΗΣ 1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ»
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μετά την άπόκτησι του χώρου των 60 και πλέον στρεμμάτων στον Άγιο Γιάννη των Ρέντη, οι Όλυμπιακοί είναι εύτυχες!

Ο έπί μία τεσσαράκονταετία μεγάλος άστενος του Πειραιώς βόρκει, έπί τέλους, ένα μέρος για να δημιοουργήσι τις έγκαταστάσεις του.

Ο έν λόγω χώρος θα πληρωθή συνολικά έξη εκατομμύρια, τα όποια ο Όλυμπιακός θα πάση από ειδικό κοινόβιο της Γεν. Γραμματείας Άθλητισμού.

Στο μεταξύ, οι ΠΑΟ, ΑΕΚ, Απόλλων, Πανινίου και ΠΑΟΚ,

ΕΠΟ, αλλά ο έρχομός της Μπαρτσελόνας...

Συγκεκριμένα οι «νεώτεροι» του ΠΑΟ κατηγορήσαν τον κ. Παυονογιά ότι έδεδνη να φέση ή ΑΕΚ την ισπανική ομάδα για λογαριασμό της και όχι για λογαριασμό κατ' όλων των συνεταίρων του ΠΟΚ, όπως γίνεται πάντοτε.

Και ο λόγος: Άπλούστατα, το άθρονο γρήμα (1.600.000 δρχ.), που κέρδιζε ή ΑΕΚ,

Ο Βασιλειάδης του ΠΑΟΚ, αν και τίποτα δεν έγινε άκόμη πέσαν από ώρισμένες κρούσεις θεωρή άστόσο σίγουση την μεταπώρησι του στον Όλυμπιακό.

Μετά το τελευταίο μάτ Όλυμπιακού—ΠΑΟΚ (1—0), που έγινε στη Θεσσαλονίκη, ο διε-

Από τον άγώνα πρωταθλήματος μεταξύ Απόλλωνος Άθηνών—ΑΕΚ 2—0: Ο τεματοφύλακας της νικητριας Δούνας μιλούσε στην υπάλληλο προ του Κουστάλλη. Άριστερά οι Δεμάτης και Ρούσης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλ. 532.563.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Επιστημίου 10, Τηλ. 623.880

Ἐμδάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ
διὰ γραπτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ
περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγα-
τσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος).
Ἀθήναι.

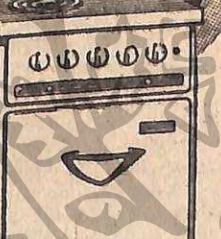
Η ΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥζίΝΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

“Όπως όλοι
έτσι κι εσείς

**ΚΟΥΖΙΝΑ
ΙΣΟΛΑ**

ΙΣΟΛΑ

ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΗ

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ.
885 σταυρολέξου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ
ΕΡΜΟΥ 51 *Λουιζίδου-Αγναίω*
 Βοηθός-Συνεργάτης τών καθηγητῶν ΚΡΑΚΑΝΟΠΙ, MORRIS, MASSON, ΕΛΦΕ και τοῦ Δερματο-
 λόγου (ιστῶν) ΣΠΕΡΤΑΚΙΟΥ ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ. ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΟΫΠΟΤ, ΔΕΡΜΑΤΟΙ, ΤΡΙΧΟΥΣ,
 ΣΟΜΑΤΟΣ, ΕΓΚΙΤΑ ΓΡΑΙΜΕΝΤΙΣ ΔΟΥΔΑΙΟΙΣΙ ΕΥΤΙΔΩΝ ΠΑΝΔΩΝ ΟΥΔΩΝ ΠΑΧΥΤΑΡΚΙΑΣ, ΚΥΤΤΑΡΙΠΙΛΙΟΙΣ,
 ΤΡΙΧΟΠΟΙΙΣΙ ΜΑΚΙΤΙΑΣ ΚΑΛΑΤΑΥΚΙΑ ΡΙΣΙΝΗ ΔΠΟΡΙΧΩΣΙΣ.
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ
 Πληρὴς θεωρητικῆ καὶ πρακτικῆ κατάρσεως
 ΕΓΓΥΗΤΗΣ **IN 40 ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ**
 ΕΠΙΣΚΕΥΗΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΡΜΟΥ 51, ΤΗΛ. 35.213

78

Ὁ Γιακουτάς φαινότανε σὰ νὰ εἶχε λυπη-

*Όλα τὰ παλληκάρια μαζεύτηκαν γύρω του,

PENE SALMON

— Για να συνηθίσω στην άρνηση!...

6) Ἡ δίψα δὲν ἀποτελεῖ πιά
ἀπειλή.

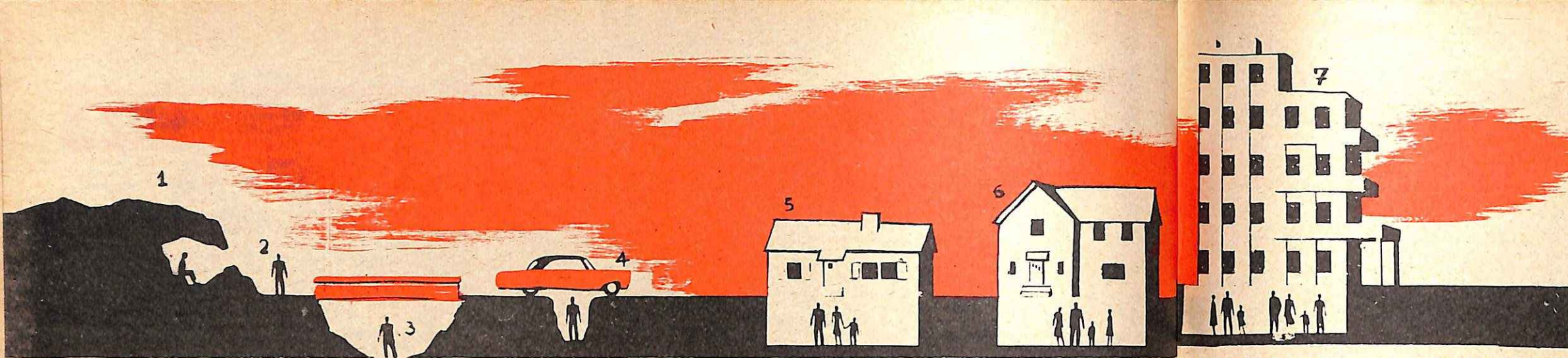
'Αληθινὴ ἐπανάστασις θ' ἀποτε-
λέσουν γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν
μεταλλείων οἱ εἰδικοὶ πύραυλοι,
ποὺ ἐνεπνεύσθησαν οἱ τεχνικοὶ
ἀπὸ τῆς μελέτης γιὰ τὴν ἐξορυ-

Προτού γυρίσετε σπίτι σας, μπορείτε να τηλεφωνήσετε για να πείτε ποιο φαγητό θέλετε να σας ετοιμάσουν ή για να δώσετε μια ειδική παραγγελία. Το ίδιο μπορείτε να κάνετε κι' έπειτα από μια μακρά άδεια. Το τηλεφωνήμα σας θα μεταβιβασθεί σε μια ηλεκτρονική συσκευή, που θα δώσει άμεσα τις απαιτούμενες διαταγές στους ηλεκτρονικούς υπηρέτες. Έτσι, όταν γυρίσετε, θα τα βρείτε όλα όπως επιθυμείτε.

Ἡ καταφυγή νήσος Τόρκα π.χ. ἀποτέλεσε ἐνα διωφρο σπάλξις τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ὥσπου, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1693, μία ἐκρήξις τοῦ θρασίου πηλὸς τῆς μετέβαλε σ' ἐνα ὄγκο λυωμένης λάσπης, πὺν βούλαας στὸν ὠκεανὸ μῖσα εἰς μερικὰς μέρας. Ἐξ ἄλλου, τὸ Μάϊο τοῦ 1796, ἐνα Ρῶσος ἐγίνε ἀτόπτης μάρτυς τῆς ἐγεν- νήσεως ἐνὸς θρασυτειογενὸς νησι- οῦ, σπὴν περικύη τὸν Ἀλευσιαν, καὶ τοῦσσε μάλιστα τ' ὀνομά τ' Μπουκολόφ. Τὸ νησάκι αὐτὸ ὑπάρ- χει ἀκόμα καὶ ἐξακολουθεῖ να ἐγασίη καπνὸς καὶ ἀτμοῦ.

ΜΙΑ «ψύχαι» ραδιενεργείας είχε κυριεύσει τον κόσμο, αμέσως μετά τις τελευταίες ρωσικές δοκιμές πυρηνικών όπλων. Μερικοί δε βάζανε στο στόμα τους γάλα ή χορταρικά, γιατί τρέσανε το «στρόντιον 90» που δημιουργείται από τις ατομικές βόμβες. Άλλοι τρώγανε μόνο κονσέρβες, θεωρώντας τις ακίνδυνες, εφόσον είναι καλά κλεισμένες μέσα στα κουτιά τους. Και άλλοι, κατά φαντασίαν ασθενείς, αποδίδανε σε φθοερή επίδραση της ραδιενεργείας ακόμη και... τα γουρνορητά της κοιλίας τους ή τους πόνους των κάλων τους!

Ωστόσο, όλοι αυτοί οι τρομοκρατημένοι θα καθόσυχάζαν, αν σκέπτονταν λογικά ότι οι Ρώσοι δεν θα κάνανε, βέβαια, ποτέ τις δοκιμές, σε περίπτωση που θα ήξεραν πως υπήρχε τόσο μεγάλος κίνδυνος γι' αυτούς τους ίδιους πρώτα - πρώτα, εφόσον βρίσκονται πιο κοντά στους τόπους της έκρήξεως των βωμβών.

Αλλά η κατάσταση θα γίνει πραγματικά οδυρική και κρίσιμη, αν—δ μη γένοιτο!—άρχιση ατομικός πόλεμος. Είναι μαθηματικώς αποδεδειγμένο ότι θα εξοντωθώ τότε το μεγαλύτερο μέρος του ανθρωπίνου γένους. Αντικείμενους λοιπόν συνεχώς τον έφοδον μιας ρωσικής επιθέσεως, οι Άμερικανοί έχουν αρχίσει να ετοιμάζουν πυρετωδώς αντιατομικά καταφύγια.

Απ' τη μία μέρα στην άλλη, ξεφύτρωναν στην Αμερική εκατοντάδες φίμες, που αναλαμβάνουν αυτή τη δουλειά, με γενναία πληρωμή, πραγματοποιώντας κερδοφόρα τεράστια. Το ανθρωπιστικό όμως είναι ότι πολλοί απ' αυτούς τους κατασκευαστές δεν ξέρουν τί κάνουν! Συγκεντρώνουν τις προσπάθειές τους στην αντιμετώπιση απίθανων κινδύνων και παραμελούν τους πραγματικούς. Πολύ συχνά, πετάνε ένα σωρό λεφτά για καταφύγια ανεπαρκή ή ακατάλληλα, γιατί ενδιαφέρονται μονάχα, πώς να απομυχίσουν τους πελάτες τους.

Η ραδιενέργεια είναι ένας κίνδυνος έντελως καινοφανής, και κανείς δε μπορεί να προβλέψει με απόλυτη βεβαιότητα πώς και πού θα εκδηλωθεί και ποιά είναι τα αποτελεσματικά μέσα αντιμετώπισής του. Ωστόσο, οι γνώσεις που έχουν συγκεντρωθεί ως τώρα από τις ατομικές δοκιμές, επιτρέπουν να διατυπωθούν φριχτές οδηγίες, για την προφύλαξη απ' την άσχημη αυτή απειλή.

Πραγματικά, η Παθητική Αεράμυνα των Ηνωμένων Πολιτειών έδωσε τις παρακάτω διαφωτιστικές πληροφορίες στους Άμερικανούς που σκοπεύουν ν' αποκτήσουν αντιατομικά καταφύγια.

1) Αξίζει τον κόπο αυτή η προσπάθεια; Η μήπως, σε περίπτωση ατομικού πολέμου, θα πεθάνουν όλοι, είτε έχουν είτε δεν έχουν καταφύγια;

Βέβαια, θα είναι τρομαχτικός ο αριθμός των θυμάτων κάθε υδρογονοβόμβας. Τα καλά κατασκευασμένα όμως καταφύγια μπορούν να σώσουν όσους βρίσκονται σε κάποια απόσταση απ' το σημείο της έκρηξεως. Ενώ, δίχως καταφύγια, πολλοί απ' αυτούς τους ανθρώπους—εκατομμύρια ίσως—θα πεθάνουν από τη ραδιενεργό σκόνη.

Όσο ελαττώνεται με τον καιρό η ένταση της ραδιενεργείας, μπορεί κανείς να βγεί άβια από το καταφύγιο, για όλοένα περισσότερο γρήγορο διάστημα. (Το παρακάτω αυτό διάγραμμα βασίζεται σε ραδιενεργό σκόνη, που είχε αρχικά ραδιενέργεια 6.000 ραίντγκεν την ώρα). 1) Έντελως κλεισμένος στο καταφύγιο. 2) Σύντομες εξόδους. 3) Απολύμανση του γύρω χώρου. 4) Εγνατάλειες του καταφυγίου. 5) Κανονική ζωή.

2) Τι είναι αυτή η σκόνη;

Η έκρηξη μιας ατομικής βόμβας κοντά στο έδαφος τινάζει προς τα ψηλά τεράστιες ποσότητες από χώμα, νερό, κονιοποιημένα συντρίμματα σπιτιών και δέντρων. Μαζί μ' αυτά ανακατεύεται και η «τέφρα» από τα υλικά της βόμβας. Το σύννεφο αυτό φτάνει πολύ ψηλά κι ύστερα παρασύρεται από τους ανέμους και τα ατμοσφαιρικά ρεύματα σε μεγάλες αποστάσεις, εκατοντάδων ή χιλιάδων χιλιομέτρων. Ξαναπέφτει δε στο έδαφος, αλλά σιγά-

τι ή έκρηξί τους έγινε πολύ ψηλά.

Εξ άλλου, η υδρογονοβόμβα, μολονότι είναι ισχυροτάτη, δεν αφήνει τέφρα αυτή η ίδια, κι' επομένως δε δημιουργεί ραδιενεργό σκόνη. Δημιουργεί όμως η ατομική βόμβα που υπάρχει πάντα μέσα στην υδρογονοβόμβα, σαν «καψούλι» για την πυροδότησή της.

5) Πώς ακριβώς ενεργεί η ραδιενεργός σκόνη;

Τα άτομα της ραδιενεργής ατμοσφαιρικής, διασπώνται και εκπέμπουν ισχυρές ακτι-

Οι Αμερικανοί ετοιμάζουν αντιατομικά καταφύγια

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΡΟΣ

σιγά, γιατί τα συστατικά του είναι πολύ ελαφρά. Με τη βροχή, παρασύρεται και πέφτει μεγαλύτερη ποσότης σκόνης.

3) Είναι ασφαλισμένα τα μέρη που απέχουν πολύ απ' το σημείο της έκρηξεως;

Όχι, γιατί κανείς δε μπορεί να προβλέψει ως πού θα φτάσει και πού θα πέσει η δηλητηριώδης σκόνη. Αυτό εξαρτάται από τους ανέμους που φυσάνε σε μεγάλη ύψη. Ωστόσο, ο κίνδυνος που θα ενεργήσει μια επίθεση, θα έχει, βέβαια, μελετήσει όσο μπορεί τα μετεωρολογικά δεδομένα και θα έχει διαλέξει τους στόχους των βωμβών του, έτσι ώστε οι άνεμοι να απλώνουν τη ραδιενεργό σκόνη σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη έκταση.

4) Κάθε πυρηνική έκρηξη δημιουργεί ραδιενεργό σκόνη;

Όχι. Μόνο οι έκρηξεις που γίνονται στην επιφάνεια του εδάφους ή σε μικρό ύψος. Οι δύο πρώτες βόμβες της Χιροσίμα και της Ναγκασάκι δε σχημάτισαν τέτοια σκόνη, για-

νες γάμια (ανάλογες προς τις γνωστές μας ακτίνες Ραίντγκεν). Αυτές είναι άορατες, δε μπορούμε να τις αντιληφθούμε με τις αισθήσεις μας. Εισχωρούν όμως μέσα στο σώμα μας, σαν αμέτρητα μικροσκοπικά βλήματα, και καταστρέφουν τα άτομα των κυττάρων μας.

6) Ποση δύναμη ραδιενεργείας έχει αυτή η σκόνη;

Με την έκρηξη κοντά στο έδαφος μιας βόμβας των 5 μεγατόνων (ισοδύναμης δηλαδή με 5 εκατομμύρια τόνους κοινής έκρηκτικής ύλης) παράγεται σκόνη με τόση ραδιενέργεια, όση θα είχαν 250 εκατομμύρια τόννοι ραδίου! Ακόμη και σ' απόσταση 150 χιλιομέτρων απ' το σημείο της έκρηξεως, η δόσις της ραδιενεργείας μπορεί να διατηρηθεί επί 18 ώρες σε 1000 μονάδες ραίντγκεν. Όποιος δεχθεί λοιπόν τέτοια δόσι στον οργανισμό του, επί τόσες ώρες, είναι καταδικασμένος να πεθάνει μέσα σε 3 βδομάδες το πολύ.

Οι αριθμοί αυτοί ισχύουν για μια βόμβα

των 5 μεγατόνων. Σκεφθείτε δε πως οι Ρώσοι ισχυρίζονται ότι έχουν—ή ότι μπορούν να φτιάξουν—βόμβες των 100 μεγατόνων!

7) Μπορεί να έχουν ανθρώπινα θύματα οι τελευταίες ρωσικές δοκιμές πυρηνικών όπλων;

Μάλλον όχι, γιατί έγιναν σε πολύ μακρινά και έρημικά μέρη. Έτσι, ώσπου να φτάσει σε κατοικημένες περιοχές, η ραδιενεργός σκόνη έχει τόσο αραιωθεί και εξασθενήσει, ώστε δε μπορεί πια να φέρει άμεσα αποτελέσματα.

Κάθε σκεπασμένος χώρος προσφέρει μια κάποια προφύλαξη από τη ραδιενεργό σκόνη. Έτσι, μέσα σε μια βαθιά σπηλιά (1) ή προστασία είναι 90%, στο υπαίθριο (2) δεν υπάρχει καθόλου, κάτω από μια γέφυρα (3) φτάνει το 80%, μέσα σ' ένα λάντο κάτω από ένα αυτοκίνητο (4) το 80%, στο υπόγειο ενός μονορόφου σπιτιού (5) το 90—95%, στο υπόγειο ενός διώροφου σπιτιού (6) το 95%, στο υπόγειο μιας πολυκατοικίας από ματεόν (7) το 99%.

πυρηνικού πολέμου. Υπάρχουν ωστόσο ώριμοι τύποι καταφυγίων, που συνδυάζουν και τις δύο προστασίες—όπως π.χ. ένας κύλινδρος από αλκαλικό άσβεστο, θαμμένος κάτω από 1 μέτρο χώμα. Αυτοί οι τύποι είναι, φυσικά, οι πιο κατάλληλοι για τα μέρη όπου είναι πιθανότερο να πέσουν ατομικές βόμβες, ενώ τα απλά αντιατομικά καταφύγια (κατά της ραδιενεργείας μόνο) χρησιμοποιούν για μέση που απέχουν άρκετά από το σημείο της έκρηξεως. Τα αντιατομικά καταφύγια, τα εγκατεστημένα σε κοινά υπόγεια σπιτιών, παρέχουν μια κάποια προστασία απ' το έκρηκτικό κύμα, αλλά όχι μεγάλη.

9) Ποση προστασία από τη ραδιενέργεια εξασφαλίζει ένα καταφύγιο;

Κάθε σκεπασμένος χώρος προστατεύει ως ένα σημείο από τη ραδιενεργό σκόνη που πέφτει από ψηλά. Οι τοίχοι ενός συνηθισμένου

νει μόνο να σχηματίσει ένα άρκετα παχύ τοίχωμα, ώστε να μη μπορούν να το διαπεράσουν οι ακτίνες γάμμα της ραδιενεργού σκόνης. Το ιδανικό είναι ένα στρώμα από χώμα πάχους 1 μέτρον, ή μπετόν 60 πόντων, ή ασφάλι 15 πόντων, ή νερό 1½ μέτρον ή ξύλο 3 μέτρον.

11) Πόσο θα χρειαστή να μείνετε μέσα στο καταφύγιο;

Εξαρτάται απ' την ποσότητα της σκόνης που έπεσε. Πάντως, πρέπει να περάσουν αρκετές μέρες, για να «ξεθυμάνει» η ραδιενέργεια. Έχει υπολογισθεί ότι, μετά 7 ώρες, η ραδιενέργεια έχει ελαττωθεί στο 1/10, μετά 49 ώρες στο 1/100 και μετά 343 ώρες (δύο βδομάδες) στο 1/1000. Είναι λοιπόν πιθανότατο πως θα χρειαστή να μείνετε δύο βδομάδες στο καταφύγιο.

Ωστόσο, τη δεύτερη μέρα θα μπορούτε να βγείτε λίγο απ' το ξεχωριστό καταφύγιο και να κάψετε ένα γύρο μέσα σ' όλο το υπόγειο, την τρίτη να βγείτε για λίγο έξω (για ν' αδειάσετε π.χ. τα σκουπίδια) και τις επόμενες να μείνετε έξω κάθε μέρα πιο πολύ. Έπειτα όμως από κάθε τέτοια έξοδο, πρέπει να πλένετε καλά τα ρούχα, τα παπούτσια και το σώμα σας, ώστε ν' απαλλαγούν απ' τη ραδιενεργό σκόνη. Φυσικά, το νερό που μεταχειριστήκατε για το πλύσιμο, δεν πρέπει να χυθεί μέσα στο καταφύγιο.

12) Μετά τις δύο βδομάδες, θα έχετε περάσει ο κίνδυνος;

Κανείς δε μπορεί να το ξέρει προκαταβολικά. Θα πρέπει να εκδοθούν δελτία από την αρμόδια υπηρεσία, που θα πληροφορούν τον κόσμο πόση ραδιενέργεια υπάρχει σε κάθε περιοχή. Ακόμη καλλίτερο δε είναι να έχει εφοδιασθεί κάθε οικογένεια μ' ένα μικρό μετρητή ραδιενεργείας.

13) Ποιά εφόδια πρέπει να περιέχει το καταφύγιο;

Τα απόλυτα απαραίτητα τρόφιμα για μια βδομάδα, έτοιμα για σήκωμα (ξηρά τροφή ή κονσέρβες). Νερό (το λιγότερο 2 τενεκές για κάθε άτομο). Ξεστά ρούχα και κουβέρτες. Έργαλεία, κεριά, ηλεκτρικό φανάρι, είδη υγιεινής και πρώτων βοηθειών. Ένα ραδιόφωνο τρανζίστορ συνδεδεμένο με εξωτερική κεραία.

14) Πώς θα εξασφαλισθή ο κανονικός αερισμός;

Προκειμένου για ένα κοινό υπόγειο, θα έχει, στη θέση της πόρτας, ένα φαράγγι από σκυλιά με άμμο, ή κάτι παρόμοιο, ώστε να περνάει ανάμεσα του ο αέρας. Το άνοιγμα αυτό θα βλεπεί στο εσωτερικό του σπιτιού, κι' όχι στο υπαίθριο. Προκειμένου για δρομίσια στην αλή, ο αερισμός θα γίνεται από σωλήνες των 3 ίντσών—ένα για να μπαίνει ο αέρας και δεύτερο για να βγαίνει—μ' ένα λεπτό φίλτρο στο στόμιό τους.

15) Υπάρχει καμιά ειδική προστατευτική στολή κατά της ραδιενεργείας;

Όχι. Κανένα υλικό δε μπορεί να σταματήσει τις ακτίνες γάμμα. Είναι δυνατό ωστόσο να σκεπασθώ με ό,τι βοήθει πρόχειρο (καλλίτερα με νύλον ή με κάτι άλλο που να πλέγεται εύκολα), ώστε να κολλήσει η σκόνη πάνω του, κι' όχι στα εσωτερικά ρούχα σας ή στο σώμα σας.

16) Δεν είναι προτιμότερο να φύγετε με το αυτοκίνητό σας για κάποιο όρεινο μέρος; Ίσως ναί, ίσως όχι. Η λύση αυτή είναι λογική αν: 1) στο μέρος που θα διαλέξετε δεν πρόκειται μάλλον να πέσει ραδιενεργός σκόνη, 2) θα έχετε εξασφαλίσει φαγητό και στέγη, 3) μπορείτε να φτάσετε γρήγορα εκεί, έχοντας υπ' όψη ότι οι αμαξίτοι δρόμοι θάνε γεμάτοι από φυγάδες.

17) Αξίζουν τον κόπο όλες αυτές οι προφυλάξεις; Θα μπορούσε να ξαναρχισή κατά την κανονική ζωή;

Βέβαια, θα είναι δύσκολη, αλλά όχι αδύνατη. Η βροχή θα ξεπλύνει και θα παρσώσει την επικίνδυνη σκόνη. Θα υπάρχουν τρόφιμα καλά αποθηκευμένα, που δε μολύνθηκαν κι' επομένως θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν ακίνδυνα. Ο πολιτισμός μπορεί να ξαναδημιουργηθεί.

Ορισμένοι άνθρωποι έχουν μεγαλύτερη αντοχή στη ραδιενέργεια από τους άλλους. Κατά μέσον όρον όμως, καθένας μας έχει αντοχές 50% να άρρωσθή με μια εφ'αρκής δόσι 200 ραίντγκεν και να πεθάνει από μια εφ'αρκής δόσι 450 ραίντγκεν. Αυτό δείχνουν οι παραστατικές καμπύλες του ποσοστού των θυμάτων από διάφορες δόσεις ραδιενεργείας.

ΤΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Δεν έχει ακόμη εξακριβωθεί με βεβαιότητα από ποιά δόσι αρχίζει να γίνεται άμεσα επικίνδυνη η ραδιενέργεια. Πάντως, από τους ανθρώπους που θα δεχθούν 450 μονάδες ραίντγκεν μέσα σε 24 ώρες, οι μισοί θα πεθάνουν. Άλλ' αν δεχθούμε συνολικά την ίδια δόσι ραδιενεργείας, καταναμμένη όμως σ' διάκληρη τη ζωή μας, δεν παθαίνουμε τίποτε. Έχει άλλωστε εξακριβωθεί από καιρό ότι ο άνθρωπος υφίσταται συνεχώς την επίδραση των κοσμικών ακτίνων, που είναι παρόμοιες με τη ραδιενέργεια, κι' όμως τις έχει συνηθίσει ο οργανισμός του και δεν του προκαλούν καμιά βλάβη.

8) Κατά τι διαφέρουν τα αντιαεροπορικά καταφύγια από τα αντιατομικά; Τα πρώτα είναι εκείνα που χρησιμοποιήθηκαν στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Προστατεύουν από το έκρηκτικό κύμα και από τα συντρίμματα. Τα δεύτερα προφυλάσσουν από τη ραδιενεργό σκόνη και την ακτινοβολία, τους σπουδαιότερους δηλαδή κινδύνους ενός

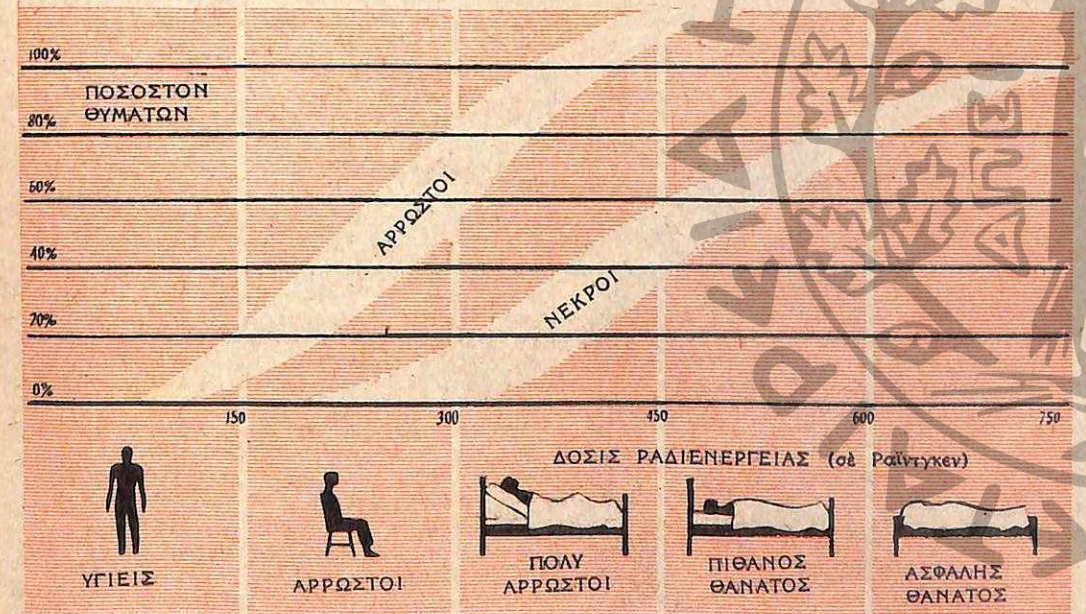
σπιτιού ελαττώνουν στο μισό την ένταση της ραδιενεργείας που εισχωρεί στο εσωτερικό του. Σ' ένα υπόγειο χωρίς παράθυρα, η προστασία φτάνει το 95%. Γίνεται δε σχεδόν 100% στα υπόγεια των μεγάλων πολυκατοικιών.

Για να επιτύχετε ακόμη τελειότερα προστασία φτάνει το 95%. Γίνεται δε σχεδόν ρεϊνέ να μεταβείτε μια γωνιά του σε χωριστό καταφύγιο, φτιάχνοντας εκεί μια «καμαρούλα» με χοντρούς τοίχους και στέγη.

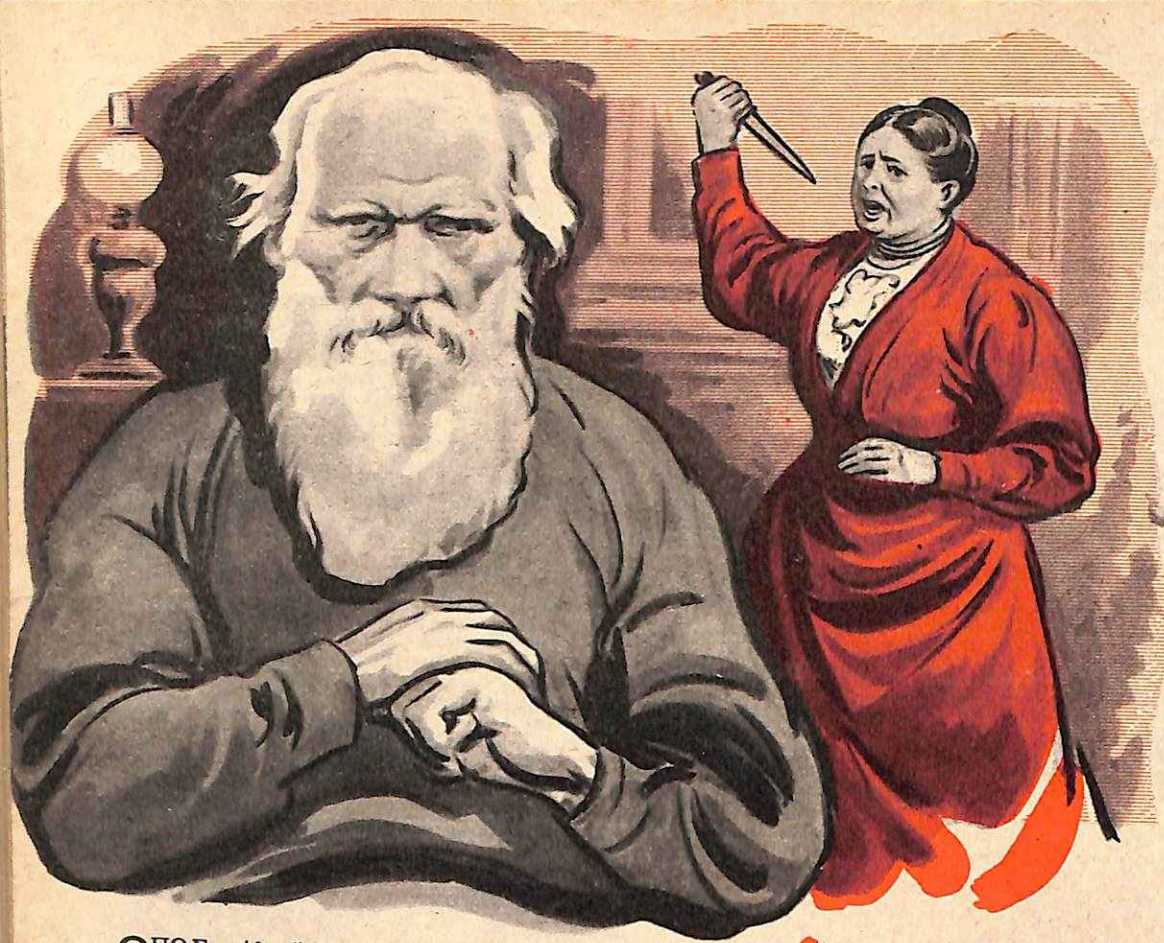
10) Τι μπορείτε να κάψετε, αν το σπίτι σας δεν έχει υπόγειο;

Μπορείτε να φτιάξετε ένα καταφύγιο κάπου μέσα στο σπίτι ή στην αυλή. Το καλλίτερο είναι να σκάψετε βαθιά στην αυλή και να διαρρυθμίσετε το δούλεμα αυτό σε καταφύγιο.

Πάντως, για την προφύλαξη από τη ραδιενέργεια, μπορείτε να μεταχειρισθώ σαν «θώρακα» οποιοδήποτε υλικό—τουβλά, άμμο, πριονίδι, χώμα, τεπάζιτο με νερό κλπ.—φτά-

Στις ίδιες ψευτοαπόπειρες αυτοκτονίας κατέφυγε πάντα η κόμηση Σόνια, κάθε φορά που ο Τολστόι της έλεγε ότι αποφάσισε να την εγκαταλείψει...

τις τρεις αυτές φορές γινόταν μπρός σε πολλούς ανθρώπους, που έτρεχαν φυσικά και την έβγαζαν απ' το νερό. Άλλες ώρες, που έτυχε να βρίσκεται κοντά στη λιμνούλα μόνη της, ή με συντροφιά γυναικών, που ήξερε πως δε θα ριχνόντουσαν στο νερό να τη σώσουν, απέφυγε να κάνει τέτοιου είδους παιχνίδια. Τόπο χαρακτήριστικό σχετικώς είναι, ότι ζητούσε πάντα να εξακριβώσει αν τις ψευτοαποπειρές της της επληροφορείτο ο Τολστόι, του οποίου δεν ήξερε το καταφύγιο. Έστελνε επίτηδες ανθρώπους της εμπιστοσύνης της σε διάφορες πόλεις, μακρινές και κοντινές, για να τον βούνε και να του πουν πόσες φορές ή κόμηση είχε αποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει απ' την άβελπισία της για τη φυγή του.

Στο τέλος, πέτυχε το σκοπό της, ανακάλυψε το σύζυγό της, αλλά επέφερε αποτέλεσμα εντελώς αντίθετο από κείνο που επεδίωκε. Όταν ο Τολστόι έμαθε τα νάκια της, της έστειλε ένα σύντομο γράμμα, στο οποίο της έγραφε, ότι ακριβώς οι απόπειρές της εκείνες ήταν μία τελειωτική απόδειξη, ότι δε μπορούσε να συγκρατήσει καθόλου τον εαυτό της κι' ότι του ήταν αδύνατο να ζήσει στην ίδια στέγη μαζί της. Μα ήταν μοιραίο για τον Τολστόι να ζήσει πλέον καιρό μακριά της. Πέθανε, λίγο κατόπιν της φυγής του απ' τη συζυγική στέγη. Με μόνο του σύντροφο την κόρη του Σάσα και χωρίς να πη τίποτα σε κανέναν άλλο, ο Τολστόι πήρε φεύγοντας απ' το σπίτι του το τραίνο για τον Καύκασο, όπου υπελογίστε να ζήσει, χωρίς να μάθη ή γυναίκα του το μέρος, όπου είχε καταφύγει και να τον αναζητήσει. Κατά τη διάρκεια όμως του σιδηροδρομικού έ-

Η δυστυχική τραγωδία ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΙ

Υποκρισίες και ψευτοαπόπειρες αυτοκτονίας της κόμησης Σόνιας

ΟΠΩΣ κάθε άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο, έτσι κι' ο Λέων Τολστόι, ο μέγας Ρώσος φιλόσοφος και συγγραφέας, είχε κι' αυτός το οικογενειακό δράμα της ζωής του. Και το δράμα του αυτό ήταν η διάστασι του με τη σύζυγό του, την κόμηση Σόνια, που αφού τον έκανε να ζήσει μαρτυρικά το δεύτερο ήμισυ της ζωής του, τον ανάγκασε στα τελευταία του βίου του, λίγες μέρες προ του θανάτου του, να την εγκαταλείψει και να φύγει μακριά της.

Το δράμα αυτό της ζωής του Τολστόι περιγράφει στο βιβλίο της «Η τραγωδία του Τολστόι», η κόρη του Σάσα (Αλεξάνδρα), που ήταν κοντά στον πατέρα της, όταν πέθανε ο μεγάλος συγγραφέας, και που βοήθησε επίσης στο θάνατο της μητέρας της, εννιά χρόνια αργότερα.

Η κόμηση Σάσα γράφει στο βιβλίο της, ότι η μητέρα της, λίγο πριν ξεψυχήσει, της είχε με τριμονιαστή κι' αδύνατη φωνή:

— Σάσα... πρέπει να σου πω, επί τέλους, την αλήθεια... Δε μπορώ να μνη την πό, αυτή την ώρα που πεθαίνω. Να ξέρεις, ότι εγώ ήμουν η αιτία του θανάτου του πατέρα σου... Μετανοώ βαθιά γι' αυτό το έγκλημά μου τώρα... Μα, την εποχή εκείνη, δε μπορούσα να συγκρατηθώ. Τον αγαπούσα τόσο πολύ και — έξερε το — πάντοτε του ήμουν πιστή!

Κι' όμως, όπως βεβαιώνει η κόμηση Σάσα, ούτε η μητέρα της, ούτε ο πατέρας της φταίνε για τη δυσομονία, που έκανε μαρτυρική τη ζωή και των δυο γονέων της.

Η σύζυγος του Τολστόι ήταν μία γυναίκα καλή, πρότυπο συζύγου, μητέρας και νοικοκυράς, είχε όμως τοιαυτά φοβερά ελαττώματα, που την έκαναν εντελώς ακατάλληλη για γυναίκα ενός φιλόσοφου σαν το μεγάλο Ρώσο συγγραφέα: Ήταν φοβερά προσκολλημένη στα κατά συνθήκη ψεύδη της κοινωνίας, κι' εκείνο που την απασχολούσε περισσότερο από κάθε άλλο ήταν το «τι θα πη ο κόσμος». Εκτός αυτού ήταν πεισματάρης και για το παραμικρό ξεπομπόσε σε ύστερικές κρίσεις, υποκριτικές ως επί το πλείστον. Κι' ακόμη, όταν νευρίαζε, είχε πόρχειρες τις... απόπειρες αυτοκτονίας, για να τρομάξει το σύζυγό της.

Στις ίδιες ακριβώς σηνές και στις ίδιες ψευτοαποπειρές αυτοκτονίας κατέφυγε κάθε φορά, που ο Τολστόι της έλεγε, ότι αποφάσισε να την εγκαταλείψει και να φύγει. Συγχρόνως του φώναζε, ότι καυτός θα ήταν ο φονιάς της...

σπίτι, παίρνοντας μαζί του την αγαπημένη του κόρη, τη Σάσα, αποφασισμένος οριστικά πια να ζήσει μακριά απ' τη σύζυγό του, η κόμηση Σάσα Τολστόι κατέφυγε σε πολλές απόπειρες αυτοκτονίας, όλες όμως υποκριτικές και ψεύτικες.

Όταν, λόγου χάριν, είχε καλέσει καλεσμένους στο σαλόνι της, έλεγε στην υπηρέτρια να της φέρει ένα μεγάλο μαχαίρι της κουζίνας. Και, μόλις η υπηρέτρια εμφανιζόταν στην πόρτα του σαλονιού, η κόμηση σιωπώντανε άπαντα, φωνάζοντας με υποκριτική άβελπισία: — Φέροτο εδώ να σκοτωθώ. Δεν υποφέρω πια!...

Και, με βήμα αργό, προχωρούσε προς την υπηρέτρια.

Φυσικά, στο μεταξύ, οι παριστάμενοι όμοιους, την έπαιναν κι' έστελναν πίσω στην κουζίνα την υπηρέτρια με το μαχαίρι.

Ανυπόκριτες φορές η γυναίκα του Τολστόι έπεσε στη λιμνούλα, που ήταν στο πάρκο του πύργου της, για να πνιγεί δήθεν. Άλλα και κείνου ταξιδιού, άρρωστος βαρύν, κι' όταν έφτασε στον πρώτο σταθμό, η κατάσταση του ήταν τέτοια, ώστε δε μπορούσε να συνεχίσει το ταξίδι. Είχε πέσει σ' αδιάκοπο παραμυλητό κι' ο πυρετός τον έκαιγε.

Η κόρη του αναγκάστηκε να τον αποβιβάσει στο σταθμό εκείνου όπου, επειδή δεν υπήρχε άλλο σπίτι, ο σταθμαρχός προθύμως τους φιλοξένησε στο δικό του. Συγχρόνως, η Σάσα αναγκάστηκε να παραβιάσει το μυστικό του πατέρα της. Τηλεγράφησε στο Τολστόι και το μέρος όπου είχαν καταφύγει, παρακαλώντας τους να φέρουνε γιατρούς από τη Μόσχα. Μαζί με τους γιους του Τολστόι, τους γιατρούς και κι' άλλα μέλη της οικογένειας, έφτασε πρώτη και καλύτερη η μάστα, η σύζυγος του φιλόσοφου. Η Σάσα, ωστόσο, δεν την άφησε να μπει στο δωμάτιο του άρρωστου, γιατί φοβήθηκε, ότι ήθελε της θα χειρότερου την κατάσταση του και θα τον έκανε να πεθάνει μία ώρα γρηγορότερα. Έτσι, η κόμηση Σάσα Τολστόι δε μπόρεσε να δει το σύζυγό της. Άλλα την τελευταία μέρα, όταν οι γιατροί δήλωσαν, ότι δεν έμεναν πια παρά μία-δυο ώρες ζωής στο σώμα του, η κόμηση ζήτησε από τη Σάσα να την αφήσει να μπει στο δωμάτιο του. Έκείνη δέχτηκε. Άλλα, τη στιγμή που άνοιξε την πόρτα της χειροκράμας του μελλοθάνατου κι' ετοιμαζόταν να μπει μέσα με τη μητέρα της, είδε να προβάλλουν από την άκρη του διαδρόμου και να πλησιάζουν δυο φωτογράφοι με τους φωτογραφικούς τους μηχανές έτοιμες. Η κόμηση Σάσα Τολστόι τους είχε φέρει μαζί της, για να τη φωτογραφίσουν τη στιγμή, που θα φιλούσε τον ετοιμοθάνατο σύζυγό της και να δώσουν τις φωτογραφίες στις εφημερίδες.

— Τι είν' αυτά; Δε ντρέπεσαι, μητέρα; ούτως ή Σάσα.

Κι' άμεσως της έκλεισε την πόρτα του αρρώστου.

Αυτή ήταν η κόμηση Σάσα Τολστόι, η γυναίκα που έκανε μαρτυρική τη ζωή του μεγάλου Ρώσου φιλόσοφου.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 25 — 31 Ιανουαρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η εξέλιξη της καταστάσεως θα σας υποχρεώσει να αναθεωρήσετε ώριμες αποφάσεις, που πήρατε. ★ Μην περιμένετε άμεσα αποτελέσματα από τις ενέργειες και τις προσπάθειές σας. ★ Φροντίστε να υπερπηδήσετε τα εμπόδια.	★ Τα άστρα ασχολούν την τρυφερότητα και τη συμπεριφορά σας απέναντι ετεροφύλου προσώπου με το οποίο ιδιαίτερα άρεσθη. ★ Πραγματοποιήστε επιθυμίες και τις γεμίστε χαρά. ★ Μυστικός δεσμός κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί.	★ Προσέξτε το φαγητό και αποφύγετε ότι μπορεί να ερεθίσει και να βλάψει το σπαστικό. ★ Ο Άρης επηρεάζει δυσμενώς την υγεία. Χρειάζεται αύξηση των προσφάσεων, για ν' αντιμετωπίσετε τους κινδύνους, που την απειλούν.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Αν η εργασία απαιτεί μία μετακίνηση ή ένα ταξίδι, μη το αναβάλλετε, γιατί τότε δε θα αποδώσει τίποτα, γιατί κινδυνεύετε να πληγώσετε το υλικό επηρεάζει ευνοϊκά τα οικονομικά και σας εξασφαλίζει πολύτιμη βοήθεια.	★ Οι τελευταίες μέρες της περιόδου θα είναι πολύ ευνοϊκές από τις πρώτες. ★ Προσέξτε πολύ τα λόγια σας, γιατί κινδυνεύετε να πληγώσετε το φιλικό, όσο και αγαπημένο πρόσωπο. ★ Ευκαιρίες για διασκέδαση.	★ Αδύνατοι όσο το δυνατόν τις ώρες ύπνου και φροντίστε να κοιμάστε χωρίς το βράδυ. ★ Αποφύγετε το διάστημα από κρεβάτι και ιδιαίτερα τα μυθιστορήματα, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς τον ύπνο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Μην έχετε μεγάλη εμπιστοσύνη στους συναδέλφους σας. Κάποιος απ' όλους προσπαθεί να σας αποσπάσει μυστικά για να τα εκμεταλλευθεί εις βάρος σας. ★ Αποφύγετε τα περιττά έξοδα, θα σας χρειαστούν χρήματα.	★ Ετερόφυλο πρόσωπο θα σας προσελκύσει με μεγάλη χαρά συμπεριζόμενο τις απόψεις σας και συμφωνώντας μαζί σας σε ζήτημα, στο οποίο μέχρι σήμερα διαφωνούσε. ★ Μην κάνετε κατάχρηση της καλωσύνης των άλλων.	★ Ένοχλήσεις, που είναι μάλλον ρευματικής φύσεως. ★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και παρά τις προσπάθειές σας, δύσκολα θα κατορθώσετε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας. ★ Χρώμα σας το πράσινο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Έχετε συμφέρον να συνεργαστήτε με πρόσωπο του Κριού ή του Κερκίνου. ★ Μη πάρετε βιαστικές αποφάσεις και μελετήστε προσεκτικά διάφορα έγγραφα πριν τα υπογράψετε. Πιθανόν να κρύβουν κάποια παγίδα.	★ Θ' απογοητεύσετε με μία ιδιοτροπία πρόσωπο, που είχε σχηματίσει για σας, εντελώς διαφορετική γνώμη. Φροντίστε να επαγορεύσετε, όσο είναι ακόμα καιρός, γιατί μετά είναι δύσκολο να ξανακερδίσετε την αγάπη του.	★ Δεχθήτε το ταξίδι, που σας προτείνουν. Θα σας διασκεδάσει και θα αφεληθεί πολύ την υγεία σας. Αποφύγετε όμως τις ταλαιπωρίες και μη χάνετε καμία ευκαιρία για να ξεκουραστήτε. ★ Τυχερό το 8.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά τον επαγγελματικό τομέα και σας βοηθούν να υπεραμυνήτε τον συμφέροντων σας. ★ Προσέξτε πολύ τα οικονομικά και μελετήστε να διακινδυνεύετε μεγάλα χρηματικά ποσά, σε μία επιχείρησι.	★ Μπορείτε εύκολα να κινήσετε το ενδιαφέρον και να κερδίσετε τη συμπάθεια προσώπου, που θα στείλετε τις ημέρες αυτές. ★ Υπάρχει κίνδυνος να γράψετε κάτι, για το οποίο σύντομα θα μετανοήσετε. ★ Νέα γνωρίματα.	★ Αν αισθάνεστε τον οργανισμό κάπως εξασθενημένο, πάρτε κανένα δυναμικό φάρμακο, όχι όμως χωρίς προηγούμενα να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. ★ Αποφύγετε κάθε υπερκόπηση, κόμα και πνευματική. ★ Τυχερό το 11.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Διαβάζοντας θα σας έρθει μία πολύ έξυπνη ιδέα, την οποία δεν πρέπει να αφήσετε ανεκμεταλλευτή. ★ Υπάρχει όμως πιθανότητα να ενεργήσετε κατά τρόπο, που θα αποβεί εις βάρος σας. ★ Συμβουλευτείτε πρόσωπο με πείρα.	★ Προσέξτε τα λόγια σας και ιδιαίτερα τα γράμματα, με αισθηματικό περιεχόμενο, που θα στείλετε κατά τις ημέρες αυτές. ★ Υπάρχει κίνδυνος να γράψετε κάτι, για το οποίο σύντομα θα μετανοήσετε. ★ Νέα γνωρίματα.	★ Λαιμός και αυτιά είναι κατά την περίοδο αυτή τα πιο ενοχλημένα σημεία του οργανισμού. Προφυλάξτε τα από το κρύο και ιδιαίτερα από τις απότομες εναλλαγές θερμοκρασίας. ★ Το ρουμπίλι φέρνει τόχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα σας γίνει μία ενδιαφέρουσα πρόταση συνεργασίας. Μην την αποδεχθείτε χωρίς να τη συζητήσετε, γιατί μπορείτε να εξασφαλίσετε πολύ πιο ευνοϊκούς όρους. ★ Προσέξτε, γιατί τα άστρα σας ώθούν στη σπατάλη.	★ Ο' αλλοδαπός πολύ σύντομα γνώμη για κάποιο νέο θεσμό, χωρίς το οποίο είναι έτοιμοι να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά. ★ Στο οικονομικό περιβάλλον δύσκολο θ' αποφύγετε τις δυσάρεστες συζητήσεις. ★ Ευχάριστο δώρο.	★ Το στομάχι παρουσιάζει κατά την περίοδο αυτή το πιο ενοχλημένο σημείο. Προσέξτε πολύ το φαγητό και αποφύγετε τα γεύματα σε εστιατόρια ύποπτα καθαριότητας. ★ Θα μετανοήσετε για παραμυλητό των δοντιών σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Καταπολεμήστε την τάση για σπατάλη. Έχετε ανάγκη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά να κάνετε οικονομία. ★ Αποφύγετε επίσης κάθε σπατάλη δυνάμεων και πάψετε να νευριάζετε με το παραμικρό. ★ Σας συκοφαντούν.	★ Σημαντικές αλλαγές θα συμβούν στον αισθηματικό τομέα. ★ Πρόσωπο, που από καιρό κινήσει το ενδιαφέρον σας θα σας συγκινήσει με μία έκδηλο, σίγουρα, δυνάμει σας να καταλάβετε πως ενδιαφέρεται για σας.	★ Αποφύγετε όσο το δυνατόν την δραστηριότητα. Μπορεί να προκαλέσει άνομιες από κυκλοφορικό σύστημα. ★ Οι γυναίκες να προσέξουν πολύ το ούρο, ο γυναικείο σόφισμα και να συμβουλευτούν ένα γιατρό στην πρώτη ενόχληση.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Περίοδος ευνοϊκή για τα οικονομικά. ★ Θα δεχθείτε την ανταμείβιμη υπηρεσία, που προσφέρει πρό καιροβ. ★ Δεν πρέπει να σας αρίστων αδιάφορο οι προστάσεις των αντιπάλων. Αποβλέπουν στο να σας εξοντώσουν.	★ Δε θα ταχίσετε να εκδηλώσετε τα αισθηματικά σας, από φόβο μήπως αποκρούσουν. Κι' όμως δύσκολα θα μπορούσατε να βρείτε πιο κατάλληλη περίοδο. ★ Για τους παντρεμένους παροδική περίοδος διαφωνιών.	★ Το νευρικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη βελτίωση. ★ Ταξιδεύει η έκδοσή, θα σας αφεληθούν πολύ, αρκεί να μη συνειπνίζετε ταλαιπωρίες. ★ Προσέξτε, να μην σιδηρώσετε και φυλακίσετε από κάθε είδους τροχόφορα.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ευνόϊκες αστρικές επιρροές ασχολούν την ακτινοβολία της προσωπικότητάς σας και σας εξασφαλίζουν, το θαυμασμό προσώπου του περιβάλλοντος. ★ Εκμεταλλευθείτε τις ευκαιρίες, που παρουσιάζονται γιατί δε θα παραταθούν.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις σας επιφύλασσαν μία εξαιρετικά ευχάριστη εκπλήξη. ★ Μην υποθετεύετε μέχρι πρό αλλοθεν αδύνατο, βρίσκεται στα πρόθυρα της πραγματοποίησης. ★ Έχετε εμπιστοσύνη σε πρόσωπο, που αγαπάτε.	★ Αποφύγετε τα καρυκεύματα και τα βαριά φαγητά. ★ Ερεθίζουν το σπαστικό και δημιουργούν δερματικές ανακαταστάσεις στο πρόσωπο. ★ Κοιμάστε χωρίς το βράδυ. ★ Ο ύπνος θα σας επιτρέψει ν' ανακτήσετε χαμένες δυνάμεις. ★ Τυχερό το 4.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Εισέρχεστε στην πρώτη φάση της πραγματοποίησης σχεδίου, στο οποίο στήριζατε πολλές ελπίδες. Θα χρειαστούν όμως και άλλες θυσίες, στις οποίες δεν πρέπει να διακόψετε να υποβληθείτε, άλλως όλα θα πάνε χαμένα.	★ Οι άλλες, ίδιες, των οποίων η καρδιά είναι ελεύθερη, θα συναντήσουν τις ημέρες αυτές το πρόσωπο, που θα τους τη συλλάβει. ★ Ένα γράμμα ή σας αποκάλυψη κάτι, που αγνοούσατε, όχι πολύ ευχάριστο.	★ Οι μικροενοχλήσεις περνούν και η κατάσταση παρουσιάζει αισθητή βελτίωση. Φροντίστε να συνεχίσετε τις προσφάσεις για ν' απαλλάξετε την υγεία από κάθε κίνδυνο. ★ Οι άνω των 50 ετών προσέξουν την πίεση.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και διπλασιάζονται οι πιθανότητες επιτυχίας των σχεδίων, που καταστράψατε. ★ Έξυπνη ιδέα θα σας επιτρέψει να θριαμβώσετε των αντιπάλων και να εξοικονομήσετε την επαγγελματική σας θέση.	★ Προκειμένου ν' αποκαλύψετε τα αισθηματικά σας, σε πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως, αναβάλλετε το γι' αργότερα γιατί η στιγμή δεν είναι κατάλληλη ευνοϊκή. ★ Φιλικό πρόσωπο θα σας προσφέρει σπουδαία έκδοσή.	★ Ενόχληση για την υγεία της περιόδου. Κάθε φόβος είναι δικαιολογητός, δεδομένου ότι τα άστρα την προφυλάσσουν από κάθε κίνδυνο. ★ Παραμονή στα χιόνια και καθαρός αέρας θα ωφελούν πολύ. ★ Τυχερό το 7.

Ζερίθ Επτάβευς...

γερό μυαλό... γερά νεύρα...

ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ

ION

ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ